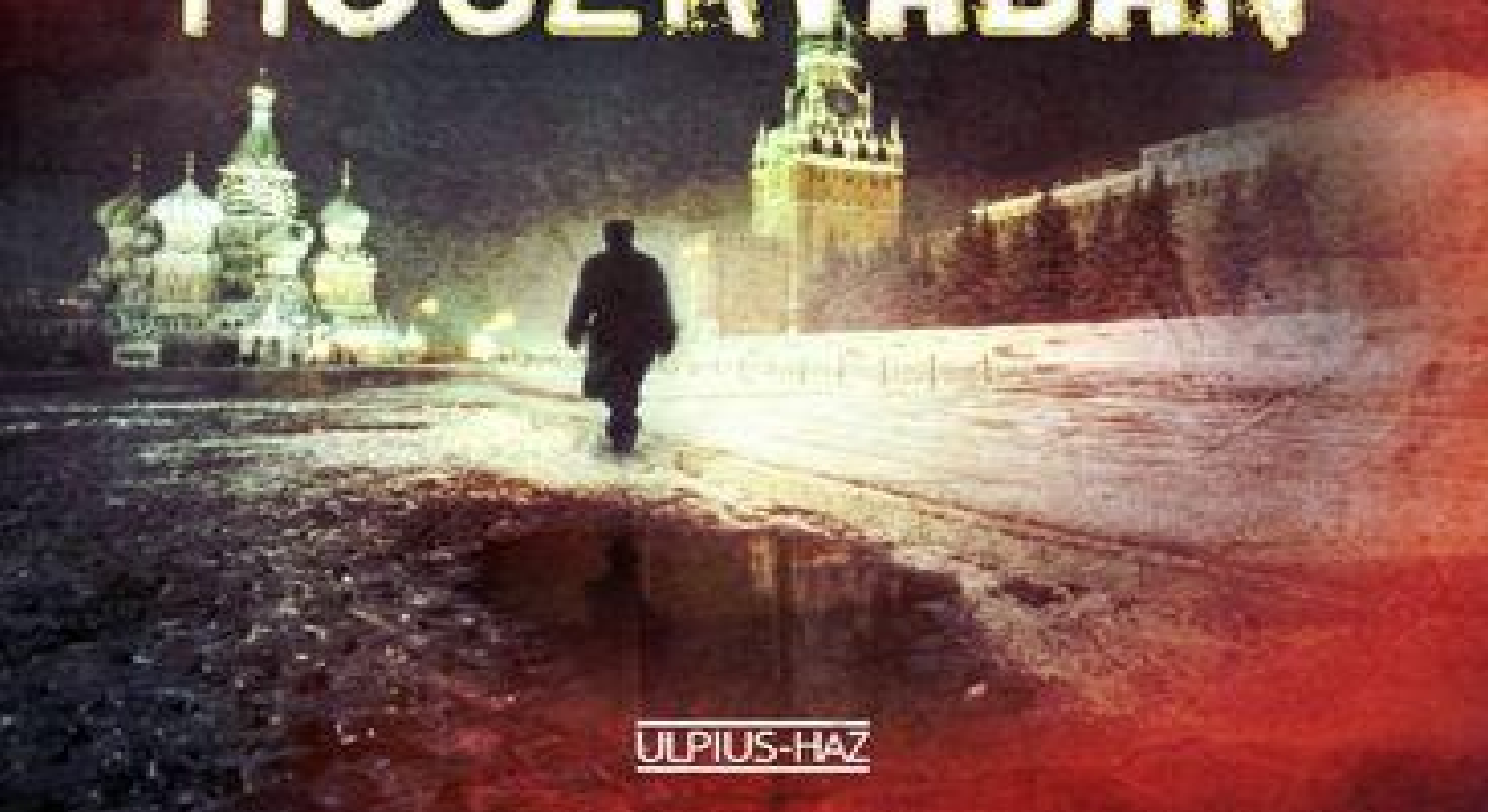

A NEW YORK TIMES BESTSELLER

DANIEL SILVA

★ A MOSZAD ÜGYNÖKE MOSZKVA-BAN

ULPIUS-HAZ

DANIEL SILVA
A Moszad ügynöke
Moszkvában

Ulpus-ház Könyvkiadó

Budapest, 2010

Fordította Darvas Eszter

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Daniel Silva: *Moscow Rules*

A szerzőtől az Ulpus-ház Könyvkiadónál megjelent:

A hírvivő

A Moszad ügynöke

ISBN 978 963 254 356 7

Jeff Zuckernek, Ron Meyernek, Linda Rappaportnak és Michael Gendlernek barátságukért, bölcsességükért és útmutatásukért, valamint mint mindig, feleségemnek, [amiének és gyermekeimnek, Lilynek és Nicholasnak.

Ne nézz hátra. Sosem vagy teljesen egyedül.

MOSZKVAI SZABÁLYOK

ELSŐ RÉSZ

A felszólítás

1

COURCHEVEL, FRANCIAORSZÁG

Mint mindig, az invázió most is december utolsó napjaiban vette kezdetét. Páncélozott kocsikkal érkeztek a Rajna völgyéből kivezető kacskaringós úton, vagy helikopterekkel és magángépekkel ereszkedtek le a bizonytalan hegyi leszállópályára. Milliárdosok és bankárok, olajbárók és fémmágnások, supermodellek és elkapott gyerekek: az újjáéledő Oroszország vagyonos elitje. Előzőnlőtték a Cheval Blanc meg a Byblos lakosztályait, és kisajátították a rue de Bellecôte mellett sorjázó hatalmas faházakat. Egész éjszakás privát partik céljára lefoglalták a Les Caves night-clubot, és kifosztották a Croisette puccos butikjait. Megkaparintották maguknak a legszakavatottabb sí-oktatókat, s a legjobb minőségű pezsgővel és konyakkal távoztak a borászatokból. Huszonnyolcadikán reggel már a város egyetlen fodrászatában sem lehetett időpontot kapni, a hegyi lejtőre épült híres Le Chalet de Pierres étterem pedig, amely a grillezett marhasültnek köszönhette hírnevét, január közepéig nem vett fel újabb asztalfoglalást. Szilveszter éjszakájára teljes győzelmet arattak. Courchevel, a francia Alpokban található exkluzív síparadicsom ismét orosz megszállás alá került.

Egyedül az Hôtel Grande Courchevel élte túl a keletről érkező offenzívát. Mi sem természetesebb, jegyezték volna meg a szálloda rajongói, hiszen a Grand a maga csendes módján a gyermekes vendégekhez hasonlóan az oroszokat is arra ösztökelte, hogy másutt keressenek maguknak szállást. Összesen harminc szobája volt, mind szerény méretű és szolid berendezésű. Az ember nem az aranycirádákért és a focipálya méretű lakosztályokért szállt meg a Grandban, hanem hogy megízlelje a hajdanvolt Európát. Hogy elüldögéljen a bárban egy Campari mellett, vagy kávé és a *Le Monde* társaságában múlassa az időt a reggeliző asztalnál. Az urak zakóban jelentek meg a vacsoránál, és megvárták a reggeli végét, mielőtt átöltöztek a sífelszerelésükbe. A társalgás a gyóntatófülkékre jellemző suttogás formájában, végtelen előzékenység mellett zajlott. Az internet még nem érkezett meg a Grandba, és a telefonoknak is megvoltak a maguk szeszélyei. Ám a szállóvendégeket ez szemlátomást nem zavarta; a Grand vendégeit ugyanaz a finom modor jellemezte, mint magát a szállodát. Mind túl voltak már életük delén, ezért mondta egyszer a Jardin Alpin egyik flancosabb szállodájának mókamestere, hogy a Grand „a matuzsálemek törzshelye”.

Az előcsarnok kicsi volt, és rendezett, kellemes kandallótűz melegítette. Jobbra, az ebédlő bejárata mellett volt a recepció, szűk kis alköv sárgaréz kampókkal a szobakulcsoknak és kis rekeszekkel a postának meg az üzeneteknek. Közvetlenül a recepció mellett, a Grand egyetlen, szuszogó liftje közelében állt a *concierge* pultja. Január másodikán kora délután a csinos Philippe foglalta el a pultot, aki valamikor ejtőernyősként szolgált, most pedig a Nemzetközi Concierge Intézet aranykulcosos jelvényét viselte makulátlan hajtókéjén, és arról ábrándozott, hogy egy életre otthagyja a szállodaipart, és végleg letelepszik családjá szarvasgombafarmján, Périgordban. Elgondolkodó, sötét tekintetét most épp az érkező és távozó vendégek listájára szegezte. Egyetlen bejegyzés szerepelt a listán: *Lubin, Alex. Érkezés autóval Genfből. Szobaszám 237. Síbérlés igényelve.*

Philippe szakavatott szemmel nézte a vendég nevét. Jó érzéke volt a nevekhez, de hát az ő munkakörében ez elengedhetetlen. *Alex... az Alexander rövidítése, feltételezte. Vagy Alekszandr? Esetleg Alekszej?* Felnézett, és diszkréten megköszönte a torkát. A recepcióról kifogástalanul ápolt fej kukkantott ki. A fej Ricardóhoz, a délutáni szállodaportáshoz tartozott.

– Azt hiszem, van egy kis probléma – mondta Philippe hűvösen.

Ricardo a homlokát ráncolta. Spanyol volt, baszk területről. Nem kedvelte a problémákat.

– Micsoda?

Philippe feléje mutatta az érkezések listáját.

– Lubin, Alex.

Ricardo manikűrözött mutatójával leütött néhány billentyűt a számítógépén.

– Tizenkét éjszaka? Síbérlés igényelve? Ki vette fel a foglalást?

– Szerintem Nadine.

Nadine volt az új lány. Éjszakai műszakban dolgozott, s ez most már mindörökké így lesz, hiszen elkövette azt a hibát, hogy kiutalt egy szobát valakinek, akit Alex Lubinnak hívnak, anélkül hogy előtte konzultált volna Ricardóval.

– Mit gondolsz, orosz? – kérdezte Ricardo.

– Fején találtad a szöveget.

Ricardo fellebbezés nélkül elfogadta az ítéletet. Noha ő dolgozott magasabb beosztásban, húsz évvel volt fiatalabb Philippe-nél, és már megtanulta, hogy nyugodtan rábízhatja magát az idősebb férfi tapasztalatára és ítélőképességére.

– Rálőcsölhetnénk a konkurenciára.

– Lehetetlen. Egészen Albertville-ig egyetlen szabad szoba sincs.

– Akkor nincs mit tenni... hacsak meg nem győzzük, hogy magától távozzon.

- Mit javasolsz?
- AB tervet, természetesen.
- Az kissé erős, nem gondolod?
- Az, de nincs más lehetőség.

Az egykori ejtőernyős határozott biccentéssel vette tudomásul a parancsot, és hozzálátott az akció kidolgozásához. Délután négy óra tizenkét perckor kezdődött, amikor egy sötétszürke, genfi bejegyzésű Mercedes állt meg a szálloda bejárata előtt, és dudált egyet. Philippe teljes két percig a pulpitusánál maradt, majd meglehetősen ráérősséggel magára kanyarította a kabátját, hogy kísétálgon a vendég fogadására. A nemkívánatos Monsieur Alex Lubin – tizenkét éjszaka, sибérлés igényelve – addigra már kiszállt a kocsiból, és dühödten ácsorgott a nyitott csomagtartó mellett. Csupa éles szög uralta az arcát, világosszőke haja gondosan elrendezve széles koponyáján. Vágott szemét a csomagtartó belsejére szegezte, ahol két természetes bőrönd várakozott. A concierge szemöldök ráncolva nézett a bőröndökre, mintha nem látott volna még efféle objektumokat, majd jeges szívéllyességgel üdvözölte a vendéget.

- Segíthetek, Monsieur?

A kérdést angolul tette fel, s a válasz is ezen a nyelven érkezett, jól felismerhető szláv akcentussal.

- Szeretnék bejelentkezni.

– Valóban? Nem értesítettek új vendég érkezéséről. Biztosan csak félreértésről van szó. A recepción majd tájékoztatják. A kollégám minden bizonnyal tisztázni fogja a helyzetet.

Lubin morgott valamit a bajsza alatt, és felbaktatott a meredek lépcsőn. Philippe megragadta az egyik csomagot, és kis híján leszakadt a dereka, amikor megpróbálta kiemelni. *Üllőkkel házaló ügynök, és a csomagja tele van a mintadarabokkal.* Mire végre beküszködte a bőröndöket az előcsarnokba, Lubin már a visszaigazolási számot olvasta be a zavart Ricardónak, aki minden igyekezete ellenére képtelen volt hová tenni a kérdéses foglalatást. Végül megoldódott a probléma – *az egyik alkalmazottunk kisebb hibát ejtett, Monsieur Lubin, feltétlenül rendre fogjuk utasítani* –, csak hogy újabb problémának adja át a helyét. A takarítószemélyzet figyelmetlenségének következtében a szobát még nem lehetett elfoglalni.

– Néhány perc az egész – vette elő Ricardo legsimább modorát. – A kollégám addig elhelyezi a csomagjait a raktárban. Engedje meg, hogy átkísérjem szállodánk bárjába. Természetesen nem számolunk fel semmit a fogyasztásért. – Dehogynem, ráadásul meglehetősen kövér számla ígérkezik, csak hogy Ricardo ezt a kis meglepetést akkorra tartogatja, amikor Monsieur Lubin már erői végén lesz.

Sajnos Ricardo optimizmusa, hogy elhanyagolható késedelemről van szó, alaptalannak bizonyult. Valójában kilencven perc telt el, mire Monsieur Lubint – a csomagjai nélkül – felkísérték a szobájába. A B tervnek megfelelően nem készítették oda a köntöst a well-ness-központba történő látogatásokhoz, a minibárból hiányzott a vodka, a tévé mellől a távirányító. Az éjjeliszekrényen álló ébresztőórát hajnali negyed ötre állították. A fűtés teljes erővel dolgozott. Philippe feltűnés nélkül eltávolította az utolsó szappant a fürdőszobából, és azzal az ígérettel slisszolt ki az ajtón – borraivaló nélkül –, hogy a csomagok is nemsokára ott lesznek. Ricardo odalent várta a liftnél.

- Hány vodkát ivott a bárban?
- Hetet – felelte Ricardo.

A concierge fogát összeszorítva, megvetően felszisszent. Csak egy orosz lehet képes talpon maradni azután, hogy másfél óra alatt hét vodkát ledönt.

- Mit gondolsz? – kérdezte Ricardo. – Gengszter, kém vagy bérgyilkos?

Teljesen mindegy, gondolta Philippe borúsan. Egy orosz rést ütött a Grand falán. A napiparancs az *ellenállásról* szólt. Mind a ketten visszatértek posztjukra, Ricardo a recepció falmélyedésébe, Philippe a lift melletti pulpitushoz. Tíz perccel ezután érkezett az első hívás a kétszázharminchetes szobából. Ricardo kénytelen-kelletlen végighallgatta a sztálini stílusú tirádát, aztán elmormogott néhány csitító szót, és letette a kagylót. Philippe-re nézett, és elmosolyodott.

– Monsieur Lubin érdeklődik, hogy mikor kapja meg a csomagjait.

– Azonnal intézkedem – felelte Philippe egy ásítást elnyomva.

– Továbbá szeretné, ha csinálnánk valamit a fűtéssel a szobájában. Azt mondja, túl meleg van, és nem működik a termosztát.

Philippe felvette a telefont, és tárcsázta a karbantartókat.

– Csavarják fel a fűtést a kétszázharminchetes szobában – mondta. – Monsieur Lubin fázik.

Ha tanúi lettek volna annak, amit Lubin az első néhány percben a szobájában művelt, azonnal megerősítve érzik magukat, hogy eretnek férközött soraikba. Mi más szolgálhatott magyarázatként arra, hogy Lubin az összes fiókot kirángatta a szekrényből – az éjjeliszekrényeket is beleértve –, és kicsavarta a villanykörtét a lámpákból? Vagy arra, hogy meztelenre vetkőztette a franciaágyat, és lefeszegette a telefon fedelét? Vagy arra, hogy kiöntötte a vécébe az üveg ásványvizet, amely a szobához járt, és kihajította a hóval borított utcára a minőségi svájci csokoládét? S miután befejezte az őrjöngést, visszaállította azt a szinte érintetlen állapotot, amelyben a szobát találta?

A szakmája kívánta meg tőle e drasztikus lépéseket, ám ez a szakma nem a Ricardo által felvetett lehetőségek közé tartozott. Alekszandr Viktorovics Lubin nem volt sem gengszter, sem kém, sem bérgyilkos. Lubin a legveszedelmesebb mesterséget űzte, amelyet a dicső új Oroszországban választhatott valaki: az újságíróét, azon belül is a *független* újságíróét. A lap, amelynél dolgozott, a *Moszkovszkaja Gazeta*, az ország egyik utolsó tényfeltáró hetilapjának számított, és kemény kavicsként szúrta a kremlbeliek lábát. A lap riporterei és fotósai állandó megfigyelésnek és szüntelen zaklatásnak voltak kitéve, nem csupán a titkosrendőrségnek, de azon nagy hatalmú oligarchák privát biztonsági szolgálatainak részéről is, akiket megpróbáltak leleplezni cikkeikben, s akik jelenleg egész Courchevelt elárasztották. Akiknek a szemében természetesnek számított lehallgató készülékkel és mindenféle méreggel teleszórni szállodai szobákat, s akik Sztálin hitvallását követték: *A halál minden problémát megold. Ha nincs ember, nincs probléma.*

Miután megbizonyosodott róla, hogy nem babráltak a szobájával, Lubin ismét feltárcsázta a concierge-t, hogy a csomagjai felől érdeklődjön, és azt a tájékoztatást kapta, hogy „bármelyik pillanatban” megérkezhetnek. Aztán kitartha az erkélyajtót, hogy beengedje a hűvös éjszakai levegőt, majd letelepedett az íróasztalhoz, és dossziét húzott elő viharvert aktatáskájából. A dossziét előző este kapta Borisz Osztrovszkijtől, a *Gazeta* főszerkesztőjétől. Nem a szerkesztőség irodáiban találkoztak, amelyeket feltételezhetően bepoloskáltak, hanem egy padon az Arbatszkaja metróállomásnál.

Ez csak része a képnek, mondta Osztrovszkij, miközben gyakorlott könnyedséggel átnyújtotta a dokumentumokat Lubinnak. *A saját biztonságod érdekében. Érted, Alekszandr?* Lubin tökéletesen értette. Osztrovszkij olyan feladattal bízta meg, amely akár az életébe is kerülhet.

Kinyitotta a dossziét, és szemrevételezte az iratok tetején heverő fényképet. Jól öltözött férfit lehetett látni rajta rövidre nyírt, sötét hajjal, egy profi bokszoló nyers arcvonásaival, ahogy az orosz elnök mellett áll egy kremlbeli fogadáson. A fotó mellé rövid életrajzot csatoltak, ami persze felesleges volt, hiszen a többi moszkvai zszurnalisztához hasonlóan Alekszandr Lubin is kívülről fújta Ivan Boriszovics Harkov figyelemre méltó karrierjének minden részletét. *Magas rangú KGB-tiszt fia... a rangos Moszkvai Állami Egyetemen szerez diplomát... a KGB Ötödik Főigazgatóságának*

ifjú titánja... Amikor a birodalom eresztékei recsegni kezdtek, Harkov otthagyta a KGB-t, és az orosz kapitalizmus kezdeti, zűrzavaros éveiben egy vagyont szerzett a bankszférában. Igen bölcsen energiába, nyersanyagokba és ingatlanba fektette a pénzét, így az ezredfordulóra csatlakozott Moszkva újdonsült multimilliomosainak egyre növekvő táborához. Birtokába tartozott egyebek között egy hajózási és egy teherszállító repülőtársaság, amelyek a Közel-Keletet, Afrikát és Ázsiát is behálózták. Kívülálló számára lehetetlen lett volna felbecsülni Harkov pénzügyi birodalmának valós méreteit. Ivan Harkov, aki újonnan érkezett a kapitalizmus világába, mesteri szinten üzte a fedőcégek tevékenységét.

Lubin továbblapozott, és divatlapba illő fényképet talált Ivan téli palotájáról, a „Château Harkov”-ról, amely a rue de Nogentilen állt Courchevelben.

Mindig ott tölti a téli vakációt a többi gazdag és híres orosszal, mondta Osztrovszkij. Vigyázz, hová lépsz. Ivan smasszerei mind a Különleges Erők és az OMON volt tagjai. Hallod, mit mondok, Alekszandr? Nem akarom, hogy úgy végezd, mint Irina Csernova.

Irina Csernova a *Gazeta* legfőbb riválisának számító lapnál dolgozott, és azzal vált híressé, hogy leleplezte Harkov kétes befektetéseinek egyikét. Két nappal a cikk megjelenése után az újságírónőt két bérgyilkos lőtte agyon moszkvai háza liftjében. Osztrovszkij – valamely általa ismert okból – a golyó lyuggatta holttest fényképét is mellékelte. Lubin ezen most is fűrgén átlapozott.

Ivan rendszerint zárt ajtók mögött tevékenykedik. Courchevel egyike azon ritka helyeknek, ahol nyilvánosan mutatkozik. Szeretnénk, ha követnéd, Alekszandr. Tudni akarjuk, kivel találkozik. Kivel síel. Kit hív meg ebédre. Fotózd le, amikor csak lehet, de soha ne menj a közelébe. És senkinek se áruld el, hol dolgozol. Ivan biztonsági kopói egy versztányiról kiszagolják a riportereket.

Osztrovszkij átadott Lubinnak egy borítékot, amelyben a repülőjegy mellett autó- és szállodai szobafoglalásról szóló igazolópapírok voltak. *Néhány naponta adj hírt magadról, folytatta Osztrovszkij. És próbáld jól érezni magad, Alekszandr. Az összes kollégád sárga az irigységtől. Te elmegy Courchevelbe, hogy bulizz a gazdagokkal, mi meg közben halálra fagyunk Moszkvában.*

E szavakkal Osztrovszkij felállt, és elsétált a peron végébe. Lubin becsúsztatta a dossziét az aktatáskájába, és abban a pillanatban csurogni kezdett róla a víz. Most is izzadt. *Mi ez a pokoli hőség? A fűtés még mindig gőzerővel működött. Már nyúlt volna a telefonért, hogy ismételten panaszt tegyen, amikor végre meghallotta a kopogást. Két dühödtt lépéssel átvágott a kis előtéren, és kitárta az ajtót anélkül, hogy megkérdezte volna, ki az. Ez hiba volt, jutott azonnal eszébe, mert a félhomályos folyosón közepmagas férfi állt sötét színű sídzsékiben, kötött sapkában és tükrös lencsés védőszemüvegben.*

Lubin épp azon merengett, miért visel valaki védőszemüveget az éjszaka közepén egy szállodában, amikor megkapta az első ütést, a kemény csapást oldalról, amitől úgy érezte, beszakad a légcsőve. A következő jól irányzott rúgás volt a lába közé. Lubin kétrét görnyedt a fájdalomtól, ezért képtelen volt hangot adni tiltakozásának, amiért a férfi benyomul a szobájába, és némán becsukja maga mögött az ajtót. Az ellen sem tehetett semmit, hogy odarángatja az ágyhoz, és rátelepszik a csípőjére. A kés, amely a sídzséki belső zsebéből előkerült, az elitkatonák kedvelt fegyvere volt. Pontosan a bordák alatt hatolt be Lubin hasába, majd utat talált a szíve felé. Amikor mellkasürege megtelt vérrel, Lubinnak még azt a megaláztatást is el kellett szenvednie, hogy végignézte saját halálát gyilkosának védőszemüvegében. A bérgyilkos elengedte a kést, s miközben a fegyver továbbra is kiállt Lubin melléből, leszállt az ágyról, és nyugodtan felmarkolta a dossziét. Amikor gyilkosa halkan kiosont a szobából, Alekszandr Lubin érezte, hogy utolsót dobban a szíve. *Hőség, gondolta. Pokolba ezzel a hőséggel...*

Röviddel hét óra után Philippe végre begyűjtötte Monsieur Lubin csomagját a raktárból, és

berámolta a liftbe. A kétszázharminchetes szobához érve a NE ZAVARJANAK táblát találta a kilincsre akasztva. A B terv értelmében három óriási koppantást mért az ajtóra. Mivel nem hallott semmit, előhúzta zsebéből a pótkulcsot, és belépett. Onnan, ahol állt, épp rálátott egy negyvenhetes félcipőbe bújtatott lábra, amely néhány centivel túllógott az ágyon. A bőröndöket az előtérben hagyta, és visszatért a hotel előcsarnokába, ahol jelentést tett Ricardónak a felfedezéséről.

– Kidőlt a pasas.

A spanyol az órájára pillantott.

– Ez még orosz mércével is korai. Mi legyen?

– Hadd aludja ki. Majd reggel, amikor másnapos lesz, továbblépünk a kettes fázisba.

A spanyol csak mosolygott. Eddig még egyetlen vendég sem élte túl a kettes fázist. A kettes fázis garantáltan halálos volt.

2

UMBRIA, OLASZORSZÁG

A Villa dei Fiori, ez az ezer hold kiterjedésű birtok a Tevere és Nera folyó között elterülő dimbes-dombos vidéken, a Gasparri család tulajdonában volt már akkor is, amikor Umbria még pápai irányítás alatt állt. Volt ott egy nagyszabású és igen jövedelmező marhatenyészet és egy lófarm, ahonnan Olaszország legjobb díjugrói kerültek ki. Aztán disznók, amelyeket senki sem evett meg, és egy kecskenyáj, kizárólag a mulatság kedvéért. Sárgásbarna kaszálók, napraforgótengerben úszó hegyoldalak, olajfaligetek, amelyekben egész Umbria egyik legjobb minőségű olaját termelték, és egy apró szőlőskert, amely minden évben több száz kilónyi terméssel gazdagította a helyi közösséget. A térség legmagasabban fekvő pontján jókora erdőség terült el, ahol a vaddisznók miatt veszélyes volt barangolni. A birtok körül a Szűzanyának emelt szentélyek sorjáztak, három poros, kavicsos út találkozásánál impozáns, fából faragott kereszt magaslott. Kutyák mindenütt; a legelőkön négy kopó csatangolt rókára és nyúlra vadászva, az istálló környékét két neurotikus terrier őrizte a szent harcosok ádáz buzgalmával. Maga a villa a birtok déli végében állt, és toronymagas mandulafenyők övezte hosszú, kavicsos felhajtó vezetett hozzá. A tizenegyedik században kolostorként működött. Még állt ott egy kis kápolna, a zárt belső udvarban pedig egy romos kemence, amelyben a barátok egykor a kenyérüket sütötték. Az udvarba vezető ajtó súlyos fából és vasból készült, és úgy festett, mintha a pogányok támadásai ellen emelték volna. A ház előtt hatalmas úszómedence, közvetlenül mellette lugas látszott, ahol rozmaring és levendula nőtt az etruszk kőfal tövében.

Gasparri gróf, a jobb sorsra érdemes olasz nemesember, akit szoros szálak fűztek a Vatikánhoz, nem adta bérbe a villát, ahogy az sem volt szokása, hogy kölcsönadja a barátainak és a rokonainak, ezért fogadta a személyzet oly nagy meglepődéssel a hírt, hogy vendég érkezik, ráadásul hosszabb időtartamra.

– A neve Alessio Vianelli – tájékoztatta a gróf Margheritát, a házvezetőnőt a római irodájából telefonon. – Egy különleges munkán dolgozik a szentatya számára. Nem szabad zavarniuk. Nem beszélhetnek vele. És ami a legfontosabb, senkinek sem árulhatják el, hogy ott van. Maguknak ez az ember fantom, aki nem létezik.

– És hol helyezzem el ezt a fantomot? – érdeklődött Margherita.

– A legnagyobb lakosztályban, amelyik az úszómedencére néz. És ürítse ki a szalont, a festményeket és a falikárpitot is beleértve. Vendégünk dolgozószobának kívánja használni.

– Teljesen ürítsem ki?

– Igen, *teljesen*.

- Anna fog főzni rá?
- Már felajánlottam neki Anna szolgálatait, de még nem kaptam választ.
- Lesznek esetleg vendégei?
- Nincs kizárva.
- Mikor számíthatunk rá?
- Ezt nem hajlandó elárulni. A mi signore Vianellink szeret homályosan fogalmazni.

Mint később kiderült, az éjszaka derekán érkezett – Margherita szerint, aki a kápolna fölötti szobájában aludt, és a kocsizajra riadt fel –, valamivel három óra után. Ahogy végigjött az udvaron a holdfényben, a házvezetőnő futólag megpillantotta: sötét hajú, pálcavékony ember, egyik kezében sporttáska, a másikban elemlámpa. A lámpa fényénél elolvasta az üzenetet, amelyet Margherita hagyott neki a villa bejáratánál, aztán besurrant a házba, mozdulataival azt az érzést keltve, hogy tolvaj lopózik a házba. Egy pillanat múlva fény gyúlt a legnagyobb hálósobában, és Margherita látta, hogy a vendég nyugtalanul járkál fel s alá, mintha elvesztett volna valamit. Rövid időre feltűnt az ablakban, és jó néhány feszült pillanatig az udvaron keresztül bámulták egymást. Aztán az idegen egyetlen katonás biccentéssel üdvözölte, majd visszafogottan határozott mozdulattal behúzta a spalettát.

Másnap, a reggelinél annak rendje és módja szerint köszöntötték egymást. Némi illedelmes, ámde hűvös udvariaskodás után a vendég közölte, hogy dolgozni jött a Villa dei Fioriba. Amint hozzálát a munkához, magyarázta, a lehető legnagyobb csendre és nyugalomra lesz szüksége, bár azt nem kötötte Margherita orrára, hogy pontosan milyen munkáról van szó, és honnan tudják majd, hogy hozzákezdett. Ezután megtiltotta a házvezetőnőnek, hogy bármilyen körülmények között betegye a lábát a szobáiba, és közölte a lesújtott Annával, hogy maga gondoskodik a saját étkezéséről. Amikor Margherita beszámolt a találkozásról a személyzet többi tagjának, „hűvösen visszafogott” jelzővel illette az idegen modorát. Anna, akinek egyetlen pillanat elég volt, hogy meggyűlölje a vendéget, kevésbé nagyvonalúan azt mondta róla: „Goromba fráter. Minél előbb elmegy, annál jobb.”

Az idegen élete igen hamar szigorú rutint öltött. A feketekávéból és száraz pirítósból álló spártai reggeli végeztével hosszú, kényszeres barangolásra indult a birtokon. Először ráförmedt a kutyákra, amikor azok a nyomába szegődtek, végül mégis beletörődött a társaságukba. Bejárta az olajfaligeteket és a napraforgómezőt, sőt még az erdőbe is bemerészkedett. Amikor Carlos könyörögve kérte, hogy vigyen magával puskát a vaddisznók miatt, a legnagyobb nyugalommal biztosította a fiút, hogy tud vigyázni magára.

A séta után néhány percet a lakosztályával és a mosni való holmijával kapcsolatos tennivalókra szánt, amit aztán könnyű ebéd követett – rendszerint kevés kenyér és némi helyi sajt, vagy ha igazán vállalkozó kedvében volt, akkor tészta és konzerv paradicsomszósz. Kiadósat úszott a medencében, majd egy üveg orvietóival és egy halom olasz festészeti könyvvel letelepedett a kertben. Viharvert Volkswagen Passatját vastag porréteg ülte meg, mert egyetlenegyszer sem hajtott ki vele a birtokról. Anna vásárolt neki a piacon, méla undorral pakolva meg a kosarát, akár a virtuóz zenész, aki arra kényszerül, hogy egyszerű gyermekdalokat játsszon. Egyszer megpróbált becsempészni az idegen védvonalai mögé némi helyi csemegét, de másnap reggel, amikor felvette a munkát, az étel a konyhapulton várta egy üzenettel egyetemben, amelyben a vendég tájékoztatta, hogy ezeket a tételeket véletlenül az ő hűtőjében felejtette. Elegáns kézírása volt.

Ahogy teltek a napok, az Alessio Vianelli névre hallgató fantom, valamint a szentatya számára végzett rejtélyes munka már-már mániákus kíváncsiságot ébresztett a Villa dei Fiori személyzetében. A temperamentumos Margherita misszionáriusnak vélte, aki nemrégiben térhetett vissza a világ valamely ellenséges szegletéből. Anna arra gyanakodott, hogy bukott pap, akit umbriai száműzetésbe

küldtek, de Anna hajlamos volt mindig a legrosszabbat feltételezni. Az angyali Isabella, aki félig svéd volt, és a lótenyésztést felügyelte, a világtól elzárkózó teológusnak hitte, aki egy fontos egyházi dokumentumon dolgozik. Carlos, az argentin tehenészfiú, aki a marhákért felelt, arra tippelt, hogy a vatikáni hírszerzés ügynöke. Elmélete alátámasztásaképp signore Vianelli kiejtésére hivatkozott; bár a férfi folyékonyan beszélt az olaszt, sokéves külföldi tartózkodásról árulkodó enyhe akcentus színezte beszédét. Aztán ott volt a szeme, az a nyugtalanító smaragdzöld szempár.

– Nézzetek csak bele, ha mertek – mondta Carlos. – Olyan a tekintete, mint aki ismeri a halált.

A második héten számtalan esemény történt, amelyek csak tovább mélyítették a rejtélyt. Először magas, fiatal nő érkezett; rakoncátlan, aranybarna hajú, karamellszín szemű. Francescának nevezte magát, jellegzetes velencei akcentussal beszélt az olaszt, és friss levegőt hozott a házba, amire már igen nagy szükség volt. Kijárt lovagolni – *egész ügyesen üli meg a lovat*, tájékoztatta a többieket Isabella –, és kacifántos játékokat eszelt ki, amelyekben a kecskék és a kutyák is fontos szerephez jutottak. Megengedte Margherita-nak, hogy titokban kitakarítsa signore Vianelli szobáit, sőt még Annát is főzésre bátorította. Hogy férj-feleség voltak-e, nem lehetett tudni. Margherita mindenesetre két dologban biztos volt: signore Vianelli egy ágyban aludt Francescával, és hangulata sokat javult a nő érkezése óta.

Aztán a szállítóautók. Az első fehér asztalt hozott, azt a fajtát, amelyet laboratóriumokban látni; a második jókora mikroszkópot. Aztán érkezett két lámpa, amelyekből az egész villa éles, fehér fényárban úszott. Egy doboz vegyszer, amelynek a szagától Margherita csaknem elájult, amikor kinyitotta. És újabb csomagok gyors egymásutánban: Velencéből két hatalmas festőállvány lakkozott tölgyfából, egy furcsa kinézetű, nagyítólencsés szemüveg, több csomag vatta, ácsszerszámok, tiplik, ecsetek, professzionális ragasztó, és rengeteg tubus festék.

Végezetül három héttel signore Vianelli Umbriába érkezte után sötétzöld furgon hajtott végig lassan a fákkal övezett feljárón, egy hivatalos külsejű Lanciától kísérvé. Egyik járművön sem volt megkülönböztető jelzés, de a rendszámtáblán kivehető jelek mintha a Szentszékhez fűződő kapcsolatra utaltak volna. A furgon hátuljából óriási és iszonyatos festmény került elő, amelyen egy férfit éppen kibeleznek. Röviddel ezután a kép már a két festőállványon terpeszkedett Gasparri gróf nappalijában.

Isabella, aki művészettörténetet tanult, mielőtt életét a lovaknak szentelte, azonnal felismerte, és Nicolas Poussin alkotásaként, a *Szent Erazmus mártíromságaként* azonosította a festményt, amely Caravaggio stílusában készült, a Vatikán 1628-ban rendelte meg, és a Vatikáni Múzeum képtárában volt kiállítva. Aznap este a személyzet vacsoráján Isabella bejelentette, hogy megfejtette a rejtélyt. Signore Alessio Vianelli neves restaurátor. És a Vatikán bízta meg egy festmény megóvásával.

Határozottan kolostori jelleget öltöttek a napjai. Kora hajnaltól délig keményen dolgozott, aztán átaludta a délutáni órák hőségét, majd folytatta a munkát szürkülettől vacsoráig. Az első héten a festmény végig a munkaasztalon maradt, ahol a férfi mikroszkóppal vizsgálta a felszínét, részletes fényképsorozatot készített róla, és strukturális erősítéseket végzett a vásznon meg a merevítőn. Aztán az állványokhoz vitte a vásznat, és nekiállt eltávolítani a felszíni szennyeződést meg a megsárgult lakkot. Ez kifejezetten pepecselő munka. Először némi vatta és egy tipli felhasználásával kis kaparót készít, amelyet aztán oldószerbe márt, és megforgatja a festmény felszínén – *finoman*, magyarázta a többieknek Isabella, nehogy a festékréteget is feloldja. Egyetlen kaparó körülbelül hat négyzetcentiméter megtisztításához elég. Amikor már túlságosan átnedvesedett, ledobja a földre, és kezdődik az egész előről. Margherita megjegyezte, hogy olyan ez, mintha fogkefével kellene kitakarítani az egész villát.

– Nem csoda, hogy ilyen fura alak – mondta. – A munkája teljesen elveszi az eszt.

Amikor végzett a régi lakk eltávolításával, felvitt a vásznonra egy réteg leválasztólakkot, és

hozzákezdett a restaurálás utolsó fázisához, amikor a festmény azon részeit retusálta, amelyek áldozatul estek az időnek és a körülményeknek. Oly tökéletesen utánozta Poussint, hogy lehetetlen volt megmondani, hol végződik a festő munkája, és hol kezdődik az övé. Még a faux craquelure-t, a felszíni repedések finom hálózataát is sikerült imitálnia, így a friss ecsetvonások tökéletes egységbe olvadtak a régiekkel. Isabella épp eleget tudott az olasz művészeti közösségről ahhoz, hogy felismerje, signore Vianelli nem hétköznapi restaurátor. Különleges ember, gondolta magában. Nem csoda, hogy a vatikániak épp rá bízták mesterművüket.

De miért itt dolgozik, egy világtól elzárt birtokon, Umbria hegyei között, s nem a Vatikán csúcstechnológiával felszerelt konzerválólaborjaiban? Ez a kérdés járt a fejében egy ragyogó június eleji délután, amikor megpillantotta a restaurátor kocsiját, ahogy végigrobog a fáktól övezett kocsifelhajtón. A férfi kurta, katonás kézmozdulattal odaintett Isabellának, amikor elszárgult az istálló mellett, aztán nyoma veszett a halványszürke porfelhőben. A délután hátralévő részében Isabella már új kérdéssel viaskodott. Ha a férfi öt héten keresztül önként maradt a villa foglya, miért távozott most ilyen hirtelen? Bár Isabella ezt soha nem tudta meg, a restaurátort más mesterek szólították magukhoz. Ami a Poussint illeti, nem nyúlt többet a festményhez.

3

ASSISI, OLASZORSZÁG

Kevés olasz város kezeli oly könnyedséggel a turisták nyaranta esedékes áradatát, mint Assisi. Kora délelőtt érkeznek a zarándokcsoportok, hogy szürkületig udvariasan kóvályogjanak a szent város utcáin, amikor is felterelik őket a légkondicionált buszokra, és már viszik is vissza a rakományt az olcsó római szállodákba. A restaurátor a város nyugati falának támaszkodva figyelt egy csapat tútáplált németet, akik a főágról leszakadva nehéz léptekkel vonszolták magukat a Porto Nuova kőboltíve alatt. Aztán odasétált egy újságosbódéhoz, és vett egy *International Herald Tribune*-t a vásárlás, ahogy a restaurátor Assisibe való megérkezése is, szakmai természetű volt. A *Herald Tribune* azt jelentette, nem követik. Ha *La Repubblica*t vagy bármely olasz nyelvű lapot választ, azt jelzi, hogy az olasz biztonsági szolgálat ügynökei a nyomában vannak, ezért nem kerülhet sor a találkozóra.

Címlappal kifelé a hóna alá csapta az újságot, és elindult a Corzo Mazzinin a Piazza del Commune felé. A szökőkút szélén lány üldögélt koptatott farmerban és áttetsző pamuttrikóban. A lány feltolta napszemüvegét a homlokára, és elnézett a Via Portica felé. A restaurátor behajította az újságot a szemetesbe, és elindult a keskeny utcán.

Az étterem, ahová az utasítás szerint mennie kellett, úgy száz méterre volt a Szent Ferenc-bazilikától. Közölte a hostesszel, hogy bizonyos Monsieur Laffont-nal van találkozója, mire keskeny kis teraszra kísérték, ahonnét lenyűgöző kilátás nyílt a Tevere völgyére. A terasz végén szűk kőlépcső vezetett egy aprócska balkonra, ahol egyetlen asztal állt. A korlát mellett cserepes muskátlik sorakoztak, és virágzó szőlő borult fölébe mennyezetként. Az asztalnál rövid hajú, vörösseszőke férfi ült egy üveg fehérbor mellett, válla széles, akár a birkózóké. A Laffont csak felvett név volt. Valójában Uzi Navotnak hívták, és fontos tisztet töltött be az izraeli hírszerző szolgálatnál. Emellett azon kevesek közé tartozott, akik tudták, hogy az Alessio Vianelliként ismert olasz restaurátor nem más, mint az izraeli Gabriel Allon a Jezréel völgyéből.

– Kellemes kis asztal – jegyezte meg Gabriel, miközben leült.

– A mi szakmánkban ez a járulékos előnyök egyike. Tudjuk, hol kapni a legjobb asztalokat Európa legjobb éttermeiben.

Gabriel töltött magának egy pohár bort, és lassan bólintott. Valóban ismerték a legjobb éttermeket, de ismerték a sivár repülőtéri várókat, a bűzlő vasúti peronokat, és a lepusztult tranzitszállókat is. Az izraeli hírszerző ügynökök lenyűgözően izgalmasnak vélt élete valójában szinte állandó utazással és zibbasztó unalommal járt, amelyet csak a halálfélelem rövid periódusai szakítottak meg. Gabriel Allon esetében ezek a periódusok gyakoribbak voltak, mint más ügynököknél. S lévén hogy társak, ugyanez állt Uzi Navotra is.

– Valamikor itt találkoztam egy szíriai forrással – mondta Navot. – Egy állami gyógyszerészeti cég alkalmazásában állt, és az európai termelők felől érkező vegyszer- és felszerelés-utánpótlásról gondoskodott. Persze ez csak a fedősztori. Valójában Szíria vegyi- és biológiai fegyver-programjában dolgozott. Kétszer találkoztunk itt. Egy bőrönd pénzért és három üveg csodás umbriai sauvignon blanc-ért kiadta a rezsimelegsötétebb titkait. A központ mindig kifakadt a számlák nagyságán. – Navot elmosolyodott, és komótosan ingatta a fejét. – Azok az idióták a pénzügyi részlegnél gondolkodás nélkül lepasszoltak nekem egy bőröndöt százezer dollárral, de ha csak egyetlen sékellel átléptem az étkezési juttatásomat, már vége volt a világnak. Ilyen egy könyvelő élete a Saul király úton.

A Saul király út hosszú ideje Izrael külügyi hírszerző szolgálatának megnevezése volt. A szolgálat hosszú nevének vajmi kevés köze volt az ott végzett munka valódi természetéhez. Az olyanok, mint Gabriel és Uzi Navot, egyszerűen csak „Cég”-ként emlegették.

– Rajta van még a fizetési listán?

– A szíriai? – A Monsieur Laffont szerepét alakító Navot párizsiasan lebiggyesztette ajkát. – Attól tartok, néhány évvel ezelőtt balesetet szenvedett szegény.

– Mi történt? – kérdezte Gabriel óvatosan. Jól tudta, ha a Céghez kötődő emberek balesetet szenvednek, az általában halálos kimenetelű.

– A szíriai kémelhárítás ügynökei lefotózták, amikor éppen egy genfi bankba igyekezett. Másnap elfogták a damaszkuszi reptéren, és elvitték a Palesztin Branchbe. – A Palesztin Branch Szíria legfőbb válla tőközpontja volt. – Egy hónapon keresztül a legkegyetlenebb kínzásoknak vetették alá, aztán mikor mindent kiszedtek belőle, fejbe lötték, és behajították egy jelöletlen sírba.

Gabriel odapillantott a lenti asztalokra. A lány a térről most egyedül ücsörgött az egyik asztalnál, a bejárathoz közel. Nyitva volt előtte az étlap, de szemével a kuncsaftokat fürkészte. Lábánál túlméretezett táská állt nyitott cipzárral. Gabriel tudta, hogy a táskában töltött pisztoly van.

– Ki a *bat levejha*?

– Tamara – felelte Navot. – Új lány.

– Határozottan csinos.

– Az – mondta Navot, mintha neki eddig fel sem tűnt volna.

– Választhatnál volna harmincast is.

– Ő volt az egyetlen, akit hirtelen elő tudtunk keríteni.

– Hát jó, csak moderáld magad, Monsieur Laffont.

– Már hivatalosan is vége annak az időnek, amikor tüzes viszonyt kezdtem a női kísérőtisztekkel.

– Navot levette és az asztalra helyezte szemüvegét. Divatos szemüveg volt, de Navot széles arcához túlságosan kicsi. – Bella úgy döntött, ideje végre összeházasodnunk.

– Szóval ezért az új pápaszem. A Különleges Ügyosztály vezetője vagy, Uzi. Miért nem te választod ki a szemüveget?

Az ünnepelt izraeli mesterkém, Ari Samron szavai szerint a Különleges Ügyosztályé a sötét munka sötétebbik oldala. Ők végezték el mindazt, amit mások nem akartak vagy nem mertek. Ők voltak a kivégzők és az emberrablók, a lehallgatók és a zsarolók; intellektussal és leleményességgel felruházott emberek, akik jártasabbak voltak a bűnözésben maguknál a bűnözőknél is; több nyelven

beszélő kaméleonok, akik a legelőkelőbb európai szállodákban és szalonokban éppoly otthonosan mozogtak, mint Bejrút vagy Bagdad legféltreesebb sikátoraiban.

– Azt hittem, Bellának elege van belőled – jegyezte meg Gabriel. – Azt hittem, már a végét járja a kapcsolatotok.

– A te házasságod Chiarával visszaadta Bella szerelembe vetett hitét. Jelenleg épp lázas egyezkedésben vagyunk az időt és a helyet illetően. – Navot a szemöldökét ráncolta. – Biztosra veszem, hogy a palesztinokkal könnyebb lesz megegyezésre jutni Jeruzsálem státusát illetően, mint Bellával dűlőre jutni az esküvői tervekről.

Gabriel néhány centire felemelte borospoharát a fehér térítőről, úgy dünnyögte:

– *Mazel tov*, Uzi.

– Te könnyen beszélsz – borongott Navot. – Tudod, elég magasra tetted a mércét. Képzeld csak el, egy tökéletesen kitervelt és lebonyolított meglepetés esküvő: a ruha, az étel, sőt még az eszcálg is, pontosan olyan, ahogy Chiara szerette volna. Most meg egy világtól elzárt umbriai villában töltitek a mézesheteket, miközben egy festményt restaurálsz a pápának. Hogy érhet fel ehhez egy olyan egyszerű halandó, amilyen én vagyok?

– Voltak segítők – somolygott Gabriel. – A Különleges Ügyosztály igencsak kitett magáért a szervezésnél, nem igaz?

– Ha az ellenségeink kiderítik, hogy az ügyosztály részt vett egy esküvő lebonyolításában, örökre odalesz az a csodás hírnevünk.

Pincér indult felfelé a lépcsőn az asztalukhoz. Navot apró kézmozdulattal megállásra készítette, és megtöltötte Gabriel poharát.

– Az Öreg üdvözetét küldi.

– Ebben biztos voltam – felelte Gabriel elgondolkodva. – Hogy van?

– Morog.

– Ezúttal mi baja?

– A villátok biztonsági intézkedései. Szerinte fabatkát sem érnek.

– Egész pontosan öt ember tudja, hogy az országban vagyok: az olasz miniszterelnök, a hírszerző és biztonsági szolgálat vezetője, a pápa és a pápa személyi titkára.

– Az Öreg szerint akkor sem vagy biztonságban – mondta Navot, aztán hozzátette: – És attól tartok, a legújabb fejlemények fényében egyet kell értenem vele.

– Milyen legújabb fejleményekről beszélsz? Navot az asztalra támasztotta széles karját, és előrehajolt.

– Az egyiptomi forrásaink kiszivárogtattak ezt-azt. Úgy néz ki, hogy Tajjib sejk csúnyán megorrolt rád, amiért megíúsítottad jól kidolgozott tervét, hogy megdönti Mubarak kormányát. Az Európában és Közel-Keleten tevékenykedő összes Allah Kardja-tagot arra utasította, hogy azonnal keressenek meg. Egyik ügynökük a múlt héten behatolt Gázába, és felkérte a Hamászt, hogy csatlakozzon a kereséshez.

– Felteszem, Hamász-beli barátaink beleegyeztek.

– Gondolkodás nélkül. – Navot következő szavai egészen halkán, és nem franciául, hanem héberül hangzottak el. – El tudod képzelni, hogy az Öreg hallja a híreket az életedet fenyegető veszélyekről, és folyton ugyanaz a gondolat motoszkál benne: mit keres Gabriel Allon, Izrael bosszúálló angyala és legrátermettebb titkosügynöke egy marhatelepen Umbria hegyei közt, és miért restaurál egy festményt VII. Pál pápa öszentségének?

Gabriel az elébe táruló kilátást figyelte. A nap már lemenőben volt a távoli hegyek mögött, a völgyben felvillantak az első fények. Egy képet látott maga előtt: egy férfi képét, aki kezében

előrszegezett pisztollyal egy földre zuhant terrorista arcába tüzel a Westminster-apátság északi tornya alatt. Vászorra festett olajképként látta, mintha Caravaggio festette volna.

– Az angyal nászúton van – mondta, és továbbra is a völgyre szegezte tekintetét. – És nincs olyan állapotban, hogy újra dolgozzon.

– A mi világunkban nem létezik nászút, Gabriel; legalábbis normális nászút. Ami a fizikai állapotodat illeti, Isten a tanúja, hogy iszonyú poklon mentél át az Allah Kardja keze között. Senki sem hibáztatna, ha ezúttal végleg otthagynád a Céget.

– Kivéve persze Samront.

Navot nem felelt, csak az asztalkendőt piszkálta. Majd tíz éve már, hogy Ari Samron visszavonult vezetői pozíciójából, ennek ellenére továbbra is beleszólt a Cég ügyeibe, mintegy személyes hűbértokaként kezelve a szolgálatot. Ezt éveken keresztül a jeruzsálemi Kaplan utcából tette, ahol a miniszterelnök legfőbb tanácsadójaként működött a biztonság és a terroristaelhárítás kérdéseiben. Most, öreg fejjel és még mindig azon terrortámadásból lábadozva, amelyet a hivatali kocsija ellen intéztek, a Galileai-tengerre néző erődszerű villájából mozgatta a szálakat.

– Samron legszívesebben ketrecbe zárna Jeruzsálemben – jegyezte meg Gabriel. – Azt hiszi, ha eléggé megnyomorítja az életem, nem marad más választásom, mint átvenni a Cég vezetését.

– Van ennél rosszabb is, Gabriel. Száz embert is tudok, aki a fél karját odaadná a pozícióért. – Navot hallgatásba mélyedt, majd hozzátette: – Beleértve engem is.

– Ha ügyesen kevered a kártyákat, egy nap tiéd lesz a poszt, Uzi.

– Így lettem a Különleges Ügyosztály vezetője... mert te visszautasítottad az állást. Az egész karrieremet a te árnyékodban éltem, Gabriel. Nem könnyű. Olyan vagyok, mint valami vigaszdíj.

– A vigaszdíjakat nem léptetik elő, Uzi. Ha nem gondolták volna, hogy méltó vagy az állásra, meghagynak az európai posztodon, és mást keresnek helyetted.

Navot szemmel láthatóan szeretett volna témát váltani.

– Talán együnk valamit – javasolta. – Másképp a pincér még azt hiszi, kémek vagyunk, és üzleti ügyekről beszélünk.

– Erről van szó, nem igaz? Nyilván nem azért utaztál egészen Umbriáig, hogy közöld velem: egyesek holtan akarnak látni.

– Igazság szerint felmerült bennünk, vajon megtennél-e nekünk egy szívességet.

– Miféle szívességet?

Navot kinyitotta az étlapot, és összevonta a szemöldökét.

– Úristen, mennyi tészta.

– Nem szereted a tésztát, Uzi?

– Dehogynem, csak Bella szerint hizlal. Megdörgölte az orrnyergét, és feltette vadonatúj szemüvegét.

– Hány kilót kell fogynod az esküvő előtt, Uzi?

– Tizenötöt – felelte Navot lemondóan. – Tizenöt kilót.

ASSISI, OLASZORSZÁG

Már besötétedett, mire elhagyták az éttermet, és csatlakoztak egy csapat barnacsuhás kapucinus baráthoz, akik lassú menetben ballagtak a keskeny utcán a Szent Ferenc-bazilika felé. Az épület előtti tágas téren hűvös szél fújdogált. Uzi Navot letelepedett az egyik köpadra, és a halálról beszélt.

– Alekszandr Lubinnak hívták. A *Moszkovszkaja Gazeta* nevű magazinnak dolgozott. Egy

hotelszobában ölték meg Courchevelben, néhány nappal karácsony után. A világ nemigen figyelt fel az esetre. Talán emlékszel, akkoriban mindenki Londonra koncentrált, ahol valaki kimentette az amerikai nagykövet lányát az Allah Kardja markából.

Gabriel leült Navot mellé, és két kisfiút figyelt, akik a bazilika lépcsőjénél fociztak.

– A *Gazeta* szerint Lubin üdülni ment Courchevel-be, a francia rendőrség viszont arra jutott, hogy valamilyen megbízást teljesített. A szobájában sajnos semmit sem találtak, amiből következtetni lehetett volna a megbízás mibenlétére.

– Hogy halt meg?

– Egyetlen késszúrás a mellébe.

– Azt nem könnyű kivitelezni.

– Akkor még szebb a helyzet, a gyilkos ugyanis úgy csinálta, hogy senki sem hallott semmit. Kis szálloda, gyenge biztonsági intézkedésekkel. Még arra se emlékezett senki, hogy látták volna.

– Szóval profi?

– Nagyon úgy néz ki.

– Az orosz újságírók mostanság hullanak, mint a legyek, Uzi. Mi közünk nekünk ehhez?

– Három nappal ezelőtt befutott egy hívás a római nagykövetségünkre. A hívó Borisz Osztrovszkijként, a *Gazeta* főszerkesztőjeként mutatkozott be. Azt állította, hogy fontos üzenetet kell átadnia a Nyugat biztonságát és Izrael Államot fenyegető veszélyről. Kérte, hadd találkozhasson valakivel az izraeli hírszerzéstől, hogy kifejtse, miben áll a veszély.

– És?

– Még nem tudjuk. Az a helyzet, hogy Osztrovszkij az izraeli hírszerzés egy konkrét ügynökére gondolt, olyan emberre, aki mindig fontos emberek megmentőjeként kerül be az újságba.

Hirtelen fényképezőgép vakuja világította meg a teret. Navot és Gabriel egyszerre állt fel, és megindultak a bazilika felé. Öt perccel később, miután lesétáltak egy sor lépcsőn, már az alsó templom félhomályában ücsörögtek Szent Ferenc sírja előtt. Navot suttogva beszélt.

– Próbáltuk megértetni Osztrovszkijjal, hogy jelenleg nem érsz rá, de attól félek, az a fajta, aki nem fogad el tagadó választ. – A síremlékre nézett. – Tényleg itt vannak az öregfiú csontjai?

Gabriel megrázta a fejét.

– Az ereklyevadászok miatt az egyház gondosan őrzi a maradványok pontos helyének titkát.

Navot előbb némán örölte magában az információt, aztán folytatta a tájékoztatást.

– A Saul király út szerint Borisz Osztrovszkij megbízható. Tűkön ülnek, hogy hallják a mondandóját.

– És azt akarják, hogy én találkozzam vele? Navot busa fejével biccentett.

– Csinálja valaki más, Uzi. Én nászúton vagyok, nem emlékszel? Amúgy meg a szakma minden szabályának ellentmond a dolog. Nem szokásunk minden jöttment követeléseit teljesíteni. Azzal találkozunk, akivel mi akarunk, és mi választjuk meg a körülményeket.

– A bérgyilkos kioktatja az irányítót a szakma fortélyairól?

Apáca alakja körvonalazódott a félhomályban, és a kiírásra mutatott, amely a sír környéki beszélgetés szüneteltetésére szólított fel. Gabriel elnézést kért, és bevezette Navotot a főhajóba, ahol amerikai turistacsoport hallgatta elmélyülten egy reverendás pap szónoklatát. Úgy tűnt, senki sem veszi észre a két izraeli kém, ahogy halkan diskurálnak a fogadalmi gyertyák állványa előtt.

– Tudom, hogy az összes szabályunkkal ütközik – vette fel a beszélgetés fonalát Navot –, de hallani akarjuk Osztrovszkij mondandóját. Egyébként a helyszínt továbbra is mi választjuk meg. És te döntöd el, hogyan és hol találkozol vele.

– Hol szállt meg?

– Az Excelsiorban barikádozta el magát. Holnap-utánig marad, aztán utazik vissza Oroszországba. Világosan kifejezte, hogy Moszkvában nem akar kapcsolatba lépni velünk.

Navot fényképet húzott elő blézere belső zsebéből, és Gabriel felé nyújtotta. Kopaszodó, túlsúlyos, pirosposzgás férfi volt a képen; ötvenes évei elején járhatott.

– Elláttuk némi instrukcióval egy holnap délutáni megfigyelésre vonatkozóan. Pontban egy óra harminckor kell kilépnie a szállodából, és négy helyszínt kell végigjárnia: a Spanyol lépcsőt, a Trevi-kutat, a Pantheont és a Piazza Navonát. Amikor odaér a Navonára, egyszer körbe kell járnia a teret, aztán leül egy asztalhoz a Tre Scalini étteremben.

– És ott?

– Ha figyelik, mi már ott se vagyunk.

– És ha tiszta?

– Akkor továbbküldjük a következő helyszínre.

– Az hol van? Egy védett lakásban?

Navot megrázta a fejét.

– Nem akarom, hogy a mi felségterületünkön legyen. Inkább valami nyilvános helyen... ahol két idegen pusztá csevegésének látszik majd a dolog. – Rövid tétovázás után hozzátette: – Ahová nem követhetnek benneteket felfegyverzett emberek.

– Hallottál már a moszkvai szabályokról, Uzi?

– Azok szerint élek.

– Akkor talán emlékszel a hármaskörű szabályra: indulj ki abból, hogy mindenki ellenséges ellenőrzés alatt áll. Meglehet, hogy nagy bajba kerülünk, ha a fickó egy nagy rakás orosz szart akar megetetni velünk. – Gabriel lenézett a fényképre. – Biztos, hogy ez az ember Borisz Osztrovszkij?

– A moszkvai kirendeltség szerint igen.

Gabriel visszadugta a fotót a borítékba, és körülnézett az alsó templomban.

– Ünnepeles fogadalmat kellett tennem a Vatikánnak és az olaszoknak, hogy visszajöhessenek az országba. Olasz földön nem vehetek részt semmilyen műveletben.

– Ki beszél itt műveletről? Csak egy ártatlan beszélgetésről van szó.

– Egy orosz szerkesztővel, akinek profi bérgyilkos iktatta ki nemrégiben az egyik riporterét Courchevel-ben. – Gabriel lassan ingatta a fejét. – A te nevedben nem beszélhetek, Uzi, de nem hinném, hogy jó karma lenne hazudni egy pápának.

– Samron a mi pápánk, és Samron azt akarja, hogy csináljuk meg.

Gabriel kivezette Navotot a bazilikából, és együtt sétáltak a sötétbe borult utcákon, miközben a *bat levejha* csendben követte őket. Gabrielnek cseppet sem volt ínyére a dolog, de be kellett látnia, hogy kíváncsi, milyen üzenetet kíván átadni nekik az orosz. A feladatban ráadásul ama szerencsés fordulat lehetősége is benne rejlett, hogy végre egy életre lerázhatja magáról Samront. Miközben átvágtak a Piazza del Communén, Gabriel elsorolta a feltételeit.

– Végighallgatom, azután jelentést teszek, és végeztem.

– Ahogy mondod.

– Visszamegyek az umbriai birtokra, és befejezem a festményt. Nincs több panasz Samrontól. Nincs több figyelmeztetés, hogy nem vagyok biztonságban.

Navot rövid hezitálás után bólintott.

– Mondd ki, Uzi. Mondd ki Isten előtt, itt, Assisi szent városában.

– Visszamehetsz Umbriába, és kedvedre restaurálhatod a képeidet. Nincs több panasz Samrontól. Nem kapsz több figyelmeztetést se tőlem, se másától, hogy egy légiónyi terrorista akarja a halálokat.

– Figyelik Osztrovszkijt a római kirendeltség emberei?

- Egy órával azután, hogy kapcsolatba lépett velünk, már figyeltettük.
- Akkor vonuljunk vissza. Másképp akaratlanul is felhívjuk magunkra az olasz biztonsági szolgálatok figyelmét, illetve bárki másét, aki esetleg figyeli az orosz.
- El van intézve.
- Szükségem lesz egy megfigyelőre. Akiben megbízhatom.
- Elire például?
- Igen. O hol van most?
- Egy ásatáson, valahol a Holt-tengernél.
- Vigyék a Ben Gurionra, az első géppel repüljön ide. Mondjátok meg neki, hogy a Pipernóban találkozunk. Mondjátok meg neki, hogy egy üveg Frascati és egy tányér *filetto di baccalà* társaságában várjon rám.
- Imádom a tökehalat – jegyezte meg Navot.
- Egész Rómában a Pipernóban kapni a legfinomabb *filettót* Nem akarsz csatlakozni?
- Bella szerint jobb, ha távol tartom magam az olajban sült ételektől – veregette meg terebélyes pocakját Navot. – Szerinte nagyon hizlálnak.

5

VILLA DEI FIORI, UMBRIA

Ahhoz, hogy valaki a régi mesterek festményeit restaurálni tudja, állította mindig Gabriel, testét-lelkét a vászonnak és a művésznek kell szentelnie. Reggelre kelve mindig a festmény volt az első gondolata, és a festményt látta utoljára, mielőtt elaludt. Még álmaiban sem menekülhetett előle; amint az is elképzelhetetlen volt, hogy úgy menjen el egy restaurálás alatt lévő munkája mellett, hogy nem vet rá néhány pillantást.

Eloltotta a halogénlámpát, és felbaktatott a kőlépcsőn az emeletre. Chiara a könyökére támaszkodva hevert az ágyon, és vaskos divatmagazint lapozgatott szórakozottan. Szépen lesült az umbriai napon, aranybarna haját finoman cirógatta a nyitott ablakon beáradó lágy szellő. Az éjjeliszekrényen álló rádióból borzalmas olasz popdal szólt; a tévében két olasz híresség merült elnémított eszmecserebe. Gabriel megcélozta a képernyőt a távirányítóval, és tüzelt.

- Néztem – szólalt meg a lány anélkül, hogy felpillantott volna.
- Valóban? Miről volt szó?
- Egy férfiről meg egy nőről – nyalta meg az ujját Chiara, és körülményesen lapozott egyet a magazinban. – Jól mulattatok?
- Hol a pisztolyod?

Chiara felemelte az ágytakaró csücskét, és egy 9 mm-es Beretta diófa markolata csillant meg az olvasólámpa fényében. Gabriel szívesebben látta volna a fegyvert hozzáférhetőbb helyen, de lenyelte az ingert, hogy rápirítson a lányra. Ahhoz képest, hogy a beszerzése előtt soha nem volt pisztoly a kezében, Chiara rendszeresen felülmúlta Gabrielt a Saul király út alagsori löterén. És ez igencsak figyelemreméltó teljesítmény volt, ha tekintetbe vesszük, hogy Chiara apja volt Velence főrabbija, s a lány a város régi zsidó gettójának nyugalmas utcáin töltötte a fiatalságát. Hivatalosan továbbra is olasz állampolgár volt. A Céghez fűződő kapcsolata titok volt, ahogy Gabriellel kötött házassága is. Letakarta a Berettát, és újabb oldalra hajtott.

- Hogy van Uzi?
- Összeházasodnak Bellával.
- Ez komoly, vagy csak pletyka?

– Látnod kéne a szemüveget, amit Bella rákényszerített.

– Ha egy férfi hagyja, hogy egy nő válassza ki a szemüvegét, akkor már csak idő kérdése, és ott áll a hüpe alatt, lábával a poháron. – Chiara felpillantott, és fürkész tekintettel nézett Gabrielre. – Lehet, hogy meg kéne nézetned a szemed, Gabriel. Tegnap este hunyorogtál tévészés közben.

– Azért hunyorogtam, mert fájt a szemem az egész napos munkától.

– Régen sose hunyorogtál. Tudod, Gabriel, a te korodban a legtöbb férfi...

– Nincs szükségem szemüvegre, Chiara. De ha lesz, feltétlenül kikérem a véleményed, mielőtt keretet választok.

– Nagyon előkelő a külsőd, amikor álszemüveget viselsz a bevetéseken. – Becsukta a magazint, és lehalkította a rádiót. – Szóval ezért jött Uzi a messzi Itáliába? Hogy bejelentse neked a házasságát?

– Az Allah Kardja halálos ítéletet mondott ki rám. Samron aggódik a biztonságunk miatt.

– Nekem ez úgy hangzik, drágám, mint amit telefonon is el lehetett volna intézni. Uzinak nyilván más mondandója is volt.

– Azt akarja, hogy végezzek el egy kisebb feladatot Rómában.

– Csakugyan? És miféle feladatot?

– Erről nem beszélhetek, Chiara.

– Márpedig én nagyon is beszélni akarok róla, Gabriel. Tudni szeretném, hogy miért szakítod félbe a nászutunkat egy küldetés miatt.

– Ez nem küldetés. Holnap estére itthon leszek.

– Mi a feladat, Gabriel? És ne próbálj ostoba céges szabályokkal és előírásokkal takarózni. Mi mindig mindent elmondtunk egymásnak. – Szünetet tartott. – Ugye, így van?

Gabriel lehuppant az ágy szélére, és beszámolt Chiarának Borisz Osztrovszkijról meg a férfi szokatlan kívánságáról.

– És te belementél? – kérdezte Chiara, miközben összefogta tincseit, és szórakozottan végigtapogatta az ágyat egy hajcsat után. – Én vagyok itt az egyetlen, akiben felmerül, hogy esetleg csapdába sétálsz?

– Azt hiszem, nekem is átfutott már az agyamon.

– Miért nem mondtad, hogy küldjenek egy beugrót? Uzi biztos találna valakit a Különleges Ügyosztálynál, aki eléggé hasonlít rád, hogy átrázzon egy orosz újságíró, aki életében nem látott még személyesen. – Mivel Gabriel nem felelt, Chiara megválaszolta a saját kérdését. – Mert kíváncsi vagy, mit akar mondani az orosz.

– Te nem?

– Annyira nem, hogy félbeszakítsam a nászutunkat. – Chiara feladta a hajcsatkeresést, és engedte vállára omolni a haját. – Uzi és Samron mindig ki fog találni valamit, hogy visszarángassanak a Céghez, Gabriel, nászútra viszont csak *egyszer* mehetsz.

Gabriel odasétált a beépített szekrényhez, és a legfelső polcról kisebb bőrtáskát emelt le. Chiara szótlanul figyelte, ahogy elcsomagol egy váltás ruhát. Belátta, hogy minden további vita hasztalan.

– Uzit *bat levejha* kísérte?

– Ráadásul nagyon csinos.

– Mind csinosak vagyunk, Gabriel. A Cég középkorú zsoldosai imádnak csinos lányokkal mutatkozni a terepen.

– Főleg ha a lányok táskájában jókora pisztoly lapul.

– Ki volt a lány?

– Uzi azt mondta, Tamarának hívják.

– Ő tényleg csinos. És zűrös. Jobb, ha Bella szemmel tartja. – Chiara nézte a pakoló Gabrielt. –

Tényleg visszajössz holnap este?

– Ha minden a terv szerint alakul.

– Mikor fordult elő utoljára, hogy terv szerint alakult egy küldetésed? – A lány előhúzta a Berettát, és feléje nyújtotta. – Ez nem kell?

– Van a kocsimban.

– Ki fog fedezni? Ugye, nem azok az idióták a római kirendeltségtől?

– Eli reggel Rómába repül.

– Hadd menjek veled.

– Egy feleséget már elvettek tőlem az ellenségeim. Még egyet nem akarok elveszíteni.

– Jól van, akkor mit csináljak, amíg elvagy?

– Vigyázz a Poussinre. Őszentsége roppant bosszús lesz, ha nálam vész nyoma. – Megcsókolta a lányt, és indult az ajtó felé. – És ne próbálj utánam jönni. Uzi biztonsági különítményt állított a kapuba.

– Szarházi – motyogta maga elé Chiara, amikor Gabriel elindult a lépcsőn.

– Hallottam, Chiara.

A lány felkapta a távirányítót, és megcélozta a tévét.

– Akkor jó.

6

RÓMA

A védett lakás nem volt egészen szabatos elnevezés. Gabriel valójában oly sokszor fordult már meg a Spanyol lépcső tetejéhez közel fekvő kellemes kis lakásban, hogy a Lakásfenntartóknál, ahol a Cég biztonságos szállásairól gondoskodtak, Gabriel római címeként tekintettek rá. Két hálószoba, levegős, fénypárban úszó nappali és tágas terasz tartozott hozzá, amely nyugatra nézett, a Piazza di Spagna és a Szt. Péter-bazilika felé. Két évvel korábban Gabriel ott állt Michelangelo dómjának árnyékában, VII. Pál pápa őszentsége oldalán, amikor a Vatikánt megtámadták a muzulmán terroristák. Több mint hétszáz ember halt meg azon az októberi délutánon, és kis híján leomlott a bazilika kupolája. A CIA és az amerikai elnök sürgető kérésére Gabriel lenyomozta és megölte a két szaúdit, akik kitervelték és finanszírozták az akciót. A pápa nagy hatalmú személyi titkára, monsignore Luigi Donati tudta, hogy Gabrielnek köze van a gyilkosságokhoz, és hallgatólagosan jóváhagyta a dolgot. Ahogy Gabriel sejtése szerint maga a szentatya is.

A lakást olyan elektronikával szerelték fel, amely képes volt rögzíteni a hivatlan látogatások és behatolások idejét, illetve tartamát. Ennek ellenére távozáskor Gabriel régimódi jelet hagyott az ajtó és az ajtófélfá között. Nem mintha nem bízott volna a Cég alkalmazásában álló műszaki zsenikben, csak hát a szíve mélyén tizenhatodik századi ember volt, s szakmai és biztonsági kérdésekben ragaszkodott az özönvíz előtti eljárásokhoz. A komputerizált jelzőberendezések valóban csodálatos szerkezetek, de egy papírfecni nem tud meghibásodni, és nincs szükség egyetemi végzettségű számítógépes szakemberre a működtetéséhez.

Éjszaka esett, és a Via Gregoriana járdája még nedves volt, amikor Gabriel az utcára lépett. Jobbra fordult a Trinità dei Monti temploma felé, és lebaktatott a Spanyol lépcsőn a térre, ahol elfogyasztotta aznapi első kapucsínóját. Miután meggyőződött róla, hogy Rómába való visszatérése elkerülte az olasz biztonsági szolgálatok figyelmét, újból megmászta a Spanyol lépcsőt, és felpattant egy Piaggio motorkerékpárra. A kis, négyütemű motor rovarként zümmögött alatta, ahogy végigrobogott a Via Veneto kecses ívén.

Az Excelsior hotel csaknem az utca végében állt, a Villa Borghese közelében. Gabriel a Corso d'Italián parkolt le, és elzárta a bukósisakot a csomagtartóba. Aztán sötét napszemüveget meg baseballsapkát tett fel, és gyalog indult vissza a Via Venetóra. Elsétált majdnem az út végéig, aztán a Piazza Barberininél átkelt az úton, és visszaindult a Villa Borghese felé. Útközben kiszúrt négy férfit, akiket amerikai civil ruhás biztonságiaknak nézett – a Via Veneto 121-es szám alatt állt az amerikai nagykövetség –, de senkit sem látott, aki az orosz hírszerzés ügynöke lehetett volna.

A Doney pincérei épp ebédhez terítették a járdára kitett asztalokat. Gabriel bement az étterembe, és megivott még egy kapucsínót a bárban. Aztán átballagott a szomszédos Excelsiorba, és a liftek mellett felvette a szállodai telefonok egyikét. Amikor jelentkezett a központos, közölte, hogy egy Borisz Osztrovszkij nevű vendéggel szeretne beszélni, mire azonnal kapcsolták a szobáját. Három csöngés után egy férfi válaszolt a hívásra angolul, de érezhető oroszos akcentussal. Amikor Gabriel egy bizonyos „Mr. Donaldson” után érdeklődött, az orosz kijelentette, hogy az ő szobájában nincs ilyen, és lecsapta a telefont.

Gabriel néhány másodpercig még hallgatta a vonalat, figyelte a zúgást. Mivel semmi gyanúsat nem hallott, letette, és átsétált a Galleria Borghesébe. Egy órán keresztül nézegette a festményeket, és ellenőrizte, nem figyeli-e valaki. Aztán háromnegyed tizenkettőkor ismét felült a Piaggio motorra, és a régi gettó szélénél fekvő csendes tér felé vette az irányt. A *filetto* és a Frascati már ott várta, amikor megérkezett. Ahogy Eli Lavon is.

- Azt hittem, nászúton vagy.
- Samronnak jobb ötlete támadt.
- Meg kéne tanulnod meghúzni bizonyos határokat.
- Őt még egy fal se állítaná meg.

Eli Lavon elmosolyodott, és kisöpört a homlokából néhány kósza hajtincset. A római délután forrósága ellenére Lavon bolyhos kardigánt viselt gyűrött tweed-zakója alatt, nyakába selyemsálát kötött. Néha még Gabriel is alig tudta elhinni, pedig több mint harminc éve ismerte, hogy ez a briliáns, könyvmoly kis archeológus az utcai megfigyelés egyik legkiválóbb művésze a Cég történetében. A szálak, amelyek a Céghez fűzték, csakúgy, mint Gabriel esetében, legalábbis bizonytalanok voltak. Még mindig tartott előadásokat

az Akadémián – valójában a Cég egyetlen újonca sem lépett ki a terepre anélkül, hogy ne töltött volna néhány napot Lavon legendás lába előtt –, de mostanság a jeruzsálemi Héber Egyetemet tekintette első számú munkahelyének, ahol bibliai régészetet tanított, és szerte az országban rendszeresen vett részt ásatásokon.

Kettejük szoros kapcsolata évekkorábban, az Isten Haragja fedőnevű művelet során öltött formát, amikor az izraeli hírszerzés titkos akció keretében levadászta és meggyilkolta az 1972-es müncheni mészárlás felelőseit. A csapat héber lexikonában Gabriel volt az *alef*, aki 22-es Berettával felszerelkezve személyesen gyilkolta le a Fekete Szeptember hat terroristáját, köztük egy bizonyos Vadai Abdel Zwaitert, akivel egy bérház előcsarnokában végzett, néhány kilométerre attól a helytől, ahol most Lavonnal ücsörögtek. Lavon *ajin* volt – vagyis nyomozó és megfigyelési specialista. Három éven keresztül üldözték prédájukat Nyugat-Európában, gyilkoltak éjszaka és fényes nappal, s azzal a félelemmel kellett együtt élniük, hogy az európai rendőrség bármelyik pillanatban letartóztathatja őket mint gyilkosokat. Amikor végre hazatértek, Gabriel halántékán őszbe vegyült a haj, és húsz évet öregedett az arca. Lavon, aki hosszú időt töltött a terroristák közelében mindenfajta háttértámogatás nélkül, számtalan különböző stressz-szindrómától szenvedett, beleértve a krónikus gyomorrenyheséget. Gabriel titokban összerezsent, amikor Lavon nagy adag halat tuszkolt a szájába. Tudta, hogy a kis megfigyelő ennek még megissza a levét.

– Uzitól hallom, hogy a Júdeai-sivatagban dolgozol. Remélem, nem valami nagyon fontos.

– Csak az elmúlt húsz év egyik legjelentősebb régészeti expedíciója Izraelben. Visszamentünk a Levelek barlangjába. De ahelyett, hogy ott lennénk a kollégáimmal, és ősi múltunk relikviáit tanulmányoznám, itt vagyok veled Rómában. – Lavon barna szemével végigpásztázta a piazzát. – Na de nekünk már itt is van némi történelmünk, nem igaz, Gabriel? A mi történetünk bizonyos szempontból itt kezdődött.

– *Münchenben* kezdődött, Eli, nem Rómában.

– Még mindig az orromban érzem annak az átkozott fügebornak a szagát, ami a kezében volt, amikor lelőtted. Emlékszel a borra, Gabriel?

– Emlékszem, Eli.

– A mai napig felfordul a gyomrom a füge szagától. – Lavon belapátolt még egy kis halat. – Ma nem ölünk meg senkit, ugye, Gabriel?

– Ma nem, Eli. Ma csak beszélgetünk.

– Van róla fénykép?

Gabriel elővette a fotót az inge zsebéből, és az asztalra tette. Lavon orrára biggyesztette maszatos olvasószemüvegét, és beható tanulmányozásnak vetette alá a képet.

– Ezek az oroszok nekem olyan egyformák.

– Szerintem ők is így vélekednek rólad.

– *Pontosan* tudom, hogy vélekednek rólam. Az oroszok olyan elviselhetetlenné tették őseim életét, hogy inkább áttelepültek egy maláriás pocsolya mellé, Palesztinába. Először támogatták Izrael létrejöttét, aztán a hatvanas években már azokkal bratyiztak, akik az elpusztításunkra esküdtek fel. Az oroszok szeretnek úgy tenni, mintha szövetségesei lennének a Nyugatnak a nemzetközi terrorizmus elleni harcban, de nem szabad elfeledni, hogy éppen ők bábáskodtak a nemzetközi terrorizmus megszületésénél. A hetvenes nyolcvanas években egész Nyugat-Európában támogatták a baloldali terrorista csoportosulásokat, és természetesen ők voltak a PFSZ védőszentjei. Minden szükséges fegyvert és robbanóanyagot megadtak Arafatnak és a gyilkosainak, ráadásul szabad mozgást engedtek nekik a vasfüggöny mögött. Ne felejtsd el, Gabriel, hogy az atlétáink elleni müncheni támadást Kelet-Berlinből irányították.

– Befejezte, professzor úr?

Lavon a zakója belső zsebébe csúsztatta a fényképet. Gabriel rendelt két adag *spaghetti con carciofit*, s míg végeztek a hallal, röviden tájékoztatta Lavont a feladatukról.

– És ha tiszta? Mi lesz, amikor odaér a Tre Scalinibe? – kérdezte Lavon.

– Szeretném, ha megpróbálnád lefegyverezni azzal a folyékony orosznyelv-tudásoddal. Szorítsd sarokba, és meglátjuk, megtörik-e.

– És ha ragaszkodik hozzá, hogy beszéljen veled?

– Akkor megmondod neki, hogy fel kell keresnie még egy római látványosságot.

– Melyiket?

Gabriel válaszát hallva Lavon egy rövid pillanatig némán babrálta szalvétája csücskét.

– A nyilvános helyet illető kíváncsiságodnak megfelel, de kétkem, hogy barátod, a pápa repesni fog, ha rájön, hogy titkos találkahelynek használtad a templomát.

– Az egy bazilika, Eli. És őszentsége soha nem fogja megtudni.

– Kivéve, ha valami rosszul sül el.

– Nászúton vagyok. Mi sülni lehet rosszul?

A pincér megérkezett a két adag tésztával. Lavon az órájára pillantott.

– Biztos, hogy van időnk megebédelni?

– Egyél, Eli. Hosszú séta elé nézel.

7

RÓMA

A rómaiakra nemigen jellemző fürgeséggel fejezték be az ebédet, és a Piaggio robogón maguk mögött hagyták a gettót. Gabriel az Excelsior közelében tette le Lavont, aztán továbbrobogott a Piazza di Spagna felé, ahol elfoglalt egy ablak melletti asztalt a Caffé Grecóban. Látszólag elmélyülten tanulmányozta a *La Repubblica*t, amikor Borisz Osztrovszkij végigsétált a Via Condottin. Lavon ötven méter távolságból követte. Még mindig ott volt a nyakában a selyemsál, ami arra utalt, hogy semmi jele idegen megfigyelésnek.

Gabriel felhőrpintette a kávéját, közben azt figyelte, nem követi-e valaki Lavont, majd kifizette a számlát, és indult tovább a Trevi-kúthoz. Neptunusz ágaskodó tengeri lovának szobra mellett állt, amikor Osztrovszkij átverekedte magát a turisták tömegén, és megállt a korlátnál. Kora alapján az orosz volt módja megtapasztalni a „fejlett szocializmus” viszonyosságait. Szemmel látható felháborodással konstataulta, hogy a gazdag nyugatiak pénzt hajigálnak egy pápai megrendelésre készült művészeti alkotásba. Bemártotta zsebkendőjét a vízbe, és felitatta vele a homlokán kiütkező verítéket. Aztán mielőtt megfordult és odábbsétált, vonakodva előbányászott a zsebéből egyetlen pénzérmét, és bedobta a kútba. Gabriel szeme odavágott Lavonra, aki azonnal megindult a férfi után. A sál még mindig rajta volt.

Az útvonal harmadik megállója valamivel rövidebb sétát jelentett, a testes orosz azonban szemlátomást fájó tagokkal, kimerülten vonszolta fel magát a Pantheonba vezető lépcsőn. Gabriel Raffaello sírjánál álldogált. Figyelte Osztrovszkijt, ahogy körbejárja a rotundát, aztán kilépett az oszlopcsarnokba, ahol Lavon már várt rá.

– Mit gondolsz?

– Szerintem jobb lesz gyorsan leültetni a Tre Scaliniben, mielőtt elájul.

– Követi valaki?

Lavon megrázta a fejét.

– Tiszta, mint a hó.

Osztrovszkij ebben a pillanatban lépett ki a templomból, és lebaktatott a lépcsőn a Piazza Navona felé. Lavon jelentős előnyt hagyott neki, mielőtt a nyomába szegődött. Gabriel felült a Piaggióra, és a Vatikán felé vette az irányt.

A római időkben versenypálya volt. Az ellipszis alakban elhelyezkedő barokkos építmények tulajdonképpen az egykori lelátó romjaira épültek. A Piazza Navonán nem rendeztek több kocsihajtó versenyt és sportviadalt, a szünni nem akaró karneválhangulat azonban Róma egyik legnépszerűbb és legsúfoltabb terévé tette a Navonát. Eli Lavon a Fontana de Morót választotta megfigyelési posztjának. Úgy tett, mintha egy csellista kötné le a figyelmét, aki Bach első szvitjét adta elő G-dúrban. Valójában le sem vette a szemét Borisz Osztrovszkijről, aki ötven méterrel odább épp helyet foglalt a Tre Scalini egyik asztalánál. Az orosz mindössze egy kis üveg ásványvizet rendelt, amelyet a fehér mellényes pincérnek egy örökkévalóságba telt kihozni. Lavon vetett még egy utolsó pillantást a térre, aztán odament az oroszhoz, és lehuppant egy szabad székre.

– Valami mást is kéne rendelnie, Borisz, nem csak vizet. Elemi udvariasság.

Lavon pergő orosz nyelven beszélt. Osztrovszkij ugyanezen a nyelven válaszolt.

– Orosz újságíró nem iszik nyilvános helyen olyan italt, amelyhez nem jár kupak.

Homlokát ráncolva szemrevételezte Lavont, mintha máris eldöntötte volna magában, hogy ez a kis

ember a gyűrött tweedzakójában nem lehet a legendás izraeli ügynök, akiről az újságokban olvasott.

– Ki maga?

– Ahhoz semmi köze.

Újabb homlokráncolás.

– Mindent megtettem, amire utasítottak. Hol van ő?

– Kicsoda?

– Az ember, akivel beszélni akarok. Allon.

– Miből gondolja, hogy egyáltalán a közelébe engedjük? Gabriel Allonnak az ember nem küld felszólítást. Mindig fordítva szokott történni.

Pincér slattyogott oda az asztalukhoz; Lavon meglehetősen jó olaszszággal két kávé és egy adag *tartufót* rendelt. Aztán ismét Osztrovszkijra nézett. Az orosz most már erősen izzadt, és idegesen fürkészte a teret. Inge elülső része átnedvesedett, mindkét karja alatt jókora izzadságfolt sötétlett.

– Zavarja valami, Borisz?

– Mindig zavar valami. Így maradok életben.

– Kitől fél?

– A *szilovikitől*.

– *Sziloviki*? Attól tartok, ennyire nem jó az oroszom, Borisz.

– Maga nagyon jól beszéli az orosz, barátom, meg is lep kissé, hogy még nem hallotta a szót. Azokra az egykori KGB-sekre utalunk vele, akik jelenleg a hazámat irányítják. Finoman fogalmazva nem kedvelik a sajátjuktól eltérő véleményeket. Ha keresztbe tesz nekik, egyszerűen megölik. Gyilkolnak Moszkvában. Gyilkolnak Londonban. És itt se tétováznának sokat – futtatta végig a szemét a piazza forgatagán –, a történelmi Róma szívében.

– Nyugalom, Borisz. Maga tiszta. Senki se követte ide.

– Honnan tudja?

– Értjük a dolgunkat.

– Ők is, drága barátom, csak ők jobban. Böven volt alkalmuk gyakorolni. Mást se tesznek a forradalom óta.

– Még egy ok, amiért a közelébe se mehet az emberünknek, akivel beszélni akar. Adja át az üzenetet nekem, Borisz, én majd továbbítom Allonnak. Úgy biztonságosabb mindegyikünk számára. Mi így intézzük.

– Az üzenet, amelyet át kell adnom, rendkívül fontos. Vele és csakis vele beszélek.

A pincér meghozta a kávé és a csokoládét. Lavon megvárta, míg távozik, csak azután szólalt meg.

– Jó barátja vagyok az illetőnek. Hosszú ideje ismerem. Biztosra veheti, hogy el fog jutni hozzá az üzenet, ha átadja nekem.

– Vagy találkozom Allonnal, vagy reggel hazautazom Moszkvába, és nem találkozom senkivel. Maga dönt. – Mivel nem kapott választ, az orosz hátralökte a székét, és felállt. – Az életemet kockáztattam azzal, hogy idejöttem. Nem egy kollégámat már sokkal kevesebbért is megölték.

– Üljön le – felelte Lavon kimérten. – Ne csináljon jelenetet.

Osztrovszkij állva maradt.

– Azt mondtam, üljön le, Borisz.

Ezúttal Osztrovszkij engedelmeskedett. Nemhiába volt orosz. Hozzászokott, hogy parancsolgassanak neki.

– Most jár először Rómában? – kérdezte Lavon.

Osztrovszkij bólintott.

– Engedje meg, hogy néhány jó tanáccsal szolgáljak a következő úti célját illetően.

Lavon áthajolt az asztal fölött, Osztrovszkij úgyszintén. Két perccel később az orosz újságíró ismét talpon volt, ezúttal keleti irányban keresztezve a piazzát a Tevere felé. Lavon a Tre Scaliniben maradt, amíg lebonyolított egy rövid hívást a mobilján. Aztán fizetett, és követte a férfit.

A Szt. Péter tér szívében, Bernini gigantikus kolonádjától közrefogva magasodik az egyiptomi obelisztk. Caligula császár hozatta Egyiptomból Rómába időszámításunk szerint 37-ben, aztán 1586-ban szállították át a jelenlegi helyére száznegyven ló és negyvenhét csörlő segítségével, ami akkoriban lenyűgöző mérnöki teljesítménynek számított. Hogy megóvják az obeliszket a terroristáktól és egyéb modern kori fenyegetésektől, zömök, barna vasbeton korláttal kerítették körbe. Gabriel napszemüvegben ücsörgött a korlát tetején, amikor Borisz Osztrovszkij feltűnt a piazza végében. Figyelte, ahogy az orosz közeledik, aztán megfordult, és a bazilika frontjának közelében elhelyezett magnetométerek sora felé vette az irányt.

Rövid ideig várt, majd a legkisebb pityenés nélkül haladt át a magnetométerek között, és megindult felfelé az oszlopcsarnok napfényben fürdő lépcsőzetén.

A bazilika öt kapuja közül egyedül a Filarete-kapu állt nyitva. Gabriel hagyta, hogy egy nagy csapat víg lengyel zarándok magával sodorja az átrium felé. Ott egy pillanatra megállt, hogy szarukeretes szemüvegre cserélje napszemüvegét, aztán határozott léptekkel végighaladt a tágas főhajón. A pápai oltár előtt állt, amikor Borisz Osztrovszkij a bazilikába lépett.

Az orosz odasétált a Pietà-kápolnához. Miután harminc másodpercen keresztül úgy tett, mintha Michelangelo mesterművében gyönyörködne, a főhajó jobb szélén haladt tovább, hogy aztán újra megtorpanjon, ezúttal XII. Pius pápa emlékműve előtt. A szobor elhelyezkedése miatt az orosz átmenetileg takarásban volt Gabriel elől. Gabriel elnézett a hajó átellenes oldalára, és Lavont pillantotta meg, aki a vatikáni barlangok bejáratánál állt. Kurta pillanatra találkozott a tekintetük, és Lavon biccentett. Gabriel vetett egy utolsó pillantást a magasan szárnyaló kupolára, aztán arra indult, ahol az orosz várt rá.

XII. Pius pápa szobra különös alkotás. Jobb kezét áldásra nyújtja, de fejét kissé jobbra fordítja, már-már védekezően, amitől úgy tűnik, mintha az akkori idők háborús csapásainak egyikét igyekezne elhárítani. Még különösebb volt azonban az a jelenet, amellyel Gabriel szembesült, amint belépett a szobornak otthont adó fülkébe. Borisz Osztrovszkij a talapzat előtt térdelt, arcát a mennyezet felé fordítva, két kezét a nyakához emelve. Pár méterrel arrább három afrikai apáca pusmogott franciául, mintha semmi szokatlan nem volna abban, hogy valaki buzgó odaadással térdel egy ilyen neves pápa szobra előtt.

Gabriel elhaladt az apácák mellett, és fűrgén Osztrovszkij mellé lépett. Az orosz kidülledt szemmel, rémülettől dermedten szorította a torkára a kezét, mintha fojtogatná magát. Pedig mindössze lélegezni próbált. Osztrovszkij kínládása nem volt természetes. Gabriel biztosra vette, hogy megmérgezték. Minden óvintézkedésük ellenére valahol valamiképpen a közelébe férközött egy bérgyilkos.

Gabriel óvatosan a földre fektette Osztrovszkijt, és a fülébe suttogott, miközben megpróbálta lefejtetni kezét a torkáról. Az apácák egy csapat kíváncsiskodóval egyetemben odasiettek hozzájuk, és imádkozni kezdtek. Harminc másodpercen belül megérkeztek a vatikáni rendőri erők, a Vigilanza első tisztjei, hogy vizsgálatot végezzenek. Gabriel akkor már nem volt ott. Komótosan sétált lefelé a bazilika lépcsőjén napszemüvegben, Eli Lavonnal az oldalán.

– Tiszta volt – állította Lavon. – Esküszöm, Gabriel, tiszta volt.

Csupán egy óra kellett hozzá, hogy a bazilikában történt haláleset híre bejárja az olasz étert, s újabb egy órával később már a BBC európai hírösszefoglalójában is megemlézték az eseményt. Nyolc órára a halottnak már neve is volt; kilencre ismert volt a foglalkozása.

Jelentősen megnövekedett az érdeklődés Osztrovszkij halála iránt római idő szerint este fél tízkor, amikor a vatikáni sajtóhivatal egyik szóvivője rövidre fogott beszámolójában utalást tett rá, hogy az orosz újságíró valószínűleg erőszakos halált halt. A bejelentés nyomán a világ valamennyi hírtúdiójában lázas sürgés-forgás vette kezdetét ezen az eddig meglehetősen eseménytelen napon, éjjelre pedig műholdas hírközlő furgonok sorakoztak a Via della Conciliazionén a Teverétől egészen a Szt. Péter térig. Szakértőket kértek fel, hogy vizsgálják meg az ügyet minden szóba jöhető – valós vagy vélt – szögből: megkeresték a vatikáni rendőri és biztonsági erők szakértőit, az orosz újságírók életét fenyegető veszélyek szakértőit, és szakértőit a bazilikának, amelyet a bűntény helyszínének minősítettek és lezártak. Egy amerikai kábelcsatorna még egy író is meginterjúvált, mert ő könyvet írt XII. Pius pápa életéről, akinek a szobra előtt Osztrovszkij a halálát lelte. A tudós ember éppen holmi alaptalan feltételezésekbe bocsátkozott egy esetleges kapcsolatról az orosz újságíró halála és az ellentmondásos pápa személye között, amikor Gabriel leparkolt a motorbiciklivel egy csendes mellékutcában, a Vatikán falához közel, és elindult a Szt. Anna-kapu felé.

A kapu másik oldalán fiatal pap ácsorgott, és egy dísztelen, kék, éjszakai uniformist viselő svájci gárdistával diskurált. Biccentéssel üdvözölte Gabrielt, aztán hátat fordított, és némán végigvezette a Via Belvederén. A San Damaso-udvarból léptek az apostoli palotába, aztán beszálltak egy ott várakozó liftbe, amely lassan felvitte őket a második emeletre. Monsignore Luigi Donati, VII. Pál pápa öszentsége személyi titkára a freskókkal borított loggiában várt rájuk. Egy fejjel magasodott Gabriel fölé, és az olasz filmcsillagok külsejével volt megáldva. Kézzel varrt fekete reverendája kecsesen omlott alá karcsú alakján, arany karórája megcsillant a tompa fényben, amikor kurta legyintéssel elhessentette a fiatal papot.

– Kérlek, mondd, hogy nem öltél embert a bazilikámban – dünnyögte Donati, miután a fiatal pap eltűnt az árnyak között.

– Nem öltem meg senkit, Luigi.

A monsignore összevonta szemöldökét, aztán átnyújtott Gabrielnek egy dossziét, rajta a Vigilanza pecsétjével. Gabriel kinyitotta a dossziét, és látta magát meg a karjában a haldokló Borisz Osztrovszkijt. Alatta újabb fotók: Gabriel, ahogy elsétál, miközben odagyűlnek a kíváncsiskodók; Gabriel, ahogy kisli szol a Filarete-kapun; Gabriel Eli Lavon oldalán, ahogy átvág vele a Szt. Péter téren. Becsukta a dossziét, és Donati felé nyújtotta olyan mozdulattal, mintha adományt dobna a perselybe.

– Tartsd meg, Gabriel. Gondolj rá vatikáni szuvenírként.

– Felteszem, a Vigiliánának is van belőle példánya.

Donati lassan bólintott.

– Végtelenül hálás lennék, ha volnál szíves, és behajítanád őket a legközelebbi pápai iratmegsemmisítőbe.

– Meglesz – felelte Donati hűvösen. – Közvetlenül *azután*, hogy mindent elmondtál arról, ami ma délután itt végbement.

– Tulajdonképpen én se tudok sokat.

– Akkor talán kezdjük valami egyszerűbbel. Például mit kerestél ott, az isten szerelmére?

Donati cigarettát vett elő elegáns aranytárcájából, türelmetlenül hozzáütögette a tárca fedeléhez, aztán mívés arany öngyújtójával meggyújtotta. Viselkedése a legkevésbé sem utalt papéra; Gabrielnek nem először kellett eszébe idéznie, hogy az előtte álló magas, reverendás alak valójában Isten

szolgája. Éles elméjével, kérlelhetetlenségével és javíthatatlanul hirtelen természetével Donati volt az egyik legbefolyásosabb személyi titkár a római katolikus egyház történetében. Úgy irányította a Vatikánt, mint egy miniszterelnök vagy a legnagyobb árbevételű cégek egyikének vezérigazgatója, s ezzel a vezetési stílussal a Vatikán falain belül nemigen szerzett magának barátokat. A vatikáni sajtóhivatal papi ruhába öltözött Raszputyinként, a pápai trónus mögött meghúzódó erőként jellemezte, a római kúriabeli ellenlábasként pedig gyakran utalt rá „fekete pápaként”, nem éppen hízelgő utalással Donati jezsuita múltjára. A Donati iránti megvetésük az elmúlt évben valamennyire megcsappant. Végére kevesen mondhatták el magukról, hogy önként odaálltak a golyó elé, amelyet a főpapnak szántak.

– Az ön érdekében mondom, monsignore Donati, jobban tenné, ha kevésbé érdeklődne az Osztrovszkij halálának körülményeivel kapcsolatos tények iránt – közölte Gabriel hivatalos hangon. – Különben még kellemetlen helyzetbe kerül, amikor a vizsgálat vezetői kérdezősködni kezdenek.

– Voltam én már kellemetlen helyzetben. – Donati füstfelhőt fújt a magas mennyezet felé, és oldalpillantást vetett Gabrielre. – Ahogy te is. Csak mondd el mindent, amit tudsz, a vizsgálat vezetőit meg bízd rám.

– Régen gyóntam én már, Luigi.

– Azért csak próbáld meg – felelte Donati. – Jót tesz a léleknek.

Gabriel talán erős kételyeket támasztott a gyónás hasznát illetően, Luigi Donati megbízhatóságát viszont egy pillanatra sem kérdőjelezte meg. A köztük lévő kötelék titokban szövődött, vérben ázott, és ebbe a vérbe a sajátjuk is belekeveredett. Az egykori jezsuita tudott titkot tartani. Ahogy az alkalmankénti hazugságoknak is mestere volt, ha ezzel nemes ügyet szolgált. Így aztán, miközben sétáltak az apostoli palota néma termein át, Gabriel mindent elmondott attól kezdve, hogy Assisibe hívták, egészen Osztrovszkij haláláig.

– Ugye nem kell, hogy emlékeztesselek a megegyezésünkre? Megkértük az olasz hatóságokat, hogy engedjenek letelepedni az országban hamis személyazonossággal. Munkát és szállást adtunk neked... igen kellemes szállást, ha szabad hozzátennem. Cserébe csupán annyit kértünk, hogy tartózkodj minden olyan tevékenységtől, amellyel korábbi megbízóidat szolgálod.

Gabriel a Navot-féle harmatgyenge védekezéssel állt elő, hogy nem igazi bevetésről, csupán beszélgetésről volt szó. Donati ezt egy legyintéssel elhessegette.

– Megígérted, Gabriel, és megszegted a szavad.

– Nem volt választásunk. Osztrovszkij ragaszkodott a személyemhez.

– Akkor más helyszínt kellett volna választanod, nem az én bazilikámat. Egy potenciális botrányt tettél le a küszöbünkre, amire jelen pillanatban a legkevésbé sincs szükségünk.

– A nehéz kérdések Moszkvát fogják célba venni, nem a Vatikánt.

– Reméljük, igazad lesz. Természetesen nem vagyok szakértő, de úgy tűnik, Osztrovszkijt megmérgezték – mondta Donati, aztán szünetet tartott. – Olyasvalaki, aki nyilvánvalóan nem akarta, hogy ő beszéljen veled.

– Egyetértetek.

– Mivel orosz emberről van szó, és az oroszoknál már történelme van az ilyesminek, bizonyára spekulációk lesznek egy kremlbeli kapcsolatról.

– Már vannak, Luigi. Legalább száz riporter ütött tanyát a Szt. Péter tér szélén, akik pontosan ezt állítják.

– Te mit gondolsz?

– Osztrovszkij azt mondta, fél a *szilovikitól*. Az oroszok ezzel a kifejezéssel illetik azokat a volt KGB-seket, akik bedolgozták magukat a Kremlbe. És azt is mondta, hogy az információ, amelynek

birtokában van, súlyos fenyegetést jelent a Nyugatnak és Izraelnek.

– Miféle fenyegetést?

– Ezt már nem volt lehetősége elmondani.

Donati elgondolkodón a háta mögé tette a kezét, és a márványpadlóra szegezte a tekintetét. – Ebben a pillanatban Osztrovszkij halála csak a vatikáni rendőrségre és biztonsági szolgálatra tartozik, de ez aligha marad így. Igen hamar nyomást fognak gyakorolni ránk, hogy adjunk elsőbbséget az olasz hatóságoknak a vizsgálatban. Szerencsére a Vatikánban nem számítanak gyakori eseménynek a gyilkosságok... kivéve persze, ha te is a városban vagy. Egész egyszerűen nincs meg a szükséges technikai tudásunk, hogy egy ilyen kaliberű vizsgálatot lefolytassunk, főképp ha kifinomult mérgekről van szó.

– Mennyi időnk van, mielőtt átadjátok az ügyet az olaszoknak?

– Ha tippelnék, azt mondanám, legkésőbb holnap ott lesz az íróasztalomon a kérvény. Ha visszautasítjuk, azonnal megvádolnak, hogy rejtegetünk valamit. A sajtó vad elméleteket fog gyártani a Vatikán falai mögött működő sötét erőkről. És ezzel vissza is kanyarodtunk a fényképekhez, amelyek a bazilikában készültek rólad Osztrovszkij halálakor.

– Mi van a fényképekkel?

– Ha behajítom a képeket az iratmegsemmisítőbe, csak átmenetileg oldjuk meg a problémát. Gondolhatod, hogy a számítógépeinken minden képet tárolnak. És ne is kérj rá, hogy töröljem őket. Nem vagyok hajlandó bizonyítékokat megsemmisíteni úgy, hogy az olaszok nemsokára átveszik az ügyet.

– Senki sem fog felismerni azokról a képekről, Luigi. Az olaszok csak egyféleképp tudhatják meg, hogy itt jártam.

– Ne aggódj, Gabriel. Megőrizzük a titkodat. Három ember tud róla, hogy belekeveredtél: a szentatya, én és a Vigilanza nyomozója, aki a vizsgálatot vezeti.

Vele titoktartást fogadtattam, és ő beleegyezett, hogy hallgatni fog. Olyan ember, akire mi, olaszok, azt mondjuk: *uomo di fiducia*, megbízható ember. Korábban a Polizia di Stato kötelékébe tartozott.

– Ha nem gond, váltanék néhány szót a nyomozóval, Luigi.

– Miről?

– Lehet, hogy a bazilika biztonsági kamerái valaki mást is kiszúrtak rajtam kívül.

– Kire gondolsz?

– Természetesen Borisz Osztrovszkij gyilkosára.

9

VATIKÁNVÁROS

Gabrielnek nem volt szüksége kísérőre, hogy odataláljon a Vatikán központi biztonsági hivatalához. Sajnos ismerte az utat. Röviddel a Szt. Péter-bazilikát ért támadás előtt ott folytatott eszeveszett keresést a bizonyíték után, mely szerint az al-Kaida egyik embere beépült a Vatikánba. Ha csak néhány perccel korábban hozzá tud kezdeni a kereséshez, talán megakadályozhatta volna a muzulmán terrorizmus legborzalmasabb akcióját, amelyre szeptember 11. óta sor került.

Ispettore Mateo Cassani, egy ápolat külsejű, jól szabott, sötét öltönyt viselő férfi várt rá a fogadócsarnokban. Kimerült, véreres szemével megnézte magának Gabrielt, aztán a kezét nyújtotta.

– Isten hozta, signore. Kérem, jöjjön velem.

Végigmentek egy keskeny folyosón, aztán egy nyitott ajtónál megálltak. Odabent két egyenruhás Vigilanza-tiszt ücsörgött, szemben a videomonitorokkal borított fallal. Gabriel szeme gyorsan

átszaladt a képeken: a Szt. Anna-kapu, a Harangok kapuja, a Szt. Péter tér, a San Damaso-udvar, a vatikáni kertek, a bazilika belülről.

– Ez a fő megfigyelőterem. Krízishelyzetben, mint akkor, a támadás reggelén, parancsnoki központként is funkcionál. Mindent digitálisan rögzítünk és tárolunk. Mindörökké – tette hozzá fáradt mosollyal. – Akárcsak az anyaszentegyház.

– Ettől tartottam.

– Ne aggódjon, signore. Pontosan tudom, ki maga, és mit tett azon a napon, amikor a terroristák megtámadtak minket. Az egyház négy bíborost és nyolc püspököt veszített röpke néhány másodperc alatt. És ha ön nincs, talán még a pápát is elveszítjük.

Othagyták a megfigyelőszobát, és szűk kis irodába léptek, amely a sötétbe borult Belvedere-udvarra nézett. Cassani letelepedett az asztali számítógép elé, és intett Gabrielnek, hogy lépjen közelebb.

– Monsignore Donati azt mondta, az összes felvételünket látni kívánja a halott oroszról.

Gabriel bólintott. A nyomozó klikkelt az egérrel, mire megjelent az első kép, a Szt. Péter tér széles látószögű felvétele, amelyet a kolonnád bal oldalának csúcsán elhelyezett kamera készített. A felvételek másodperces időeltéréssel követték egymást. Amikor a képernyő bal alsó sarkában látható időkijelző tizenöt óra negyvenhét perc huszonhárom másodperchez ért, Cassani ráklikkelt a megszakítás ikonra, és a kép jobb felső sarkára mutatott.

– Az ott signore Osztrovszkij. Egyedül lép a térre, és nyílegyenesen a bazilika előtti biztonsági ellenőrzőpont felé tart. – Cassani Gabrielre pillantott. – Mintha találkozója lett volna valakivel odabent.

– Meg tudná mutatni mozgás közben? – kérdezte Gabriel.

A nyomozó ráklikkelt a lejátszás ikonra, és Borisz Osztrovszkij Eli Lavonnal a sarkában lassan átvágott a téren. Kilencven másodperccel később, amikor az obeliszk és a bal oldali szökőkút között haladt át, Osztrovszkij kikerült a kolonnád tetején elhelyezett kamera látószögéből, s innen az Áldások lodzsája közelében lévő társa készítette róla a felvételeket. Néhány másodperccel ezután az orosz egy csapat turista közé keveredett. A kép bal széléről magányos alak közeledett, és ahelyett, hogy megvárta volna, míg a csapat továbbhalad, átverekedte magát közöttük. Szemmel láthatóan több embert is meglökött, köztük Osztrovszkijt, aztán folytatta útját a tér kijárata felé.

Gabriel végignézte Borisz Osztrovszkij életének utolsó három percét: ahogy kivárja a sorát az ellenőrzőpontnál; belép a Filarete-kapun; megáll a Pietà-kápolnánál; végül odasétál XII. Pius emlékművéhez. Hajszálpontosan hatvanhét másodperccel az érkezése után térdre esett a szobor előtt, és a torkára szorította a kezét. Gabriel huszonkét másodperccel ezután tűnt fel a színen; másodpercről másodpercre haladt át a képen, amitől szellemszerűnek tetszetek a mozdulatai. A nyomozót láthatóan megindította a látvány, ahogy Gabriel gyengéden a földre fekteti a haldokló orosz.

– Mondott magának valamit? – kérdezte.

– Nem, semmit. Nem tudott beszélni.

– És maga mit mondott neki?

– Hogy ne féljen a haláltól. Hogy jobb helyre fog kerülni.

– Maga hívó, signore Allon?

– Tekerje vissza tizenöt óra ötvenig.

A vatikáni nyomozó teljesítette Gabriel kérését, és másodszor is végignézték Osztrovszkij útját a bazilika felé. Aztán amikor a magányos alak feltűnt balról...

– Itt állítsa meg – szólalt meg váratlanul Gabriel. Cassani azonnal ráklikkelt a megszakításra.

– Vigye vissza az előző felvételre, kérem.

A vatikáni nyomozó eleget tett a kérdésnek.

– Ezt ki tudná nagyítani?

– Ki – felelte Cassani –, de nem lesz valami jó a felbontása.

– Nem számít.

A nyomozó az egér segítségével kijelölte a kép megfelelő részét, aztán rákattintott a nagyítás ikonra. Ahogy mondta, a felbontás legalábbis kásás volt. De Gabriel így is tisztán látta a magányos alak jobb kezét, amellyel Borisz Osztrovszkij jobb karja alá nyúlt.

– Hol a holttest?

– A halottasházunkban.

– Megvizsgálta már valaki?

– Felületesen átvizsgáltam, hogy nincs-e rajta jele fizikai traumának vagy sérüléseknek. Nem találtam semmit.

– Gyanítom, ha még egyszer megnézik, egészen apró szúrásnyomot találnak a felkar bőrén. Ott fecskendezett bele a bérgyilkos egy orosz mérget, amely percek alatt lebénítja a légzőrendszert. A KGB fejlesztette ki még a hidegháború alatt.

– Azonnal utánajárok.

– Előbb lenne még egy kérésem – mondta Gabriel a képernyőre koppintva. – Tudni szeretném, hogy mikor lépett ez az ember a térre, és merre ment, miután távozott. És szükségem van az öt legjobb felvételre, ami készült róla.

Profí volt, és mint minden profi, tudott a kamerák jelenlétéről. Egyetlenegyszer feledkezett csak meg az elővigyázatosságról, tizenöt óra negyvenhét perc harminchárom másodperckor, tíz másodperccel azután, hogy a vatikáni megfigyelés először észlelte Borisz Osztrovszkijt a tér szélén. A felvételt az apostoli palota Bronz-kapujához közel elhelyezett kamera készítette. Erős állú, széles arcsontú férfi látszott rajta sötét napszemüvegben, sűrű, szőke hajjal. Eli Lavon a Spanyol lépcső tetején, az utcalámpa fényénél tanulmányozta a fotót. Ötven méterrel arrább a Cég egyik biztonsági egysége a védett lakást kutatta át sietősen toxinok vagy radioaktív anyagok nyomai után.

– A haja paróka, de az arcszemei szerintem igazi. Ez orosz, Gabriel, olyasvalaki, akivel nem szívesen futnék össze a sötét utcán. – Lavon szemrevételezte a fotót, amelyen a bérgyilkos Osztrovszkij felkarja alá dugja a kezét. – Szegény Borisz szinte pillantásra se méltatja, amikor összeütköznek. Kétlem, hogy sejtette volna, mibe botlik bele.

– Nem, nem sejtette – felelte Gabriel. – Ment egyenest a bazilikába, és követte az utasításaidat, mintha nem történt volna semmi szokatlan. Szerintem még akkor se értette a dolgot, amikor haldoklott.

Lavon ismét a bérgyilkos fotójára nézett.

– Én maradok annál, amit a bazilikából kifelé jövet mondtam. Osztrovszkij tiszta volt. Nem láttam, hogy követnék. És kizárt, hogy elkerülte valaki a figyelmem, aki így néz ki.

– Osztrovszkij talán tiszta volt, de *mi* nem.

– Arra célzol, hogy a megfigyelőket figyelték?

– Pontosan.

– De honnét tudták, hogy ott leszünk?

– Osztrovszkijt valószínűleg már hónapok óta figyeltették Moszkvában. Amikor megérkezett Rómába, védetlen vonalon lépett kapcsolatba a nagykövetségünkkel. Valahol rögzítették a hívást, vagy itt, Rómában, vagy egy moszkvai lehallgatóállomáson. A bérgyilkos vérbeli profi. Tudta, a közelébe se megyünk Osztrovszkijnek anélkül, hogy előtte ne küldenénk megfigyelési útra. És azt tette, amire a vérbeli profikat kiképzik. Nem törődött a célponttal, minket figyelt helyette.

– De hogy ért oda a Vatikánba tíz perccel Osztrovszkij *előtt*?

– Nyilván *engem* követett. Én meg nem vettem észre. Az én hibám, hogy Osztrovszkij keserves halált halt a bazilika padlóján.

– Ebben van ráció, de egy tizenkettő egy tucat orosz gengszter nem lehetett képes ekkora húzásra.

– Nem gengszterekkel van dolgunk. Ezek profik.

Lavon visszaadta a fotókat Gabrielnek.

– Bármit akart is mondani neked Borisz, biztosan fontos volt. Valakinek ki kell derítenie, hogy ki ez az ember, és kinek dolgozik.

– Hát igen, valakinek muszáj.

– Lehet, hogy tévedek, Gabriel, de szerintem a Saul király útnak már megvan a jelöltje a feladatra.

Lavon egy darab papírt nyújtott felé.

– Mi ez?

– Üzenet Samrontól.

– Mi áll benne?

– Az, hogy hivatalosan vége a nászutadnak.

10

BEN GURION REPTÉR, IZRAEL

A Ben Gurion repülőtéren van egy VIP-váró, amelyről csak kevesen tudnak, s még kevesebben vannak azok, akik valaha betették oda a lábukat. Az útlevel ellenőrzés mellett, jelöletlen ajtón keresztül lehet elérni; falai jeruzsálemi mészkőből épültek, berendezését barna bőrbútorok alkotják, s állandóan pörkölt kávétól és férfias feszültségtől szaglik. Amikor Gabriel másnap este a helyiségbe lépett, egyetlen férfit talált ott. A férfi az egyik szék szélén ücsörgött, lábát kissé szétnyitotta, ormótlan kezét olajfából készült bot tetején nyugtatta, akár egy utazó a vasúti peronon, aki már beletörődött, hogy sokáig lesz kénytelen várakozni. Mint mindig, most is nyomott, khakiszínű nadrágot és fehér, könyékig feltűrt pamutinget viselt. Golyóforma feje, egy ősz félkörívet leszámítva, kopasz volt. A csúf, drótkeretes szemüveg felnagyította kék szemét, amely már nem volt egészen tiszta.

– Mióta üldögélsz itt? – kérdezte Gabriel.

– Azóta, hogy visszatértél Olaszországba – felelte Ari Samron.

Gabriel alaposan szemügyre vette.

– Miért nézel így rám?

– Csak azon tűnődöm, hogy miért nem dohányzol.

– Gila azt mondta, le kell szoknom... *különben*.

– Eddig ez nem volt akadály.

– Ezúttal komolyan gondolja.

Gabriel megcsókolta Samron feje búbját.

– Miért nem küldtél értem valakit a Szállítástól?

– Itt voltam a közelben.

– Hiszen Tiberiasban élsz! Már visszavonultál, Ari. Gilával kellene töltened az időt, hogy pótolod azt a sok évet, amikor soha nem voltál mellette.

– *Soha* nem vonulok vissza! – jelentette ki Samron, és nyomatékosan rácsapott a szék karfájára. – Ami meg Gilát illeti, ő javasolta, hogy jöjjenek ki eléd. Kért, hogy menjek el otthonról néhány órára. Láb alatt voltam.

Samron egy pillanatra lehunyta fátyolos szemét, és mosoly árnyéka suhant át az arcán. Szerettei csakúgy, mint a hatalma és a befolyása, lassan kicsúsztak az ujjai közül. Fia az izraeli haderő északi

alakulatának dandártábornoka volt, és szinte minden lehetőséget kihasznált, csak hogy ne kelljen híres apjával lennie. Ugyanígy tett a lánya is, aki többéves külföldi tartózkodás után végül hazatelepült Izraelbe. Egyedül Gila, Samron galambszelídségű felesége tartott ki hűségesen a férje mellett, de most, hogy Samronnak már semmilyen hivatalos szerepe nem volt az állam ügyeiben, még ez a végtelen türelemmel bíró asszony is tehernek érezte a férfi állandó jelenlétét. Samron igazi családját a Gabrielhez, Navothoz és Lavonhoz hasonló emberek alkották – azok, akiket ő szervezett be és képzett ki, akik az ő krédója szerint tevékenykedtek, és az ő nyelvét beszélték. Az állam titkos védelmezői, akiknek a szemében Ari Samron a basáskodó, zsarnoki atyát jelentette.

– Ostoba illúzióba ringattam magam – szólalt meg Samron. – Arra áldoztam az életem, hogy felépítem és megvédelmezem ezt az országot, és feltételeztem, hogy a feleségem és a gyermekeim megbocsátják nekem a bűnt, hogy elhanyagoltam őket. Természetesen tévedtem.

– És most azt akarod elérni, hogy velem is ez történjen.

– Arra célzol, hogy felborítottam a nászutadat?

– Arra.

– A feleséged még mindig rajta van a Cég fizetési listáján. Megérti, mit követel tőled a munkád. Amúgy meg több mint egy hónapja vagy már távol.

– Megegyeztünk, hogy határozatlan ideig Olaszországban maradok.

– *Megegyezni* éppenséggel nem egyeztünk meg, Gabriel. Te bejelentetted, én meg akkor nem voltam abban a helyzetben, hogy visszautasítsalak; azután, amin Londonban keresztülmentél. – Samron mélyen árkolt arca rosszalló ráncokba gyűrődött. – Tudod, én mit csináltam a nászutamon?

– Hogyne tudnám. Az egész ország tudja, mit csináltál a nászutadon.

Samron elmosolyodott. Ez azért túlzás volt, de csak enyhe túlzás. Az izraeli hírszerző és biztonsági szolgálat folyosóin és konferenciatermeiben Ari Samron legendának számított. Az ember, aki beszivárgott a királyok udvarába, kilopta a zsarnokok féltett titkait, és legyilkolta Izrael ellenségeit, olykor a puszta kezével. 1960-ban, egy májusi esős éjszakán tette fel a pontot az i-re egy mocskos külvárosban, Buenos Aiestől északra, amikor kiugrott egy kocsis hátsó üléséről, és elkapta Adolf Eichmant, a holokauszt szellemi atyját. Samron a mai napig nem tudott úgy kilépni az utcára Izraelben, hogy ne rohanta volna meg néhány idősödő túlélő, csak hogy megérintsék a kezét, amely megszorongatta a szörnyeteg torkát.

– Negyvenhét áprilisában házasodtunk össze Gilával, a függetlenségi háború csúcsán. Rátapostam a pohárra, a barátaink és a család *mazel tovot* kiáltottak, aztán megcsókoltam újdonsült feleségem, és mentem is vissza a Palmach-egységemhez.

– Azok még más idők voltak, Ari.

– Annyira azért nem. Akkor is a túlélésért harcoltunk, most is azért harcolunk. – Samron egy hosszú pillanatra a szemüvege mögül méricskélte Gabrielt. – De ezt már te is tudod, nem igaz, Gabriel? Ez magyarázza, miért nem hagytad egyszerűen figyelmen kívül az üzenetemet, hogy visszamenj az umbriai villádba.

– Az első felszólításodat kellett volna figyelmen kívül hagynom, akkor most nem lennék itt. – Jelentősegteljesen körülhordozta tekintetét a sivár berendezésen. – Ebben a szobában.

– Nem én szólítottalak, hanem Borisz Osztrovszkij, hogy aztán ott haljon meg a karodban a szerencsétlen. Úgyhogy most szépen kideríted, hogy ki ölte meg, és miért. A körülmények fényében ez a legkevesebb, amit megtehetsz érte.

Gabriel az órájára pillantott.

– Eli rendben megérkezett?

Külön géppel és más útvonalon utaztak. Lavon a közvetlen járattal repült a Fiumicino reptérről a

Ben Gurionra; Gabriel előbb elrepült Frankfurtba, ahol három órán keresztül várakozott a csatlakozásra. Jól kihasználta az időt, és több kilométert gyalogolt Frankfurt végtelennek tűnő termináljaiban, hogy ellenőrizze, nem követik-e orosz bérgyilkosok.

– Eli már a Saul király úton van, ahol meglehetősen kellemetlen kihallgatásnak vetik alá. Ha vele végeztek, te jössz. Gondolhatod, hogy Ámosz nem túl boldog a római eseményektől. Ingatag pozíciója miatt biztos akar lenni benne, hogy *te* viszed el a balhét, és nem ő.

Ámosz Sarret volt a Cég igazgatója. Mint mindenkit, aki Izrael biztonsági és katonai szerveződésének csúcsán állt, őt is kemény kritikákkal illették a közelmúltban lezajlott libanoni háborúban nyújtott alakításáért, ezért most tíz körömmel kapaszkodott a hatalom gyeplőjébe. Samron és cimborái a miniszterelnöki irodában titkon azon mesterkedtek, hogy lefejtsék róla a kezét.

– Valaki igazán megmondhatná Ámosznak, hogy nem érdekel a feladat.

– Nem hinné el. Ámosz mindenütt ellenséget lát. Szakmai ártalom. – Samron apró mozdulatokkal a szék szélére csúszott, s botjára támaszkodva feltápászkodott. – Gyere – mondta –, hazaviszlek.

Páncélozott Peugeot limuzin várakozott odakint a védett VIP-parkolóban. Bemásztak a hátsó ülésre, és elindultak a júdeai hegyek felé.

– Este voltak bizonyos fejlemények Rómában, miután te Frankfurtban felszálltál a gépedre. Az olasz igazságügyi minisztérium levélben fordult a Vatikánhoz, amiben hivatalosan kérvényezte, hogy a kezébe vehesse Osztrovszkij halálának kivizsgálását. Gondolom, magadtól is sejted, mi volt erre a Vatikán válasza.

– Donati azonnal szabad kezet adott nekik.

– Igazság szerint a vatikáni külügyminiszter adta meg a hivatalos választ, de biztosra veszem, hogy Donati barátod pusmogott a fülébe. Osztrovszkij holtteste már az olasz rendőrség kezében van, az összes csomagjával és személyes holmijával együtt, amit elvittek az excelsiorbeli szobájából. A helyszínelők most vizsgálják át a szállodát mérgek után. Ami a bazilikát illeti, kordont húztak köré, és a bűntény helyszínéként kezelik. Az igazságügyi minisztérium megkért mindenkit, aki tanúja volt a halálesetnek, hogy azonnal jelentkezzen. Felteszem, ez rád is vonatkozik. – Samron fürkész pillantást vetett Gabrielre. – Úgy nézem, meglehetősen bizonytalan a helyzeted.

– Donati megígérte, hogy kihagyják a nevem.

– Isten a tanúja, a Vatikán ügyes titoktartó, de nyilván vannak még, akik tudnak róla, hogy közöd van az üggyhez. Ha egyikük kínos helyzetbe akarja hozni Donatit... vagy minket, ha már itt tartunk... csak annyit kell tennie, hogy diszkréten felhívja a Polizia di Statot.

– Borisz Osztrovszkijt profi orosz bérgyilkos ölte meg a Szt. Péter téren. – Gabriel dossziét húzott elő táskája oldalzsebéből, és Samron felé nyújtotta. – Itt a bizonyíték.

Samron felkattintotta az olvasólámpát a feje felett, és szemrevételezte a dossziében lévő fotókat.

– Arcátlanság, még orosz mércével is. Osztrovszkij valami nagyon fontosat tudhatott, ha ehhez folyamodtak.

– Gondolom, máris van egy elméleted.

– Sajnos van. – Samron visszacsúsztatta a fotókat az irattartóba, és lekapcsolta a lámpát. – Jó barátaink a Kremlben példátlan mennyiségben adtak el kifinomult fegyverrendszereket a közel-keleti gazfickóknak. Rendszeres vásárlóik közé tartoznak például az iráni mollák, de adtak már el lég- és tankelhárító rendszereket damaszkuszi cimboráiknak is. A birtokunkba jutott információk szerint a szíriaiak és a Kreml egy nagyszabású tranzakció végfázisában járnak. Az Iszkander elnevezésű fejlett orosz rakétáról van szó.

Ez önjáró rakéta százhetven mérföldes hatótávolsággal, vagyis Tel-Aviv bőven Szíria hatókörzetén belülrre kerülne. Az ebből lesűrhető következtetéseket nem szükséges ismertetnem.

– Ezzel egyetlen éjszaka alatt felborulna a Közel-Kelet stratégiai egyensúlya.

Samron komótosan bölintott.

– A Kreml eddigi tevékenységéből kiindulva sajnos nem ez az egyetlen nyugtalanító lehetőség. Az egész régió pletykáktól visszhangzik, miszerint *valahol* valami új üzlet van készülőben. Hónapok óta rajta vagyunk az ügyön, de eddig még semmit sem találtunk, amivel a miniszterelnök elé állhatnánk. Attól tartok, kezd ingerült lenni.

– Hozzá tartozik a munkájához.

– Ahogy az enyémhez is – mosolygott szárazon Samron. – Mindez megmagyarázza, miért ragaszkodtunk hozzá annyira, hogy találkozz Borisz Osztrovszkijjal. És miért szeretnénk, ha elutaznál Oroszországba, hogy kiderítsd, mit akart mondani.

– Hogy *én*? Soha életemben nem jártam Oroszországban. Nem ismerem a terepet. Még a nyelvet se beszélem.

– Van valamid, ami fontosabb, mint a helyismeret és a nyelvtudás.

– És mi az?

– Egy név és egy arc, amit a *Moszkovszkaja Gazeta* végtelenül ideges munkatársai azonnal fel fognak ismerni.

– És nagy eséllyel az orosz biztonsági szolgálatok is.

– Erre az esetre van egy tervünk – közölte Samron.

Az Öreg elmosolyodott. Neki mindenre volt egy terve.

11

JERUZSÁLEM

Biztonsági ügynökök álltak a Narkis utca mindkét végén, a csendes, fás kis utcában, Jeruzsálem szívében, egy társuk pedig a tizenhatos számot viselő régimódi, mészkőből épült bérház bejáratánál posztolt. Gabrielnek eszébe sem jutott, hogy belekukkantson a postaládába, amikor Samronnal a sarkában áthaladt a ház aprócska előterén. Soha nem érkezett postája, és a ládán álló név is hamis volt. Izrael bürokráciája számára Gabriel Allon nem létezett. Senki sem volt, sehol sem lakott. Ő volt az örökké bolygó zsidó.

Uzi Navot a kanapén ült Gabriel lakásának nappalijában; lábát feltette a dohányzóasztalra, és izraeli diplomata-útlevelet tartott jobb kezének két ujja között. Arca unott érdektelenséget árasztott, amikor tanulmányozás céljából átnyújtotta Gabrielnek. Gabriel kinyitotta, és megnézte benne a fényképet. Ezüsthajú, ápolt, ősz szakállú, kerek szemüveges férfi volt a fotón. Az ezüst haj a Cég egyik tervezőjének munkáját dicsérte. Az ősz szakáll sajnos a sajátja volt.

– Ki ez a Natan Golani?

– A kulturális minisztérium középszintű tisztviselője. Szakterülete, hogy a művészet révén épít hidakat Izrael és a világ között: béke a képzőművészet, a tánc és a zene módszerével, meg hasonlóan értelmetlen vállalkozások. Azt hallottam, ő maga is igen ügyesen bánt az ecsettel.

– Járt valaha Oroszországban?

– Még nem, de majd most. – Navot levette a lábát a dohányzóasztalról, és felült. – Mához hat napra a miniszterhelyettesnek Jeruzsálemből Oroszországba kell utaznia hivatalos látogatásra. Sikerként meggyőznünk, hogy az utolsó pillanatban essen ágynak.

– És Natan Golani utazik helyette?

– Feltéve, hogy az oroszok kiadják neki a vízumot. A minisztérium mindenesetre nem számít fennakadásra.

– Mi az utazás célja?

Navot benyúlt rozsdamentes acél diplomatatóskájaiba, és magazinméretű brosúrákat szedett elő. Feltartotta, hogy Gabriel is lássa a címlapot, aztán ledobta a dohányzóasztalra. Gabriel szeme egyetlen szóra fókuszált: UNESCO.

– Talán elkerülte a figyelmed, de az Egyesült Nemzetek Nevelésügyi, Tudományos és Kulturális Szervezete, ismertebb nevén az UNESCO, évtizedünket „a Föld minden gyermeke nevében a béke és erőszakmentesség kultúráját előmozdító évtizednek” nyilvánította.

– Igazad van, Uzi. Nekem ez valahogy kimaradt.

– E nemes cél előmozdítása érdekében évente konferenciát rendeznek, hogy felmérjék a haladást, és megvitassák a további kezdeményezéseket. Idén a szentpétervári Márványpalotában kerül sor a konferenciára.

– Hány napig kell kibírnom ezt a baromságot?

– Háromig – felelte Navot. – A beszéded a konferencia második napján esedékes. Megjegyzéseid egy forradalmian új programra vonatkoznak majd, amelyet azért vezettünk be, hogy javítsuk a kulturális kapcsolatokat az izraeliek és arab szomszédaink között. Erős kritikákat fogsz kapni, és minden valószínűség szerint elnyomónak és megszállónak bélyegeznek. Mindazonáltal a jelenlévők nagy többsége nem is fogja hallani a megjegyzéseid, mert amint fellépsz a szónoki emelvényre, testületileg kivonulnak a teremből, ahogy szokták.

– Nem is baj, Uzi. Sose szerettem nagy tömeg előtt beszélni. Mi a következő lépés?

– A konferencia végén oroszországi nagykövetünk, aki történetesen régi, jó barátod, meghív Moszkvába. Ha sikerül szerencsésen túlélned a repülőutat az Aeroflottal, bejelentkezel a Savoy hotelba, és belekóstolsz a főváros kulturális gyönyöreibe. Utazásod valódi célja, hogy kapcsolatba lépj egy bizonyos Olga Szuhovával, az oroszok egyik legismertebb és legtöbb vitát kiváltó tényfeltáró újságíró-nőjével, aki egyben a *Moszkovszkaja Gazeta* megbízott főszerkesztője. Ha van valaki az újságnál, aki tudja, miért ment Borisz Osztrovszkij Rómába, akkor az Olga.

– Nyilván állandó FSZB-megfigyelés alatt áll. És izraeli diplomataként engem is figyeltetni fognak.

Az orosz Szövetségi Biztonsági Szolgálat, az FSZB vette át azon belügyi biztonsági funkciók nagy részét, amelyek egykor a KGB hatáskörébe tartoztak, beleértve a kémelhárítást is. Noha a külvilág előtt az FSZB előszeretettel tüntette fel magát modern, európai biztonsági szolgálatként, munkatársai jobbára a KGB veteránjai közül kerültek ki, ráadásul a KGB egykori rosszhírű főhadiszállásán, a Lubjanka téren működtek. Az oroszok többségében fel sem merült, hogy új nevén nevezzék a szolgálatot, nekik az még mindig a KGB volt.

– Magától értődő – felelte Navot – szükségünk lesz némi kreativitásra.

– Mire gondolsz? – kérdezte Gabriel gyanakodva.

– Semmi veszélyesre, mindössze egy vacsorára. Nagykövetünk belement, hogy kisebb fogadást rendez a rezidenciáján, amíg a városban vagy. Most állítják össze a vendéglistát. Izgalmas keveréke lesz az orosz újságíróknak, művészeknek és ellenzéki figuráknak. A nagykövet természetesen mindent el fog követni, hogy Olga Szuhova is jelen legyen.

– Miből gondoljátok, hogy eljön? Vacsora az izraeli nagykövet otthonában... nem valami csábító lehetőség, még Moszkvában sem.

– Hacsak nem ígérnek mellé egy exkluzív sztorit, ami rögtön ellenállhatatlanná teszi a meghívást.

– Miféle exkluzív sztorit?

– Azt bízd ránk.

– Na és ha eljön?

– Akkor félrehívod egy kis magánbeszélgetésre a nagykövetség biztonságos területén. És felfeded magad előtte úgy és olyan részletekbe menően, ahogy jónak látod. És rábírod, hogy mondjon el mindent, amit tud arról, hogy Borisz Osztrovszkij miért akart találkozni veled Rómában.

– Mi van, ha nem tud semmit? Vagy nem mer beszélni?

– Akkor kénytelen leszel bevetni a sármodat, ami, mint mindnyájan tudjuk, nálad természetes adottság. Kellemetlenebbül is el lehet ám tölteni az éjszakát, Gabriel.

Navot ismét az aktatáskájába nyúlt, és dossziét húzott elő. Gabriel felnyitotta, és kivette belőle Olga Szuhova fényképét. Vonzó, negyvenes nő letisztult, szlávos arcvonásokkal és jéghideg, kék szemmel; fényes, szőke haja oldalra fésülve. Gabriel becsukta a dossziét, és Samronra nézett, aki a nyitott franciaajtóban ácsorgott, és öreg Zippo gyújtóját forgatta az ujjai közt. A küldetéssel kapcsolatos megbeszélés feltehetően próbára tette a nem dohányzásra vonatkozó új keletű elkötelezettségét.

– Elmész Moszkvába, Gabriel. Eltöltesz egy kellemes estét Olgával a nagykövetségen, és minden információt megszerzek amit lehet, hogy miért vették célkeresztbe a *Gazeta* újságíróit. Aztán már mehetsz is vissza az umbriai tanyádra a feleségedhez meg a festményedhez.

– Na és ha nem sikerül rászédnünk az FSZB-t?

– A diplomata-útleveled megvéd.

– Az orosz maffia és az FSZB bérgyilkosai nem sokat törődnek a diplomáciai finomságokkal. Előbb lőnek, csak azután kezdenek aggódni a politikai következmények miatt.

– A moszkvai kirendeltség végig ott lesz mögötted attól a pillanattól, hogy leszállsz Szentpétervárott – mondta Navot. – Mindig a közeledben leszünk. És ha rizikós a helyzet, még mindig szervezhetünk neked hivatalos védelmet.

– Miből gondolod, hogy a moszkvai állomás egyáltalán tudni fogja, mikor kell lépnie, Uzi? Tegnap délután egy ember meglökte Borisz Osztrovszkijt Rómában, és mielőtt bárki felfoghatta volna, mi történt, már holtan feküdt a bazilika padlóján.

– Akkor ne engedj senkit a közeledbe. És semmilyen körülmények között ne idd meg a teát.

– Kösz a jó tanácsot, Uzi.

– Nem a diplomata-útleveled fog megvédeni – szólalt meg Samron. – Hanem a Cég hírneve. Az oroszok tudják, hogy nyílt támadásként értékeljük, ha egy ujjal is hozzád érnek, és attól kezdve egyetlen ügynökük sem érezheti magát biztonságban sehol a világon.

– A legkevésbé sincs szükségünk háborúra az orosz szolgálatokkal.

– Fejlett fegyverrendszereket adnak el olyan országoknak és terrorcsoportoknak, amelyek el akarnak törölni minket a föld színéről. Már rég háborúban állunk. – Samron becsúszta az öngyújtót a zsebébe. – Sok feladat vár rád a következő hat napban, például meg kell tanulnod úgy beszélni és viselkedni, mint a kulturális minisztérium alkalmazottja. A miniszterhelyettes holnap délelőtt tíz órára vár az irodájába, hogy részletesen eligazítson a *másik* orosz misszióról. Szeretném, ha türtőztetnéd magad a konferencián, Gabriel. Fontos, hogy ne tégy semmi olyat, amivel tovább ronthatnád amúgy sem fényes helyzetünket az ENSZ-nél.

Gabriel az útlevélben szereplő fényképre meredt, és szórakozottan megdörzsölte az állát. Négy napja, hogy utoljára borotválkozott. Ez már majdnem szakáll.

– Üzennem kell Chiarának. Meg kell mondanom, hogy nem térek vissza egyhamar Umbriába.

– Már tudja – mondta Samron. – Ha akarod, idehozzátjuk Jeruzsálembe.

Gabriel becsukta az útlevelet, és megrázta a fejét.

– Valakinek vigyáznia kell a Poussinre. Maradjon csak Olaszországban, amíg visszajövök.

Felpillantva látta, hogy Navot hitetlenkedve bámul rá vékony szárú, modern szemüvege mögül.

– Mi van, Uzi?

– Azt ne mondd, hogy a nagy Gabriel Allon nem mer ősz szakállal mutatkozni gyönyörű, fiatal asszonykája előtt.

– Tizenöt kiló – vágott vissza Gabriel. – Tizenöt kiló.

12

SZENTPÉTERVÁR

A Pulkovo kettőt, Szentpétervár korosodó nemzetközi repülőterét mindeddig megkímélte a fejlődés buldózere. A repedezett leszállópályát elhanyagolt, százalmas külsejű gépek pettyezték, amelyek még a szovjet érából ragadhattak ott, és maga az épület is inkább gyárkomplexumnak vagy börtönnek tetszett, semmint modern légiforgalmi központnak. Gabriel fáradt tekintetű, fiatal milicista pillantásától kísérve lépett be a terminálra, majd az információs pultnál továbbküldte az útlevél-ellenőrzéshez egy hosztesz, akit szemmel láthatóan a pusztá megjelenésével felbőszített. Miután jelentéktelen késéssel hivatalosan is beengedték az országba, Gabriel folytatta útját a poggyászkiadóhoz, ahol törvényszerűen egy órát várt a csomagjára. Amikor leemelte a táskát a zörgő futószalagról, észrevette, hogy félig nyitva van rajta a cipzár. Kihúzta a táska fogantyúját, és a mellékhelyiség felé vette az irányt, ahol azonnal mellbe vágta a cigarettafüst. Bár a dohányzás a reptér egész területén szigorúan tilos volt, az oroszok nyilvánvalóan úgy gondolták, a vécé kivétel a tiltás alól.

A Cég egyik embere állt odakint, amikor Gabriel előkerült a vécéről; együtt sétáltak el az érkezési csarnokig, ahol Gabrielt vörös blúzos, természetes orosz hölgy támadta le, dús idomain UNESCO felirattal. Névtáblát tűzött Gabriel hajtókarjára, és a forgalmi körön várakozó busz felé irányította. A küldöttekkel telezsúfolt busz belülről az ENSZ közgyűlésének miniatűr verziójára hasonlított. Felszállás közben Gabriel odabiccentett két száúdinak, ám azok üres tekintettel bámultak vissza rá. A jármű hátsó fertályában talált szabad helyet egy morózus norvég mellett, aki hamarosan csendes tirádába kezdett arról, hogy az izraeliek milyen embertelenül bánnak a palesztinokkal. Gabriel türelmesen végighallgatta a diplomata megjegyzéseit, majd elővezetett néhány jól átgondolt ellenérvet. Mire a busz elérte a bedugult Moszkovszkij prospektet, és döcögött tovább a város szíve felé, a norvég már tisztábban látta az izraeliek szorult helyzetét. Névjegyet cseréltek, és megegyeztek, hogy vacsora mellett folytatják a beszélgetést, amikor Natan Golani legközelebb Oslóban jár.

Egy vakbuzgó kubai az üléseket elválasztó folyosó túlsó feléről megpróbálta folytatni a vitát, de a vörös UNESCO-blúzos hölgy volt olyan kegyes, és félbeszakította. Ezúttal mikrofonnal a kezében állt a sofőr mellett, és az idegenvezető szerepét alakította. Megemelt hangjában az ironia legkisebb nyoma nélkül hívta fel a figyelmet a széles sugárúton látható nevezetességekre: Lenin magasba törő szobrára, ahogy előrenyújtja a kezét, mintha mindörökké azon fáradozna, hogy leintsen egy taxit; a nagy honvédő háború lelkesítő emlékműveire; a szovjetek központi tervezésének és irányításának toronymagas kegyhelyeire. Nem tett említést az omladozó irodaépületekről, a brezsnyevi éra bérházairól, amelyek saját súlyuktól dőltek össze, és a kis üzletekről sem, amelyeknek fogyasztói javait a szovjet állam soha nem tudta előállítani. Ezek voltak a relikviái a gigantikus ostobaságnak, amelyet a szovjetek az egész világra megkíséreltek ráerőszakolni. Hanem az új orosz nemzedék szemében a bolsevikok gyilkos tettei csupán köztes megállót jelentettek a dicső Oroszország korszaka felé vezető úton. A gulágok, a kegyetlenség, az a sok millió ember, akit be nem vallottan halálra éheztek vagy „elhallgattattak” – mindez nem volt több néhány kellemetlen részletnél. Soha senkit sem vontak felelősségre. Soha senkit sem büntettek meg az elkövetett bűnökért.

A Moszkovszkij prospekt elnyújtott rútsága végre-valahára átadta helyét a belváros Európából importált eleganciájának. Az első megálló az Astoria hotel volt, az első világbeli delegációk főhadiszállása. Natan Golani poggyásszal a kezében besorolt a túldíszített előcsarnokba újdonsült kultúrtársaival, és megállt a bejelentkező pultnál kígyózó sor végén. Noha a kapitalizmus végleg maga alá gyűrte Oroszországot, az ügyfélszolgálat fogalma továbbra is ismeretlen maradt. Gabriel húsz percet állt sorba, mire hajlandó volt foglalkozni vele egy lenszöke nő, aki a szovjet szívélyesség megnyilvánulásaképp nem is próbálta leplezni a férfi iránti megvetését. Gabriel visszautasította a boy szenvtelen ajánlatát, és maga vitte fel csomagját a szobájába. Nem kutatta át a szobát; már a moszkvai szabályok szerint játszott. Indulj ki abból, hogy minden szoba be van poloskázva, és minden telefonhívást rögzítenek. Indulj ki abból, hogy minden ember, akivel találkozol, ellenséges megfigyelés alatt áll. És ne nézz hátra. Soha nem vagy teljesen egyedül.

Ezért aztán Natan Golani rácsatlakoztatta laptopját a nagy sebességű adatportra, és elolvasta az e-mailjeit, mindvégig tudva, hogy az FSZB kémjei is vele olvasnak. Felhívta állítólagos feleségét Tel-Avivban, és kötelességtudón végighallgatta az asszonyt, aki állítólagos anyjáról panaszkodott, mindvégig tudva, hogy az FSZB is kénytelen végighallgatni a fárasztó szóáradatot. És miután rendezte ügyeit, mind a személyeseket, mind a szakmaiakat, kényelmes ruhába öltözött, és belevetette magát a puha leningrádi éjszakába. Meglepően kellemes vacsorát költött el egy olasz étteremben a szomszédos Angleterre hotelban, s később, ahogy a Néva-parton sétálgatott a fehér éjszakák véget nem érő alkonyfényében, két FSZB-megfigyelő szegődött a nyomába, akiket Igornak és Natasának keresztelt. A Palota téren megállt, hogy megbámuljon egy esküvői sokadalmat, amely pezsgőzött a Sándor-emlékmű lábánál, s egy pillanatra átengedte magát a gondolatnak, hogy talán jobb lenne végre elfeledni a múltat. Aztán sarkon fordult, és indult vissza az Astoriába; Igor és Natasa némán követte az éjféli napsütésben.

Másnap reggel Natan Golani olyan eltökéltséggel vetette magát a konferencia forgatagába, mint akinek igen rövid idő alatt sok mindent kell véghezvinnie. A számára kijelölt helyen ült a Márványpalota nagytermében, amikor a konferencia megkezdődött, és fülén a tolmácsfejhallgatóval jóval azután is ottmaradt, hogy a küldöttek nagy többsége bölcsen úgy ítélte meg, az összejövetel valódi lényegére a nyugati szállodák bárjaiban kerül sor. Részt vett a munkaebédeken, és nem maradt el a délutáni koktél partikról. Végigülte a hosszúra nyúló vacsorákat, és egyszer sem vonta ki magát az esti szórakoztató programokból. Franciául beszélt a franciákkal, németül a németekkel, olaszul az olaszokkal, és amennyire nyelvtudása engedte, spanyol nyelven szólt a latin-amerikai delegációk tagjaihoz. Elvegyült a szaúdiak és a szíriaiak közt, de még egy iránival is sikerült udvarias beszélgetésbe elegyednie a holokauszttagadás képtelenségéről. Kieszközölte, hogy egy izraeli kamarazenekar turnén vehessen részt a Szaharától délre, és megszervezte egy maori dobzenekar Izraelbe látogatását. Pillanatok alatt képes volt harciasról békülékeny hangnemre váltani. Új megoldásokat javasolt a régi problémákra. Azt állította, Izrael eltökélte magát, hogy hidakat épít, nem pedig falakat. Most már, mondta mindazoknak, akik hajlandók voltak odafigyelni rá, csak egy bátor emberre lenne szükség a másik oldalról.

A második nap szekciójának végén fellépett a Márványpalota nagytermének pódiumára, és ahogy Uzi Navot előre megjósolta, sok küldött azonnal kivonult. Az ottmaradók olyan beszédet hallhattak, amelyet izraeli képviselő szájából még soha. Az UNESCO vezetője „új közel-keleti paradigmáért kiáltó szónak” titulálta a beszédet. A francia küldött „a kultúra és a művészet igaz képviselőjének” nevezte Monsieur Golanit. Valamennyi jelenlévő egyetértett, hogy új szél látszik lengedezni a júdeai hegyek felől.

Az FSZB főhadiszállásán azonban hírből sem ismerték az új szeleket. Betörőművészeik átkutatták

Golani szobáját, és valahányszor kitette onnét a lábát, a megfigyelők mindenüvé követték. A Marinszkij színházban rendezett záró gálán egy vonzó női ügynök szemérmetlenül kikezdett vele, és meghívta a lakására egy kis éjszakai kicsapongásra. Ő udvariasan visszautasította a hölgyet, és társaság nélkül hagyta el a színházat, leszámítva persze Igort és Natasát, akik olyannyira elunták magukat, hogy nem is leplezték jelenlétüket.

Mivel ez volt az utolsó estéje Szentpétervárott, úgy döntött, hogy megmássza a Szent Izsák-székesegyház aranykupolájának tetejére vezető csigalépcsőt. Két német lányt talált csak odafent, akik a lenyűgöző kilátásban gyönyörködve álldogáltak a mellvédnél. Egyikük fényképezőgépet nyújtott felé, és színpadias pózba vágta magát, míg ő lefotózta. Aztán nem győzött hálálkodni, majd közölte vele, hogy Olga Szuhova elfogadta a nagykövetség vacsorameghívását. Szállodai szobájába visszatérve Golani látta, hogy villog az üzenetet jelző fény a telefonon. Az izraeli nagykövet hívta, hogy rábeszélje, látogasson el hozzá Moszkvába. „Egyszerűen látnod kell, Natan! Milliárdosok, bankárok és gengszterek, és mind olaj–, kaviár– és vodkatengerben úsznak! Csütörtök este vacsorát rendezünk; nem leszünk sokan, mindössze néhány bátor lélek, akiknek van merszük dacolni a rezsimmel. Ne is gondolj rá, hogy nemet mondasz, már elintéztem a minisztereddel.”

Letörölte az üzenetet, aztán felhívta Tel-Avivot, és tájékoztatta állítólagos feleségét, hogy tovább marad Oroszországban, mint sejtette. Az asszony hosszú percekig kárhoztatta, majd dühödten lecsapta a telefont. Gabriel egy másodpercig még a füléhez szorította a kagylót, és szinte látta maga előtt az FSZB lehallgatóit, ahogy az ő kontójára röhögnek.

13

MOSZKVA

Moszkvában, a Tverszkaja utcán az újjgazdagok hivalkodó külföldi autói harcoltak a helyért a nehéz sorsúak vezette dobozszerű Ladákkal és Zsigulikkal. A Kreml Szentháromság-tornya szinte elveszett a kipufogófüst fátyolszerű leple mögött, és búsan árválkodott rajta a híres vörös csillag, akár valami újabb importált luxuscikket kínáló reklám. A Savoy hotel bárjában a keményfiúk és testőreik vodka helyett hűtött sört vedeltek. A fekete Bentley-k és Range Roverek járó motorral várakoztak a szálloda bejárata előtt arra az esetre, ha gyorsan olajra kellene lépni. Az üzemanyag-takarékosság mostanában nem számított a legfontosabbak közé Oroszországban. Ahogy majd minden másból, benzinből is jókora készletek voltak.

Gabriel este fél nyolckor sötét öltönyben és ezüstszerű diplomata-nyakkendőben lesétált az előcsarnokba. A szálloda ajtaján kilépve előbb végigfuttatta szemét a leparkolt kocsik kormányja mögött ülő arcokon, csak azután indult el a Tyeatralnij prospekt irányába. Az FSZB főhadiszállása, a Lubjanka ormóttan, sárga erődje alacsony domb tetején állt. Az épület árnyékában exkluzív nyugati butikok sorakoztak, akár a Rodeo Drive-on vagy a Madison Avenue-n. Gabriel nem győzött ámuldozni a szokatlan párosításon, még ha ez csak afféle színjáték volt is a két megfigyelő kedvéért, akik odahagyták légkondicionált kocsijuk kényelmét, s most gyalogszerrel követték.

Felütött egy utcaterképet – teljességgel feleslegesen, hiszen útvonalát jó előre megtervezték –, és széles sétányra tért rá a Kreml falának tövében. Elhaladt egy sor kioszk mellett, ahol szovjet hokimezeiktől a gyilkos Lenin és Sztálin mellszobraig mindent lehetett kapni, aztán a Vörös térnél balra kanyarodott. A nap utolsó zárandokai Lenin mauzóleumának bejáratánál ácsorogtak, kólát szürcsöltek, és turistáknak szóló brosrákkal, valamint a moszkvai éjszakai életet hirdető kalauzokkal legyezgették magukat. Gabriel elmerengett, vajon mi hozta ide őket. Valami tévhit? A nosztalgia egy egyszerűbb kor után? Vagy a morbid kíváncsiság? Hogy megítéljék, igazi-e a test ott, az üveg alatt,

vagy a panoptikumba való?

Átkelt a téren a Vaszilij Blazsennij-székesegyház nyalókaformájú kupolái felé, és a Kreml keleti falát követte a Moszkva folyóig. A túlsó parton, a Szerafimovics utca kettes szám alatt állt a hírhedt „ház a rakparton”, az a kolosszális méretekkel büszkélkedő bérház, amelyet Sztálin építtetett 1931-ben exkluzív szállásul a *nómenklatúra* elitje részére. A nagy terror tetőpontján a lakók egyharmadát meggyilkolták, akiket pedig abban a „kegyben” részesítettek, hogy a házban maradhattak, azok állandó rettegésben várták az ajtajukon felhangzó kopogtatást. Véres történelme ellenére sokan az egykori szovjet elit tagjai közül gyermekeikkel együtt továbbra is az épületben laktak, a lakások több millió dollárért keltek el. Kívülről alig lehetett látni valami változást a házon, a tetőt leszámítva, amelyet most Sztálin-nagyságú Mercedes Benz mozgóreklám koronázott. A nácik nem tudták sikerre vinni azt a tervüket, hogy elfoglalják Moszkvát, de most, hatvan évvel a háború után a német ipar zászlaja fennem lobogott a város egyik legrangosabb nevezetességén.

Gabriel újabb sürgősségi pillantást vetett a térképre, miközben átkelt a Moszkvoreckij-hídon. A lámpaoszlopokon a hatalmon lévő Orosz Egységpart karmazsin-fekete zászlói lógtak, részegen himbálódzva a langymeleg szélben. A híd túlvégén három emelet magas hirdetőtábláról az orosz elnök vigyorgott ellenszenvesen Gabrielre. A nyár végén immár negyedszer kellett szembenéznie az orosz „választókkal”, bármit jelentsen is ez a szó érrefelé. Az eredmény aligha volt kétséges; az elnök már régen megtisztította Oroszországot a veszedelmes demokrata irányzatoktól, a hivatalosan jóváhagyott ellenzéki pártok pedig hasznos idióták gyülekezetévé silányultak. A hirdetőtáblán mosolygó férfi kimondatlanul is cár volt – ennek megfelelő imperialista ambíciókkal.

A folyó túlsó partján kezdődött Zamoszkvorecse kellemes negyede, amely megúsza Sztálin újratervezésének építészeti terrorját, így továbbra is magán viselt valamennyit a tizenkilencedik századi Moszkva hangulatából. Gabriel málló vakolatú, birodalmi stílusú házak és hagymakupolás templomok mellett haladt el, míg végül elért a Bolsaja Orgyinka 56 fallal körülkerített épületegyütteséhez. A kapuban elhelyezett plakett angol, orosz és héber nyelven adta tudtul: IZRAELI NAGYKÖVETSÉG. Gabriel a kamera halszemoptikája elé tartotta személyi okmányait, s abban a pillanatban meghallotta az elektronikus zár kattánását. Amikor belépés közben hátratekintett, az utca túloldalán kocsiban ülő férfit vett észre, aki a lehető legfeltűnőbbben fölemelte fényképezőgépét, és lefotózta. Ezek szerint az FSZB tudott a nagykövet vacsorájáról, és feltett szándéka volt, hogy minden érkező és távozó vendéget megfélemlít.

A nagykövetség kicsi volt, és szürke, néhány jellegtelen épület állt egy központi udvar körül. Gabrielt a fedőneven szólítva szívélyesen üdvözölte egy fiatal biztonsági őr – aki valójában nem biztonsági őr volt, hanem a Cég egyik ügynöke a moszkvai kirendeltségről –, és bevezette a követségi személyzet zömének otthonául szolgáló aprócska bérház előterébe. A nagykövet a legfelső emelet lépcsőfordulójánál várta a liftből kilépő Gabrielt. A sima modorú diplomata, akit Gabriel eddig csak fényképeken látott, melegen átölelte, és kétszer zajosan hátha veregette, amit egyetlen FSZB-adóvevő sem mulaszthatott el érzékelni.

– Natan! – kiáltott fel, mintha süket bácsikájához beszélne. – Istenem! Tényleg te vagy az? Szörnyen nézel ki. Csak nem volt olyan rossz Szentpéterváron?! – Pohárban langyos pezsgőt nyomott Gabriel kezébe, majd a sorsára hagyta. – Mint mindig, most is te érkeztél utolsónak, Natan. Vegyülj el. Később majd csevegünk, ha már mindenkivel találkoztál. Mesélned kell arról a borzalmas konferenciáról.

Gabriel elővette legnyájasabb diplomata mosolyát, és poharával a kezében elszántan lépett a zajos, cigarettafüstös szalonba.

Találkozott egy ismert hegedűművésszel, aki jelenleg a szedett-vedett ellenzéki párt, a Szabad

Oroszországért Koalíció vezetője volt.

Találkozott egy drámaíróval, aki életre lehelte az orosz képletes beszéd kipróbált művészetét, hogy élesen kritizálja az új rezsimet.

Találkozott egy filmmessel, aki Nyugaton nemrégiben jelentős emberi jogi díjat nyert a gulágról készített dokumentumfilmjével.

Találkozott egy nővel, akit elmeorvosintézetbe zártak, csak mert volt mersze transzparenszel végigmasírozni a Vörös téren, demokráciát követelve Oroszországnak.

Találkozott egy öntudatos bolsevikkal, aki meg volt róla győződve, hogy Oroszországot csak és kizárólag a proletárdiktatúra visszaállításával lehet megmenteni, és azzal, ha máglyán égetik el az oligarchákat.

Találkozott a brezsnyevi éra egy megkövesedett szakadárjával, aki a halálból tért vissza, hogy megvívja utolsó hiábavaló harcát az orosz szabadságért.

Találkozott egy merész esszéistával, akit az Egységpárt ifjainak egyik bandája kis híján holtra vert.

Végül tíz perccel azután, hogy megérkezett, bemutatkozott a *Moszkovszkaja Gazeta* riporterének, akit megbízott főszerkesztőnek neveztek ki, miután nemrégiben két kollégája is erőszakos halált halt. Fekete, ujjatlan ruhában volt, nyakában ezüst medalion lógott. A csuklóján viselt karkötők szélfogóként csilingeltek, amikor Gabriel felé nyújtotta a kezét, s száját búskomor mosolyra húzta.

– Örvendek, Mr. Golani – mondta kimérten angolul. – Olga Szuhova vagyok.

A fénykép, amelyet Uzi Navot egy héttel azelőtt mutatott neki Jeruzsálemben, nem tudta teljes mértékben visszaadni Olga szépségét. Tiszta tekintetével és hosszúkás vonásaival Gabriel testet öltött orosz ikonképnek látta a nőt. A vacsorán Olga jobb oldalán ült, de csak néhány szót tudtak váltani, elsősorban azért, mert a dokumentumfilmes kisajátította magának a nő figyelmét azzal, hogy képkockáról képkockára ismertette legutóbbi munkáját. Mivel nem volt hová menekülnie, Gabriel igen hamar az őszöreg szakadár karmai között találta magát, aki azzal szerencsétlente, hogy a cárok koráig visszamenően előadást tartott az orosz ellenzékről. Amikor a pincérek eltakarították a kiürült desszertes tányérokat, Olga együtt érző mosolyt villantott rá.

– Attól tartok, muszáj rágyújtanom – mondta. – Volna kedve csatlakozni?

Együtt álltak fel az asztaltól a filmes csüggedt tekintetétől kísérvé, és kísétáltak a nagykövetség apró teraszára. A terasz üres volt, és félhomályba borult. A távolban a „hét nővér” egyike tört az ég felé; a hét sztálinista monstrum még mindig uralta a moszkvai eget.

– Európa legmagasabb bérháza – jegyezte meg Olga lelkesedés nélkül. – Oroszországban mindennek a legnagyobbnak, a legmagasabbnak, a leggyorsabbnak vagy a legértékesebbnek kell lennie. Képtelenek vagyunk normális emberek módjára élni. – Felvillant az öngyújtója. – Most jár először Oroszországban, Mr. Golani?

– Igen – felelte Gabriel az igazsághoz híven.

– És mi hozta ide?

Maga, felelte megint csak őszintén, ám ezúttal csak magában. Hangosan azt mondta, az utolsó pillanatban választották ki, hogy részt vegyen az UNESCO konferenciáján, Szentpétervárott. A következő néhány percben nagy hévvel ecsetelte az elért eredményeket, míg észre nem vette, hogy a nő unatkozik. Hátrapillantott a nagykövet étkezőjébe, de semmi jelét nem látta, hogy egyhamar megzavarnák őket.

– Van egy közös ismerősünk – mondta. – Bár igazából csak *volt*. Sajnos már nincs az élők sorában.

Olga szájához emelte a cigarettáját, és ott tartotta pajzsként, amely megvédelmezi a veszélytől.

– Kiről van szó? – kérdezte iskolás angolsággal.

– Borisz Osztrovszkijről – felelte Gabriel higgadtan.

A nő tekintete semmitmondó volt. Cigaretájának parazsa finoman remegett a félhomályban.

– Honnan ismerte Borisz Osztrovszkijt? – kérdezte puhatolódzva.

– Ott voltam a Szent Péter-bazilikában, amikor meggyilkolták.

Gabriel belebámult az ikonszerű arcba, és próbálta felmérni, hogy valódi vagy hamis félelmet lát-e tükröződni rajta. Végül úgy ítélte meg, hogy az igazat látja, és folytatta mondandóját.

– Miattam utazott Rómába. A karomban halt meg.

Olga védekezően karba fonta a kezét.

– Megbocsásson, Mr. Golani, de borzasztó kellemetlen helyzetbe hoz.

– Borisz el akart mondani nekem valamit, Miss Szuhova, de meghalt, mielőtt elmondhatta volna.

Tudnom kell, mi az. És ön talán tudja a választ.

– Attól tartok, félrevezették. A szerkesztőségéből senki sem tudta, mit csinál Borisz Rómában.

– Tudjuk, hogy valamilyen információ volt a birtokában, Miss Szuhova. Olyan információ, amelyet itt túlságosan veszélyes volna nyilvánosságra hozni. Valamiféle fenyegetésről. A Nyugat és Izrael ellen.

Olga a nyitott ajtón át az étkező felé pillantott.

– Felteszem, ezt az egész estét miattam rendezték meg. Olyan helyen akart találkozni velem, ahol az FSZB nem hallgathat le, ezért megszerveztek a kedvemért egy fogadást, és idecsaltak egy exkluzív sztori ígéretével. – Sokat sejtető mozdulattal Gabriel felkarjára tette a kezét, és közelebb hajolt. Amikor megszólalt, hangja alig volt hangosabb a suttogásnál. – Tudnia kéne, Mr. Golani, hogy az FSZB *mindig* hallgatódzik. Ami azt illeti, ketten is vannak a meghívott vendégek között, akik szerepelnek az FSZB fizetési listáján.

Elengedte a karját, és hátrahúzódott. Majd hirtelen felderült az arca, akár az anyját megpillantó elkódorgott kisgyermeké. Gabriel megfordult, és a filmet látta közeledni két másik vendéggel a nyomában. Cigareták gyúltak, italokat hoztak, és néhány pillanat múlva mind a négyen pergő oroszra váltottak, mintha Mr. Golani ott sem lenne. Gabriel meg volt róla győződve, hogy túlbecsülte a képességeit, és Olga mindörökre elveszett, de amikor hátat fordított, hogy távozzon, ismét megérezte a nő kezét a karján.

– A válasz igen – mondta.

– Tessék?

– Azt kérdezte, megmutatnám-e önnek Moszkvát a holnapi nap folyamán. A válaszom igen. Hol szállt meg?

– A Savoyban.

– Az a legjobban bepoloskázott hotel egész Moszkvában – mosolygott Olga. – Reggel felhívom.

NOVOGYEVICSI TEMETŐ, MOSZKVA

Olga temetőbe akarta vinni. Azt mondta, ha az ember meg akarja érteni a mai Moszkvát, előbb a város múltját kell megismernie. S ehhez a csontok között kell járkalni.

Először tíz órakor hívta fel a Savoyt, és azt javasolta, találkozzanak délben. Valamivel később ismét telefonált, hogy váratlan bonyodalom adódott az irodában, ezért három előtt nem ér oda. A Natan Golani szerepét alakító Gabriel a nap java részét azzal töltötte, hogy bebarangolta a Kremlt és a Tretyakov képtárat. Aztán háromnegyed háromkor rálépett a Lubjanka metróállomásra.

mozgólépcsőjére, és alászállt a meleg moszkvai földbe. A peron borongós fényében éppen állt egy szerelvény Gabriel felugrott rá, mielőtt az ajtók zörögve bezáródtak, és megkapaszkodott a fogantyúban, miközben a vonat zökkenve megindult. FSZB-s testőrének sikerült lehuppannia az egyetlen szabadon maradt helyre. Az iPodjával, a modern orosz lét szimbólumával babrált, ténykedését fekete fejkendő, idős babuska figyelte csodálkozva.

Hat megállót utaztak a Szportivnajaig. A megfigyelő lépett ki elsőnek a ködös napsütésbe, és elkanyarodott balra. Gabriel jobbra fordult, egy kaotikus, szabadtéri piac felé, ahol roskatag kioszkok és kecskelábú asztalok sorjáztak, rajtuk halmokba rakva mindenféle olcsó holmi Közép-Ázsia egykori köztársaságaiból. A piac túlfelén az Egységpárt ifjainak bandája harsogta szlogenjeit, választási röplapokat osztogatva. Egyikük, nem annyira fiatal, harmincas évei elejét taposó férfi néhány lépés távolságból követte Gabrielt, amikor odaért a Novogyevicsi temető bejáratához.

A kapu másik oldalán apró, vörös téglás virágosbódé állt. Olga Szuhova a bejárat előtt várta szegfűcsokorral a karján.

– Tökéletes az időzítése, Mr. Golani. – Kétfelől előírászerűen arcon csókolta Gabrielt, és szívélyesen mosolygott. – Jöjjön velem. Szerintem érdekesnek fogja találni.

Árnyékos ösvényen vezette végig, amelyet magas szilfák és lucfenyők szegélyeztek. Két oldalon a sírok: aprócska, vaskerítéssel körbevett parcellák; monumentális emlékművek; vékony moharéteggel borított vörös téglás urnatartók. A hangulat békés volt, akár egy parkban, átmeneti menedék a város káosza elől. Gabriel egy rövid pillanatra szinte el is felejtette, hogy követik őket.

– A temető valamikor a Novogyevicsi kolostor területén volt, de a múlt század fordulóján az egyház úgy ítélte meg, túl sok temetés zajlik a kolostor falain belül, és létrehozták ezt a helyet itt. – Angolul beszélt hozzá, egy idegenvezető stílusában, elég hangosan ahhoz, hogy a körülöttük lévők is hallják. – Nálunk ez közelíti meg leginkább a nemzeti temető fogalmát, természetesen csak a Kreml fala után. Drámaírók és költők, szörnyetegek és gyilkosok, mind itt fekszenek a Novogyevicsiben. Az ember el sem tudja képzelni, miről cseveghetnek éjszakánként, amikor bezárják a kapukat, és a látogatók elmennek. – Magas, szürke emlékmű előtt állt meg, amelynek lábánál hervadt, vörös rózsák halma hevert. – Szereti Csehovot, Mr. Golani?

– Ki nem?

– Csehov az elsők között volt, akiket ide temettek. – Megfogta Gabriel könyökét. – Jöjjön, mutatok még párat.

Lassan andalogtak az avarszőnyeggel borított ösvényen. Egy szomszédos úton a piacon röplapokat osztogató megfigyelő tanulmányozta elmélyült érdeklődést színelve valamely neves orosz matematikus sírját. Néhány méterrel odább nő ácsorgott, bézs-színű széldzsekijét a derekára kötve. A jobb kezében tartott digitális fényképezőgépet Gabrielre és Olgára irányította.

– Követték – pillantott Olga a társára. – De gondolom, ezzel ön is tisztában van, Mr. Golani. Vagy szólítsam inkább Mr. Allonnak?

– A nevem Natan Golani. Az izraeli kulturális minisztériumnál dolgozom.

– Bocsásson meg, Mr. Golani – mondta Olga mosolyt erőltetve az arcára.

Kényelmesen volt öltözve; szűk, fekete pulóvert és farmert viselt. Szőke haját hátrafogta, és csattal tűzte össze a tarkóján. Szarvasbőr csizmájában magasabbnak látszott, mint előző este. Sarka ritmikusan kopogott a kövön, ahogy lassan sétáltak a sírok mellett.

A zenész Rosztropovics és Rubinstein...

Az író Gogol és Bulgakov...

Hruscsov és Koszigin, a párt emblematikus alakjai...

Kaganovics, a sztálinista szörny, aki milliókat gyilkolt le a kollektivizálás ürületében...

Molotov, a titkos paktum aláírója, amely Európát a háborúba, a lengyel zsidóságot a megsemmisülésbe taszította...

– Nincs még egy hely, ahol ennyire szembeszökő lenne történelmünk ellentmondásossága. A legnagyobb szépség fekszik a felfoghatatlan oldalán. Ezekről az emberektől kaptunk mindent, és amikor elmentek, üres kézzel hagytak itt bennünket: gyárakkal, amelyek felesleges termékeket állítottak elő, és egy megfáradt, csődöt mondott ideológiával. És mindezt gyönyörű szavakkal és zenével kifejezve.

Gabriel az Olga kezében tartott virágcsokorra nézett.

– Ez kinek lesz?

Olga kis parcella előtt állt meg, amelyen alacsony, dísztelen síremlék állt.

– A nagyapámnak, Dimitrij Szuhovnak. Drámaíró és filmrendező volt. Más korban, másik rezsim alatt talán nevet is szerzett volna magának. Ehelyett arra használták, hogy olcsó pártpropagandát gyártson a tömegeknek. Elhitette az emberekkel a szovjet nagyság mítoszát. Jutalomképpen ide temették, az igazi orosz génuszok közé.

Leguggolt a sír mellé, és lesöpörte a túleveleket az emléktábláról.

– Az ő nevét viseli – jegyezte meg Gabriel. – Nem ment férjhez?

Olga megrázta a fejét, és elrendezte a virágokat a síron.

– Attól félek, még nem találtam meg azt a hazámfiát, akivel hajlandó lennék összeházasodni, és akinek gyereket akarnék szülni. Ha van pénzük, első dolguk, hogy beszereznek egy szeretőt. Menjen be akármelyik trendi szusi étterembe Moszkvában, és ott találja a csinos lányokat a bárpultnál, akik csak arra várnak,

hogy egy férfi levegye őket a lábukról. De nem akármilyen férfi. Nekik csak az új orosz férfi a jó. Pénzzel és kapcsolatokkal. Aki Zermattban és Courchevelben tel, és Dél-Franciaországban nyaral. Akitől megkapják az ékszereket és a külföldi kocsit. Én inkább a nagyapám dácsájában töltöm a nyarat. Retket és répát termeszték. Még mindig hiszek a hazámban. Nekem nem kell exkluzív nyugat-európai üdülőhelyeken vakációznom, hogy kiegyensúlyozott, öntudatos, modern orosz nőnek érezzem magam.

Mindvégig a sírhoz beszélt. Most elfordította a fejét, és Gabrielre pillantott.

– Bizonyára bolondnak tart.

– Miért tartanám annak?

– Mert az újságírók játszom egy olyan országban, ahol már nem létezik valódi újságírás. Mert demokráciát akarok egy olyan országban, amely soha nem ismerte a demokráciát, és minden valószínűség szerint soha nem is fogja megismerni.

Felegyenesedett, és levergette a port a tenyeréről.

– Ahhoz, hogy megértse a mai Oroszországot, meg kell értenie a kilencvenes évek traumáját. Minden odalett, amink volt, és amit elhitettek velünk. Egyetlen éjszaka alatt szuperhatalmi szintről a béka feneke alá süllyedtünk. Az emberek elvesztettek mindent, amit egy élet alatt gyűjtöttek, és nemcsak egyszer, hanem újra meg újra. Az orosz ember szereti, ha irányítják. Hisz a pravoszláv egyházban, az államban, a cárban. A demokráciát a káosszal azonosítja. Elnökünk és a *sziloviki* tisztában van ezzel. Olyan kifejezéseket használnak, mint „irányított demokrácia” és „államkapitalizmus”, de ezek csak eufemizmusai egy jóval baljósabb szónak: a fasizmusnak. A lenini ideológiától egyetlen évtized alatt elmozdultunk Mussolini ideológiája felé. De nem is csoda. Nézzen csak körül, Mr. Golani. Oroszország történelme nem több görcsös vonaglások sorozatánál. Képtelenek vagyunk normális emberek módjára élni. És ez már mindig így lesz.

Elnézett Gabriel mellett a temető egy sötét pontja felé.

– Nagyon alaposan figyelnek minket. Kérem, karoljon belém, Mr. Golani. Hadd higgye az FSZB, hogy tetszem magának.

Gabriel teljesítette a kérést.

– A fasizmus talán erős kifejezés – mondta.

– Miért, ön milyen kifejezéssel illetné a rendszerünket?

– Korporatív állam – felelte Gabriel meggyőződés nélkül.

– Félek, ez ugyanolyan eufemizmus. Igen, az oroszok most már szabadon termelhetik és költhetik a pénzt, de a győzteseket és a veszteseket továbbra is az állam választja ki. Vezetőink az elveszett birodalom visszaszerzéséről szónokolnak. Olajjal és gázzal tartják sakkban a szomszédainkat. Szinte teljesen megsemmisítették az ellenzéket meg a független sajtót, és ha valaki tiltakozni mer, összeverik a nyílt utcán. Gyermekeinket rákényszerítik, hogy csatlakozzanak a párt ifjúsági szervezeteihez. Azt tanítják nekik, hogy Amerika és a zsidók akarják irányítani az egész világot, hogy Amerika és a zsidók rá akarják tenni a kezüket Oroszország vagyonára és forrásaira. Nem tudom, ön hogy van vele, Mr. Golani, de én ideges leszek, ha gyűlöletre képezik ki a fiatal elméket. Az elkerülhetetlen párhuzam egy másik korról és hellyel enyhén szólva kínos.

Egy égbeszökő lucfenyő alatt megtorpant, és hátrafordult, hogy a férfi szemébe nézzen.

– Ön askenázi zsidó? – kérdezte. Gabriel bólintott.

– A családjá Oroszországból származik?

– Németországból. A nagyszüleim berliniek voltak.

– Túléltek a háborút?

Gabriel megrázta a fejét, és ismét az igazat mondta.

– Megölték őket Auschwitzban. Anyám elég fiatal volt, hogy tudjon dolgozni, ezért neki sikerült túlélnie. De már meghalt, jó pár évvel ezelőtt.

– Vajon mit szólt volna az édesanyja egy olyan vezetőhöz, aki paranoid fantáziákkal tömi tele a fiatalok fejét, hogy el akarják rabolni tőlük azt, ami jog szerint az övék? Korporatív államnak nevezi, vagy jóval baljósabb kifejezést használ?

– Telitalálat, Miss Szuhova.

– Elnézést a hangnemért, Mr. Golani. Én csupán egy régi vágású orosz nő vagyok, aki szeret retket és répát termesztani nagyapja ütött-kopott dácsájában. Hiszek a hazámban, és nem akarom, hogy még több gonosztettet kövessenek el a nevemben. Borisz Osztrovszkij is ezen a véleményen volt. Ezért akart beszélni önnel, és ezért gyilkolták meg.

– Miért utazott Osztrovszkij Rómába, Olga? Mit akart elmondani nekem?

A nő felemelte a kezét, és ujja hegyével megérintette Gabriel arcát.

– Azt hiszem, most meg kéne csókolnia, Mr. Golani. Hadd higgye az FSZB, hogy egymásba szeretünk.

MOSZKVA

A régi Arbat felé hajtottak a nő kocsiján; az ősrégi, sárgaborsóleveles színű Lada első lökhárítója lazán lelógott. Olga ismert egy helyet, ahol nyugodtan beszélhetnek: egy grúz étteremről volt szó kőből épült fülkékkel, mesterséges patakokkal és népviseletben felszolgáló pincérekkel. Zajos hely, biztosította Gabrielt. Igazi *bolondokháza*.

– A tulajdonos némelyek szerint túlságosan is hasonlít Sztálinra. – Kimutatott az ablakon a hét nővér egyikére. – Az Ukrajna szálló.

- A legnagyobb a világon?
- Képtelenek vagyunk normális emberek módjára élni.

Az Arbat tér közelében, szemlátomást tilos helyen tette le a kocsit, aztán a bágyadt késő délutáni fényben elsétáltak az étteremhez. A tulajdonossal kapcsolatban igaza volt – mintha Sztálin viaszfigurája kelt volna életre –, és a zajról sem hazudott. Gabriel kénytelen volt ráhajolni az asztalra, hogy hallja, amit Olga mond. Egy fülesről beszélt, amelyet a *Gazeta* még újév előtt kapott olyan forrásból, akinek a nevét nem fedhette fel...

– A forrásunk azt állította, egy fegyverkereskedő, akit szoros kapcsolat fűz a Kremlhez és az elnökhöz, nagyszabású üzletet készül nyélbe ütni, amellyel nagyon veszélyes fegyvereket juttat néhány nagyon veszélyes ember kezébe.

– Kikről van szó?

– Akik ellen harcol, Mr. Golani. Akik felesküdték, hogy elpusztítják a hazáját és a Nyugatot. Akik repülőgépeket vezetnek neki épületeknek, és zsúfolt piacokon robbantgatnak.

– Al-Kaida?

– Vagy valamelyik társszervezet.

– Milyen fegyverek?

– Azt nem tudjuk.

– Hagyományosak?

– Nem tudjuk.

– Vegyi vagy biológiai?

– Nem tudjuk.

– De nem lehet kizárni?

– *Semmit* sem lehet kizárni, Mr. Golani. Amennyire mi tudjuk, akár sugárzó, sőt *nukleáris* fegyverekről is szó lehet. – Egy pillanatra elhallgatott, majd tétova mosolyra húzta a száját, mintha a beszélgetésben beállt suta csönd miatt feszengene. – Talán egyszerűbb lenne, ha azt mondanám el, amit *tudok*.

Merőn nézte Gabrielt, aki valami mozgolódást hallott bal felől, és odapillantott. Sztálin épp néhány vendéget ültetett le a szomszédos asztalhoz: két korosodó gengsztert és borsos árú hölgypartnereiket. Olga is szemrevételezte a társaságot, aztán beszélt tovább.

– A forrás, akitől a fülest kaptuk az eladásról, teljes mértékben szavahihető, és biztosított minket, hogy az információ megfelel a valóságnak. De nem hozhattunk le egy sztorit egyetlen forrásra támaszkodva. Tudja, a konkurenciával ellentétben a *Gazeta* az alaposságával és a pontosságával szerzett magának hírnevet. Sokan bepereltek már azok közül, akiknek nem tetszett, amit írtunk, de a kétes hírű oroszországi bíróságok ellenére egyszer sem veszítettünk.

– Tehát elkezdtek kérdezősködni?

– Riporterek vagyunk, Mr. Golani. A kérdezősködés a szakmánk. Vizsgálódásunk felszínre hozott néhány érdekesítő apróságot, de semmi konkrétat, és semmi olyat, amit meg lehetett volna jelentetni. Úgy döntöttünk, Courchevelbe küldjük egy riporterünket, hogy kövesse a szóban forgó fegyverkereskedőt. A fickónak van arra egy faháza. Igazából meglehetősen *nagy* háza.

– Alekszandr Lubin volt a riporter?

Olga lassan bólintott.

– A részleteket, gondolom, tudja a hírösszefoglalókból. Alekszandrt az érkezése után néhány órával meggyilkolták. Nyilván így akarták figyelmeztetni a *Gazeta* többi munkatársát, hogy maradjanak ki a dologból, de félek, épp az ellenkező hatást érték el. Alekszandr halála csak meggyőzött minket a sztori hitelességéről.

– Úgyhogy tovább kutakodtak?

– Óvatosan, de igen, tovább kutakodtunk. Nagy általánosságban sok mindent kiderítettünk a fegyverkereskedő akcióiról, konkrétumokig azonban soha nem jutottunk el. Végül egyszerűen kivették a kezünkől az ügyet. A *Gazeta* tulajdonosa teljesen váratlanul úgy határozott, hogy eladja a magazint. Félek, nem egyedül jutott erre a döntésre, inkább a Kreml és az FSZB kényszerítette bele az eladásba. Az új tulajdonosnak halvány göze sincs az újságírásról, és első megmozdulása keretében olyan kiadót választott, amelyiknek mégannyi sincs. A kiadó bejelentette, hogy nem érdeklik a kopogós hírek és a tényfeltáró újságírás, és a *Gazeta* mostantól a bulvárhírekre, a művészetre és az új orosz életre fog koncentrálni. Aztán megbeszélést folytatott Borisz Osztrovszkijjal, hogy átnézzék a közlésre váró sztorikat. Találja ki, melyik sztorit nyírta ki elsőnek?

– Amelyik egy feltételezhető üzlettel foglalkozott egy orosz fegyverárus és az al-Kaida között.

– Pontosan.

– Gondolom, nem véletlen, hogy éppen most került sor az eladásra.

– Nem, nem az. Új tulajdonosunk kapcsolatban áll a fegyverkereskedővel. Feltehetően maga a kereskedő teremtette elő a pénzt. Figyelemre méltó, nem igaz, Mr. Golani? Ilyen az orosz mód.

Benyúlt a táskájába, cigarettát és öngyújtót véve elő.

– Nem zavarja?

Gabriel megrázta a fejét, és körbenézett az étteremben. A gengszterek egyike partnere meztelen combján tartotta kezét, de semmi jel nem utalt rá, hogy valaki figyelne őket. Olga, miután rágyújtott, az asztalra tette a csomagot és a gyújtót.

– A magazin eladása szörnyű dilemma elé állított bennünket. Hittünk a fegyvereladásról szóló sztori igazságában, de már nem tudtuk hol lehozni. És a vizsgálódást sem folytathattuk Oroszország területén. Ezért úgy döntöttünk, más úton haladunk tovább, és az izraeli hírszerzés megbízható emberén keresztül adjuk a Nyugat tudtára felfedezésünket.

– De miért én? Miért nem sétáltak be egyszerűen az amerikai nagykövetségre, és beszéltek a CIA helyi kirendeltségének főnökével?

– Az ellenzék és a sajtó embereinek manapság nem túl bölcs dolog amerikai tisztviselőkkel találkozni, főképp ha ezek a tisztviselők egyben a CIA-nak is dolgoznak. Egyébként meg Borisz mindig is csodálta Izrael titkosszolgálatát. És az egyik ügynök, akinek nemrég hozta le a fotóját az újság, mert megmentette a londoni amerikai nagykövet lányát, különösen kedves volt a szívének.

– Tehát úgy döntött, hogy elhagyja az országot, és kapcsolatba lép velünk Rómában?

– A *Gazeta* új missziójával összhangban úgy tájékoztatta kiadónkat, hogy meg akarja írni, hogyan szórakoznak az oroszok az Örök Városban. Miután megérkezett Rómába, felvette a kapcsolatot az izraeli nagykövetséggel, és találkozót kért. A fegyverkereskedő és biztonsági szolgálata nyilván megfigyelés alatt tartották. Gyanítom, hogy most is figyelnek.

– Ki az? Ki a fegyverkereskedő?

A nő mondott egy nevet, majd kezébe vette a borlapot.

– Mit szólna, ha rendelnénk valami italt, Mr. Golani? A vöröset vagy a fehéret kedveli inkább?

Sztálin kihozta a bort. Grúz bor volt, vérvörös és rendkívül karcos. Gabriel gondolatai egészen másutt jártak. A névre gondolt, amelyet Olga Szuhova ejtett ki az imént. Természetesen ismerősen csengett. Minden szakmájabeli hallotta már Ivan Harkov nevét.

– Mennyit tud róla, Mr. Golani?

– Csak az alapokat. Volt KGB-sből lett oligarcha, aki törvényes befektetőnek és nemzetközi üzletembernek adja ki magát. Leginkább Londonban és Franciaországban él.

– Ezek tényleg csak az alapok. Ha megengedi, én valamivel részletesebb leszek.

Gabriel bólintott. Olga a könyökére támaszkodott, s a borospoharat két kezébe fogva az arcához emelte. Vörös tálban gyertya lobogott kettőjük közt, halvány pírt varázsolva a nő sápadt arcára.

– A szovjet éra kiváltságos gyermeke volt a mi Ivánunk. Apja magas rangú KGB-s. *Nagyon* magas rangú. Ami azt illeti, a külügyi hírszerzésért felelős főigazgatóság vezetői székéből vonult nyugalomba. Ivan gyermekkorá java részét külföldön töltötte. Neki megengedték, hogy utazzon, míg az egyszerű szovjet halandók be voltak börtönözve a saját országukba. Farmert hordott, és Rolling Stones-lemezeket hallgatott, míg az egyszerű szovjet tinédzsereknek maradt a kommunista propaganda és a Komszomol-hétvégek. Az élelmiszerhiány napjaiban, amikor a munkások kénytelenek voltak hínárt és bálnahúst enni, Ivan és családja friss borjúhúst és kaviárt zabált.

Belekortyolt a borába. Az étterem bejáratánál Sztálin két férfival egyezkedett az elhelyezésükről. Egyikük ott volt a temetőben. Úgy tűnt, Olga nem vette észre.

– A pártelit többi sarjához hasonlóan automatikusan helyet kapott egy elit egyetemen. Ivan esetében ez a moszkvait jelentette. Miután diplomázott, egyenesen a KBG-hez került. Noha folyékonyan beszélt az angolt és a németet, úgy ítélték meg, hogy nem lenne alkalmas a külföldi kém munkára, ezért az Ötödik Főigazgatósághoz osztották be. Tud valamit az Ötödik Főigazgatóságról, Mr. Golani?

– A belügyi biztonságért felelt: határellenőrzés, disszidensek, művészek és írók.

– Ne hagyja ki a *refuznyikokat*, Mr. Golani. Az Ötödik Főigazgatóság hatáskörébe tartozott a zsidóüldözés is. A pletyka szerint Ivan igen szorgalmas volt ezen a területen.

Sztálin ekkor ültette le a két férfit az étterem közepe táján, jóval hallótávolságon kívül.

– Ivan jó hasznát látta híres apja varázskézenek, és gyorsan haladt előre a ranglétrán. Aztán jött Gorbacsov, a glasznoszty és a peresztrojka, és egyetlen éjszaka alatt minden megváltozott. A párt lazábbra fogta a központi tervezés gyeplőjét, és utat engedett a fiatal vállalkozóknak, bizonyos esetekben épp azoknak a szakadároknak, akiket Ivan és az Ötödik Igazgatóság megfigyelés alatt tartott, hogy szövetkezeteket és magánbankokat hozzanak létre. És csodák csodája, a fiatal vállalkozók többsége valóban elkezdett pénzt termelni, ám ez a legkevésbé sem tetszett a lubjankabeli, titkos hűbérurainknak, akik megszokták, hogy ők választják ki a társadalom győzteseit és veszteseit. A szabadpiac a régi rend felbomlásával fenyegetett. Meg aztán ha pénzcsinálásról volt szó, ők is ragaszkodtak a jussukhoz. Arra jutottak, hogy nincs más választásuk, mint beindítani a saját üzletüket. Energikus fiatalemberre volt szükségük, olyasvalakire, aki közéjük tartozik, és jól ismeri a nyugati kapitalizmus módszereit. Olyan fiatalemberre, akinek megengedték, hogy olvassa a betiltott könyveket.

– Ivan Harkovra.

Olga megemelte poharát a helyes válaszra.

– A Lubjanka urainak áldásával Ivan engedélyt kapott rá, hogy kilépjen a KGB-ből, és bankot alapítson. Egyetlen nyirkos szobát bocsátottak a rendelkezésére egy poros moszkvai irodaépületben, és kapott telefont meg egy amerikai gyártmányú személyi számítógépet, amelyet a legtöbben még csak nem is láttunk soha. A varázskéz ismét Ivan vállán nyugodott, és az új bank néhány hónap alatt dollármilliók hasznát könyvelhetett el, ami szinte teljes egészében állami üzletekből származott. Aztán összeomlott a Szovjetunió, és jött a kilencvenes évek gengszterkapitalizmusa, a sokkterápia és az azonnali privatizáció. Amikor a Szovjetunió állami kézben lévő vállalkozásait elárverezték a legtöbbet ígérőnek, Ivan a legjövedelmezőbb eszközök és gyárak közül válogatott. Amikor bagóért adták a moszkvai ingatlanokat, Ivánnak sikerült felmarkolnia néhány igazi gyöngyszemet. A hiperinfláció ideje alatt Ivan és Lubjanka téri patrónusai vagyonekat szereztek valutaspekulációkkal... amely vagyon aztán törvényszerűen zürichi és genfi titkos bankszámlákra

vándorolt. Ami bámulatos sikerének okát illeti, Ivánnak soha nem voltak illúziói. Mindvégig a KGB varázskéze segítette, és ő tett róla, hogy a kéz mindig tele legyen tömve pénzzel.

Pincér jelent meg, és kis tányérokra grúz előételeket helyezett az asztalukra. Olga elmagyarázta, melyiken mi van, aztán a pincér távoztával folytatta az előadást.

– Egy flottányi áruszállító repülő és teherhajó is szerepelt az állami vagyontárgyak között, amelyekre a kilencvenes évek elején Ivan rátette a kezét. Nem kerültek sokba, hiszen akkoriban a gépek nagy többsége a repülőtereken rohadt szerte az országban, a hajók meg szárazdokkban rozsdásodtak. Ivan megvásárolta a felszerelést és az emberanyagot, amire szükség volt a flotta üzembe helyezéséhez, és néhány hónap múlva övé volt az egyik legértékesebb tulajdon az országban: olyan vállalat, amely kérdés nélkül szállítja az orosz és külföldi árut. Ivan hajói és repülői hamarosan tele voltak jól jövedelmező rakománnyal, amelyek a bajba jutott külföldi országokba áramoltak.

– Orosz fegyverek – mondta Gabriel.

Olga bólintott.

– És nem csupán AK-47-esek és RPG-7-esek, bár ezek is fontos szerepet játszanak az ügyleteiben. Ivan nagyban üzletel: tankok, légelhárító ütegek, támadó helikopterek, de időnként fregattokkal és kiszolgált MiG-ekkel is kereskedik. Jelenleg Moszkva egyik leg-prominensebb ingatlanfejlesztőjének és beruházójának tiszteletre méltó álarca mögé bújt. A tulajdonában van egy palota Knightsbridge-ben, egy villa Dél-Franciaországban és a faház Courchevelben. Festményeket és antik bútorokat vásárol, sőt még egy angol futbalcsapatban is van részesedése. Gyakorta fordul meg a Kremlben, és igen közeli kapcsolatban áll az elnökkel és a *szilovikival*. De mindettől eltekintve nem több egyszerű fegyvercsempésznél és bérgyilkosnál. Amerikai barátaink kifejezésével élve teljes körű szolgáltatást végez. Megvan hozzá a készlete meg a szállítóhajói és repülői, amelyek eljuttatják azt a rendeltetési helyre. Ha kell, banki tranzakciói révén még a finanszírozásba is besegít. Arról híres, hogy nagyon hamar le tudja szállítani a fegyvereket, néha egyetlen éjszaka alatt, mint a DHL vagy a Federal Express.

– Ha ki akarjuk deríteni, hogy valóban üzletet kötött-e az al-Kaidával, be kell férköznünk a hálózatába. És ahhoz, hogy beférközzünk Ivan hálózatába, tudnunk kell a forrás nevét, akitől az információt kapták.

– Nem lehet, Mr. Golani. Ketten már meghaltak. Attól tartok, ez lezárt ügy. – Lepillantott az étlapra. – Ennünk kéne valamit, Mr. Golani. Hadd higgye az FSZB, hogy éhesek vagyunk.

A vacsora hátralévő részében Olga nem említette Ivan Harkovot és a rakétáit. Helyette könyvekről beszélt, amelyeket nemrég olvasott, filmekről, amelyeket nemrég látott, és a választásról, amely nemsokára esedékes. Amikor megérkezett a számla, játékos civódás vette kezdetét; a férfias lovagiasság állt szemben az orosz vendégszeretettel, hogy aztán a lovagiasság győzedelmeskedjen. Odakint még világos volt. Egyenesen a nő kocsijához sétáltak, az esetleges megfigyelők kedvéért kart karba öltve. Az öreg Lada nem indult elsőre, de végül ezüstös-kékes füstfelhő kíséretében életre rázta magát.

– Szakavatott szovjet iparosok rakták össze a fejlett szocializmus utolsó éveiben – jegyezte meg a nő. – Legalább az ablaktörlőt már nem kell levenni.

Felcsavarta a hangerőt a rádión, és szenvedélymentesen átölelte Gabrielt.

– Lenne olyan kedves, hogy hazáig kísér, Mr. Golani? Tartok tőle, hogy az épület, ahol lakom, már nem olyan biztonságos, mint volt.

– Örömmel.

– Nincs messze. Legfeljebb tíz perc. Van a közelben metróállomás. Ha gondol...

Gabriel Olga ajkára tette az ujját, és jelzett, hogy indítson.

MOSZKVA

Azt mondják, Moszkva valójában nem is város, hanem falvak együttese. Íme, az egyik, gondolta Gabriel Olga oldalán sétálva. Egy falu, amely súlyos gondokkal küszködik. Itt egy csapat részeg vedeli a sört és kis poharakból a vodkát. Ott néhány drogos osztozkodik egy pipán és egy tubus ragasztón. Emitt gördeszkás punkok ijesztgetnek három, esti andalgásra előbújt bábuskát. S mindezek fölébe magasodva gigantikus poszter az orosz elnökről, amint karját Lenin módjára előrenyújtja. A plakát tetején vörös betűkkel a párt mindenütt feltűnő szlogenje: EGYÜTT ELŐRE!

Az épület, ahol a nő lakott, K-9-ként volt ismeretes, de a helyi észlények csak „kutyás háznak” nevezték. H alaprajzú, harminckét emeletes épület hat bejárattal, a tetőn hatalmas adótoronnyal, amelyen vörösén villogtak a figyelmeztető jelzések. Egyik oldalán hajszálpontosan ugyanolyan ikerépület, a másikon rút mostohatestvér magasodott. Ez nem otthon, gondolta Gabriel, csak emberek számára készült tároló létesítmény.

- Melyik kapu az öné?
- A C.
- Válasszon másikat.
- De hát mindig a C kapun megyek be.
- Azért kérem, hogy válasszon másikat.

A B betűvel ellátott kapun mentek be, és határozott léptekkel végighaladtak a hosszú, repedezett linóleumpadlós folyosón. Minden második lámpa ki volt égve, és a zárt ajtók mögül kiszűrődő hangokból meg szagokból ítélve túl sokan préselődtek össze túl kicsi helyeken. A lifthez érve Olga megbökte a hívógombot, aztán felbámult a mennyezetre. Eltelt egy perc. Majd még egy.

- Nem működik.
- Gyakran előfordul?
- Hetente egyszer. Néha kétszer.
- Hányadikon lakik?
- *A tizediken.*
- Lépcső?

Olga egy pillantással a sarkon túlra mutatott. Gabriel bevezette a gyéren világított lépcsőházba, amely poshadt sörtől, vizelettől és nyomokban fertőtlenítőszerrel bűzlött.

– Attól tartok, a fejlődés igen lassan ér el az orosz lépcsőházakig – jegyezte meg a nő. – Hiszi vagy sem, régen sokkal rosszabb volt.

Gabriel rálépett az első fokra, és megindult felfelé, Olga a nyomában. Az első három emeletet egyedül tették meg, a negyediken találkoztak két lánnyal, akik cigarettán osztoztak, a hatodikon két fiatal fiúval, akik fecskendőn. A hetedik emeleti lépcsőfordulónál Gabriel egy pillanatra kénytelen volt lassítani, hogy levakarjon egy óvszert a cipőtálpáról, a kilencediken törött üvegen gázolt keresztül.

Mire elérték a tizedik emeleti lépcsőfordulót, Olga erősen zihált. Gabriel a kilincs felé nyúlt, de mielőtt hozzáért, az ajtó kivágódott, mintha légnyomás tépte volna fel. Gabriel belökte Olgát a sarokba, s még éppen el tudott ugrani a küszöb elől, amikor az első lövések a nyirkos levegőbe hasítottak. Olga visított, de Gabriel, aki a lépcsőház falának vetette hátát, alig hallotta a hangját. Félelmet nem érzett, csupán valamiféle mélyről jövő csalódottságot. Valaki meg fog halni. És nem ő lesz az.

A pisztoly: P-9 Gurza, tompítóval a csövén. Profi fegyver, ám ezt a jelzőt nem lehetett a mamlaszra alkalmazni, aki a kezében tartotta.

Tán a bérgyilkos bízta el magát, gondolta később Gabriel, de lehet, hogy a felbérelői mulasztották el tájékoztatni, hogy az egyik célpont maga is profi. Akárhogy is, a férfi pisztolyát előreszegezve kitántorgott az ajtón. Gabriel, miközben nekilökte a falnak, megragadta, és biztonságosan a mennyezet felé fordította a fegyvert tartó kezét. A fegyver kétszer ártalmatlanul elsült, majd Gabriel bevitt két kegyetlen térdrúgást a bérgyilkos lába közé, és könyökkel megcélozta a halántékát. Bár az utolsó ütés szinte biztosan halálos volt, Gabriel semmit sem bízott a véletlenre. Miután kifeszítette a pisztolyt a fegyveres immár béna kezéből, leadott két lövést a koponyájára, profihoz illő módon végezve be a feladatot.

Tapasztalatból tudta, hogy az amatőrök párokban szeretnek gyilkolni, s ez megmagyarázta higgadtságát, amellyel a lentről jövő üvegcsikorgás hangját fogadta. Elrántotta Olgát a tűzvonalból, és a lépcső tetején állt, amikor a második férfi befordult a sarkon. Gabriel úgy terítette le, mint célalakot a lögyakorlaton: három egymás mellé leadott lövés a test középső részére, és egy a fejbe a pluszpontokért.

Néhány másodpercig mozdulatlanul állt, míg meggyőződött róla, hogy nincs több bérgyilkos, azután megfordult. Olga a földön kuporgott Gabriel első áldozata mellett. A lépcső alján heverő társához hasonlóan ennek is fekete balaklava takarta a fejét. Gabriel letépte a maszkot, és élettelen, sötét szakállú arc nézett vissza rá.

– Csecsen – jegyezte meg Olga.

– Biztos benne?

Olga, mielőtt válaszolhatott volna, áthajolt a lépcső felett, és görcsösen hányt. Gabriel fogta a kezét, amíg öklendezett. A távolból már hallatszott a rendőrkocsik szirénája.

– Minden percben itt lehetnek, Olga. Mi nem látjuk többé egymást. Mondja meg a nevet, míg nem késő. Ki a forrás?

17

MOSZKVA

A moszkvai milícia közbiztonsági egysége, a város szerteágazó rendőrségi és hírszerző apparátusának proletariátusa érkezett elsőként. A rangidős tiszt, egy borostás állú őrmester kizárólag oroszul beszélt. Röviden kihallgatta Olgát, akit mintha már hírből ismert volna, aztán a halott fegyveresre koncentrált.

– Csecsen banditák – közölte utálkozva. Begyűjtött még néhány információt, köztük Miss Szuhova külföldi barátjának nevét és nemzetiségét, majd rádión továbbította a központba. A hívás végén utasította kollégáit, hogy ne nyúljanak semmihez a tetthelyen, és lefoglalta Gabriel diplomata-útlevelét, amely tény nem sok jóval kecsegtetett.

Annak a speciális egységnek a tagjai futottak be azután, amelyhez a szervezett bűnözés és a bérgyilkosságok tartoztak, hiszen ezek Moszkva egyik legjövödelmezőbb iparágának számítottak. A csapatvezető farmert és fekete bőrkabátot viselt, napszemüvegét kopaszra borotvált fejére tolta. Markovnak nevezte magát. Rang és keresztnév nélkül, csak egyszerűen Markovnak. Gabriel azonnal felismerte a típust. Az a fajta, aki finom átmenetet képez a bűnöző és a zsaru között. Csak rajta múlt, hogy melyik szerepet alakítja, és pályája során valószínűleg mindkettőt többször alakította már.

Megvizsgálta a tetemeket, és egyetértett az őrmester állításával, hogy feltehetőleg csecsen bérgyilkosok. Fiatalabb kollégájával ellentétben Markov beszélt valamicskét angolul. Első kérdéseit

nem a *Gazeta* híres riporteréhez, hanem Gabrielhez intézte. Leginkább az érdekelte, hogyan volt képes az izraeli kulturális minisztérium középkorú diplomatája lefegyverezni és kétszer fejbe löni egy profi bérgyilkost, majd pedig végezni a társával. Gabriel beszámolóját hallgatva leplezetlenül szkeptikus kifejezés ült az arcán. Alaposan áttanulmányozta Gabriel útlevelét, majd becsúsztatta a kabátzsebébe, és közölte, hogy a központban tovább folytatják a beszélgetést.

– Kénytelen vagyok tiltakozni – felelte Gabriel.

– Megértem – mondta búsan Markov.

Gabrielt ismeretlen okból megbilincseltek, és jelöletlen kocsin a milícia egyik központjába vitték. Ott aztán bevezették a központi terembe, és leültették egy megviselt, hatvanas úr mellé, akit huligánok támadtak meg és raboltak ki. Eltelt egy óra; Gabriel végül odament az ügyeletes tiszthez, és engedélyt kért, hogy felhívhassa a nagykövetséget. Az ügyeletes tiszt lefordította a kérést a kollégáinak, akik harsány nevetésben törtek ki.

– Pénzt akarnak – szólalt meg az idős úr, amikor Gabriel visszament a padhoz. – Nem engedik el, amíg ki nem fizette őket. – Gabriel bágyadt mosolyra húzta a száját. Bárcsak ilyen egyszerű lenne.

Valamivel éjjel egy óra után ismét előkerült Markov. Utasította Gabrielt, hogy álljon fel, levette róla a bilincset, és a kihallgatósobába vezette. Gabriel személyes tárgyai – levéltárcája, diplomata-útlevele, karórája és mobilja – katonás rendben sorakoztak az asztalon. Markov kézbe vette a mobilt, és hangsúlyos mozdulatokkal előkereste a tárcsázott hívások listáját.

– Felhívta az izraeli nagykövetséget, mielőtt a milícia odaért.

– Így igaz.

– Mit mondott nekik?

– Hogy megtámadtak, és rendőrségi ügy lesz a dologból.

– Ezt nem említette, amikor kikérdeztem a bérházban.

– Ilyen helyzetben bevett szokás, hogy az ember azonnal kapcsolatba lép a követséggel.

– Gyakran kerül ilyen helyzetbe?

Gabriel elengedte a kérdést a füle mellett.

– Izraeli diplomataként jogom van minden létező diplomáciai védelemhez és sértetlenséghez. Feltételezem, hogy ezzel a ranggal és pozícióval tisztában van vele, hogy legfőbb kötelességem kapcsolatba lépni a követséggel, és jelentést tenni a történetekről.

– Ezek szerint jelentést tett róla, hogy megölt két embert?

– Nem.

– Elfelejtette ezt az apró részletet? Vagy más oka volt, hogy kihagyja?

– Minket arra utasítottak, hogy a telefonbeszélgetéseket minden helyzetben fogjuk rövidre. Biztosra veszem, hogy megérti.

– Ki az a *minket*, Mr. Golani?

– A minisztérium dolgozóit.

– Aha.

Gabriel mintha mosolyt látott volna átsuhanni Markov arcán.

– Azonnal találkozni szeretnék a követség képviselőjével.

– Sajnos ügyének körülményei miatt még itt kell tartanunk egy darabig.

Gabriel egyetlen kifejezésre koncentrált: *itt kell tartanunk*.

– Miféle körülmények miatt?

Markov szó nélkül kivezette Gabrielt a teremből. Ezúttal büzlő zárkába csukták két összevert részeg és három anorexiás prostituált mellé, akik közül az egyik azonmód ajánlatot is tett neki. Gabriel talált egy viszonylag tiszta részt a falnál, és óvatosan lecsúszott a betonpadlóra.

– Fizetned kell nekik – magyarázta a prosti. – De te még jól jártál. Tőlem valami mást akarnak.

Vánszorogva teltek az órák, és Markov nem került elő – hogy ez pontosan mennyi időt jelentett, Gabriel nem tudta, mert nem volt órája, és a zárkából sem látszott egy sem. A részek azzal múltak az időt, hogy Puskinról cseréltek eszmét; a prostituáltak egymásra borulva aludtak a szemközi falnak dőlve, akár az öltöztetős babák egy kislány polcán. Gabriel átkarolta a lába szárát, és a térdére hajtotta a fejét. Kizárta a körülötte lévő hangokat – az ajtócsapkodást, a parancsszavakat, egy férfi jajveszékelését, akit éppen vertek –, és Olga Szuhovára összpontosította gondolatait. Vajon ő is itt van, az épületben, vagy „a körülmények miatt” máshová vitték? Egyáltalán él még, vagy ugyanarra a sorsra jutott, mint a kollégái, Alekszandr Lubin és Borisz Osztrovszkij? A nevet, amelyet Olga a „kutyás ház” lépcsőházában mondott, emlékezete messzi sarkába zárta, és eltemette egy réteg gipsz és alapozófesték alá.

– *Jelena volt az... Jelena beszélt nekem az eladásról.*

Milyen Jelena? – gondolta most Gabriel. *Hol van ez a Jelena? Sehol...*

Végül hangoknak, Markov közeledő lépteinek sikerült átszivárogniuk a védőfalain. A férfi arcán ülő ádáz kifejezés az események rosszat sejtető fordulatáról tanúskodott.

– Másik osztály veszi kézbe az ügyét.

– Melyik?

– Talpra, arccal a falnak, és tegye hátra a kezét.

– Markov, ugye nem akar itt helyben, tanúk előtt lelőni?

– Ne kísértsen.

Gabriel engedelmeskedett az utasításnak. Két egyenruhás tiszt lépett a zárkába, visszatették rá a bilincset, és kivezték egy várakozó kocsizhoz. Mellékutcák labirintusán hajtottak végig, mire végre rákanyarodtak egy széles, néptelen sugárútra. Gabriel úti célja most már ott volt közvetlenül előttük: az alacsony dombon emelkedő kivilágított, sárga köerőd. *Milyen Jelena?* – gondolta. *Hol van ez a Jelena? Sehol...*

AZ FSZB FŐHADISZÁLLÁSA, MOSZKVA

A Lubjanka vaskapuja lassan kitérülve fogadta. A tágas belső udvar közepén négy unott külsejű tiszt ácsorgott némán a sötétben. Gabrielt olyan fürgeséggel szedték ki a hátsó ülésről, ami bőséges tapasztalatról árulkodott, aztán az utcakövön át az épület bejárata felé taszigálták. A lépcsőház néhány lépés távolságra esett az előtértől. Gabriel épp az első lépcsőről lépett le, amikor hátulról határozottan meglökték. Tehetetlenül előrebukott, egyet buk fencezett, és a következő lépcsőfordulóig gurult. A veséjére mért ütéstől elvakította az egész testén végigfutó fájdalom. A gyomrára irányzott rúgástól nem tudott sem beszélni, sem lélegezni.

Talpra állították, és továbblendítették, mint egy tetemet. Ez alkalommal már maga az esés elegendő sérülést okozott, így további rúgásokkal és ökölcsapásokkal nem kellett fáradniuk. Miután másodszor is felszedték a földről, berángatták egy sötét folyosóra, amely Gabriel szemében a végtelenbe vezett. A szibériai gulágba visznek, gondolta. A Moszkván kívüli kivégzőhelyekre, ahol Sztálin „hét gramm ólomra” ítélte áldozatait, ami kedvenc büntetése volt a hűtlenségért, lett legyen az valós vagy kohlomány.

Arra számított, hogy cellába zárják, ahol a Lubjanka véráztatta történelme szép lassan kikezdi az ellenállását. Ehelyett rögtön egy kihallgatósobába vitték, s ott világos színű, négyszögletes asztal előtt álló székbe ültették. Az asztal túlsó felén szürke öltönyös férfi ült, az öltönyéhez illő vértelen

arccal. Ápolt kis kecskeszakállat és kerek, drótkeretes szemüveget viselt. Akár szándékosan igyekezett hasonlítani Leninre, akár nem, félreérthetetlen volt a hasonlóság. Jó néhány évvel fiatalabb volt Gabrielnél – negyvenes évei közepén járhatott –, s a jobb keze gyűrűsujján látható bemélyedésből ítélve nemrég vált el. Tanult. Intelligens. Méltó ellenfél. Egy másik életben jogász lehetett, bár nem volt egészen világos, hogy a védelem vagy a vád oldalán. Inkább a szavak, semmint az erőszak emberének tűnt. Gabriel szerencsésnek érezte magát. A helyszínt és a számba vehető lehetőségeket alapul véve sokkal rosszabbul is járhatott volna.

– Megsérült? – kérdezte a férfi angolul úgy, mintha nemigen érdekelné a válasz.

– Izraeli diplomata vagyok.

– Engem is így tájékoztattak. Talán nehéz lesz elhinnie, de azért vagyok itt, hogy segítsék magának.

Nevezzen Szergejnek. Ez természetesen álnév. Akárcsak az, amelyik az ön útlevelében szerepel.

– Nincs joguk itt tartani.

– De, attól tartok, van. Ma éjjel megölt két orosz állampolgárt.

– Mert megpróbáltak megölni engem. Követelem, hogy beszélhessek a nagykövetségem képviselőjével.

– Mindent a maga idejében, Mr... – Színpadiasan felütötte Gabriel útlevelét. – Á, itt is van, Mr.

Golani. – Az útlevelet az asztalra dobta. – Ugyan már, Mr. Golani, mindketten profik vagyunk. Biztos vagyok benne, hogy képesek leszünk kellő profizmussal kezelni ezt a kínos szituációt.

– A milíciának már mindent elmondtam.

– Félek, a vallomása több kérdést vet fel, mint amennyit megválaszol.

– Mit akarnak még tudni?

A férfi vaskos mappát vett elő; a mappából fényképet. Gabriel volt a képen öt nappal korábban, amikor Szentpéterváron áthaladt a Pulkovo reptér terminálján.

– Csupán csak azt, Mr. Golani, hogy pontosan mi dolga Oroszországban. És ne próbáljon félrevezetni. Ha megteszi, sajnos bosszús leszek. Azt pedig ön sem szeretné.

Végigvették egyszer; aztán végigvették újra. A miniszterhelyettes váratlanul megbetegszik. Natan Golanit az utolsó pillanatban hívják be. Találkozók és beszédek. Fogadások és vacsorák. Mindenkit, akivel hivatalosan vagy magánszemélyként kapcsolatba került, pontosan számba vettek, azt a nőt is beleértve, aki megpróbálta elcsábítani a Marinszkij színház gálaestjén. Annak ellenére, hogy a szoba nyilvánvalóan fel volt szerelve hangfelvevő berendezéssel, a vallató Gabriel minden válaszát kis füzetbe jegyezte. Gabriel önkéntelenül is elismerte a módszereit. Fordított esetben ő ugyanígy tett volna.

– Eredetileg aznap reggel vissza kellett volna utaznia Tel-Avivba, hogy az UNESCO-konferencia lezárult.

– Így iga.

– Erre hirtelen úgy dönt, hogy marad még egy kicsit, és elutazik Moszkvába. – A férfi apró kezét a mappára helyezte, mintha emlékeztetni kívánná Gabrielt a létezésére. – Miért tette ezt, Mr. Golani?

– Az itteni nagykövetünk régi jó barátom. Ő javasolta, hogy látogassak Moszkvába egy-két napra.

– Milyen célból?

– Hogy találkozzunk, természetesen, és hogy lássam Moszkvát.

– Mit mondott pontosan ez az ön nagykövet barátja?

– Azt mondta, ezt látnom kell. Azt mondta, Moszkva tele van milliárdosokkal, bankárokkal és orosz gengszterekkel. Azt mondta, Moszkva tocsog a pénzben. És említett valami olaj-, kaviár- és vodkatengert.

– Egy fogadást nem említett? – kocogtatta mutatójja hegyével a mappát. – A vacsorát, amelyre

tegnap este került sor az izraeli nagykövetségen?

– De, azt hiszem, említette.

– Jól gondolja át a választ, Mr. Golani.

– Biztos, hogy mondta.

– És mit mondott *pontosan*, Mr. Golani?

– Azt mondta, hogy lesz ott néhány ellenzéki figura.

– Így nevezte a meghívott vendégeket? *Ellenzéki* figurák?

– Valójában azt hiszem, bátor lelkeknek nevezte őket, akiknek van merszüik dacolni a rezsimmel.

– És miért érezte szükségét a nagykövet, hogy effajta fogadást adjon? Csak nem akart beleavatkozni az Orosz Föderáció belügyeibe?

– Biztosíthatom, hogy beleavatkozásról szó sem volt. Csak vacsoráztunk, és kellemesen elbeszélgettünk.

– Kik voltak jelen?

– Kérdezze az ügynököket, akik akkor este megfigyelték a nagykövetséget. Mindenkit lefotóztak, aki belépett a követség területére, köztük engem is. Nézzen bele a mappájába. Ott kell lennie. A vallató elmosolyodott.

– Kik voltak jelen, Mr. Golani?

Gabriel legjobb emlékezete szerint elsorolta a neveket. Olga Szuhova nevét mondta utolsónak.

– Ez volt az első alkalom, hogy találkozott Szuhova kisasszonnyal?

– Igen.

– Ismerte őt?

– Nem, sosem hallottam róla.

– Biztos ebben?

– Tökéletesen.

– Úgy tűnt, nagyon összemelegedtek.

– Egymás mellett ültünk a vacsoránál. Kellemesen elbeszélgettünk.

– Szóba került, hogy nemrég gyilkolták meg Szuhova kisasszony kollégáit?

– Lehet, hogy felmerült a téma. Nem emlékszem.

– És mire emlékszik, Mr. Golani?

– Palesztináról és a Közel-Keletről beszélgettünk. Az iraki háborúról beszélgettünk. Oroszországról beszélgettünk.

– Oroszországról mit beszéltek?

– Természetesen politikáról beszéltünk, a közelgő választásokról.

– Mit mondott Szuhova kisasszony a választásról?

– Azt mondta, az orosz politika nem több pankrációnál. Azt mondta, előre kiválasztják a győzteseket és a veszteseket. Hogy maga a kampány csak „zengő tombolás, de semmi értelme nincs”.

[1] Azt mondta, az elnök és az orosz Egységpárt elsőprő többséggel fog nyerni, hogy aztán újabb mandátumokat követeljenek. Az egyetlen kérdés, hogy hány szavazatot akarnak ellopni, hogy elérjék céljaikat.

– Az Orosz Föderációban demokrácia van. Szuhova kisasszony megjegyzései, jóllehet szórakoztatók és tetszetősek, csupán minden valóságalapot nélkülöző rágalmak.

A vallató új oldalra lapozott füzetében.

– Előfordult, hogy kettesben maradtak a fogadáson Szuhova kisasszonnyal?

– Olga el akart szívni egy cigarettát. Hívott, hogy csatlakozzam hozzá.

– Nem találtunk cigarettát a holmija között.

- Nem csoda, mivel nem dohányzom.
- De csatlakozott hozzá?
- Igen.
- Azért, mert négyszemközt akart beszélni vele, ahol senki sem hallgathatja ki magukat?
- Azért, mert tetszett nekem, és igen, mert négyszemközt akartam beszélni vele, ahol senki sem hall minket.
- Hová mentek?
- A teraszra.
- Meddig voltak magukban?
- Egy-két percig, nem tovább.
- Miről beszélgettek?
- Megkérdeztem, hogy láthatnám-e újra. Hogy megmutatná-e nekem Moszkvát.
- Azt is közölte vele, hogy nős ember?
- Azt már megvitattuk.
- Vacsora közben?
- Igen.
- Melyikük ötlete volt, hogy kimenjenek a Novogyevicsibe?
- Az övé.
- Miért azt a helyet választotta?
- Azt mondta, ahhoz, hogy az ember megértse a mai Moszkvát, a csontok között kell sétálnia.
- Együtt mentek a temetőbe?
- Nem, ott találkoztunk.
- Mivel ment oda? Taxit fogott?
- Metróval mentem.
- Ki ért oda először?
- Olga a bejáratnál várt, amikor megérkeztem.
- Együtt mentek be a temetőbe?
- Természetesen.
- Melyik sírt nézték meg először?
- Csehovét.
- Biztos ez?
- Igen.
- Hogy néz ki a sír?

Gabriel lehunyta a szemét, mintha a sírkő képét próbálná felidézni, de a fülébe suttogó Olga hangját hallotta helyette. *Nem adhatja ki nekik, mondta a nő. Ha Ivan rájön, hogy Jelena árulta el, megöli.*

AZ FSZB FŐHADISZÁLLÁSA, MOSZKVA

Haladtak tovább – Gabriel csak találgatni tudott, hogy mennyi ideig. Időnként felderítetlen területre vetődtek. Máskor visszatértek az ismerős terepre. A legtriviálisabb következtetlenségeket azonnal az árulás jeleként könyvelték el, az emlékezet apró kihagyásait a csalás bizonyítékának tekintették. A vallatás különös paradoxona, hogy a szenvedő alany esetenként több információ birtokába jut, mint a kihallgató tiszt. Gabriel megállapította, hogy ellenfele picinyke fogaskerék

csupán a nála jóval nagyobb gépezetben. A kihallgatás, akárcsak az orosz választási kampány, csak zengő tombolás, de semmi értelme nincs. Gabriel valós ellenségei valahol másutt tartózkodtak. Mivel mostanra már halottnak kellett volna lennie, az, hogy ott volt a Lubjankában, nyilván kényelmetlenül érintette őket. Egyetlen tényező fogja eldönteni, hogy megéri-e a reggelt: van-e elég hatalmuk, hogy eljussanak a Lubjanka alagsorába, és megöljék?

Utolsó kérdéseit a vallató úgy tette fel, mint a közlekedési rendőr, aki unottan veszi jegyzőkönyvbe egy jelentéktelen baleset részleteit. A kapott válaszokat lefirkantotta a jegyzetfüzetébe, amelyet aztán becsukott, és kis szemüvege mögül Gabrielt kezdte tanulmányozni.

– Érdekesnek találom, hogy nem lett rosszul, holott megölt két csecsen gengsztert. Gondolom, ölt már korábban is, Mr. Golani.

– Mint minden izraeli, én is szolgáltam a hadseregben. Harcoltam hetvenháromban a Sínai-félszigeten és nyolcvankettőben Libanonban.

– Vagyis ártatlan arabokat öldösött?

– Sokat megöltem, igen.

– Maga is cionista, aki elnyomja az ártatlan palesztinokat?

– Ráadásul megátalkodott.

– Maga nem az, akinek mondja magát, Mr. Golani. Az útlevele hamis, amint a benne szereplő név is. Minél előbb megvallja a bűneit, annál jobb.

A vallató rátette a kupakot a tollára, és lassan becsavarta. Ez valószínűleg jel volt, mert a következő pillanatban az ajtó kivágódott, és a négy smasszer rontott a szobába. Újabb lépcsőkön rángatták végig, majd egy takarítószerternál nem nagyobb cellába lökték, amely doh- és ürülékszagtól bűzlött. Gabriel nem tudta megmondani, vannak-e ott más fogvatartottak is, mert amikor az ablaktalan ajtó becsukódott, a csend is, a sötétség is teljes volt.

Arcát a hideg padlónak nyomta, és becsukta a szemét. Olga Szuhova jelent meg előtte, akár egy ikon: feje kissé oldalt döntve, keze imára kulcsolva. *Ha sikerül élve kijutnia Oroszországból, eszébe se jusson, hogy felveszi Jelenával a kapcsolatot. A nap minden percében testőrök hada veszi körül. Ivan mindent lát. Ivan mindent hall. Ivan szörnyeteg.*

Egyik percben folyt róla a víz, a másikban a hideg rázta. Veséje lüktetett a fájdalomtól, és a bordáján lévő zúzódások miatt nem tudott rendesen lélegezni. A hidegrázás egyik heves rohamában körbetapogatott a cellában, hátha hagytak valahol takarót, de csak négy síkos falat talált.

Becsukta a szemét, és aludt. Álmában múltja utcáit róta, és sokakkal szembetalálkozott azok közül, akiket megölt. Sápadtak és vértelenek voltak, golyó ütötte lyukkal a szívükön, arcukon. Chiara is feltűnt az esküvői ruhájában, és figyelmeztette, hogy ideje visszatérnie Umbriába. Olga felitatta az izzadságot a homlokáról, és egy csokor halott szegfűt helyezett a Novogyevicsi temető egyik sírjára. A fejfára nem cirill, hanem héber betűkkel vésték fel: GABRIEL ALLON...

Végül arra ébredt, hogy zseblámpákkal világítanak az arcába. A lámpákat tartó férfiak felemelték a földről, hátracsavarták a karját, és lépcsők hosszú során taszigálták végig. Gabriel megpróbálta számolni őket, de hamar feladta. Öt lépcsősor volt? Tíz? Húsz? Nem tudta biztosan. A fejét használva faltörő kosként keresztülcsergett egy ajtón, ki a hideg éjszakai levegőre. A hirtelen támadt sötétség egy pillanatra megbénította. Attól félt, hogy le akarják vetni a tetőről – a Lubjankában már sok efféle szerencsétlen *baleset* történt –, aztán a szeme alkalmazkodott, és látta, hogy az udvaron vannak.

Szergej, a vallató fekete furgon mellett állt, ezúttal egy másik szürke öltönyben. Kinyitotta a hátsó ajtót, és néhány kurta orosz parancsszóval utasította a smasszerokat, hogy tegyék be Gabrielt. Átmenetileg szabaddá tették a kezét, csak hogy néhány másodperccel később odakössék a furgon mennyezetéből kiálló acélkampóhoz. Aztán fülsiketítő robajjal bevágódott az ajtó, és a furgon

megindult a kövezeten.

És most? – gondolta Gabriel. Száműzetés vagy halál? Megint egyedül. Úgy tippelte, éjfél körül lehet, mert a moszkvai utcákon még bőszt forgalom volt. Nem hallott szirénát, ami arra utalt volna, hogy kíséretük is van, és a sofőr nyilvánvalóan betartotta a közlekedési szabályokat. Egy hosszabb megállásnál nevetés hangját hallotta, és eszébe jutott Szolzsenyicin. *A furgonok...* Azokkal szállította a KGB a Gulag-szigetvilág lakóit – éjszaka, hétköznapi kinézetű furgonokban, a többiek számára észrevétlenül, a kiátkozottak párhuzamos világába zárva őket.

A Seremetyevo 2 reptér északra esett a városközponttól, ami a legsimább forgalom esetén nagyjából negyvenöt perces utat jelentett. Gabriel átadta magát a reménykedésnek, hogy a reptér a végcéljuk, ám e remény egyórás zötyögés után semmivé foszlott. A moszkvai mércével mérve is silány út minősége fokozatosan romlott, ahogy távolodtak a Lubjankától. Minden egyes kátyú iszonyatos fájdalomhullámokkal ostromolta meggyötört testét, és erősen meg kellett kapaszkodnia az acélkampóban, ha nem akart leesni a padról. Képtelenség lett volna meghatározni, merre mennek. Nem tudta megmondani, hogy nyugatra tartanak, a civilizáció és a fény felé, vagy keletre, Oroszország kegyetlen szívébe. A furgon két ízben megállt, és Gabriel mindkétszer ingerült orosz beszédet hallott. Feltételezte, hogy még egy jelöletlen FSZB-furgonnak sem könnyű úgy keresztülhaladnia az országon, hogy ne támadnák meg a banditák és a megvesztegetési pénzre ácsingózó közlekedési kopók.

A harmadik megállásnál kivágódott az ajtó, és az egyik smasszer pattant fel hátra. Levette a bilincset, és jelzett Gabrielnek, hogy szálljon le. A furgon mögött személyautó parkolt; a vállató a parkolólámpa fényében álldogált, és a szakállkáját simogatta, mintha azt próbálná kiókumlálni, hol kerüljön sor a kivégzésre. Aztán Gabriel észrevette, hogy aktatáskája egy pocsolyában hever a személyes holmiját tartalmazó zsák mellett. A vállató a cipője orrával odarúgta Gabrielnek a zsákot, és egy sárgás fénypacára mutatott a horizonton.

– Az ukrán határ. Már várják.

– Olga hol van?

– Mozogjon, mielőtt meggondolnánk magunkat, Mr. *Allon*. És ne jöjjön még egyszer Oroszországba. Ha megteszi, megöljük. És nem két csecsen idiótát bízunk meg a feladattal.

Gabriel felmarkolta a holmiját, és elindult a határ felé. Várta a pisztoly kattanását és a gerincébe fűrődő golyót, de csak azt hallotta, hogy a kocsik megfordulnak, és visszaindulnak Moszkva felé. A fényszórók eltűntével Gabrielt bekebelezte a ránehezedő sötétség. A sárgás fényre koncentrálna baktatott tovább. És egyetlen rövid pillanatra Olga is ott lépdelt mellette. *Jelena élete most már az ön kezében van*, emlékeztette. *Ivan mindenkit megöl, aki az útjába áll. És ha egyszer rájön, hogy a saját felesége volt a forrásom, tétovázás nélkül végez vele.*

MÁSODIK RÉSZ

A beszerzés

– Ébredjen, Mr. Golani. Mindjárt otthon van. Gabriel lassan kinyitotta a szemét, és kibámult az első osztály utasterének ablakán. A parti sík fényei csillogó ívbe olvadtak a Földközi-tenger mentén,

akár egy gyöngysor Van Dyck stílusában megfestve.

Fejét néhány fokkal elfordítva a férfira nézett, aki felébresztette. Húsz évvel fiatalabb volt Gabrielnél, szeme színe a gránit, arca finom csontozató és vértelen. A blézere zsebében nyugvó diplomata-útleveél Baruch Goldstein, az izraeli külügyminisztérium munkatársa nevére szólt. Valódi neve Mihail Abramov volt. A testőrmunka nem vágott kifejezetten Mihail szakterületébe. A Szajeret Matkal különleges egység egykori tagjaként az után csatlakozott a Céghez, hogy kiiktatta a Hamász és az Iszlám Dzsihád terrorista agytrösztjeit. Ám volt egy tulajdonsága, amely tökéletes jelöltté tette, hogy elkísérje Gabrielt Kelet-Európából Izraelbe. Mihail Moszkvában született egy ellenzéki tudós házaspár gyermekeként, és folyékonyan beszélt az orosz.

A nap java részét utazással töltötték. Gabriel, miután átkelt a határon, megadta magát az ukrán nemzetbiztonsági szolgálat ott várakozó csapatának. Az SZBU elvitte Kijevbe, ahol átadták Mihailnak és a Cég két másik biztonsági emberének. Kijevből kocsival Varsóba utaztak, és felszálltak az El Al gépére. Samron még a repülőn sem bízta a véletlenre Gabriel védelmét. Az első osztály utaskísérőinek fele a Cég ügynöke volt, és felszállás előtt az egész gépet gondosan átvizsgálták radioaktív anyagok és mérgek után. Gabriel enni- és innivalóját zárt konténerben tárolták. Az ételt Samron felesége, Gila készítette.

– A glatt kóser céges verziója – mondta Mihail. – A zsidó törvények által szentesítve, és garantáltan orosz mérgektől mentesen.

Gabriel megpróbált felegyenesedni, de újból lüktetni kezdett a veséje. Lehunyta a szemét, és várta, hogy csituljon a fájdalom. Mihail, aki természeténél fogva mindig ideges volt, ha repült, a tálcátartón dobolt az ujjával.

– Megfájdul tőled a fejem, Mihail.

Mihail abbahagyta a dobolást.

– Tudtál pihenni?

– Nem sokat.

– Vigyázhattál volna, hová lépsz azokon a KGB-s lépcsőkön.

– Már FSZB-nek hívják, Mihail. Te nem olvasol újságot? A KGB nincs többé.

– Ezt meg honnét veszed? Akkor is KGB volt, amikor gyerek voltam Moszkvában, és most is ők a KGB. – Ránézett az órájára. – Néhány perc múlva földet érünk. A fogadóbizottság a leszállópályán vár. Amint leadtad a jelentést, egy hónapig alhatsz egyhuzamban.

– Hacsak a jelentésem nem teszi ezt lehetetlenné.

– Rossz hírek?

– Valami azt súgja, hogy hamarosan te is megtudod, Mihail.

Az utastér hangszóróiból elektronikus pityenés hallatszott. Mihail felpillantott a villogó öveket becsatolni jelzésre, és megveregette Gabriel felkarját.

– Jobb, ha bekötöd magad. Még felmérgetesít a stewardesst.

Gabriel követte Mihail pillantását, és Chiarát pillantotta meg, aki lassan közeledett feléjük a folyosón. Csinos, kék El Al-egyenruhájában szigorú hangon emlékeztette az utasokat, hogy állítsák egyenesbe a háttámlát, és hajtsák fel a tálcátartókat. Mihail felhörpintette söre maradékát, és szórakozottan odanyújtotta a lánynak az üres üveget.

– Borzalmas a kiszolgálás ezen a járaton, nem gondolod?

– Még az El Al mércéjével is – értett egyet Gabriel.

– Azt hiszem, haladéktalanul össze kell állítanunk egy kiképzőprogramot.

– Látod, ez a gondolkodás fog eljuttatni a Saul király út vezetői részlegébe.

– Jelentkezhetnek kiképzőnek.

– És dolgoznál a lányainkkal? Nagyobb biztonságban lennél, ha visszamennél Gázába Hamász-terroristákra vadászni.

Gabriel hátradőlt, és lehunyta a szemét.

– Biztos jól vagy, Gabriel?

– Csak egy kis lubjankai macskajaj.

– Érthető. – Mihail egy rövid pillanatra elhallgatott. – Még gyerek voltam, amikor a KGB hat hónapig bent tartotta apámat. Meséltem már?

Nem mesélte, de Gabriel olvasta Mihail személyi aktáját.

– Hat hónapot töltött a Lubjankában, majd elmebetegnek minősítették, és egy pszichiátriai intézetbe küldték gyógykezelésre. Micsoda álszentség. Szovjet pszichiátriai intézetekben soha senki sem lett jobban: azok a kórházak a gulág intézményei voltak. Apámnak mindenesetre szerencséje volt. Sikerült kijutnia, és elutaztunk Izraelbe. De soha nem jött helyre azután, hogy bezárták abba az intézetbe.

Ebben a pillanatban az utastér megrázkódott a kemény landolástól. A turistaosztály mélyéről spontán tapsolás hangzott fel. Az Izraelbe leszálló gépeken ez hagyománynak számított, és Gabriel most először kísértést érzett, hogy csatlakozzon. De csak némán ült a helyén, miközben a gép a terminál felé gurult, és többi honfitársától eltérően megvárta, míg kialszik az övek becsatolására szólító jelzés, csak utána állt fel, hogy leemelje táskáját a tároló rekeszből.

Chiara már az utastér kijáratánál állt. Közömbösen kellemes estét kívánt Gabrielnek, és figyelmeztette, hogy nézzen a lába elé, amikor a férfi Mihail és a két biztonsági ügynök nyomában megindult lefelé a Jetway lépcsőjén. A leszállópályára lépve Mihail meg a két másik jobbra fordult, és a többi utassal egyetemben beállt a sorba. Gabriel az ellenkező irányba ment, és beszállt egy ott várakozó limuzin hátsó ülésére. Samron szemrevételezte a sötétlila zúzódást Gabriel arcán.

– Azt hiszem, nem is olyan vészes ahhoz képest, hogy megjártad a Lubjankát. Milyen volt?

– A szobák mérete hagyott maga után némi kívánnivalót, de a berendezés egész pofás.

– Talán nem kellett volna elintézni a csecseneket. Találhattál volna más módot.

– Felmerült bennem, hogy kilövöm a pisztolyt a kezükből, de az ilyesmi csak a filmekben működik, Ari.

– Jó látni, hogy fatalista humorod teljében élted túl a megpróbáltatást. A Saul király úton már vár rád egy kihallgató csapat. Félek, hosszú éjszaka elé nézel.

– Inkább a Lubjanka, mint hogy még az este találkozzam a kihallgatókkal.

Samron atyaian megveregette Gabriel vállát.

– Majd én hazaviszlek, Gabriel. Útközben eldiskurálunk.

21

JERUZSÁLEM

Még mindig sok megbeszélnivalójuk maradt, amikor megérkeztek Gabriel lakásához a Narkis utcába. Jóllehet éjfél is elmúlt, Samron meghívatta magát kávéra. Gabriel tétozva illesztette be a kulcsot a zárba.

– Csak rajta – mondta Samron nyugodtan. – Már átfésültük.

– Azt hiszem, arab terroristákkal jobban szeretek harcolni, mint oroszokkal.

– Sajnos nem engedhetjük meg magunknak, hogy mindig mi válasszuk meg az ellenségeinket.

Gabriel lépett a lakásba elsőnek, és felkattintotta a villanyt. Minden pontosan úgy volt, ahogy egy héttel azelőtt hagyta, beleértve a félig kiivott csésze kávét, amelyet a mosogatóban felejtett, amikor

elindult otthonról. Kiöntötte az azóta megpenészedett maradékot a lefolyóba, aztán kávé kanalizált a főzőbe, és feltette a forralót a gázra. Amikor bement a nappaliba, Samronnak cigaretta lógott a szájában, és felkattintott öngyújtót tartott a kezében.

– Ugye nem szoksz vissza csak azért, mert becsuktak a Lubjankába? Chiarától meg majd én hallgathatok, ha megérzi a füstszagot, amikor hazajön.

– Majd rám fogod.

– Mindent rád fogok, mi? Semmit se jó túlzásba vinni.

Samron eloltotta a gyújtót, és a dohányzóasztalra tette a cigarettát, ahol kézre esett, ha Gabriel esetleg hátat fordít.

– Miért is nem hagytalak ott Oroszországban? –dünnyögte Samron.

– *Hogy* a fenébe hoztál ki?

– Amikor a nagykövet és a moszkvai kirendeltség vezetője előtt világossá vált, hogy az FSZB-nek esze ágában sincs tiszteletben tartani a diplomata-útleveledet, úgy döntöttünk, ideje akcióba lépni. A Sin Bét rendszeresen nyomon követi az orosz követségi alkalmazottak mozgását. Mint kiderült, négyen közülük épp a Sheraton hotel bárjában vedeltek.

– Meg vagyok lepve.

– A hoteltől egy mérföldre megállította őket a közlekedésrendészet, látszólag rutinellenőrzésre. Látszólag.

– Szóval elraboltatok négy orosz diplomatát, hogy túsznak használjátok őket, és elérjétek, hogy elengedjenek.

– Mi, izraeliták, találtuk fel a szemet szemért elvet. Egyébként nem hétköznapi diplomaták voltak. Ketten közülük az SZVR hírszerző tisztjei voltak.

Amikor feloszlatták és újrászervezték a KGB-t, a külföldi kémtevékenységet irányító vezetőség külön ügynökséggé alakult, amely a Külföldi Hírszerző Szolgálat nevet kapta, ez volt az SZVR. Az FSZB-hez hasonlóan az SZVR is a KGB volt, mindössze új névvel és csinosabb csomagolásban.

– Amikor az ukránok megerősítették, hogy biztonságban átjutottál a határon, elengedtük őket. Szép csendben visszahívták őket Moszkvába egy kis konzultációra. Kis szerencsével örökre ott ragadnak.

Fel visített a vízforraló. Gabriel kiment a konyhába, és levette a gázzal, aztán bekapcsolta a televíziót, míg a kávéval foglalatostkodott. A készülék a BBC-re volt állítva; összes riporter állt a Vaszilij Blazsennij-székesegyház kupolái előtt, és az Olga Szuhova elleni merénylet lehetséges indítékairól szónokolt. Teóriái köszönő viszonyban sem voltak a valósággal, de olyan meggyőzően hangzottak el, ahogy azt egyedül a brit akcentus képes közvetíteni. Samron, aki most Gabriel vállánál állt, vajmi kevés érdeklődést tanúsított a riport iránt. Nem tartotta többre a hírmédiát a szórakozás pusztá eszközénél, illetve fegyvernél, amelyet az ellenségei felé fordíthat.

– Amint látod, az oroszok meglehetősen óvatosan kezelik a bérházban történt esetet. Azt elismerik, hogy Olga volt a támadás célpontja, de a többi részletről hallgatnak. Semmit se mondanak a fegyveresek személyazonosságáról. Se a férfiről, aki megmentette Olgát.

– Ő hol van most?

– A lakásában privát biztonságiakkal és BBC-s barátunkhoz hasonló bátor nyugati riporterekkel körülvéve. Biztonságban van, amennyire Oroszországban ez lehetséges, vagyis a legkevésbé sincs biztonságban. Meglehet, hogy kénytelen lesz úgy dönteni, új életet kezd Nyugaton. – Samron Gabrielre szegezte a tekintetét. – Tényleg olyan ártatlan, amilyennek látszik, vagy ez csak a felszín?

– Arra gondolsz, hogy beszervezte az FSZB, és átverés volt az egész?

– Ráhibáztál.

– Az a nő egy gyöngyszem, Ari. A hírszerző istenek ajándéka.

– Csak azon töprengek, miért kért meg, hogy kísérd haza. Nem lehetséges, hogy azért vitt abba a lépcsőházba, hogy végezzenek veled?

– Persze, és lehet, hogy nem is Olga Szuhova volt, hanem Ivan Harkov, csak ügyesen álcázta magát.

– Engem azért fizetnek, hogy megfogalmazzam a sötét gondolatokat. És téged is ezért fizetnek.

– Láttam, hogyan reagált a lövöldözésre. Olgában megbízhatunk, Ari. Hajlandó volt segíteni nekünk, pedig veszélybe sodorta magát. Jusson eszedbe, engem elengedtek, ő viszont még mindig Moszkvában van. Ha a Kreml holtan akarja látni, megölik. És még a biztonságiak meg a bátor riporterek sem tudják megvédeni.

Letelepedtek a konyhaasztalhoz. A BBC már lekeverte az orosz híreket, s most egy bagdadi piacon történt halálos kimenetelű robbanás képeit mutatta. Gabriel megcélózta a tévét a távirányítóval, és szemöldök ráncolva elnémította. Samron rövid ideig ügyetlenkedett a kávéfőzővel, majd Gabrielhez fordult segítségért. Szabadidejét antik rádiók és órák reparálásával töltötte, a legprimitívebb konyhai eszközök használata viszont meghaladta a képességeit. A kávéfőzők, turmixgépek, kenyérpirítók világa Samron számára maga volt a rejtély. Gila gyakorta élcelődött, hogy ha magára lenne utalva, férje egy ennivalóval telepakolt házban is képes lenne éhen halni.

– Mi van a kezünkben Ivan Harkovról? – kérdezte Gabriel.

– Elég sok minden – felelte Samron. – Ivan éveken keresztül Libanonban tevékenykedett. Rendszeresen szállít a Hezbollahnak, de a menekülttáborokban működő radikális palesztin és iszlamista klikkeknek is ad el fegyvereket.

– Milyen fegyvereket?

– Csak a szokásosat. Gránátokat, aknavetőket, RPG-ket, AK-47-eseket és természetesen löszert. *Rengeteg* löszert. A Harkov-hálózat emellett a Hezbollahnal folytatott harcunk során egy tankelhárító fegyverekből álló rakomány behajózását is megszervezte. Egy rakás tankot vesztettünk emiatt. Moszkvába küldtük a külügyminisztert, hogy tiltakozását fejezze ki, de persze hiába.

– Tehát Ivan Harkov a fegyvereladásai révén kimutathatóan kapcsolatban áll a terrrorszervezetekkel.

– Kétség nem fér hozzá. Az RPG-kkel és az AK-47-esekkel meg tudunk birkózni. De Ivan barátunknak megvannak a kapcsolatai, hogy rátegye a kezét a világ legveszedelmesebb fegyvereire. Vegyi, biológiai, de még nukleáris fegyvereket sem lehet kizárni. Tudjuk, hogy az al-Kaida ügynökei évek óta szimatolnak az egykori Szovjetunió romjai közt nukleáris anyagok vagy akár egy teljesen működőképes nukleáris szerkezet után. Lehet, hogy találtak valakit, aki hajlandó üzletet kötni velük.

Samron cukrot kanalazott a kávéjába, és lassan megkeverte.

– Az amerikaiak talán jobban belelátanak az ügybe. Évek óta szigorú megfigyelés alatt tartják Ivánt. – Szája kaján mosolyra húzódott. – Az amerikaiak szeretik megfigyelni a problémákat úgy, hogy nem tesznek semmit ellenük.

– Márpedig most kénytelenek lesznek tenni valamit.

Samron egyetértően bólintott.

– Nekem az a javaslatom, hogy mielőbb sózzuk rájuk az ügyet, aztán mossuk kezeinket. Szeretném, ha elmennél Washingtonba, hogy találkozz Adrian Carter cimboráddal. Mondj el neki mindent, amit megtudtál Moszkvában. Beszélj Jelena Harkováról. Aztán az első géppel repülj vissza Umbriába, és fejezd be a nászutadat. És ne merj még egyszer azzal vádolni, hogy nem állom a szavam. Gabriel a néma televízióra bámult, de nem felelt.

– Nem értesz egyet? – kérdezte Samron.

– Szerinted mihez kezd az információval Adrian Carter és az amerikaiak?

– Sejtésem szerint elzarándokolnak a Kremlbe, és kikönyörgik az orosz elnöktől, hogy akadályozza meg az eladást.

– Ő pedig felvilágosítja az amerikaiakat, hogy Ivan tisztességes üzletember, akinek semmi köze a tisztességtelen nemzetközi fegyverkereskedelelemhez. Félresöpri az információt mint oroszellenes rágalmat, amelyet zsidó provokátorok terjesztenek, akik azon mesterkednek, hogy meggyengítsék Oroszországot, és visszatartsák a fejlődésben. – Gabriel komótosan ingatta a fejét. – A legrosszabb, amit tehetünk, hogy elmegyünk az oroszokhoz segítségért kuncsorogni. Ellenséggé kell tekintenünk az orosz elnökre meg a hírszerző szolgálataira, és ennek megfelelően kell cselekednünk.

– Akkor tehát mit javasolsz?

– Valahogy szerét ejtjük, hogy beszélhessünk Jelena Harkovával, és meglátjuk, többet tud-e, mint amennyit Olga Szuhováknak elmondott.

– Attól, hogy egyszer a bizalmába avatta Olga Szuhovát, még nem biztos, hogy egy külföldi hírszerző szolgálatban is megbízik. Ne feledd, hogy két orosz újságíró már életét veszítette miatta. Nem hinném, hogy örömmel venné a közeledésünket.

– Jelena ideje legnagyobb részét Londonban tölti, Ari. El tudunk jutni hozzá.

– Ahogy Ivan is. Éjjel-nappal gorillákkal őrizteti a feleségét. Mind az Alfa-csoport és az OMON egykori tagjai. Valószínűleg mindenkit megfigyelnek, akivel a nő találkozik vagy kommunikál. Mégis, hogy gondoltad? Meghívod teára? Felhívod a mobilján? Küldesz neki egy e-mailt?

– Ezt még ki kell dolgoznom.

– Csak tudd, hogy Ivan mindig három lépéssel előtted jár. Tudja, hogy valahol rés támadt a hálózatán. Privát biztonsági szolgálata riadókészültségben van. Ha csak a közelébe mész a feleségének, azonnal működésbe lép a riasztó. Egy rossz lépés, és Jelena halott.

– Vagyis szép csendben kell csinálnunk.

– Csinálnunk?

– Ez nem olyasmi, amivel egyedül is meg tudunk birkózni. Szükségünk lesz az amerikaiak segítségére.

Samron a homlokát ráncolta. Sosem kedvelte a közös akciókat, ahogy az sem volt ínyére, hogy Gabrielt szoros szálak fűzik a CIA-hoz. Samron nemzedéke a *kachol-lavan*, a „kék-fehér” egyszerű axiómája szerint élt. A maguk ügyeit intézték, és nem kérték mások segítségét a problémáik megoldásához. Ez a hozzáállás a holokausz tapasztalataiból fakadt, amikor a világ nagyobbik része szó nélkül végignézte, ahogy a zsidók a lángok martalékává lesznek. A Samronhoz hasonlókból idegenkedést – vagy még inkább félelmet – váltottak ki a másokkal közös ügyletek.

– Én még emlékszem egy néhány nappal korábbi beszélgetésünkre, amikor csúnyán lehordtál, hogy félbeszakítom a nászutadat. Most meg részt vennél egy bizonytalan kimenetelű akcióban Ivan Harkov ellen?

– Legyen elég annyi, hogy nekem se mindegy, hogyan végződik az ügy.

Samron beleszürcsölt a kávéjába.

– Valami azt súgja, ez nem fog tetszeni az asszonykádnak.

– A Cég embere. Meg fogja érteni.

– Csak ne engedd Ivan közelébe – mondta Samron. – Ivan előszeretettel zúzza össze a szép dolgokat.

- Ez valami beteges fantáziád, Gabriel? Hogy végignézed, ahogy egy stewardess vetkőzik?
- Sosem vonzottak különösebben az egyenruhás lányok. Egyébként most már légiutas-kísérőnek hívják őket, Chiara. Egy nőnek a te szakmádban ezt tudnia kéne.
- Azért flörtölhettél volna velem egy picit. Minden férfi flörtöl a légiutas-kísérőkkel, nem igaz?
- Nem akartalak leleplezni. Volt elég bajod amúgy is.
- Fel nem foghatom, hogy bírják ebben az egyenruhában. Segítenél a cipzárral?
- Boldogan.

Chiara hátat fordított, és félresöpörte a haját. Gabriel lehúzta a cipzárt, és megcsókolta a lány tarkóját.

- Csikiz a szakállad.
- Megborotválkozom.

A lány megfordult, és megcsókolta.

- Egyelőre hagyd így. Előkelővé tesz.
- Szerintem úgy festek, mint Ábrahám. – Leült az ágy szélére, és figyelte Chiarát, ahogy kibújjik a ruhájából. – Ez sokkal jobb, mint egy újabb éjszaka a Lubjankában.
- Még szép.

– Kértelek, hogy vigyázz a Poussinre. Mondd, hogy nem hagytad ott őrizetlenül.

– Monsignore Donati visszavitte a Vatikánba.

– Ettől tartottam. Mennyi időm maradt, mielőtt odaadja valamelyik hentesnek a Vatikán restauráló részlegén?

– Szeptember végéig van időd – felelte Chiara, aztán hátranyúlt, és kikapcsolta a melltartóját. – Van itt valami étel? Farkaséhes vagyok.

- Nem ettél a repülön?
- Nem értünk rá. Milyen volt Gila csirkéje?
- Finom.
- Annál biztos jobban nézett ki, amit mi szolgáltunk fel.
- Felszolgáltál volna?
- Olyan rosszul csináltam?

– Fogalmazzunk úgy, hogy az első osztály utasai a legkevésbé sem voltak megelégedve a kiszolgálással. Ha még egy órával tovább tart az út, kitör az intifáda.

– Nem kaptunk megfelelő kiképzést, hogy teljesítsük a misszióunkat. A légiutas-kísérő szerep amúgy sem zsidó lányoknak való.

– Izrael az egyenlőség hazája, Chiara. Zsidóként lehetsz légiutas-kísérő, farmer vagy akár kukás is.

– Majd szólok Uzinak, hogy ne felejtse el, amikor legközelebb kiosztja a terepfeladatokat.

Összeszedte a ruháját.

- Le kell zuhanyoznom. Ehetetlen ételtől és mások kölnijétől búzlóm.
- Isten hozott a légiutas-szállítás varázslatos világában.

Chiara lehajolt, és még egyszer megcsókolta.

– Talán mégiscsak meg kéne borotválkoznod, Gabriel. Nem szeretkezhetem egy olyan férfival, aki Ábrahámra hasonlít.

– Ábrahám nagyon öreg volt, amikor Izsákot nemzette.

– Isten segedelmével. Tartok tőle, hogy te magadra vagy utalva. – Megérintette a horzsolást Gabriel arcán. – Fájt?

– Nem igazán. Majdnem egész éjjel römiztünk, és kicseréltük élményeinket a berlini fal felhúzása

előtti régi szép időkről.

– Zavar valami, ugye? Megérezem, ha zavar valami. Mindig pocsék viccekkel próbálsz leplezni.

– Igazad van. Úgy néz ki, egy Ivan Harkov nevű orosz fegyverkereskedő nagyon veszélyes fegyvereket készül eladni az al-Kaidának. És a nő, aki élete kockáztatásával ezt elmondta nekünk, súlyos veszélyben van. – Rövid tétovázás után hozzátette: – Beletelik némi időbe, mire folytathatjuk a nászútunkat Umbriában.

– De nem akarsz visszamenni Oroszországba?

– Csak Washingtonba megyek.

Chiara megcirógatta a szakállát, és azt mondta:

– Jó utat, Ábrahám.

Aztán besétált a fürdőszobába, és bevágta maga mögött az ajtót.

A Cég embere, mondta magában Gabriel. *Meg fogja érteni.*

Idővel.

23

GEORGETOWN

A CIA küldött érte egy Gulfstream G500-as gépet bőr klubfotelokkal, akciófilm repertoárral és egész rakomány egészségtelen rágcálnivalóval. A legnagyobb déli hőségben szálltak le az Andrews légitámaszponton, ahol az ügynökség két biztonsági embere várt rá az egyik hangárban. Gabriel felismerte őket; amikor legutóbb Washingtonban járt, ugyanez a két ügynök rángatta el akarata ellenére a CIA főhadiszállására. Már attól félt, hogy oda térnek vissza, ezért kellemesen csalódott, amikor kiderült, hogy úti céljuk egy szép, vörös téglás ház a georgetowni N utcában. Nyugdíjas korú férfi ácsorgott az előtérben tengerészkék blézerben, gyűrött gabardinnadrágban. Professzorosan ritkuló, zilált hajkoronát viselt a fején, bajuszának formája pedig régen kiment a divatból a diszkózenével, a Crock Pot főzőedénnyel és a nukleáris téllal egyetemben.

– Gabriel – mondta Adrian Carter, miközben a kezét nyújtotta. – Örülök, hogy eljöttél.

– Jól nézel ki, Adrian.

– Te meg még mindig rosszul hazudsz. – Gabriel arcára nézett, és a szemöldökét ráncolta. – Gondolom, ez a csinos kis zúzódás az arcodon szuvenír a Lubjankában töltött éjszakáról.

– Akartam hozni neked valamit, de zárva volt az ajándékbolt.

Carter szárazon elmosolyodott, és megragadta Gabriel könyökét.

– Gondoltam, éhes leszel a hosszú út után. Hozattam ebédet. Egyébként hogy utaztál?

– Nagyon figyelmes volt tőled, hogy ilyen hipp-hopp értem küldted a géped.

– Nem az én gépem – felelte kurtán Carter.

– Akkor Air Guantamo?

– Úgy valahogy.

– Ez megmagyarázza a bilincseket meg a fecskendőket.

– Nem lehet kibírni a fecsegésüket. Az átlag dzsihádistá pocsék útitárs.

Beléptek a nappaliba, egy igazi georgetowni szalonba, amely négyszögletes volt, nagy belmagassággal, és franciaajtó vezetett belőle a kis teraszra. A berendezés drága volt, de ízléstelen, az a fajta, amelyet a luxusszállók üzleti megbeszélésekre fenntartott lakosztályaiban látni. Ezt a benyomást csak megerősítette a tálalón elhelyezett büféjellegű ételkínálat. Már csak a csinos fiatal hosztesz hiányzott, hogy megkínálja Gabrielt egy pohár közepes minőségű chardonnay-val.

Carter a büféhez sétált, ahol sonkás szendvicset és gyömbérsört választott. Gabriel

ezüsttermoszából feketekávét csurgatott magának, és egy fotelba telepedett a franciaajtó mellett. Carter is leült, tányérját a térdén egyensúlyozta.

– Samrontól hallom, hogy Ivan megint rossz kisfiú volt. Mondj el mindent. És egy részletet se hagyj ki. – Egy kattintással kinyitotta az italát. – Imádom az ivanos sztorikat. Segítenek észben tartani, hogy van néhány ember ezen a világon, akik pénzért gyakorlatilag bármire képesek.

Alig kezdett bele Gabriel a mesébe, Carternek máris elment az étvágya. Félig megevett szendvicsét a széke melletti asztalra helyezte, és keresztbe tett lábbal, szobormereven ücsörgött, két kezét elgondolkodón az álla alatt összefűzve. Gabrielnek volt ideje megtapasztalni, hogy a szíve mélyén minden valamirevaló kém kiváló hallgatóság. Ez Carternek is természetes adottsága volt, ahogy a nyelvérzéke, kaméleonszerű alkalmazkodóképessége és a szerénysége is. Carter klinikai hűvösségéből vajmi kevés utalt arra, hogy a washingtoni hírszerzés egyik legbefolyásosabb tagjáról van szó, aki nagynevű ügynök volt, mielőtt felemelkedett Langley ritkás levegőjű hetedik emeletére, ahol jelenleg a CIA titkosszolgálatának igazgatói posztját töltötte be. A legtöbben afféle pszichoterapeutának vélték. Ha az ember Adrian Carterre gondolt, olyasvalakinek a képe jelent meg előtte, akinek titkos viszonyokról és lelki gondokról, nem pedig terroristákról és orosz fegyverkereskedőkről szóló beszámolókat sutognak a fülébe.

– Bárcsak azt mondhatnám, hogy a sztorid nem több egy sértett feleség locsogásánál – mondta Carter. – De attól tartok, nagyszerűen összezseng bizonyos riadalomra okot adó információkkal, amelyekhez az elmúlt hónapokban jutottunk hozzá.

– Mire célzol?

– A madarak csicsergésére – mondta Carter. – Hogy pontos legyek, egy bizonyos kifejezésre, amely jó néhányszor felbukkant az elmúlt hetekben... olyan sokszor, hogy azt már a terroristaellenes központunk elemzői sem tudják véletlen egybeesésnek tekinteni.

– Mi az?

– Allah nyilai. Vagy fél tucatszor találkoztunk vele, legutóbb egy dzsihádistá számítógépén, akit Lars Mortensen barátunk kapcsolt le Koppenhágában. Ugye emlékszel Larsra, Gabriel?

– Nagy szeretettel – felelte Gabriel.

– Mortensen és a dán hírszerzésiek technikus csapata bukkant rá a kifejezésre egy régi e-mailben, amelyet a gyanúsított megpróbált kitörölni. Olyasmi állt benne, hogy „Allah nyilai keresztüldöfik a hitetlenek szívét”, vagy valami hasonló.

– A gyanúsított neve?

– Marvan Abbász. Jordániai illetőségű, de jelenleg Koppenhága jobbára emigránsok lakta negyedében, Norrebroban él. Ha jól sejtem, nem ismeretlen előtted a hely. Mortensen szerint Abbász a radikális iszlamista politikai mozgalom, a Hizb ut-Tahrir tagja. A Jordán GID pedig úgy tájékoztatott minket, hogy valamikor Abu Muszab al-Zarkavi társa volt, nyugodjék békében.

– Ha neked volnék, Adrian, Koppenhágába küldenem a magángépemet, hogy begyűjtse Marvant egy kis csevegésre.

– Attól tartok, Mortensen jelen pillanatban nincs abban a helyzetben, hogy együtt tudna működni velünk. A dán hírszerzés és a kormány még mindig őrzi sérelmeit a Halton-ügyben betöltött szerepünk miatt. Visszatekintve azt mondom, beírhattuk volna a nevünket a vendégkönyvbe, amikor Dánia területére léptünk. De mi csak utólag tájékoztattuk őket a jelenlétünkről. Beletelik némi időbe, mire megbocsátják a bűneinket.

– Mortensen idővel engedni fog. A dánoknak szükségük van rátok. A többi európainak úgyszintén. Ebben a megtévelyt világban még mindig Amerika az utolsó mentsvár.

– Remélem, igazad van, Gabriel. Washingtonban manapság divatos nézet, hogy szűnőben a

terrorfenyegetettség, és valamiképp együtt lehet élni azzal, ha időnként elveszítünk egy darabot nemzeti emlékeinkből és az életünkéből. De amikor jön a következő csapás... nem ha, hanem *amikor*, Gabriel... ezek a szabadgondolkodók lesznek az elsők, akik nekiesnek az ügynökségnek, hogy miért nem tett ellene semmit. Nem tudjuk megcsinálni az európaiak segítségével nélkül. És *nélküled*, természetesen. Te vagy a mi titkos ügynökünk, nem igaz? Te végzed el azt a munkát, amit mi nem akarunk vagy nem tudunk magunk elvégezni. Félek, Ivan is ebbe a kategóriába tartozik.

Gabriel felidézte magában Samron szavait, amelyeket előző éjjel Jeruzsálemben mondott neki: *Az amerikaiak szeretik megfigyelni a problémákat úgy, hogy nem tesznek semmit ellenük...*

– Ivan kedvenc vadászterülete Afrika – folytatta Carter. – De a Közel-Keletre és Latin-Amerikába is sikerült betörnie. A régi szép időkben, amikor az ügynökség és a KGB kedvére játszotta ki egymás ellen a harmadik világ frakcióit, a fegyveráramlást illetően roppant józanul viselkedtünk. Ragaszkodtunk hozzá, hogy a gyilkolás morálisan elfogadható szinten maradjon. De Ivan széttepte a régi szabálykönyvet, és a folyamat során sokat széttepett a világ legszegényebb régiói közül is. Kész ellátni a diktátorokat, hadurakat és gerillaharcosokat mindazzal, amire csak szükségük van, ők meg cserébe készek bármennyit fizetni neki. Keselyű ez a mi Ivánunk. Mások szenvedésén élösködik, és közben milliós haszonra tesz szert. Több halál és pusztulás szárad a lelkén, mint a világ valamennyi iszlamista terroristájának együttléve. És most Oroszország és Európa játszóterein garázdálkodik annak biztos tudatában, hogy egy ujjal sem érhetünk hozzá.

– Miért nem kaptátok még el?

– A kilencvenes években megpróbáltuk. Láttuk, hogy a harmadik világ nagy része lángokban áll, és feltettük magunknak a kérdést: ki locsolja az olajat a tűzre? A CIA lenyomozta néhány gyanús áruszállító repülőgép mozgását Afrika és a Közel-Kelet területén. A Nemzetbiztonsági Ügynökség, az NSA elkezdett fülelni a telefon- és rádióbeszélgetésekre. Nem telt bele sok idő, és már sejtettük, honnét jönnek a fegyverek.

– Ivan Harkovtól.

Carter bólintott.

– Felállítottunk egy csapatot a Nemzetbiztonsági Tanácson belül, hogy dolgozzanak ki stratégiát Harkov hálózatának kezelésére. Mivel semmilyen amerikai törvényt nem szegett meg, lehetőségeink végtelenül korlátozottak voltak. Próbáltunk keresni egy országot, ahol vádat emelhetek volna ellene, de nem akadt vállalkozó. Az évezred végére odáig fajult a helyzet, hogy már a rendkívüli kiadatás ötlete is felmerült bennünk, csak hogy eltávolítsuk Ivan embereit az utcákról. Természetesen semmi se lett belőle. Amikor az adminisztráció távozott, Harkov hálózata még mindig nagyban működött. És amikor az új gárda beköltözött a Fehér Házba, alig ókumlálták ki, merre van a vécé, máris a nyakukon volt szeptember 11. Ivan Harkov hirtelen nem is volt már olyan fontos.

– Mert szükségetek volt Oroszország segítségére az al-Kaida elleni harcban.

– Ahogy mondd – felelte Carter. – Ivan volt KGB-s.

Befolyásos támogatói vannak. Igazság szerint semmi értelme nem lett volna nyomást gyakorolni a Kremlre Harkov-ügyben. Papíron nem mutatható ki semmilyen jogi vagy pénzügyi kapcsolat Ivan Harkov, a törvényesen működő oligarcha és Ivan Harkov, a nemzetközi fegyverkereskedő között. Ivan az előőrsszervezetek és az offshore bankügyletek mestere. A hálózata tökéletesen le van védve.

Carter pipát és egy zacskó dohányt halászott elő zakója zsebéből.

– És van itt még valami, amit észben kell tartanunk: Ivan jó ideje üzletel kétes elemekkel a Közel-Keleten. Adott el fegyvereket Kadhafinak. Az ENSZ-határozatokat semmibe véve csempészett Szaddamnak. Felfegyverezte a szómáliai és szudáni muzulmán radikálisokat. Még a tálibokkal is üzletelt.

– Ne feledd a Hezbollahot – mondta Gabriel.

– Hogyan feledhetném kis barátainkat? – Carter akkurátusan megtömkötte a pipáját. – Egy tökéletes világban, azt hiszem, egyszerűen odaállnánk az orosz elnök elé, és a segítségét kérnénk. De a világ messze van a tökéletestől, a jelenlegi orosz elnök pedig minden, csak nem megbízható szövetséges. Veszélyes ember. Vissza akarja kapni a birodalmát. Ismét szuperhatalom akar lenni, hogy felvehesse a versenyt Amerikával mindenütt a világon, de főképp a Közel-Keleten. Ott csücsül az olaj- és gáztenger tetején, amit kész fegyverként használni. A mi érdekünkben az ujját se mozdítaná egy Ivan Harkov nevű, védett oligarcha ellenében. Én végigéltem a hidegháborút. Még nem tartunk ott, de utunk egyértelműen arrafelé mutat. Egy dolog mindenesetre biztos. Ha le akarjuk nyomozni azokat a fegyvereket, nélkülözniük kell az oroszok segítségét.

– Sebaj, Adrian. Nekünk, zsidóknak, épp elég dolgunk volt már az oroszokkal.

– Akkor hát mit javasolsz?

– Össze akarok hozni egy találkozót Jelena Harkovával.

Carter felvonta a szemöldökét.

– Csak óvatosan, ha javasolhatom. Még megöleted.

– Kösz a tanácsot, Adrian. Nekem ez eszembe se jutott.

– Bocsáss meg – szabadkozott Carter. – Hogyan segíthetek?

– Szükségem van minden információra, amitek csak van Ivan hálózatáról. *Mindenre*, érted, Adrian? Különös tekintettel az NSA felvételeire Ivan telefonbeszélgetéseiről. És most nem csak az átiratokra gondolok. Bele kell másznom a fejébe. És ehhez hallanom kell a hangját.

– Nagy mennyiségű *szigorúan* titkos anyagról beszélsz. Nem lehet csak úgy, hirtelen ötlettől vezérelve átjátszani őket egy külföldi hírszerző tisztnek, még ha rólad van is szó. Végig kell járni a megfelelő csatornákat. Hetekbe telhet, mire megszerzem az engedélyt, ha egyáltalán.

– Lehet, hogy a fegyverek épp Amerika partjai felé tartanak, Adrian.

– Megnézem, mit tehetek, hogy felgyorsítsam a dolgokat.

– Nem, Adrian, *muszáj* felgyorsítanod a dolgokat. Másképp felveszem ott azt a telefont, és felhívom a barátomat a Fehér Házban. Még megvan a szám, amelyet Koppenhágában adtál, és közvetlenül az Ovális Irodában veszik, fel.

– Nem tennéd meg.

– Gondolkodás nélkül megtenném.

– Huszonnégy órán belül rendelkezésedre bocsátom az anyagot. Más egyéb?

– Kell valaki, aki tud oroszul.

– Hiszed vagy sem, még vannak nálunk ilyenek.

– Tulajdonképpen konkrét személyre gondolok. Azonnal ide kell hoznotok.

– Ki az?

Gabriel megmondta a nevet.

– El van intézve – felelte Carter. – Hol lesz a bázisod? A követségen?

– Sosem kedveltem a követségeket. – Gabriel körülnézett a szobában. – Ez éppen megfelel. De tégy meg nekem egy szívességet, Adrian. Szólj a műszakiaknak, hogy távolítsák el az összes kamerát és mikrofont. Nem akarom, hogy a vérebeitek bámuljanak zuhanyozás közben.

engedélyt a Harkov-akták kiadásához. Ezután újabb órákra volt szükség, hogy összegyűjtsék, csoportosítsák, majd megtisztítsák az anyagot mindentől, ami akár csak távolról is kínosan érinthette a Központi Hírszerző Ügynökséget vagy az Egyesült Államok kormányát. Végül este hét órakor az ügynökség jelöletlen furgonja szállította le a dokumentumokat az N utcai házba. Carter is beugrott, hogy felügyelje az átadást, és megbizonyosodjon róla, hogy Gabriel aláírja a kiadásról szóló drákói formanyomtatványt. A nyomtatvány, amelyet a CIA egyik ügyvédje állított össze kutyafuttában, büntetőjogi eljárással és a megtorlás jó néhány további válfajával fenyegetett, amennyiben Gabriel bárkivel megosztaná a dokumentumokat vagy azok tartalmát.

– Hiszen ez nevetséges, Adrian. Hogyan szervezzem meg az akciót, ha nem osztom meg az információt?

– Csak írd alá – felelte Carter. – Nem érdekes. Ez csak ügyvédhalandzsa.

Gabriel héberül firkantotta oda a nevét a nyomtatvány végére, majd Eli Lavon felé nyújtotta, aki akkor érkezett Tel-Avivból. Lavon minden ellenkezés nélkül aláírta, és visszaadta Adrian Carternek.

– Senki sem mehet ki a házból, és nem mehet be, amíg az anyag az épületben van. És ebbe ti is beletartoztok. Ne is gondoljatok rá, hogy kilopódtok, mert egy csapat megfigyelőm áll az N utcában, egy másik meg a ház mögött.

Amikor Carter elment, felosztották egymás közt az aktákat, és félrevonultak. Gabriel felmarkolt néhány dobozzal az ügynökség rádiójelentéseiből, együtt a Nemzetbiztonsági Tanács már nem létező munkacsoportja által gyűjtött adatokkal, és bevette magát a könyvtárba. Eli Lavon a nappaliban ütött tanyát, és az NSA anyagával foglalkozott – az átiratokkal és az eredeti felvételekkel.

Az este hátralévő részében, egészen késő éjszakáig Ivan Harkov hangjában gyönyörködhetek. Ivan, a bankár és Ivan, az építész. Ivan, az ingatlanmogul és Ivan, a nemzetközi befektető. Ivan, az orosz újjáéledés emblematisztikus alakja. Végighallgatták, ahogy Moszkva polgármesterével egyezkedik egy értékes, folyóra néző telekről, ahol amerikai stílusú bevásárlóközpontot kívánt létesíteni. Végighallgatták, ahogy erőszakkal ráveszi orosz üzlettársát, hogy mondjon le a részesedéséről a Kreml közelében található gyümölcsöző Bentley autókereskedésben. Végighallgatták, ahogy kiheréléssel fenyegeti egy londoni illetőségű költöztető cég tulajdonosát, amiért egy Bösendorfer zongora kiszállítása közben kárt tettek belgraviai villájában. És végighallgattak egy meglehetősen feszült beszélgetést, amelyet egy bizonyos Valery nevű alkalmazottjával folytatott, akinek Sierra Leonében nehézségei támadtak egy hajórakomány orvosi eszköz elvámoltatásakor. Nyilvánvalóan nagy szükség volt a felszerelésre, mert húsz perccel később az NSA rögzített egy második hívást is, amelyben Ivan tájékoztatta Valeryt, hogy a papírok már rendben vannak, és a gép azonnal indulhat Freetownba.

Amikor épp nem szerteágazó üzleti birodalmát igazgatta, Ivan a szeretőivel zsonglörködött. Ott volt Jekatyerina, a szupermodell, akit gyönyörködés céljából tartott egy párizsi lakásban. Aztán Tatyjana, az Aeroflot utaskísérője, aki mindig Ivan szolgálatára állt, valahányszor útjaik keresztezték egymást. És szegény Ljudmila, aki azért utazott Londonba, hogy kiszabaduljon sivár szibériai falujából, de csak Ivánt találta helyette. Ljudmila elhitte a férfi hazugságait, és amikor félredobták, azzal fenyegetődött, hogy kitálat Jelenának. Egy másik férfi talán drága ajándékokkal vagy pénzzel próbálta volna orvosolni a helyzetet. De nem Ivan. Ivan megfenyegette a lányt, hogy megöleti. Aztán megfenyegette, hogy megöleti Oroszországban élő szüleit is.

Időnként Jelena hangja adott némi enyhülést. Bár a nő hivatalosan nem állt az NSA megfigyelése alatt, ő is beleakadt az NSA hálójába, valahányszor Ivan telefonjait használta. Jelena selyem volt Ivan acélja mellett, decensség Ivan dekadenciája mellett. Mindene megvolt, amit pénzért kapni lehetett, de úgy látszott, nem akar többet egy férjnél, cseppnyi felelősségérzettel fűszerezve. Ivan segítsége nélkül

nevelte fel két gyermeküket, és napjai java részében nélkülöznie kellett a férfi färagatlan társaságát. Ivan óriási házakat vásárolt neki, és végtelen kötegekben adta hozzá a pénzt, hogy mindenféle drága holmival rendezze be őket. Cserébe Jelena semmit sem kérdezhetett férje üzleti és személyes ügyeiről. Az NSA műholdjai segítségével Gabriel és Lavon bepillantást nyert Ivan hazugságainak arzenáljába. Amikor azt mondta Jelenának, hogy Genfben folytat megbeszélést svájci bankáraival, Gabriel és Lavon tudta, hogy valójában Párizsban élvezi a Jekatyerina nyújtotta gyönyöröket. És amikor azt mondta, hogy Düsseldorfban van találkozója egy német iparossal, Gabriel és Lavon tudta, hogy Frankfurtban tartózkodik, ahol egy repülőtéri szállodában segít Tatyjanának elütni az időt két repülés között. Lavon minden múltó órával egyre erősödő ellenszenvet érzett a férfi iránt.

– Sok nő paktál le az ördöggel – jegyezte meg –, de szegény Jelena volt olyan bolond, hogy hozzá is ment.

Napkelte előtt egy órával Gabriel épp az angolai CIA-állomás vezetőjének fájdalmasan unalmas jelentését olvasta, amikor Lavon dugta be a fejét az ajtón.

– Gyere, ezt hallanod kell.

Gabriel félretette a jelentést, és követte Lavont a nappaliba. A szállodák üzleti lakosztályaira jellemző anonimitás helyett most olyan hangulat uralta a szobát, mint az egyetemek tanulószobáit a záróvizsga előtti éjszakán. Lavon leült a laptopja elé, kattintott az egérrel, és lejátszott egy tizennégy felvételtől álló sorozatot, amelyek mindegyikén Jelena Harkova hangját lehetett hallani. Fordításra nem volt szükség, mert a nő minden esetben folyékony angolsággal beszélt, ugyanahhoz a férfihoz intézve szavait. A legutolsó felvétel mindössze két hónapja készült. Gabriel háromszor végighallgatta, aztán mosolyogva nézett Lavonra.

– Mit gondolsz? – kérdezte Lavon.

– Azt gondolom, most találtad meg a módját, hogyan beszélhetünk Ivan feleségével.

25

GEORGETOWN

– Jelena Mary Cassatt megszállottja.

– Ivan egyik barátnője?

– Mary Cassatt festő, Adrian. Impresszionista. Ami azt illeti, egész jó.

– Bocsáss meg, Gabriel. Szeptember 11. óta kicsit elfoglalt voltam. Részletes információval tudok szolgálni a világ száz legveszedelmesebb terroristájáról, de nem tudnám megmondani annak a filmnek a címét, amit legutóbb láttam a moziban.

– Több kikapcsolódásra lenne szükséged.

– Ezt mondd az al-Kaidának.

A Chesapeake & Ohio-csatorna melletti kavicsos vontatóúton sétáltak. Kora reggel volt, de a nap még nem égette át a ködös, szürke felhőréteget, amely az éjszaka során ülte meg Washington. Tőlük balra a Potomac szélesen elterülő, zöld vize csordogált lomhán Georgetown felé, jobbjukon, a Canal Roadon egymással versengő motorosok repesztettek egyazon irányba. Gabriel koptatott farmert viselt egyszerű, fehér pulóverrel; Carteren melegítő volt makulátlan futócipővel.

– Gondolom, Mary Cassatt francia volt?

– Amerikai. 1865-ben költözött Párizsba, ahol aztán teljesen megbabonázták az impresszionisták. Általában nőkről és gyermekekről készített finoman kidolgozott portrékat... ami azért érdekes, mert ő maga férjezetlen volt, és nem született gyermeke. Az én ízlésemnek kissé érzélgös, de a gyűjtők bizonyos típusánál roppant népszerűnek számít.

– Például Jelena Harkovánál?

Gabriel bólintott.

– Az NSA felvételei alapján legalább hat Cassatt van már a birtokában, de még többet akar venni.

Az összes jelentősebb párizsi, londoni és New York-i műkereskedővel tegező viszonyban van. Ezenkívül kiváló kapcsolatai vannak a nagyobb aukciós házakban, beleértve a londoni Christie's impresszionista és modern művészeti részlegének igazgatóját.

– Ismered a pasast?

– Egy másik életből.

– És most fel kívánod frissíteni a szakmai ismeretséget, ha jól sejtem.

– Csak szép sorjában, Adrian.

Carter egy darabig némán bandukolt tovább, két kezét a háta mögött összefűzve, szemét a földre szegezve.

– Volt szerencsém átolvasni az aktáját. Meg kell hagyni, érdekes nő ez a Jelena. Leningrádi lány. Felfigyeltél erre, Gabriel?

– Igen, Adrian, felfigyeltem rá.

– Apja nagy pártember volt. A Goszplannál, a Központi Tervbizottságnál dolgozott, ami a szovjet gazdaságnak nevezett gépezetet működtette. Jelena a leningrádi egyetemre járt, és apjához hasonlóan közgazdásznak szánták. De ő úgy döntött, hogy inkább nyelveket és művészetet tanul. Úgy fest, hogy az Ermitázsban dolgozott, amikor megismerkedett Ivánnal. Vajon mit látott benne?

– Hasonló volt a hátterük. Mindketten az elit gyermekei.

– Óriási a különbség a Goszplan és a KGB között.

Gabriel lépések hangját hallotta, és amikor felnézett, csapzott futót látott, aki fejhallgatóval a fülén feléjük igyekezett. Irigyelte ezeket az ártatlan lelkeket, akik mindenfajta elővigyázatosság nélkül, csak úgy kimehettek az utcára. Amint újra magukban voltak, Carter megkérdezte:

– Hogy akarod csinálni?

– A felvételek meggyőztek róla, hogy ha kikerül a piacra egy Mary Cassatt-festmény, Jelena Harkova azonnal ráveti magát.

– Te meg ott állsz majd a kép mellett?

– Én vagy egy társam. Akinek megnyerő a stílusa, és mély szenvedélyt érez Mary Cassatt festményei iránt. Olyasvalaki, akitől nem lesznek idegesek Jelena testőrei.

Carter szórakozottan matatott a jobb zsebénél, mintha a pipáját keresné.

– Helyes a feltételezésem, hogy brit földön kerül sor a találkozóra?

– Helyes.

– Vagyis a briteket is be kell avatni. Ivan és kísérete az MI5 állandó megfigyelése alatt áll, valahányszor beteszik a lábukat Londonba. Gyanítom, hogy brit unokatestvéreink égnek majd a vágytól, hogy együttműködjenek velünk. Évek óta sürgetnek minket, hogy tegyünk valamit Ivánnal.

Húsz méterrel előttük lihegő szibériai husky rángatott maga után egy fiatal nőt. Gabriel, akiről minden szakmájabeli tudta, hogy legendásan retteg a kutyáktól, sietősen helyet cserélt Carterrel, és meglehetősen szakmai elégedettséggel konstataálta, hogy a kutya Carter lábához keni nyáltól csapzott pofáját.

– A megnyerő stílusú ügynök, aki mély szenvedélyt érez Mary Cassatt iránt – mondta Carter, miközben letörölte a nyálat a melegítőjéről. – Kigondoltad már, hogy ki lesz az?

– Hajlok rá, hogy nőnek kell lennie. Olyannak, aki el tudná adni magát amerikainak vagy britnek. Rengeteg szóba jöhető jelöltünk van, de művészeti szempontból egyiknek sincs meg a kellő szakértelme. Ami azt jelenti, hogy a kályháig kell visszamennem, amikor felkészítem őket.

– Az nem jó. Mert az óra, ugyebár, ketyeg.

– Ezzel magam is tisztában vagyok, Adrian.

– Hadd emlékeztesselek, hogy nálunk van valaki, aki megfelel a követelményeknek. A Harvardon szerzett doktori fokozatot művészettörténetből, és korábban is részt vett már hasonló akcióban. Veletek is dolgozott már néhányszor, ami azt jelenti, hogy érti azt a meglehetősen archaikus, héberre épülő zsargont, amelyet használtok.

– Ez nem ilyen egyszerű, Adrian.

– Mert titokban szerelmes beléd. – Carter Gabrielre pillantott, hogy lássa a reakcióját, de csupán üres tekintetet kapott válaszként. – Nagylány már, Gabriel. És neked hála, most már vérbeli profi.

– Hol van?

– Ahol eddig; Langley-ben, a Terrorizmusellenes Központban. Vagyis az én irányításom alatt. Ha akarod, megkapod.

– Közönséges vagy, Adrian.

– Természetesen szakmai értelemben gondoltam.

Gabriel rövid ideig némán sétált tovább.

– Nyilvánvalóan tökéletes lenne a feladatra. De biztos vagy benne, hogy kész visszamenni a terepre?

– A Halton-ügynél is veled dolgozott.

– Csak összekötőként. Ennél az akciónál ismét bevetésre küldenénk.

– Rendszeres tájékoztatást kapok a fejlődéséről. Az ügynökség pszichiáterének elmondása szerint nagyon szépen halad. A személyzetisek azt mondják, zökkenőmentesen alkalmazkodott új fedőszemélyiségéhez, és a feljebbvalói a Terrorizmusellenes Központban kifejezetten nagyra értékelik.

– Nem vagyok meglepve. Az a lány egy csillag. Csak a jóisten tudja, miért utasították el a toborzóitok, amikor először jelentkezett.

– Úgy gondolták, túlságosan önfefű, és egy kicsit talán túl intelligens. Mi nem olyanok vagyunk, mint ti, Gabriel. Mi szeretjük, ha az embereink megmaradnak a skatulyán *belül*.

– És csodálkoztok, hogy a legtehetségesebb embereitek magánzóknak dolgoznak.

– Kímélj meg a kritikától, Gabriel. Akarod a lányt, vagy sem?

– Majd megmondom, ha beszéltem vele.

– Délben lép szolgálatba.

– Langley-ben? – Gabriel megrázta a fejét. – Olyan helyen akarok találkozni vele, ahová nem ér el az ügynökség füle.

– Ez jelentősen leszűkíti a lehetőségeink körét – jegyezte meg Carter töprengést színlelve. – Mit szólsz a Dumbarton Oakshoz? A kertben, déli tizenkettőkor.

– Gondoskodj róla, hogy egyedül jöjjön.

Carter szomorkás mosolyra húzta a száját.

– Hála neked, Gabriel, sehová nem megy egyedül. És valószínűleg nem is fog soha.

26

DUMBARTON OAKS, GEORGETOWN

Kora délelőttre a nap végre áttörte sugaraival a ködfátylat, s mire Gabriel odaért a Dumbarton Oaks bejáratához, már pokoli hőség volt. Gabriel megvette a belépőjegyét egy bódénál, ahol színes ismertető füzetkét kapott, amelybe sűrűn belenézegetett, miközben az árnyas lugasok és díszmedencék

mellett sétált. Tizenkettő után néhány perccel elindult a kert távoli sarka felé, ahol egy harmincas évei elején járó, vonzó nőt talált. A nő mereven ült egy fapadon, ölében nyitott, puha fedelű könyv, lábánál gyöngyvirágok. Egyszerű, pamut nyári ruhát viselt, és szandált. Szőke haja jócskán megnőtt, mióta a férfi legutóbb látta; alabástrom bőrét kissé megkapta az erős nap. Élesen felpillantott, amikor Gabriel közeledett, ám arca furcsamód kifejezéstelen maradt, akárha Mary Cassatt keze festette volna.

– Kiszúrtad Adrian megfigyelőit? – kérdezte Sarah Bancroft.

Gabriel megcsókolta az arcát, s a közelben lévő lugas árnyékába vezette.

– Adrian megfigyelőit még egy frissen végzett, rövidlátó újonc is ki tudná szúrni.

– Akkor halljuk.

– A szalmakalapos nő, a férfi a skótkockás bermudában, az a pár az „I Love New York” feliratú pólóban.

– Ügyes. De elkerülte a figyelmed a két srác az R utcán, a sötét szedánban.

– Nem kerülték el a figyelmem. Olyan feltűnőek voltak, hogy oda is integethettek volna.

Leültek, de a párás forráság elől még az árnyék sem adott védelmet. Sarah feltolta napszemüvegét a hajába, és letörölt az arcáról néhány verítékcseppet. Gabriel oldalról figyelte, ahogy szeme nyugtalanul jár ide-oda a kertben. Sarah Bancroft, a tehetős Citibank vezető lánya, gyermekkorra java részét Európában töltötte, ahol kontinentális nevelésben részesült, és kontinentális nyelveket, valamint kifogástalanul kontinentális modort sajátított el. Azért tért vissza Amerikába, hogy beiratkozzon a Dartmouth Egyetemre, s miután egy évet tanult Londonban, a neves Courtauld Művészeti Intézetben, ő lett a legfiatalabb nő a Harvard történetében, aki doktori fokozatot szerzett művészettörténetből. Az utolsó simításokat végezte a disszertációján, amikor randevúzni kezdett egy fiatal ügyvéddel, Ben Callahannel, aki sajnálatos módon 2001. szeptember 11 – én felszállt a United Airlines 175-ös járatára. Még sikerült telefonálnia, mielőtt a gép nekirepült a World Trade Center déli tornyának. Sarah-t hívta. Gabriel megadta a lánynak a lehetőséget, amelyet Langley-ben megtagadtak tőle: a lehetőséget, hogy visszavágjon a gyilkosoknak. Carter áldásával és egy elveszett Van Gogh-kép segítségével Gabriel beépítette Sarah-t egy szaúdi milliárdos, név szerint Zizi al-Bakari kíséretébe azzal az utasítással, hogy találja meg a terrorista lángészt, aki ott rejtőzik valahol. Sarah szerencsére élve megúsza az akciót. De élete gyökeresen megváltozott.

– Félttem, hogy nem fogsz eljönni – mondta Gabriel.

– Miért ne jöttem volna? Csak mert egy meglehetősen feszült művelet közepén elkövettem azt a végtelenül amatőr tettet, hogy őszintén megvallottam neked az érzéseimet?

– Egyrészt.

– Emiatt nem kell aggódnod, Gabriel. Már túl vagyok rajtad. – Ránézett, és elmosolyodott. – Csak képzelem, vagy tényleg csalódott vagy egy kicsit?

– Nem, Sarah, nem vagyok csalódott.

– Dehogynem. A kérdés csak az, hogy valóban *engem* akarsz-e púpnak a hátadra egy újabb bevetésen.

– Miért ne?

– Mert imádni való olasz feleségednek esetleg nem lenne ínyére a dolog. – Megigazította ruhája vékony pántját. Úgy tapadt keblére a ruha, hogy az még a leghűségesebb szemet is kalandozásra ingerelte. – Tudod, számtalan előnyös tulajdonságod ellenére szörnyen hiányos a tudásod a nőkről.

– Kompenzálom mással.

– A végtelenül előzékeny modoroddal?

– Például.

Sarah egy pillanatig úgy nézett rá, mint egy nehézfejű kisdiákra.

– Én vagyok az utolsó, akit Chiara ismét a terepen akar tudni.

– Az esküvőnkre is meghívtunk.

– Az volt életem egyik legszörnyűbb napja. És ez nem akármilyen, mert volt már néhány tényleg borzalmas napom.

– De már túl vagy rajtam?

– Cseppet sem érdekelsz.

Két japán turista tűnt fel, és tétova gesztikulálás közepette angol konyhanyelven megkérték Sarah-t, hogy fotózza le őket. Gabriel legnagyobb bosszúságára Sarah eleget tett a kérésnek.

– Megörültél?

– Mi rosszat tettem?

– Na és ha bombát rejtettek a fényképezőgépbe?

– Ki tenne ilyet?

– Például *mi*.

– Ha olyan veszélyes volt, miért nem avatkoztál közbe?

– Mert ártalmatlan japán turisták voltak.

– Honnét tudod?

– Láttam rajtuk.

– Te ezt ránézésre meg tudod állapítani?

– Igen-

Sarah elnevette magát.

– Jobb lesz vigyázni, Gabriel. Még a végén megint beléd szeretek.

– Márpedig azt nem engedhetjük meg magunknak.

– Hát nem.

Gabriel elnézett a távolba, és megkérdezte, mennyit mondott el neki Carter.

– Csak hogy Ivan Harkov a célpont.

– Mit tudsz róla?

– Hivatalosan nem tartozik a Terrorizmusellenes Központ hatáskörébe, de valószínűleg jobb lenne, ha oda tartozna. Részben azért indítottunk háborút Irak ellen, mert attól féltünk, hogy Szaddam kifinomult fegyverrendszerekkel vagy akár tömegpusztító fegyverekkel is kész ellátni a terroristákat. De a terroristáknak nem kell Irakig menniük a fegyvereikért. Kereshetnek privát szereplőt is, mint amilyen Ivan. A megfelelő mennyiségű pénzért Ivan azt ad el nekik, amit csak akarnak, és el is küldi nekik az árut valamelyik afrikai vagy latin-amerikai ügyfelén keresztül.

– Látszik, hogy jól kitanultad a szakmát.

– Remek kiképzőim voltak. – Keresztbe tette a lábát, és lesimította ruhája ráncait. – Ezúttal mit kéne tennem?

– Memorizáld a CIA aktáit Ivánról és a hálózataról, és olvass el mindent, amit tudsz Mary Cassattról. Adrian majd elmondja a többit.

– Harkov és Cassatt? Csak egy Gabriel Allon-akcióban fordulhat elő ilyen párosítás. – Lecsúsztotta napszemüvegét a szemére. – Gondolom, ez megint fedett akció.

– Jól gondold. – Csend telepedett rájuk, nyomasztó, akár a déli hőség. – Szólj, ha nem akarsz megcsinálni, Sarah. Isten a tudója, már így is többet tettél, mint kellett.

Sarah ránézett, és elmosolyodott. Bátor mosoly, gondolta Gabriel. Az a fajta, amelyik nem terjed ki az arc többi részére.

– És hagyjam ki a mókát? – kérdezte a lány, majd színpadiasan legyezgetni kezdte magát a könyvével. – Amúgy is szinte bármit megadnék érte, hogy kimozdulhassak innét pár napra. Nyáron ki

LONDON

A Mornington Terrace 7. füstös, háború után épült bérház volt, amely a Euston pályaudvar vágányaira nézett. Amikor Gabriel becsöngetett az 5C jelű lakásba, a résnyire nyitott ajtóban szürke, fűrkész szempár villant a lánc fölött. Nem tűnt boldognak. Ahogy szinte sohasem.

A lánc kiakasztásakor az ajtó barátságosabb szélességűre tárult. Gabriel belépett, és felmérte környezetét: sivár kis garzon repedezett linóleumpadlóval és a bolhapiacról beszerzett bútorokkal. A férfi, aki odabent várt, úgy festett, mint aki csak véletlenül tévedt a lakásba. Hajszálcsíkos öltönyt viselt, esőkabátot és shilling nagyságú mandzsettát. Haja valamikor szőke volt; most leginkább ezüstbe hajlott. Mindent összevetve elegáns konyakot reklámozó hirdetésbe illett volna, vagy szappanoperába idősödő milliomosként, aki falja a fiatal nőket.

Graham Seymour azonban nem ért rá nőket hajkurászni. A brit biztonsági szolgálat, az MI5 igazgatóhelyetteseként épp elég munkája volt, ami az íróasztala mellett tartotta. Országa immáron több ezer muzulmán szélsőséges otthonául szolgált, akiknek bizonyíthatóan voltak terrorista kapcsolataik. És hogy még érdekesebb legyen a dolog, Londonban az orosz kémtevékenység újabban olyan méreteket öltött, mint a hidegháború óta soha. Ehhez kapcsolódott az a 2006-os merénylet is, amelyet Alekszandr Litvinenko, az FSZB egykori ügynöke és a Kreml bírálója ellen követtek el, akit egy adag erősen radioaktív polóni-um-210-zel mérgezték meg; az FSZB által végrehajtott nukleáris terrorizmusnak e tettére a brit főváros szívében került sor.

Seymour, a kabátja vállrészen gyöngyöző eső-cseppekből ítélve, röviddel Gabriel előtt érkezhetett. Unottan az egyik szék támlájára dobta a kabátot, és nyújtotta a kezét. Tenyérrel felfelé.

– Ne kezdjük előlről, Graham.

– Ide vele.

Gabriel hangosan kifújta a levegőt, és átadta az útlevelét. Seymour kinyitotta, és a szemöldökét ráncolta.

– Martin Stonehill. Születési hely: Hamburg, Németország.

– Már amerikai állampolgár vagyok.

– Szóval ezért az akcentus. – Seymour visszaadta Gabrielnek az útlevelet. – Ajándék az elnökcimborádtól, vagy a Saul király út hamisítóinak keze munkája?

– Adrian volt olyan kedves, és kölcsönadta. Manapság eleve nem egyszerű utazni, hát még ha az ember Gabriel Allon névre szóló izraeli útlevelet használ. –Az útlevelet kabátja zsebébe süllyesztette, és körülnézett a szobában. – Mindig ezen a helyen találkozol a magas szintű összekötőiddel, vagy kifejezetten az izraeli látogatóknak tartogatod ezt a palotát?

– Ne húzd fel az orrod, Gabriel. Sajnos ez volt az egyetlen, amit hamarjában találni tudtunk. Egyébiránt te nem voltál hajlandó eljönni a Thames House-ba.

A Thames House az MI5 folyóparti főhadiszállása volt, nem messze a Lambeth Bridge-től.

– Tetszik, ahogy berendeztél, Graham.

– Volt rá néhány évünk. Elsősorban átmeneti szállásnak használjuk, és itt hallgatjuk ki a forrásainkat meg a behatoló ügynököket.

– Behatoló ügynököket?

– Akiket beszivárogtatunk a feltételezett terrorista sejtekbe.

– Ebben az esetben meglep, hogy tudtál rám időt szakítani.

– Hát, igen, sajnos elég sokat használjuk a helyet.

– Valamelyik forrásotok nem hallott még pletykákat egy errefelé tartó orosz fegyverszállítmányról?

– Éjjel ugyanezt a kérdést tettem fel a terrorizmust vizsgáló központban, miután beszéltem Adriannel. Nem csupán az amerikaiak hallottak az Allah nyilairól. Mi is elcsíptünk néhány erre vonatkozó utalást.

A konyhában elektromos teafőző kezdett gőzt eregetni. Gabriel az ablakhoz sétált, és a West Coast Main Line elhaladó vonatát figyelte, miközben Seymour a tea után nézett. Két csészével tért vissza, Gabrielnek üresen, magának tejjel és cukorral.

– Attól tartok, a lakásfenntartók elmulasztották feltölteni a kamrát keksszel – jegyezte meg morózusan. – Nem elég, hogy friss tej helyett be kell érünk a dobozossal, de véleményem szerint az már égbekiáltó sértés, hogy nem hagytak egy csomag McVitie'st.

– Leugorhatok a sarki boltba, ha gondolod.

– Túlélem. – Seymour bizonytalan mozdulattal a kanapéra telepedett, és az összekaristolt dohányzóasztalra tette a csészéjét. – Adrian nagy vonalakban elmondta, mit tudtál meg Moszkvában. Szívesen meghallgatnám a részleteket.

Gabriel mindenről beszámolt Seymournak, Borisz Osztrovszkij meggyilkolásától kezdve egészen addig, hogy kihallgatták és kitoloncolták Oroszországból. Seymour, aki a tintapatron cseréjén kívül nemigen került veszélyes helyzetbe, lenyűgözve hallgatta.

– Ezt nevezem, te szerencse fia. És ha belegondolok, hogy csak három halott lett belőle. Nem akármilyen. – Seymour elgondolkodva fújta meg a teáját. – Szóval, mi a terved? Félrevonod Jelena Harkovát egy kis privát csevejre? Mondani könnyű, csak hogy Jelena a lábát se teszi ki úgy a knightsbridge-i rezidenciáról, hogy ne venné körül egy egész különítmény rosszarcú testőr. Senki sem beszélhet Jelenával, míg nem beszélt Ivánnal.

– Látod, ez nem egészen igaz. Van valaki Londonban, akivel Jelena rendszeresen beszél, valaki, aki a helyzet súlyosságát figyelembe véve talán hajlandó lesz segíteni nekünk.

– Gondolom, brit állampolgárról van szó.

– Jól gondolod.

– Tisztességes munkából él?

– Nézőpont kérdése. Műkereskedőként dolgozik.

– Hol?

Gabriel megmondta.

– Jézusom. Ez nem könnyíti meg a dolgot.

– Ezért vagyok itt, Graham. Fel sem merülne bennem, hogy a tudtodon kívül vegyek részt egy londoni akcióban.

– Na, hagyjuk ezt.

– Azt hiszem, jobb, ha kicsit utána szaglászunk, mielőtt megközelítjük. A művészeti világ tele van gyanús alakokkal. Az ember sosem lehet elég óvatos.

– Hogy utána szaglászunk? Gabriel, *mi* a közelébe se megyünk a pasasnak. A biztonsági szolgálat fogja kezelni az ügyet a lehető legnagyobb diszkrécióval, a belügyi hivatal rendelkezése szerint.

– Mikor tudjátok kezdeni?

– Hetvenkét óra elég lesz.

– Még ma ráállítok valakit – mondta Seymour. – Javaslom, hogy napjában egyszer találkozzunk, és nézzük át a megfigyelők jelentéseit.

– Rendben.

- Mondjuk itt?
  - Ugye, csak ugratsz?
  - Akkor nevezz meg egy helyet.
  - A St. James's Parkban, hatkor. A Kacsa-sziget északi oldalán, a padoknál.
- Graham Seymour a homlokát ráncolta.
- Majd viszek kenyérbelet.
- 28

LONDON

A történetek után, amikor tucatnyi különböző szervezet és ügynökség archiválói és elemzői kurkásztak az ügy elszenesedett csontjai között, mindenki megütközve állt a tény előtt, hogy az akció kezdeti, bizonytalan napjaiban Gabriel első számú célpontja nem Ivan Harkov vagy gyönyörű felesége, Jelena, hanem Alistair Leach, a St. James's-i King Street 8-as szám alatt található nagynevű Christie's aukciósház impresszionista és modern művészeti részlegének igazgatója. Nem lelték benne örömeiket; Leach rendes, tisztességes ember volt, aki önhibáján kívül került az események forgatagába, csupáncsak azért, mert úgy hozta a véletlen, hogy közel került az ördöghöz. Adrian Carter később „a mi kis tanmesénknek” nevezte a férfit. Kevés ember éli az életét a bűn árnyéka nélkül, és még kevesebben állják ki a próbát, ha az MI5 lehallgatja a telefonjukat, és a nap huszonnégy órájában MI5-megfigyelők követik. Addig jó, amíg nem minket követnek, mondaná Carter.

Minden hírszerző tiszt tudja, akinek van némi lelkiismerete, hogy nyugtalanító tapasztalat lehet végigtúrni egy ember életének fiókjait, Seymour azonban, aki aggályosabb természet volt az átlagnál, gondoskodott róla, hogy a lehető legfinomabb módon intézzék a dolgot. Lehallgatói megbocsátó füllel hallgatták Leach telefonbeszélgetéseit, megfigyelői tisztas távolból üldözték a prédát, az adathalászok pedig végtelen empátiával ásták végig magukat Leach telefonfelvételein, banki kimutatásain és hitelkártyaszámláin. Egyedül a szobai lehallgató készülékektől rázta ki őket a hideg, amelyeket Gabriel sürgetésére Leach Kentish Town-i rezidenciáján rejtettek el. A poloskák igen hamar felfedték a titkot, miért tölt ott Leach oly kevés időt. Abigailt, a férfi feleségét a lehallgatók csak „Fenevad” néven emlegették.

Az akciónak ebben a szakaszában Graham Seymour és az MI5 tudtán kívül Gabriel csendben bevette magát a Cég egyik védett lakásába a Bayswater Road-on. Arra használta az átmeneti nyugalmat, hogy kipihenje magát, és ápolja összezúzott testét. Sokáig, általában kilencig-tízíg aludt, aztán a délelőtti hátralévő részében kávé és az újság társaságában múlatta az időt. Ebéd után hosszú sétára indult London központjában. Bár figyelt rá, hogy változtassa az útvonalát, mindennap ugyanazt a három helyszínt kereste fel: az izraeli nagykövetséget az Old Court Roadon, az amerikai nagykövetséget a Grosvenor Square-en, és a Kacsa-szigetet a St. James's Parkban. Az első két este Graham Seymour hajszálpontosan hat órakor érkezett, a harmadik alkalommal azonban háromnegyed órát késett. Motyogott valamit a bajsza alatt a főigazgatója kifakadásáról, majd sietősen felnyitotta rozsdamentes acél aktatáskáját, és fényképet nyújtott Gabrielnek. Alistair Leach volt a képen, amint a Piccadillyn baktat egy vénkisasszonyszerű nővel az oldalán.

– Ki a nő?

– Rosemary Gibbons. A Sotheby's aukciósház régi mesterekkel foglalkozó részlegén dolgozik adminisztrátorként. Részben személyes, részben szakmai okokból igyekeznek titokban tartani a kapcsolatukat. Amennyire meg tudtuk állapítani, szigorúan plátói kapcsolatról van szó. Igazság szerint a megfigyelőim egy emberként szurkolnak szerencsétlen Alistairnek, hogy tegye már meg a következő

lépést. Abigail maga az ördög, a két gyerek meg ki nem állhatja az apját.

– Most hol vannak?

– A feleség és a gyerekek?

– Leach és Rosemary – felelte Gabriel türelmetlenül.

– Egy kis borozóban a Jermyn Streeten. Csendes sarokasztal. Meghitt hangulat.

– Ugye lefotózzátok nekem, Graham? Csak hogy legyen valami a tarsolyomban, ha nem akarna kötélnek állni.

Seymour végigsimított ősz tincsein, aztán bólintott.

– Holnap kéne lecsapni rá – mondta Gabriel. – Milyen a napirendje?

– Egész délelőtt megbeszélései lesznek a Christie's-ben, aztán valami Raphael Clubnak a találkozájára megy. Egy emberem éppen most néz utána a dolognak.

– Nyugodtan abbahagyhatja. Biztosíthatlak, hogy a Raffaello Klub tagjai önmagukon kívül senkire sem jelentenek veszélyt.

– Miért, mi az?

– Műkereskedők, árverésvezetők és kurátorok havi rendszerességgű összejövedele. Azon kívül, hogy túl sok bort vedelnek, és szakmájuk ingadozó szerencséjéről lamentálnak, nem tesznek semmi törvénybe ütközőt.

– A találkozó előtt vagy után kerítünk sort a dologra?

– *Utána*, Graham. Természetesen utána.

– Gondolom, sejtelled sincs, hol és mikor szoktak összegyűlni az úriemberek.

– A Green's étteremben. Egy órakor.

29

ST. JAMES'S, LONDON

A kevésbé ismert, ámbátor sokat kárhoztatott Raffaello Klub tagjai másnap valamivel déli egy óra előtt kezdtek lassan szivárogni az elbűvölő Green's étterem és osztrigabár Duke Street-i épülete felé. Oliver Dimbleby, a Bury Street-i élvhajász, szabadúszó kereskedő kissé korán érkezett, de hát Oliver mindig legurított egy-két gint a bárban, csak hogy hangulatba jöjjön. Őt a gátlástalan Roddy Hutchinson követte, majd befutott Jeremy Crabbe, a Bonhams régi mesterekkel foglalkozó részlegének slamos igazgatója. Néhány perccel ezután két kurátor érkezett, egyikük a Tate galériából, a másik a Nemzetiből. És pontban egy órakor Julian Isherwood, a Raffaello Klub alapító atyja és szíve tántorgott fel a bejáráshoz vezető lépcsőn, szokásához híven másnaposan.

Tíz perccel fél kettő előtt a díszvendég – vagyis akire a Green's étteremmel szemben álló MI5-furgon hátuljában várakozó Gabriel és Graham Seymour díszvendégként tekintett – még nem érkezett meg. Seymour felhívta az MI5 lehallgatóit, hogy megkérdezze, hallottak-e valamit Leach munkahelyi vonalán vagy a mobilján.

– Csak a Fenevad – jelentette a lehallgató tiszt. –Épp egy listányi elintéznivalót sóz a nyakába. – Egy óra harminckettőkor a lehallgató tiszt visszaszólt, hogy Leach vonala már inaktív, egy óra harmincnégykor pedig a King Streeten posztoló megfigyelők jelentették, hogy a férfi „meglehetősen feldúlt lelkiállapotban” távozott a Christie'sból. Gabriel rögtön kiszúrta, ahogy feltűnt a sarkon: nádszálvékony ember, arcán piros foltokkal, füle mögött drótszerű hajpamacsokkal, amelyek szürkés szárnyként csapkodtak a levegőben Leach lépteinek ütemére. Aztán a Green'sben posztoló csapat jelentette, hogy Leach csatlakozott a díszes társasághoz, és ömlik beléjük a fehér burgundi.

Három és negyed órán át tartott az ebéd; valamivel tovább, mint általában, elvégre június volt, és

a június uborkaszazonnak számít a szakma életében. Ami az elfogyasztott bor mennyiségét illeti, megittak négy üveg Sancerre-t, négy üveg provence-i rozét és még három üveggel egy első osztályú Montrachet-ből. A számla, amikor végre megérkezett, okozott ugyan némi felfordulást, ám ez ugyancsak a Raffaello Klub rituáléi közé tartozott. Az étteremben posztoló megfigyelők ezerötszáz font fölét saccolták az összeget, amelyet a klubtagok közösen dobtak össze a pókhasú Oliver Dimbleby ellentmondást nem tűrő rendelkezéseinek megfelelően. Jeremy Crabbe-nél ezúttal sem volt elég pénz, de Julian Isherwood kisegítette. Alistair Leach néhány száz fontot dobott a tányérra, amikor az orra elé dugták, aztán felhajtotta bora maradékát. A megfigyelők később azt állították jelentésükben, hogy olyan ember benyomását keltette, aki tisztában van vele, hogy világa változás előtt áll, és nem feltétlenül kellemes változás előtt.

Mielőtt mindenki ment volna a dolgára, még álldogáltak egy keveset a Duke Streeten. Alistair Leach elidőzött kicsit Julian Isherwooddal, aztán sarkon fordult, és indult vissza a Christie's felé. Persze nem juthatott messzebb a Duke és a King Street sarkánál, Graham Seymour ugyanis úgy tervezte, hogy azon a helyen csapnak le rá. Egy fiatal ügynök, név szerint Nigel Whitcombe hajtott végre a feladatot, aki egy lelkes arcával és egy patkolókovács erejével büszkélkedett. Leach mindössze jelképes ellenállást tanúsított, amikor a könyökénél fogva az MI5 ott várakozó Roverjéhez vezették.

– Megtudhatnám, mi ez az egész? – kérdezte szelíden, amikor a kocs elindult a járda mellől.
– Szívesen beavatnám a részletekbe, Alistair, de attól tartok, én csak a kifutófiú vagyok.
– Ugye, nem megyünk messzire? Sajnos, éppen kényes pillanatban kapott el, kissé sok bort találtam inni az ebédhez. Az az átkozott Oliver Dimbleby. Az egy igazi bajkeverő. Mindig is az volt. Mindig is az lesz. Őt kellett volna kipécézniük.

– Talán majd legközelebb – felelte Whitcombe, és mosolya balzsamos volt. – Próbáljon meg lazítani, Alistair. Nem lesz semmi gond. Csak a kapcsolataira és a szakértelmére van szükségünk.

– Van valami elképzelése, hogy mennyi ideig fog tartani?

– Azt hiszem, ez kizárólag magán múlik.

– Ha elhúzódik a dolog, akkor fel kell hívnom a feleségem. Tudja, Abigail aggódó típus.

Igen, gondolta Whitcombe. Mindent tudunk Abigailról.

Hogy hová vigyék a férfit, az kemény vita tárgya volt. Graham Seymour a formális verziót, a tekintélyt parancsoló Thames House-t részesítette volna előnyben, Gabriel viszont, aki ügynökként mindenfajta főhadiszállástól idegenkedett, sikeresen lobbizott valami meghittebb és kevésbé hivatalos helyszín mellett. Ezért tehát húsz perccel azután, hogy felszedték a King Streeten, Alistairt egy sietősen bérbe vett ház nappalijába vezették, nem messze a Sloan Square-től. Kellemes szoba volt, minőségi könyvekkel a polcokon és minőségi whiskyvel a zsúrkocsin. A redőny félig fel volt húzva, s a réseken átszűrődő kellemes, késő délutáni napfény csíkos mintázatot rajzolt a fapadlóra. Graham Seymour megfontolt léptekkel járkált fel s alá, hogy fitogtassa tökéletes angolságát, tökéletes sármját és tökéletesen szabott öltönyét. Gabriel, aki egyelőre kívül maradt az eseményeken, monitor előtt ült az egyik emeleti szobában, az MI5 két technikusanak, Marlowe-nak és Mapesnek a társaságában, akiket a szolgálaton belül csak M & M Audio és Videóként ismertek.

Whitcombe intett Leachnek, hogy foglaljon helyet a kanapén, majd ő is leült mellé. A dohányzóasztalon egyetlen darab papír hevert. Graham Seymour tollat húzott elő a zsebéből, és Leach felé fordította, akár egy töltött pisztolyt.

– Legyen olyan drága, Alistair, és írja ezt alá nekem. A hivatalos titoktartási rendelkezés másolata. Ne fáradjon az olvasással, a megfogalmazás úgysem sokat számít. Legyen nyugodt, a rendelkezés feljogosít rá, hogy bezárjuk a Towerba, és lecsapjuk a fejét, ha egyetlen szót is kifecseg

abból, ami itt most történni fog. Senkinek se beszélhet róla. Még a kollégáinak se. Még Abigailnek és a gyerekeinek se. És egyetlen barátjának vagy ismerősének se, akivel olykor-olykor intimebb kapcsolatba kerül.

Leach erre felszegte a fejét, s Gabriel egy pillanatra attól tartott, hogy Seymour elvesztegette az aduást, holott egy bubi is megtette volna. Aztán Leach ránézett Whitcombe-ra, és komoran bólintott.

– Mit követtem el? – kérdezte Leach, aki tollát a papír fölé tartotta. – Nem fizettem elég adót? Helytelenül viselkedtem a metrón? Rosszat mondtam a Downing Street 10. aktuális lakójáról?

– Szerencsére ön szabad országban született – felelte Seymour. – Azt mond, amit akar, természetesen bizonyos határokon belül. Nem a tettei miatt van itt, hanem azért, mert kapcsolatban áll valakivel, aki súlyos fenyegetést jelent a brit nemzetbiztonságra. Nagyon súlyos fenyegetést, ami azt illeti.

– Hol az az *itt*? – nézett körül Leach a szobában, és Seymouren állapodott meg a tekintete. – És kik maguk?

– Az *itt* nem számít. Ez csak átmenet. Hogy *kik* vagyunk, az már fontosabb. A biztonsági szolgálatnak dolgozunk, amit néha MI5-nak is neveznek. A nevem Charles. – Whitcombe felé biccentett. – Ez pedig itt a kollégám, Gerald.

– Na és ez a nemzetbiztonságot fenyegető személy, akivel állítólag kapcsolatban vagyok? Ki az? Az újságárus? Vagy a fickó, aki a kávé szokat hozni az irodába?

– Történetesen az egyik kliense.

– Az én szakmában sajnos mindenféle rendű és rangú emberrel találkozni, és nem mind pályázhatna a szentté avatásra.

– Akiről én beszélek, Alistair, annál fel sem merülhet, hogy bebocsáttassék Isten mennyei birodalmába. Ez az ember nem egy átlagos tolvajbáró vagy tőkespekuláns. Évek óta juttat fegyvereket a harmadik világ leglabilisabb országaiba. És most nagyon úgy fest, hogy olyan tranzakcióra készül, amely mellett még a londoni robbantások is eltörpülnek.

– Azt akarja mondani, hogy fegyverkereskedő?

– Pontosan ezt akarom mondani. A fegyverkereskedők eleve gátlástalan alakok, de ez az ember a legrosszabb mind közül.

– Neve is van?

– A nevét egyelőre nem árulom *el*... amíg bele nem egyezik, hogy segít nekünk.

– Mégis mit tehetnék? Én festményeket adok el.

– Azt szeretnénk, ha felhívna valakit, Alistair. Ennyi az egész. Busásan meg fogjuk jutalmazni a hívásért. És ami még fontosabb, lehetőséget kínálunk önnek, hogy segítsen megvédelmezni a hazáját és a világ többi polgárát egy olyan ellenségtől, aki gondolkodás nélkül mészárol le ártatlanokat. – Seymour most abbahagyta a járkálást. Szemét árnyék takarta. – Folytassam, vagy vigyünk haza Abigailhez, és tegyünk úgy, mintha sose került volna sor erre a találkozóra?

Felesége nevének másodszori említésére Leach kényelmetlenül fészkelődni kezdett. Whitcombe-ra nézett, akár egy tanú, aki az ügyvédjéhez fordul útmutatásért. Whitcombe alig észrevehetően bólintott, mintegy esdekelve, hogy csatlakozzék a hadjáratukhoz.

– Folytassa – mondta Leach csak úgy a levegőbe. Seymour újrakezdte a komótos járkálást.

– Mivel nemzetközi fenyegetésről van szó, az ellenakciónknak is nemzetközinek kell lennie. Nemsokára találkozni fog valakivel egy idegen ország hírszerző szolgálatától. Olyan országról van szó, amely szövetségesünk a terrorizmus és a globális muzulmán szélsőségeség elleni harcban. Nincs kizárva, hogy fel fogja ismerni az urat a szakmai előéletéből. A dokumentum, amelyet aláírt, természetesen a vele való kapcsolatára is kiterjed.

- Csak azt ne mondja, hogy egy rohadt amerikai.
  - Félek, még annál is rosszabb.
  - Egy amerikainál csak egy zsidó lehet rosszabb. Whitcombe intően megbökte Leach térdét.
  - Beletrafáltam? – kérdezte Leach.
  - Attól tartok – felelte Seymour.
  - Ugye, nem árul be neki? A zsidóknak a legapróbb sértéstől is elborul az agyuk.
- Seymour arcán mosoly árnyéka suhant át.
- Maradjon ez a mi kis titkunk.

30

CHELSEA, LONDON

Gabriel belépett a nappaliba, és egyetlen szó nélkül helyet foglalt a Leachcsel szemközti fotelban.

– Jézusom, maga...

– Én nem vagyok senki – fejezte be a megkezdett mondatot Gabriel. – Ön nem ismer engem. Soha életében nem látott. Soha nem hallotta a nevem. Soha nem látta az arcom. Eddig világos, Alistair?

Leach segélykérő pillantást vetett Seymourra.

– Csak áll ott, és nem tesz semmit? Az isten szerelmére! Ez az ember épp most fenyegetett meg.

– Szerintem nem – felelte Seymour. – Most pedig válaszoljon a feltett kérdésre.

– De hát *tudom* a nevét. A teljes nevét. Ez itt Mario Delvecchio. Régebben a jó Julian Isherwood számára restaurált képeket. Ő volt a legjobb. Úgy festett, mint a kisangyal, és már abból meg tudta állapítani egy festmény eredetiségét, hogy végighúzta az ujját az ecsetvonásokon. Aztán összetörte a szívünket. Ugyanis míg Julian képeit restaurálta, mindvégig az izraeli titkosszolgálat nevében gyilkolt.

– Attól tartok, összekever valakivel, Alistair.

– A *Times* nem ezt mondja. A *Times* szerint maga volt az egyik fegyveres azok közül, akik karácsony reggelén megölték azokat a szerencsétlen palikat a Westminster-apátság előtt.

– A „szerencsétlen palik”, ahogy ön nevezi őket, kőkemény terroristák voltak, akik tömeggyilkosságot készültek elkövetni. Ami pedig a fegyvereseket illeti, akik végeztek velük, a hivatalos álláspont szerint mind a Metropolitan Police S019-es egységéhez tartoztak.

– A *Times* mégis a maga fotóját hozta le.

– Néha még egy olyan jó nevű újság is hibázhat, mint a *Times* – szólt közbe Graham Seymour.

Gabriel némán papírlapot nyújtott Leach felé.

– Olvassa el.

– Mi ez?

– Egy telefonhívás átirata.

– Ki a hívó?

– *Olvassa*, Alistair.

Leach engedelmeskedett, aztán dühödten nézett Gabrielre.

– Honnan szerezték?

– Az nem fontos.

– Válaszoljon, vagy részemről vége a beszélgetésnek.

Gabriel kapitulált. Beszervezéseknél, mondta mindig Samron, néha le kell nyelnünk az apróbb vereségeket, hogy biztosítsuk a végső győzelmet.

– Az amerikaiaktól kaptuk.

– Az amerikaiaktól? Mi a fenének hallgatják le az amerikaiak a telefonomat?

– Szálljon le a földre – vágott közbe Seymour. –Nem magát hallgatják le, hanem a nőt.

– Azt akarják mondani, hogy Jelena Harkova fegyverekkel kereskedik?

– Pontosabban Ivan Harkov – igazította ki Gabriel.

– Jelena csak akkor jön a képbe, ha olyan telefonról intéz hívást, amit lehallgatnak. Aznap a knightsbridge-i otthonából hívta önt. Vessen egy pillantást az átiratra, Alistair. Frissítse fel a memóriáját, ha szükséges.

– Nem szükséges. Pontosan emlékszem a beszélgetésre. Az amerikaiaknak nincs joguk rögzíteni és a szuperszámítógépeiken tárolni ezeket a hívásokat. Ez olyan, mint felbontani mások postáját. Illetlenség.

– Ha ettől jobban érzi magát, senkit sem érdekelt annyira, hogy elolvassa... egészen mostanáig. De most tegyük ezt félre, és összeponosítsunk a lényegre. Aznap egy festményről beszélgettek Jelenával, egészen pontosan egy Mary Cassatt-festményről.

– Jelena odavan Cassattért. Szinte mániákusan. Mindent megvesz, ami feltűnik a piacon. Azt hittem, sikerült kieroszakolnom egy kisebb gyűjtőtől egy festményt... a címe *Két gyermek a tengerparton*. Cassatt 1884-ben festette, míg a bronchitiséből lábadozott. A gyűjtő hetekig hagyott minket főni a levünkben, de végül közölte, hogy nem adja el a képet. Felhívtam Jelena t, de rögzítőre volt állítva a telefonja. Aztán visszahívott, én meg tudattam vele a rossz hírt.

– Ön látta?

– A festményt? Igen, csakugyan csodaszép.

– Jelenának elárulta a tulajdonos nevét?

– Úgy veszem, hogy ezt meg sem kérdezte, signore Delvecchio.

Gabriel Graham Seymourra nézett, aki időközben odasétált a könyvespolchoz, s most a könyveket szemrevételezte.

– Ki az, Alistair? És ne próbáljon azzal takarózni, hogy ez bizalmas információ.

– Nem fog menni – makacsolta meg magát Leach. –A tulajdonos névtelen kíván maradni.

Nigel Whitcombe tornyocskát formált az ujjából, és elgondolkodón az ajkának támasztotta, mintha Leach szófukarságának erkölcsiségén merengne.

– Na és ha a tulajdonos tudná, mi forog kockán? Felteszem, hogy az úr, vagy *hölgy*, amennyiben nőről van szó, kapva kapna az alkalmon, hogy a segítségünkre lehet. Bizonyára ő is patrióta. – Szünet. – Mint ön, Alistair.

Ami ezután történt, annak semmi nyoma nem maradt a kihallgatásról készült hivatalos felvételen, tudniillik egyetlen szó sem hangzott el, amelyet a mikrofonok rögzíthettek volna. Egy mozdulat volt. Ahogy Whitcombe finoman ráteszi a kezét Leach vállára, mintha elvesztett hitéhez kívánná visszacsalogatni.

– Boothby – bökte ki Leach, mint akinek abban a pillanatban jut eszébe a név. – Sir John Boothby. Cotswoldsban él egy több száz holdas birtokon, egy Edward korabeli hodályban. Szerintem soha életében egy szalmaszálat nem tett keresztbe. Az apja maguknak dolgozott. A rossznyelvek szerint nagyon elemében volt a háború alatt.

Seymour felkapta a fejét.

– Csak nem Basil Boothbyról beszél?

– De igen. Lelketlen szemétláda volt, ahogy hallottam.

– Basil Boothby a szolgálat egyik legendájának számított. A második világháborúban fontos szerepe volt a megtévesztő hadműveletünkben. Az elfogott német kémeket küldte vissza berlini gazdáikhoz. És valóban lelketlen szemétláda volt. De néha muszáj annak lenni. Most ilyen időket élünk, Alistair.

– Vajon elképzelhető, hogy Sir John időközben meggondolta magát? – vetette fel Gabriel. – Talán tehetnénk vele még egy próbát.

– Nem fogja eladni a festményt, legalábbis nem Jelena Harkovának.

– Miért?

– Mert a szakmai indiszkrécio pillanatában azt hiszem, elejtettem neki, hogy egy orosz oligarcha neje az érdeklődő. Boothby apja a karrierje utolsó éveiben szüntelenül KGB-kémekkel csatározott. Az öreg nem jött ki valami jól a ruszkikkal. És ugyanez áll Sir Johnra is.

– Szóval, igazi hazafival van dolgunk – jegyezte meg Graham Seymour.

– Én nem ezt a szót használnám – dünnyögte Leach. – Jelena Harkova hajlandó lett volna felárat fizetni a festményért. Kétmillió fontot, talán valamivel többet. Sir Johnnak el kellett volna fogadnia az ajánlatot. Ahogy hallom, nem áll valami fényesen anyagilag.

– Talán meg tudjuk győzni, hogy hibásan cselekedett.

– Sok szerencsét. De ne felejtsek, ha a Cassattot eladják, nekem is meg kell kapnom a részem.

– Mi a szokásos tarifája, Alistair? – kérdezte Gabriel.

Leach mosolyra húzta a száját.

– Önnek is megvannak a titkai, signore Delvecchio, és nekem is.

31

GLOUCESTERSHIRE, ANGLIA

Havermore, a Boothby klán ősi otthona öt mérföldre északnyugatra feküdt Chipping Camdentől, a festői Cotswolds vidékén található kisvárostól. Fénykorában a birtok nyolcszáz hold kiterjedésű volt, lankás legelőkkel és erdő borította dombokkal, s több tucat férfi és női munkaerőt alkalmazott a környező falvakból. Az utóbbi években azonban leszálló ágban volt, ahogy a család is, amelynek a tulajdonában állt. Majdnem száz holdat eladtak, és az udvarház, ez a mézszínű, mészkőből épült monstrum is az elhanyagoltság aggasztó jeleit mutatta. Ami a személyzetet illeti, egyetlen mezőgazdasági munkás maradt, az öreg George Merrywood, meg egy jó húsban lévő házvezetőnő, Mrs. Lillian Devlin.

A házvezetőnő másnap kora délután üdvözölte Gabrielt és Graham Seymourt, s tájékoztatta őket, hogy Sir John epedve várja érkezésüket. Festőállvány előtt találták a férfit, a Keleti-rétnek nevezett, gondozatlan fűtenger közepén, amint egy borzalmas tájképet pingál. Boothby és Graham Seymour szívélyesen kezét fogott, s egy pillanatig némán méregették egymást. Magasságra és testfelépítésre hasonlóak voltak, bár John Boothby jó pár évvel idősebb és deréktájt jó néhány centivel vastagabb. Gumicsizmát és barna köpenyt viselt. Sűrű, ősz haja és bozontos szemöldöke miatt két lábon járó palackmosó kefére hasonlított.

– Hadd mutassam be egy ismerősömet – mondta Seymour, kezét Gabriel vállán nyugtatva. – Kollégánk. Egy közel-keleti hírszerző szolgálatnak dolgozik, amellyel időnként összezsengnek az érdekeink.

– Akkor ön izraeli – közölte Boothby, és megrázta Gabriel kezét.

– Attól tartok – felelte Gabriel bűnbánón.

– Itt ezért nem kell bocsánatot kérnie, drága barátom. Nekem semmi bajom az izraeliekkel... *vagyis* a zsidókkal, ha már itt tartunk. Mi, európaiak, belöktük magukat a mocsárba, nem igaz? Most meg ítélkezünk, csak mert ki mernek állni magukért. – Eleresztette Gabriel kezét. – Megtudhatom a nevét, vagy azt nem szabad?

– A neve Gabriel, Sir John. Gabriel Allon.

Boothby féloldalas mosolyra húzta a száját.

– Tudtam, hogy ön az. Megtiszteltetés, Mr. Allon. –Visszafordult a festőállványhoz, és borús tekintettel nézett a képre. – Rettenetes, igaz? A fák soha nem sikerülnek.

– Megengedi? – kérdezte Gabriel.

– Ön is fest?

– Ha lehetőségem adódik rá.

Boothby átadta az ecsetet. Gabriel fél percig dolgozott a képen, aztán ellépett előle.

– A mindent! Na, *ez* lenyűgöző. Ön igazi tehetség – karolt belé Boothby. – Szerintem menjünk be a házba. Mrs. Devlin rostélyost készített.

Kint ettek a teraszon, a napernyő árnyékában, amelytől az arcuk árnyalata hasonlóvá vált a régi fényképek szépiaszíneihez. Gabriel jobbára csendben volt az étkezés alatt, míg Graham Seymour hosszan áradozott Boothby apjáról és a második világháborúban nyújtott alakításáról. Gabrielnek az volt a benyomása, a fiatalabb Boothby nem repes az örömtől, hogy apját dicsérik; nyilván Basil Boothby háborús hőstetteinek árnyékában élte le az életét, és nem volt más vágya, mint hogy őt is komolyan vegyék végre. Gabrielnek csupán halvány elképzelései voltak, milyen is egy nagy ember fiának lenni. Az ő apját megölték a hatnapos háborúban, ezért Gabriel meglehetősen töredékes emlékeket őrzött róla: értelmet sugárzó, barna szempár, kellemes hang, amely soha nem öltött haragos színt, erős kéz, amely soha nem ütötte meg. A háború előtti este látta utoljára az apját: olajzöldbe öltözött alak, aki rohan, hogy csatlakozzon az egységéhez. Gabriel gyakran eltöprengett rajta, vajon ez az emlék volt-e az oka, hogy Samron meg tudta fogni; az apa emléke, aki hazája és népe védelmére siet. Az apáé, akit soha többé nem látott.

Az étkezés alatt Gabrielnek az a meggyőződése alakult ki Boothbyról, hogy egy jó kém természet adta türelmével bír. Megvárta, míg Mrs. Devlin felszolgálja a kávé, csak azután kérdezte meg, minek köszönheti, hogy Seymour és izraeli barátja elfáradt hozzá Havermore-ba. De amikor Seymour kissé kacifántos magyarázatba fogott, Boothby elveszítette a türelmét.

– Ugyan már, Graham. Egyikünk se most jött le a falvédőről, és én gyakorlatilag családtag vagyok. Ha azt akarja, hogy írjak alá titoktartási szerződést, már hozom is a tollam. De kíméljen meg a dumától. – Gabrielre nézett. – Önök, izraeliek, híresek a faragatlanságukról. Az isten szerelmére, legyen faragatlan.

– Információink szerint egy Ivan Harkov nevű orosz fegyverkereskedő igen veszélyes fegyverrendszert készül eladni az al-Kaida terroristáinak. Elég faragatlan voltam, Sir John?

– Nagyon is. – Megvakarta ősz fejét, szemlátomást gondolkodóba esett. – *Harkov?* Honnan ismerem én ezt a nevet?

– Onnan, hogy a felesége meg akarja venni öntől a *Két gyermek a tengerparton* című képet.

– Á, már emlékszem. A feleséget Jelenának hívják, ugye? Alistair Leach képviseli a Christie'sből. – Elfintorodott. – *Leach*. Tudják, mekkora jutalékot fölöz le? Krisztusom, *horribilis* összegeket.

– Tényleg azt mondta Alistairnek, hogy azért nem adja el a festményt, mert Jelena orosz?

– Naná hogy ezt mondtam.

– Elárulja, miért?

– Mert a ruszkik szörnyetegek. Elég megnézni, mit csináltak néhány héttel ezelőtt azzal a szerencsétlennel a Szent Péter-bazilikában. Vagy ahogy terrorizálják és zsarolják a szomszédait. Én azt mondom, ha a ruszkik megint hidegháborút akarnak, adjunk nekik. – Hátradőlt a székében. – Nézzék, uraim, lehet, hogy nem vagyok olyan ravasz és körmönfont, mint az én öreg apám volt, de egész pontosan mit kívánnak tőlem?

– Össze kell hoznom egy találkozót Jelena Harkovával – mondta Gabriel, majd szünetet tartott, és

körülnézett. – És itt szeretnék sort keríteni rá, Havermore-ban.

– Miért kell találkoznia Jelena Harkovával?

Graham Seymour tapintatosan megköszörülte a torkát.

– Attól tartok, ezt nem áll módunkban megosztani önnel, Sir John.

– Akkor attól tartok, nem segíthetek, Graham.

Seymour Gabrielre nézett, és bólintott.

– Alapos okunk van feltételezni, hogy Jelena Harkova előtt ismeretese a férje tervei, és nem ért egyet velük – mondta Gabriel. – Feltételezzük, hogy nem utasítaná el a közeledésünket.

– Arra céloz, hogy beszervezik? Megkérik Jelena Harkovát, hogy árulja el a férjét? *Itt*, az én otthonomban?

– Helyszínnnek tökéletes.

– Nem tagadom, felkeltették az érdeklődésemet. Ki fogja megkörményékezni?

– Az ön amerikai unokahúga.

– Olyan nekem *nincs*.

– Most már van.

– Na és velem mi lesz?

– Keríthetünk valakit, aki helyettesíti önt – felelte Seymour. – Megtenné egy idősebb tisztünk vagy valaki, aki már visszavonult. Számtalan nyugalmazott tisztünk kapva kapna az alkalmon, hogy megint részt vehet egy akcióban. – Seymour elhallgatott. – Persze van más lehetőség is, Sir John. Eljátszhatja a saját szerepét. Az ön apja a történelem egyik legavatottabb megtevesztője volt. Ő segített elhitetni a németekkel, hogy Calais-nál szállunk partra Normandiában. Ön a génjeiben hordozza a megtevesztést.

– Mi lesz, ha Ivan Harkov rájön? Úgy végzem majd, mint szegény Litvinyenko, kihullik a hajam, és a University College kórházában lehelem ki a lelkem szörnyű kínok között.

– Teszünk róla, hogy Ivan soha ne férjen a közelébe. Az, hogy soha nem nősült meg, és nincsenek gyermekei, egyszerűsíti a dolgunkat.

– Na és az öreg George meg Mrs. Devlin?

– Őket természetesen ki kell hagynunk. Lehet, hogy kénytelen lesz megválni tőlük.

– Kizárt. Az öreg dolgozott az apámnál is. Mrs. Devlin meg majd harminc éve velem van. Valami mást kell kitalálunk.

– Ezek szerint vállalja?

Boothby bólintott.

– Ha az urak valóban úgy gondolják, hogy képes vagyok a feladatra, megtiszteltetésnek veszem, hogy csatlakozhatom önökhöz.

– Nagyszerű – mondta Seymour. – Akkor már csak egyetlen apróság maradt hátra, a festmény. Ha Jelena Harkova meg akarja venni, kénytelenek leszünk eladni neki.

Boothby olyan erővel csapott az asztalra, hogy az összes porcelán és kristály megcsendült.

– Semmilyen körülmények között nem adom el azt a képet egy orosz fegyverkereskedő feleségének.

Gabriel megtörölgette száját a szalvétájával.

– Van más lehetőség. Valami olyasmi, ami az apjának is tetszett volna.

– Micsoda?

– Természetesen egy kis megtevesztés.

Örökre eltávozott Boothbyk megsárgult portréi alatt haladtak fel az impozáns központi lépcsősoron. A gyerekszobára félhomály borult, amikor beléptek; Boothby széthúzta a súlyos függönyöket, s a magas, bordázott ablakokon azonnal beáradt az aranyszín cotswoldsi fény. Két

összeillő gyerekágyat, két összeillő fiókos szekrényt, két összeillő, kézzel festett játékládát világított meg, és Mary Cassatt két gyermekét a tengerparton.

– Apám vette a képet Párizsban a két világháború között. Ha jól emlékszem, nem kértek sokat érte. Addigra Madame Cassatt már kiment a divatból. Anyám és a húgaim imádták, de hogy őszinte legyek, engem mindig hidegen hagyott.

Gabriel odalépett a képhez, és állát jobb tenyerére támasztva, fejét kissé oldalt biccentve, némán tanulmányozta. Aztán jobb kezének három ujját megnyalva ledörzsölte a felületi szennyeződést az egyik gyermek pufók térdéről. Boothby szemöldök ráncolva figyelte.

– Hé, Gabriel. Remélem, tudja, mit csinál. Gabriel két lépést hátrált, s a festmény méreteit kalkulálta.

– Körülbelül kilencvenhatszor hetvenhárom.

– Ha nem tévedek, kilencvennyolcszor hetvennégy. Jó szeme van.

Gabriel nem adta jelét, hogy hallotta volna az elismerést.

– Szükségem lesz egy helyre, ahol dolgozhatom. Ahol csönd van. És nem zavarnak.

– A birtok északi végében van egy régi vadászlak. Pár éve helyrefofoltam egy kicsit. Az évnek ebben a szakában általában bérbe adom, de a következő néhány héten üresen áll. A felső szint teljes egészében át van alakítva műteremnek. Szerintem tetszeni fog önnek.

– Kérem, szóljon Mrs. Devlinnek, hogy magam fogok takarítani. És mondja meg az öreg George-nak, hogy ne szaglásszon utánam. – Gabriel visszafordult a képhez, és tovább nézegette, állát tenyerébe támasztva, fejét kissé oldalt döntve. – Nem szeretem, ha figyelnek munka közben.

32

GLOUCESTERSHIRE, ANGLIA

Másnap reggelre Gabriel listát készített az MI5-nak a hadművelethez szükséges eszközökről. Ilyen listát az MI5-nál még soha nem láttak. Whitcombe, aki szakmai szempontból egészen belehabarodott a legendás izraeli ügynökbe, önként ajánlkozott, hogy beszerzi a tételeket. Először az L. Cornelissen & Sont kereste fel a Great Russel Streeten, ahol nagy mennyiségben vásárolt ecseteket, festéket, hígítót, alapozót és lakkot. Aztán elment Camden Townba festőállványokért, majd Earl's Courtba halogénlámpákért. Az utolsó két megálló néhány házra esett egymástól a Bury Streeten: az Arnold Wiggins & Sonsnál mives faragású francia stílusú képkeretet rendelt, a Dimbleby Fine Artsnál megvásárolta egy kevésbé ismert francia tájképfestő egyik alkotását. A kép Párizs mellett készült 1884-ben, és hetvennégyszer kilencvennyolc centiméteres volt.

A festmény és a szükséges eszközök délutánra Havermore-ban voltak, és Gabriel azonnal munkához is látott a műteremben, az öreg vadászlak felső szintjén. Bár a modern technika vívmányainak hála, jelentős előnyben volt a múlt nagy festménymásolóival szemben, jobbára mégis megmaradt a régi mesterek jól kipróbált módszereinél. Miután alaposan megvizsgálta a Cassatt felszínét, csaknem száz részletes fényképfelvételt készített róla, amelyeket a műterem falára tűzött. Azután áttetsző papírral letakarta a festményt, és óvatosan átkopírozta rá a képet. Amikor elkészült, eltávolította a papírt, és több ezer apró lyukacsát ütött a felrajzolt vonalakra. Ezek után ráhelyezte a lekopírozott képet a másik vászonra – amelyről korábban mindent eltávolított, és lekente friss alapozó réteggel –, majd finoman beszórta a felületét szénporral. Egy pillanat múlva, amikor levette a papírt a vászonnál, két gyermek árnyaszerű képe jelent meg rajta.

Kevésbé avatott másoló valószínűleg készített volna két-három vázlatot, mielőtt nekikezd a festmény végső változatának, Gabriel azonban nem érezte szükségét a gyakorlásnak, ráadásul időben

sem bővelkedett. Egymás mellé helyezte a két festőállványt, Cassatt eredetijét a bal oldalra, és máris kikeverte a színeket. Az első pár napban lassan dolgozott, de amint kezdett ráérezni Cassatt stílusára, növekvő magabiztossággal és fürgeséggel vitte fel a festéket a vászonra. Időnként az volt az érzése, Mary Cassatt ott áll mögötte, és féltő gondossággal vezeti a kezét. Általában egyedül jelent meg neki, földig érő ruhában és asszonyos főkötőben, de néha mentorait, Degas-t, Renoirt és Picassót is magával hozta, hogy megfelelő instrukciókkal lássák el Gabrielt a paletta és az ecsetkezelés finomságait illetően.

Bár Gabriel figyelmének java részét a festmény kötötte le, Ivan Harkovot és Jelena Harkovát sem száműzte gondolataiból. Az NSA megkettőzött igyekezettel hallgatta le Ivan minden elektronikus kommunikációját, Adrian Carter pedig megbízott egy embert a londoni kirendeltségen, hogy rendszeres időközönként továbbítsa a megszerzett információkat Havermore-ba. A KGB gyermekeként Ivan mindig is ügyelt rá, hogy mit beszél telefonon, és ez most sem volt másképp. Azokat a napokat többnyire visszavonultan töltötte fallal körülvett birtokán, Zsukovkában, az oligarchák elzárt, titkos városában, Moszkvától nyugatra. Egyetlenegyszer merészkedett ki az országból, amikor egy napra Párizsba utazott, hogy néhány órát szupermodell szeretőjével, Jekatyerinával töltsön. Háromszor hívta fel Jelenát Jekatyerina ágyából, hogy beszámoljon, milyen ígéretesen alakulnak üzleti megbeszélései. Az egyik hívásnál Jelena éppen két másik nő társaságában vacsorázott az exkluzív Café Puskinban; a Cég egyik megfigyelője miniatűr fényképezőgépével meg is örökítette a pillanatot. Gabriel megütközve nézte a nő arcára kiülő mélabús kifejezést, amely két társának látszólagos vidámságával összehasonlítva csak még szembeötlőbb volt. Felszögezte a fotót ideiglenes műtermének falára, és ezt a címet adta neki: *Három hölgy egy moszkvai kávéházban*.

Az akció egyetlen sarkalatos momentuma maradt csupán homályban Gabriel előtt: a pontos dátum, amikor Ivan Harkov és Jelena Harkova otthagyja Moszkvát, és visszatérnek Knightsbridge-be. Miközben egyedül munkálkodott a vászon előtt, időnként beléhasított a félelem, hogy senki sem jön el a nagyszabású fogadásra, amelyet rendezni készül. Ez az elképzelés persze alaptalan volt; Ivan Harkov csak kis dózisokban viselte el a hazáját, így csak idő kérdése volt, mikor érzi meg a leküzdhetetlen késztetést a távozásra. Végül az MI5 egyik megfigyelőcsapata, amely a Rutland Gate-ben található Harkov rezidenciát tartotta szemmel, tanúja volt egy vodkából, pezsgőből és francia borból álló jókora szállítmány érkezésének, amit Ivan közelgő visszatérése egyértelmű bizonyítékának tekintettek. Másnap az NSA rögzítette Ivan telefonbeszélgetését, amelyet Arkagyij Medvegyevvel, privát biztonsági és hírszerző szolgálatának főnökével folytatott. A bő lére eresztett beszélgetésben, amely egy orosz rivális viselt dolgaira összpontosult, ott volt elrejtve az információmorzsa, amelyre Gabriel oly türelmetlenül várt: Ivan egy héten belül Londonba érkezik egy sor fontos üzleti megbeszélésre, ahogy ő nevezte. Londonból aztán Dél-Franciaországba utazik, ahol a Villa Soleilben, a Földközi-tengerre néző fényűző nyári palotájában fog megszállni, Saint-Tropez mellett.

Aznap este Gabriel a vászon előtt állva fogyasztotta el a vacsoráját. Valamivel kilenc után autógumik csikorgása és ismeretlen motor zúgása ütötte meg a fülét a kavicsos kocsifeljáró felől. Kinézett az ablakon, és magas, hirtelenszőke nőt látott kiszállni a kocsiból, egyetlen táskával a vállán. A nő felment a műterembe, és Gabriel mögött állt, miközben a férfi dolgozott.

- Nem akarsz beavatni, hogy miért hamisítasz egy Cassatt-képet? – érdeklődött Sarah Bancroft.
- A tulajdonos nem hajlandó megválni az eredetitől.
- Na és ha elkészültél vele?
- Akkor eladod Jelena Harkovának.
- Ostoba kérdés volt. – A lány előrehajolt, és szemrevételezte a képet. – A kezükön még dolgoznod kell egy kicsit, Gabriel. Így kissé túl *impasto*.

– Az ecsetkezelésem, mint mindig, most is tökéletes.

– Milyen buta vagyok, hogy mást feltételeztem – mondta Sarah egy ásítást elfojtva. – Alig állok a lábamon.

– Ma éjszaka itt alhatsz, de holnap beköltözől a házba. John nagybácsikád már vár.

– Milyennek találod?

– Inkább nem rontanám el a meglepetést.

– Ha további tanácsokra lenne szükséged, csak ébressz fel nyugodtan.

– Azt hiszem, egyedül is elboldogulok.

– Biztos vagy benne?

– De még mennyire.

Sarah arcon csókolta, és halkan kiosont az ajtón. Gabriel megnyomta a lejátszás gombot egy kis hordozható lejátszón, és mozdulatlanul várta, hogy felcsendüljenek a *Bohémélet* első akkordjai. Aztán lehúzta ecsetjét a palettán, és éjfélig folytatta magányos munkáját.

Sir John Boothbyt a másnapi reggelineél mutatták be amerikai unokahúgának, a vonzó, fiatal nőnek, aki most a Sarah Crawford nevet használta. Gabriel röviden vázolta kettejük hosszú és szívélyes kapcsolatának hiányzó fejezeteit. Noha Sarah időközben elhunyt anyja ostoba fejével hozzáment a Wall Street egyik bankárához, ahhoz ragaszkodott, hogy lánya erős szálakkal kötődjék Angliához, ezért töltötte Sarah a nyarakat Havermore-ban, és ez volt az oka, hogy a lány még harmincas évei derekán is minden évben elzarándokolt a birtokra. Kislányként mindig a gyerekszobában aludt, és teljesen a szívéhez nőtt a *Két gyermek a tengerparton*. Mi sem természetesebb hát, mint hogy Sarah mutatja meg a festményt Jelena Harkovának, és nem a nagybácsi, akinek az soha nem jelentett semmit. A Cassattot „in situ” fogják megtekinteni, vagyis Sarah felkíséri Jelenát az emeletre, ami azt jelenti, hogy lesz elég ideje egy óvatos, de félreérthetetlen közeledésre. John nagybácsinak közben az lesz a feladata, hogy segítsen távol tartani a testőröket Jelenától. Gabriel becslése szerint tíz percük lesz. Ha azt túllépik, a testőrök idegesek lesznek. És ideges orosz testőrökre aztán tényleg nincs szükségük.

Sarah érkezése drámaian felpörgette az előkészületeket. Helyi műszaki szakembereknek álcázva befutott M & M Audio és Videó, és teleszórta kamerákkal meg mikrofonokkal a házat és a birtokot. A szénapajtában ideiglenes parancsnoki központot is felállítottak, ahonnét figyelhették és rögzíthették az adást. Sarah azzal töltötte a reggeleket, hogy „felelevenítette” emlékeit egy otthonról, amelyet jól ismert, és végtelenül szeretett. Jó néhány kellemes órát eltöltött nagybácsikája társaságában, ismerkedett a hatalmas, öreg házzal, és hosszú sétákat tett a birtok körül Boothby két megátalkodott walesi juhászcutyájával, Punchsal és Judyval a nyomában. George Merrywood minden alkalommal feltartóztatta egy kis csevegésre. Olyan ízes gloucestershire-i akcentussal beszélt az öreg, hogy még Sarah is alig értette, amit mond, pedig sokszor megfordult Angliában. Mrs. Devlin kijelentette, hogy „Sarah a legkedvesebb amerikai”, akivel valaha találkozott. A házvezetőnő semmit sem tudott az állítólagos vérrokonságról, amely Sarah-t a munkaadójához fűzte – Sir John úgy tájékoztatta, hogy Sarah egy amerikai barátjának a lánya, aki nemrégiben ment át egy csúnya váláson. *Szegény kicsikém*, gondolta Mrs. Devlin egyik délután, ahogy elnézte az Északi-erdő homályából előlépő Sarah-t, sarkában a kutyákkal. *Ki az a bolond, aki hagyja, hogy kicsússzon a keze közül egy ilyen lány?*

Esténként Sarah kijárt az erdőszlakba, hogy megvitassák havermore-i tartózkodásának valódi célját, Jelena Harkova beszervezését. Gabriel a festőállvány előtt állva tartott előadást a lánynak. Először nagy általánosságban a szakmáról beszélt, ám ahogy közeledett Jelena érkezésének dátuma, az eligazítások határozottan élesebb tónust vettek fel.

– Ne felejtsd el, Sarah, hogy ketten már meghaltak Jelena miatt. Nem szabad túlfeszítened a húrt. Ne légy erőszakos. Csak nyisd ki előtte az ajtót, és hagyd, hogy besétáljon. Ha megteszi, igyekezz

minden információt kiszedni belőle Ivan üzletéről, és próbálj megbeszélni vele egy másik találkozót. És ami a legfontosabb, az első találkozás nem tarthat tovább tíz percnél. Biztos lehetsz benne, hogy a testőrök figyelni fogják az órát. És *mindenről* jelentenek Ivánnak.

Másnap reggel Graham Seymour azzal telefonált oda a Thames House-ból, hogy Ivan Harkov gépe – egy Boeing Business Jet – épp akkor adta le a repülési tervet, és délután fél ötkor fog landolni a Stansted reptéren, Londontól északra. Miután letette a kagylót, Gabriel elvégezte az utolsó simításokat Mary Cassatt két gyermekének másolatán. Három órával később leszedte a vásznat a merevítőről, és a konyhába vitte, ahol betette a háromszázötven fokra előmelegített sütőbe. Sarah itt talált rá húsz perccel később, ahogy kávésbögrével a kezében hanyagul a pultnak támaszkodik.

– Mi ez a szag?

Gabriel lepillantott a sütőre. Sarah belesett az ablakon, és riadtan kapta fel a tekintetét.

– Miért sütöd meg a képet?

Ebben a pillanatban az óra halk jelzést adott. Gabriel kivette a vásznat a sütőből, hagyta, hogy hűljön egy kicsit, majd képpel felfelé ráhelyezte az asztalra. Sarah pillantásától kísérve megfogta a vászon felső és alsó végét, majd erősen végighúzta az asztal szélén a padló irányában. Aztán negyed fordulattal elforgatta, és ismét határozottan végighúzta az asztal pereme mentén. Rövid ideig vizsgálta a festmény felszínét, aztán elégedetten feltartotta, hogy Sarah is lássa. Aznap reggel a festék még sima és makulátlan volt. Most a hő és a nyomás együttes hatása finom repedések hálózata hozta létre a felszínén.

– Lenyűgöző – suttogta Sarah.

– Nem, nem az – felelte a férfi. – Csupán néhány repedés a felszínen.

Dallamtalanul füttyörészve felvitte a festményt a műterembe, visszahelyezte az eredeti merevítőre, és vékony rétegben sárgás lakkot kent rá. Amikor a lakk megkötött, Gabriel a műterembe hívta Sarah-t és John Boothbyt, és megkérdezte tőlük, melyik vászon az eredeti és melyik a hamisítvány. Hosszú percekig tartó aprólékos vizsgálódás és konzultáció után mindketten egyetértettek, hogy a jobb oldali festmény az eredeti, és a bal oldali a másolat.

– Biztosak benne? – kérdezte Gabriel.

Újabb konzultáció után a két fej egyszerre bólintott. Gabriel leemelte a jobb oldali képet az állványról, és beleillesztette az új keretbe, amely akkor érkezett az Arnold Wiggins & Sonstól. Sarah és John Boothby megszégyenülve, amiért rászedték őket, átvitte a hamisítványt a házba, és felakasztották a gyerekszobában. Gabriel bemászott egy MI5-kocsi hátsó ülésére Nigel Whitcombe mellé, és indult vissza Londonba. Most már Alistair Leachen volt a világ szeme. Ahogy mindig.

33

THAMES HOUSE, LONDON

Gabriel tudta, hogy a diszkréció természetes adottsága mindazoknak, akik a műkereskedelem élvonalában mozognak, de még őt is meglepte az a hűség, amellyel Alistair Leach a titoktartási fogadalmához viszonyult. Az MI5 több mint egy hétig tartó hajthatatlan szaglászás és megfigyelés után sem találta bizonyítékát, hogy Leach bármilyen szempontból megszegte volna a szavát. Sem a telefonbeszélgetéseiben, sem az e-mailjeiben vagy a faxüzeneteiben, de személyes kapcsolataiban sem utalt semmi árulásra. Ami a Sotheby's-nél dolgozó hölgybarátját, Rosemary Gibbonst illeti, Leach hagyta, hogy kicsit kihűljenek a dolgok kettejük közt. Ennek okát az akció kezdete előtti vacsorán Whitcombe magyarázta el, akit a férfi gardedámjául és gyóntatójául jelöltek ki.

– Nem arról van szó, hogy már nem tetszik Alistair-nek – fejtegette. – A mi Alistairünk vérbeli

lovag. Tudja, hogy figyeljük, és igyekszik megvédeni a nőt. Könnyen lehet, hogy ő az utolsó tisztességes férfi egész Londonban, a jelenlévőkön kívül természetesen.

Gabriel átadott Whitcombe-nak egy százezer fontról szóló csekket és egy néhány soros üzenetet.

– Mondd meg neki, Nigel, hogy nem bakizhat. Mondd, hogy nagyon sok múlik rajta.

Leach fellépését matiné-előadásnak tervezték, ez azonban mit sem vont le a jelentőségéből. Graham Seymour ragaszkodott hozzá, hogy ezúttal a Thames House-ban legyen a parancsnoki központ, és más lehetőség hiányában Gabriel vonakodva beleegyezett. Műveleti szobának hangszigetelt kamrát használtak vibráló monitorokkal és villódzó lámpákkal, a személyzetet pedig nyílt tekintetű fiatal férfiak és nők alkották, akiknek arca a modern Britannia szivárványszínű faji eloszlását tükrözte. Gabriel beléptető kártyáján az állt: BLACKBURN: USA. Senkit sem vert át vele.

Délután két óra tizenhét perckor Graham Seymour informálta, hogy minden díszlet a helyén, kezdődhet az előadás. Gabriel még egyszer utoljára ellenőrizte a monitorokat, és a körülötte ácsorgó MI5-tisztek várakozásteljes pillantásától kísérve bólintott. Seymour odahajolt a mikrofonhoz, és kiadta az utasítást, hogy húzzák fel a függönyt.

Visszafogott ruhát viselt, s egy lelkész elnéző mosolya terült szét az arcán. A kártyája Jonathan Owensként, a cambridge-i Online Kortárs Művészeti Folyóirat társszerkesztőjeként azonosította. Állítása szerint időpontra jött. A Christie's recepciósa minden igyekezete ellenére sem találta nevét a bejegyzések között.

– Nagy gond lenne, ha felhívnánk? – kérdezte a fess fiatalember jóindulatú mosollyal. – Biztosan csak elfelejtett szólni önnek.

– Meglehet – felelte a recepciós hölgy. – Pillanat türelmét kérem.

Felemelte lenyűgöző, többvonalas telefonja kagylóját, és bepötyögött négy számot.

– *Owens* – mondta, immáron harmadjára ismételve a nevet. – *Jonathan Owens*... Cambridge-i Online Kortárs Művészeti Folyóirat. Fiatalos... Igen, ő lesz az, Mr. Leach... Végtelenül jó modorú.

Letette, és ideiglenes vendégkártyát adott a látogatónak, amelyet a férfi a zakója hajtókájára tűzött.

– Harmadik emelet, kedves uram. Ha felért a lifttel, forduljon balra.

Owens ellépett a recepciós pult mellől, és a biztonsági ellenőrzésen áthaladva beszállt a liftbe. Alistair Leach az irodája ajtajában várt rá. Rosszalló tekintettel mérte végig a látogatót, mintha pénzbehajtó volna; persze bizonyos szempontból az is volt.

– Mit tehetek önért, Mr. *Owens*?

Nigel Whitcombe becsukta az ajtót, és átadta Leachnek az üzenetet.

– Mit gondol, Alistair, menni fog, vagy vegyük át előbb?

– Ez a munkám. Azt hiszem, egyedül is menni fog.

– Biztos benne, Alistair? Rengeteg időt és pénzt fektettünk a dologba. Nem szerencsétlenkedheti el.

Leach felemelte a telefonját, és emlékezetből tárcsázta a számot. Az ifjú Nigel Whitcombe elmondása szerint tíz másodperccel ezután Gabriel akciója ünnepélyesen kezdetét vette.

– Jelena, drága. Itt Alistair Leach a Christie'sből. Nem hívom rosszkor?

Természetesen nem hívta rosszkor. Amikor megcsörrent a mobilja, Jelena Harkova hétéves ikreivel, Annával és Nyikolajjal teázott a Harrods áruház tetején lévő kávézóban. Egyenesen a Hyde Parkból, egy Serpentine-tavi csónakázásból érkeztek – maga a csónakázás idilli jelenet volt, amelyet akár Mary Cassatt is festhetett volna, ha eltekintünk attól, hogy Mrs.

Harkovot és gyermekeit egész idő alatt árnyékként követte két másik csónak, tele orosz testőrökkel. Most is ott voltak az egyik közeli asztalnál, lefátyolozott szaúdi nők és afrikai szolgálk szomszédságában. Jelena mobilja elegáns olasz bőrtáskában pihent; amikor elővette, szemlátomást

azonnal felismerte a hívó számát, és már mosolyogva emelte füléhez a telefont. Az ez után következő beszélgetés negyvenkilenc másodpercig tartott, és számos hírszerző szolgálat rögzítette, beleértve az Egyesült Államok Nemzetbiztonsági Ügynökségét, a brit GCHQ-t, de még az orosz lehallgató szolgálatot is, bár ők semmilyen jelentőséget nem tulajdonítottak az ügynöknek. Gabriel és Graham Seymour előben követte a beszélgetést, mert közvetlenül hallgatták le Leach vonalát. Amikor a kapcsolat megszakadt, Gabriel felnézett az egyik technikusra – Marlowe-ra vagy Mapesre, sosem tudta, melyik melyik –, és megkérte, hogy játssza le újra.

– *Jelena, drága. Itt Alistair Leach. Nem hívom rosszkor?*

– *Dehogy, Alistair. Mit tehetek önért?*

– *Igazából én tehetek valamit önért, drága. Van szerencsém bejelenteni, hogy hallatlanul érdekes híreim vannak közös barátnénkról, Mary Cassattról.*

– *Miféle hírek?*

– *Úgy néz ki, az emberünk meggondolta magát. Ma reggel felhívott, hogy érdekelné az üzlet. Telefonáljak később, vagy most szeretné hallani a részleteket?*

– *Ne vicceljen, Alistair! Mindent tudni akarok.*

– *Azt mondta, volt alkalma átgondolni a dolgot. Megfelelő díjazás ellenében hajlandó lemondani róla.*

– *Mennyit kér?*

– *Két és fél körül, de szerintem le tudjuk alkudni. Köztünk szólva, a pasas anyagi helyzete nem olyan fényes, mint volt.*

– *Nem szeretném kihasználni.*

– *Dehogynem, drágám. Hiszen ön adja a pénzt.*

– *A hitelesség és az eredet rendben?*

– *A lehető legnagyobb rendben.*

– *Mikor tudom megnézni?*

– *Ez csakis öntől függ.*

– *Akkor holnap, Alistair. Igen, holnap.*

– *Utánanézek, hogy ráér-e, de gyanítom, hogy be tudja szuszakolni önt a napirendjébe. Nincsenek végtelen pénzkészletei, de ideje az rengeteg van.*

– *El tudja érni most rögtön?*

– *Megpróbálom, szívem. Szóljak vissza még ma délután, vagy ráér reggelig?*

– *Azonnan szóljon ide, Alistair. Ciao!*

A technikus leállította a felvételt. Graham Seymour Gabrielre nézett, és mosolygott.

– Gratulálok, Gabriel. Úgy látszik, bekapta a horgot.

– Mennyi idő alatt ér Knightsbridge-ből Havermore-ba?

– Az oroszok vezetési stílusával? Legfeljebb két óra kell neki.

– Ivan napirendjéről biztosan tudunk mindent?

– Te is hallottad a felvételeket.

– Azért csak vegyük át újra, Graham.

– Egy órákor egy csapat banki befektetővel ebédel a Harkov-rezidencián. Azután négykor konferenciahívást folytat Zürichhel. Egész délután el lesz foglalva.

Megreccsent a hangszóró. Az egyik megfigyelő volt az a Harrodsból. Jelena kérte a számlát. A testőrök körülvették. Vagyis mindjárt távoznak.

– Hívjátok vissza – mondta Gabriel. – Mondjátok, hogy négyre jöjjön. És ne készen.

– Most azonnal, vagy várassuk kicsit?

– Épp elég stresszes az élete, nem gondolod?

Seymour felkapta a telefont, és tárcsázott.

Whitcombe mobilja feldorombolt. Whitcombe először némán hallgatott, aztán Alistair Leachre nézett.

– Elismerő kritikát kaptunk, Alistair. Úgy néz ki, kasszasiker lesz.

– Hogyan tovább?

A válasz hallatán Leach megnyomta az újrahívó gombot, és várta, hogy Jelena jelentkezzen.

Aznap este fél hatkor Mrs. Devlin benyitott a könyvtárba Havermore-ban, kezében ezüsttálca, közepén egy pohár whisky. Sir John a *Telegraphot* olvasta. A napnak ebben a szakában mindig a *Telegraphot* olvasta; a legtöbb tétlen emberhez hasonlóan ő is szigorú rendszer szerint élt. Belekortyolt az italba, és Mrs. Devlint figyelte, aki rendbe rakosgatta az íróasztalon heverő könyveket és papírokat.

– Hagyja csak, Lillian – szólalt meg. – Valahányszor takarít a könyvtárszobában, utána egy hétig keresem a dolgaimat.

– Ha nincs más kívánsága, Sir John, én hazamennék. A vacsorája a sütőben.

– Mi van ma este?

– Bárányborda.

– Isteni – motyogta Sir John.

Mrs. Devlin jó éjszakát kívánt, és indult az ajtó felé. Boothby leengedte az újságot.

– Igaz is, Lillian...

– Igen, uram?

– Holnap délután látogatónk lesz.

– Már megint, Sir John?

– Attól tartok. De nem marad sokáig. Csak megnézi a festményt a gyerekszobában.

A festményt a gyerekszobában... Azt a festményt, amely egy álló hétig a vadászlakban volt, annál az embernél, akinek a jelenlétéről Mrs. Devlin senkinek sem beszélhetett.

– Értem – mondta a házvezetőnő. – Készítsek esetleg fánkot?

– Nem hiszem, hogy odalenne az angol fánkért, ha érti, mire gondolok.

– Nem vagyok biztos benne, uram.

Mrs. Devlin lecövekelt az ajtóban.

– Valami gond van, Lillian?

– Beszélhetek nyíltan, uram?

– Úgy szokott.

– Történik valami Havermore-ban, amit nem árul el nekem?

– Hogyne, sok minden. Pontosan mire gondol?

– A fura alakra a vadászlakban. Erre az elbűvölő kislányra, aki állítólag az ön amerikai barátjának a lánya. A két férfira, akik a villanyt szerelik. Az öreg George szerint valami rosszban sántikálnak ott, a pajtában.

– Az öreg mindenütt összeesküvést szimatol, Lillian.

– Most meg azt fontolgatja, hogy eladja azt a gyönyörű festményt egy *orosznak*? Szegény édesapja, nyugodjék békében, forog a sírjában.

– Szükségem van a pénzre, Lillian. *Szükségünk* van a pénzre.

Mrs. Devlin kételkedően húzgálta köténye szegélyét.

– Nem tudom, elhiggyem-e, Sir John. Szerintem valami fontos dolog történik ebben a házban. Valami titkos, mint az édesapja idejében.

Boothby a pohara fölött összeesküvő pillantást vetett az asszonyra.

– Az oroszok pontban négykor érkeznek, Lillian – mondta, majd rövid szünetet tartott. – Ha nem szeretne itt lenni...

– Itt leszek, Sir John – vágta el a szavát a házvezetőnő.

– Na és az öreg George?

– Talán el kéne engedni délutánra, uram.

– Talán el kéne engedni, igen.

34

HAVERMORE, GLOUCESTERSHIRE

A limuzinok három óra negyvenöt perckor haladtak át a Station Road-i rejtett ellenőrző ponton; két, sötétített üvegű Mercedes-Benz S65 golyóálló üveggel és páncélzattal felszerelve. Véigrepesztettek Chipping Camden teraszos főutcáján, el a kisboltok és az öreg mészkö templom mellett, majd a Dyers Lane-en kisüvitettek a városból. Egy boltos tizenhat másodpercrek mérte a száguldást; ez volt a legrövidebb látogatás Chipping Camden történetében.

A Havermore néven ismert, valaha pazar birtokon nem volt látható jele, hogy bárki tudott volna a kocsik fejvesztett iramban történő közeledéséről. Mrs. Devlin a konyhában tartózkodott, és Sir John utasításaival ellentétben éppen fánkot, eperlekvárt és tejszint rendezett tálcára. Sir John mit sem tudott a házvezetőnő lázadásáról, mert bevette magát a könyvtárba, ahol komoly és súlyos gondolatokkal tusakodott. A vonzó, fiatal nő, akit ők Sarah Crawford néven ismertek, a Keleti-rét felől baktatott hazafelé az ösvényen zöld gumicsizmában; a kis Punch és Judy testőrként koslatott utána.

Egyedül a düledező szénapajtában utalt valami arra, hogy szokatlan esemény van készülöben. Négy férfi ült a pajtában videó- és audiomonitorokból álló fal előtt. Két fiatal, ápolatlan technikus, egy magas, tekintélyt parancsoló alak, aki mintha egy magazin hirdetéséből lépett volna ki, valamint egy rövid és sötét hajú, ősz halántékú férfi. Ez a negyedik le sem vette a szemét a videóról, amely a fiatal nőt mutatta, ahogy megszabadul a gumicsizmájától, és kényelmes, fekete lapos talpúba bújik. A nő ez után bement a konyhába, csintalanul beledugta az ujját a Mrs. Devlin készíttette friss tejszínbe, majd áthaladt egy két-szárnyas ajtón, ki az előszobába. A hosszúkás tükör elé állva lesimította fehér blúzáát és halványsárga háromnegyedes nadrágját, majd megigazgatta a pulóvert, amelyet színlelt hanyagsággal a nyakába kötött. Alabástrom arcát leheletnyi pirosító színezte csupán, és szemüveget viselt kontaktlencse helyett. *A szépséged nem múlhatja felül a Jelenáét*, mondta korábban az ősz halántékú férfi. *Jelena nem szokott hozzá, hogy második legyen.*

A páncélozott Mercedes limuzinok pontban négy óra négy perckor kanyarodtak be Havermore kapuján, és haladtak tovább a kocsifeljárón. A pajtában várakozó férfiak észlelték őket elsőként, azután Sir John következett, akinek a könyvtár ablakából kiváló rálátása nyílt az érkező autókra. Sarah, aki az előtérben tartózkodott, nem láthatta őket, de néhány másodperccel később meghallotta a hangjukat, ahogy csikorogva begurulnak a kavicsos udvarra. Elnémult a két nagy teljesítményű motor, ajtók nyíltak, és hat fiatal testőr pattant elő; arcuk akár a csiszolt márvány. A pajtában várakozó férfiak a márványarcúak nevét is tudták. Oleg, Jurij és Gennagyij, Jelena Harkova állandó testőrei. Továbbá Vagyim, Vaszilij és Viktor, avagy a „három Vé”, ahogy a Harkovot megfigyelők nevezték őket szerte a világon. Különös volt az ittlétük, lévén hogy a három Vé szinte kizárólag Ivan testőri különítményeként működött.

Laza kört formáltak az első Mercedes körül, majd ketten kinyitották a hátsó ajtókat. A sofőr mögötti ülésről Jelena Harkova szállt ki, csillogó, fekete haj és zöld selyem villanásaként. A másik

oldalról megtermett, jól öltözött alak tűnt elő, haja színe az acélé. A pajtában néhány másodpercig azt hitték, egy hetedik biztonsági ember az. Ám ahogy a kamerák felé fordította arcát, rögtön látták, hogy nem testőr, hanem az az ember, akinek épp Zürichhel kellene konferenciahívást folytatnia. Az ember, akinek nem lenne szabad ott lennie.

Megpróbálták figyelmeztetni Sarah-t – korábban elrejtettek egy apró hangszórót az előszobában, épp effajta eshetőségekre készen –, de a lány közben kinyitotta Havermore masszív bejárati ajtaját, és már lépett ki a házból. Punch és Judy elsüvített a bokája mellett, és mézszínű torpedóként lőttek ki az udvarra. Valami természetes ösztöntől vezérelve egyből a kompánia legtekintélyesebb tagja felé vették az irányt. A három Vé sorfalat alkotott a célpont, Ivan Harkov előtt.

Ő maga hidegvérrel állt testőrei mögött, némiképp mulatva a dolgon, amitől enyhülni látszottak arcának komor vonásai. Sarah színlelt dühvel mordult a kutyákra, így leplezve megdöbbenését, hogy először látja szemtől szemben a szörnyeteget. Nyakörvüknél fogva megragadta a kutyákat, és taszajtott egyet a hátsójukon. Mire visszafordult, apró rés nyílt Vagyim és Viktor között. Sarah a résen át Ivan felé nyújtotta kezét, és kipréselt magából egy mosolyt.

– Sajnos menten előjön belőlük a falkaöszön, ha meglátnak egy csapat embert – hallotta saját magát. – A nevem Sarah Crawford.

Ivan jobb keze a nadrágja varrása mellől emelkedett fel. Manikűrözött pöröly, gondolta Sarah. Puhatolódzva megszorította Sarah kezét, aztán hirtelen elengedte.

– Maga amerikai – jegyezte meg.

Maga pedig elfelejtett bemutatkozni, gondolta a lány.

– Valójában csak az egyik énem amerikai.

– Melyik?

– A bácsikám szerint az egoista. Ez az ő háza. Én csak vendégségbe jöttem.

– Amerikából?

– Igen.

– Hol él Amerikában?

– Washingtonban. És ön?

– Én szeretek világpolgárként gondolni magamra, Miss Crawford.

Világpolgárként, hát persze, de a Nyugat hatása még nem csiszolta le teljesen a KGB-ízű angolt. Meglepően folyékonyan beszélt a nyelvet, de intonációja alapján akár a moszkvai rádió propagandistája is lehetett volna. Büszke az angoljára, gondolta Sarah, ahogy büszke a páncélozott limuzinokra, a testőreire, a kézzel varrt öltönyére, a háromezer dolláros nyakkendőjére és a dús aftershave-illatra, amely felhöként lengi körül. Mindazonáltal a nyugatias öltözködés és a költeni sem tudta elrejteni oroszágát, amely rávésődött erős homlokára, mandulavágású szemére és szögletes arccsontjára. Ahogy az is látszott rajta, hogy nem több KGB-s gengszternél, aki belebotlott egy nagy halom pénzbe.

Harkov mintegy mellékesen fölemelte bal kezét, s tekintetét továbbra is Sarah-n nyugtatva közölte:

– A feleségem.

A nő néhány méterrel távolabb állt, saját palotatestőrségétől körülvéve. Néhány centivel magasabb volt Ivánnál, és szálegyenesen tartotta magát, akár egy táncos. Bőre sápadt, szeme zöldes, haja fekete. Kibontva hordta, lazán a vállára eresztve. Annak a feltételezésnek, hogy Sarah szépsége esetleg meghaladhatja Jelenáét, vajmi kevés alapja volt, lévén hogy Jelena még mindig elképesztően vonzó nő, hiába élt le negyvenhat évet, hét hónapot és tizenkilenc napot. Előrelépett, és a kezét nyújtotta.

– Örülök, hogy megismerhetem, Sarah. A nevem Jelena Harkova. – Az ő kiejtése Ivánétól eltérően

hiteles volt, gazdag és magával ragadó. – Alistair bizonyára mondta, hogy egyedül jövök. A férjem az utolsó pillanatban döntött úgy, hogy elkísér.

– És *ennek a férjnek még mindig nincs neve*, gondolta Sarah.

– Igazából Alistair csak annyit mondott, hogy *nőt* várjak. A nevet nem árulta el. Nagyon diszkrét volt.

– Reméljük, ön is az lesz – szólalt meg Ivan. – A magunkfajták számára igen fontos, hogy megfelelő titoktartás mellett intézzük üzleti ügyeinket.

– Nyugodt lehet, Mr. Harkov, a bácsikám is hasonlóképpen gondolja.

Végszóra megjelent Boothby, a lába körül ugrabugráló Punchsal és Judyval.

– Rosszul hallottam, vagy tényleg a nagy Ivan Harkov jött el hozzám Havermore-ba? – áradozott.

– Az az idióta a Christie's-től egyszerűen csak annyit mondott, hogy VIP-látogatóra számítsak. – Megragadta Ivan kezét, és lelkesen rázogatta. – Őszintén *megtisztelve* érzem magam, Mr. Harkov. Elismeréssel adózom önnek az eredményeiért. Tudtam, hogy sokrétű az érdeklődése, de nem gondoltam, hogy ebbe a művészet is beletartozik.

Ivan szobormerev arcán csaknem igazi mosoly tűnt fel egy pillanatra. Tudták Ivánról, hogy szereti, ha hízelegnek neki; csinos, fiatal lányok vagy a jobb sorsra érdemes brit dzsentrí, egyre megy.

– Igazság szerint a művészet terén a nejem a szakértő – mondta. – Én csak ki akartam mozdulni Londonból néhány órára.

– Hát persze. Képtelenség elviselni Londont, az a borzalmas közlekedés meg a terrorfenyegetettség. Az ember néha elnéz a színházba vagy hallgat egy kis zenét a Covent Gardenben, de én inkább maradok, ahol vagyok. London manapság nem olcsó mulatság. Túl sokan vannak, akik önhöz hasonlóan mindent felvásárolnak. Persze ezt nem sértésnek szánom.

– Nem is vettem annak.

– Vidéki birtoka van már? Vagy csak a londoni rezidencia?

– Egyelőre csak a ház Knightsbridge-ben.

Boothby Havermore homlokzatára mutatott.

– Már öt nemzedéke van a családom tulajdonában. Szívesen körbevezetem, amíg a két művészeti szakértő megtekinti a festményt.

Ivan pillantása találkozott Jelenáéval: kódolt, levédett, kívülállók számára megfejthetetlen pillantás volt. A nő motyogott valamit oroszul, azután Ivan Boothbyra nézett, és masszív fejével biccentett.

– Örömmel venném – mondta. – De nem lesz sok időnk. Attól tartok, a feleségem villámgyorsan hozza meg a döntéseit.

– Pompás! – lelkesedett Boothby. – Akkor megmutatom a birtokot.

Felemelte a kezét, és indult a Keleti rét felé. Ivan rövid habozás után követte, a három Ve szoros alakzatba rendeződött mögötte. Boothby a testőrökre nézett, és udvarias tiltakozásának adott hangot.

– Kérem, biztos, hogy szükséges ez? Itt nincsenek ellenségei, Mr. Harkov, nekem elhiheti. A legveszélyesebb dolog Havermore-ban a két kutya és az általam kevert martini.

Ivan ismét Jelenára pillantott, majd mély baritonján odavetett néhány orosz szót a testőröknek. Amikor továbbindult a rét felé, a testőrök a helyükön maradtak. Jelena szótlanként figyelte férje távozását, aztán Sarah-ra nézett.

– Elnézést a biztonságiakért, Miss Sarah. Bármit megtennék, hogy szabaduljak tőlük, de Ivan ragaszkodik hozzá, hogy mindenüvé elkísérjenek. Az ember azt gondolná, hallatlanul izgalmas, ha valakit állandóan fekete öltönyös férfiak vesznek körül. Higgye el nekem, nem az.

Sarah egészen elképedt a nyílt szavak hallatán, amelyek árulással is felértek. Kis árulás ez,

gondolta Sarah, de mégiscsak árulás.

– Egy nő az ön pozíciójában nem lehet elég óvatos – mondta Jelenának. – De bizton állíthatom, itt barátok között van.

Boothby és Ivan eltűnt a ház sarkánál. Sarah finoman ráhelyezte a kezét Jelena karjára.

– Szeretné megtekinteni a bácsikám Cassattját, Mrs. Harkov?

– Semmit sem szeretnék jobban, Miss Crawford. Amikor elindultak a ház oszlopos bejárata felé, a testőrök meg sem moccantak.

– Tudja, Mrs. Harkov, szerintem így a legjobb, ha kettesben nézzük meg a festményt. Én mindig úgy éreztem, hogy Cassatt nőkről festett nőknek. A legtöbb férfi nem is érti őt.

– Tökéletesen egyetértek. És elárulok egy apró titkot.

– Mi lenne az?

– Ivan ki nem állhatja Cassattot.

A szénapajtában felállított video képernyőknél ácsorgó férfiak három perc után most mozdultak meg először.

– Úgy látom, John bácsi éppen most húzott ki minket a szarból – jegyezte meg Graham Seymour.

– Az apja nagyon büszke lenne rá.

– Ivan nem a türelméről híres. Szerintem legfeljebb öt percek lesz Jelenával.

– Öt perc alatt embert lehet ölni.

– Reméljük, erre ma nem kerül sor, Gabriel. Ivánnál az összes fegyver.

A két nő együtt ment fel a központi lépcsősoron, s a fordulóban megálltak, hogy megcsodáljanak egy Madonnát gyermekével.

– Csak nem Veronese? – kérdezte Jelena.

– Attól függ, kitől kérdezi. A bácsikám ősei a tizenkilencedik században körbeutazták Olaszországot, és egy hajórakomány festménnyel tértek haza. Voltak köztük egész szép darabok, és voltak egyszerű másolatok névtelen festőktől. Ez az egyik legjobb darab.

– Gyönyörű.

– A Cassatt még mindig a gyerekszobában van. A bácsikám úgy gondolta, tetszene önnek, ha az eredeti környezetében látná.

Sarah gyengéden belekarolt Jelenába, és végigvezette a folyosón. A kulcs a párkányon hevert, az ajtó fölött. Sarah lábujjhegyre állva levette, és ujját összeesküvő mozdulattal az ajka elé tette.

– Nehogy elárulja valakinek, hogy hol tartjuk a kulcsot.

Jelena elmosolyodott.

– Bízhat bennem.

– Ivan kezd türelmetlen lenni.

– Én is látom, Graham.

– A lány már három percet elvesztegetett.

– Igen, ezt is látom.

– Már a lépcsőn elő kellett volna rukkolnia vele.

– Sarah tudja, mit csinál.

– Öszintén remélem, hogy igazad van.

Én is, gondolta Gabriel.

Jelena lépett a szobába elsőként. Sarah az ajtót félig behajtva odalépett az ablakhoz, és elhúzta a függönyt. Az aranyfény két összeillő ágyra, két összeillő fiókos szekrényre, két összeillő, kézzel festett játékládjára és Gabriel Allon *két gyermekére* esett. Jelena a szája elé kapta a kezét.

– Ez meseszép – mondta. – Muszáj megvennem.

Sarah válasz nélkül hagyta a szavait. Az ablakhoz közelebb eső ágy végére telepedett, és tekintetét a padlóra szegezve szórakozottan végigsimította a mici-mackós ágytakarón.

– Istenem, bocsásson meg – szabadkozott Jelena a lány reakciója láttán. – Nyilván úgy gondolja, szörnyen el vagyok kaptva.

– Ó, dehogy, Mrs. Harkov. – Sarah látványosan körülnézett a gyerekszobában. – Kislánykoromban minden nyarat itt töltöttem. A festmény volt az első, amit reggel megpillantottam, és azt láttam utolsónak este, mielőtt anyám leoltotta a lámpát. Ez a ház már nem lesz ugyanolyan a kép nélkül.

– Akkor nem vehetem el öntől.

– De muszáj – felelte Sarah. – A bácsikám kénytelen eladni a képet. Higgyen nekem, Mrs. Harkov, ha nem ön, majd megveszi valaki más. És én szeretném, ha olyan helyre kerülne, ahol legalább annyira szeretik, mint én. *Önhöz például – tette hozzá.*

Jelena elfordította a tekintetét Sarah-ról, és újból a festményre pillantott.

– Szeretném alaposan megvizsgálni, mielőtt meghozom a végső döntést. Segítene leakasztani a falról?

– Hogyne.

Sarah felállt, és az ablak mellett elhaladva kipillantott a rétre. Boothby és Ivan még ott állt, Boothby a távolba mutatott, Ivánnak pedig szemlátomást fogytán volt a türelme. Sarah odalépett a képhez, Jelena segítségével leakasztotta a kampókról, és lefektették a másik ágyra. Ekkor Jelena nagyítót és kisebb elemlámpát vett elő a táskájából. Előbb a nagyítóval megvizsgálta a szignót a festmény bal alsó sarkában. Aztán felkattintotta az elemlámpát, és megvilágította vele a festmény felszínét. A vizsgálódás három percig tartott, azután Jelena lekapcsolta a lámpát, és visszajuttatta a táskájába.

– Ez a festmény egyértelműen hamisítvány – közölte.

Rövid ideig behatóan tanulmányozta Sarah arcát, mintha most ébredne rá, hogy ő is hamisítvány.

– Mondja meg, ki maga, Miss Crawford.

Sarah válasza nyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, az ajtó kivágódott, és Ivan jelent meg a küszöbön, Boothbyval a sarkában. Ivan meredten bámult Jelenára, aztán Sarah-n állapodott meg a tekintete.

– Valami gond van?

Jelena válaszolt a kérdésre.

– Semmi, Ivan. Miss Crawford épp arról beszélt, milyen sokat jelent neki a festmény, és ettől érthető módon kissé elérzékenyült.

– Talán meggondolták magukat.

– Nem, Mr. Harkov – mondta Sarah. – Attól tartok, muszáj lesz megválnunk a képtől. A festmény most már a feleségéé. Amennyiben igényt tart rá, természetesen.

– Nos, Jelena? – kérdezte Ivan türelmetlenül. – Kell, vagy nem kell?

Jelena végigfuttatta ujját a gyermekek arcán, aztán Sarah-ra nézett.

– Az egyik legcsodálatosabb Cassatt, amit valaha láttam. – Majd megfordult, és Ivánra nézett. – Meg kell vennünk, szívem. Bármennyit kérjenek érte.

Hogy pontosan miként sikerült Ivan Harkovnak elslisszólnia az MI5 egekig magasztalt megfigyelői mellett, erre soha nem tudtak kielégítő módon fényt deríteni. Vádaskodások és utólagos

okoskodások hangzottak el. Bejegyzések kerültek a személyi aktákba. Néhányan elmarasztalásban részesültek. Gabrielt nemigen érdekelték a kellemetlen következmények, mert addigra sokkalta súlyosabb gondolatok foglalkoztatták. Jelena azzal, hogy két és fél millió dollárt fizetett egy festményért, amelyről egyértelműen tudta, hogy értéktelen hamisítvány, nyilvánvaló tanújelét adta, hogy nem zárkózik el az újabb kapcsolatfelvételtől. Ezért történt, hogy Adrian Carter felszállt a Gulfstreamre, és Londonba repült.

– Nos, Gabriel, ez érdekes lehetett. Csak azt sajnálom, hogy nem voltam ott. Hogy fogadta Sarah, hogy ott áll előtte a szörnyeteg hús-vér valójában?

– Mintaszerűen. Sarah igazán tehetséges. Gabriel padján ültek a St. James's Parkban. Carter az utazó amerikai üzletemberek viseletét hordta: kék blézert, kék, legombolós gallérú inget és barna szövetnadrágot. Vörösésbarna félcipőjére ráfért volna a tisztítás. Carterre pedig a borotválkozás.

– Szerinted miből állapította meg Jelena, hogy a festmény hamis?

– Van már néhány Cassattja, ami azt jelenti, hogy sok időt tölt a képekkel. Tudja, hogy néznek ki, és ami talán még fontosabb, hogy milyen *érzést* keltenek. Egy idő után az ember ösztönösen ráérez erre. Nyilván az ösztönei súgták, hogy a festmény hamisítvány.

– Vajon azt is megsúgták az ösztönei, hogy Sarah Crawford is hamisítvány?

– Kétségtelenül.

– Hol a festmény?

– Még Havermore-ban. Jelena szállítói jönnek érte. Azt mondta Alistair Leachnek, hogy a Villa Soleil gyerekszobájában szeretné kitenni.

Horvát iskoláslányok csapata tódult a padhoz, és angol konyhanyelven megérdeklődtek, merre találják a Buckingham-palotát. Carter szórakozottan nyugat felé mutatott. Amikor a lányok elmentek, egyszerre álltak fel Gabriellel, és elindultak a Horse Guards Road mentén.

– Gondolom, most már Saint-Tropez is szerepel az úti céljaid között.

– Nem olyan már, mint volt, de még mindig az az egyetlen hely, ahol ki lehet bírni az augusztust.

– Nem kezdhetsz akcióba Saint-Tropez-ban úgy, hogy ne egyeztetnél a francia hírszerzéssel. És a franciákat ismerve szerintem nem akarnak majd kimaradni a buliból. Érthető okokból haragszanak Ivánra. A fegyverei halált és pusztulást szórtak Afrika azon pontjaira, ahol egykor fennen lobogott a trikolór, s ahol a franciáknak a mai napig jelentős befolyásuk van.

– Márpedig nem vehetjük be őket. Így is kényelmetlenül sok embernek adtunk betekintést az akcióba.

Ha másokat is beveszünk, jelentősen megnő a kockázat, hogy Ivan és az FSZB kiszagol valamit.

– Újra beszélő viszonyban vagyunk a franciákkal, és az elnök szeretné, ha ez így is maradna. Tehát nem követhetsz el francia földön olyasmit, aminek aztán mi isszuk meg a levét. Be kell avatnunk a franciákat, ahogy Graham Seymour és a britek esetében tettük. Ki tudja? Még valami jó is kisülhet a dologból. A francia-izraeli kapcsolatok új aranykora.

– Ne ess túlzásba – mondta Gabriel. – Nem hinném, hogy a franciáknak tetszenek majd a feltételeim.

– Mik a feltételeid?

– A britekkel ellentétben hivatalosan nem vehetnek részt az akcióban. Igazából azt szeretném, ha teljesen félreállnának. Ami azt jelenti, hogy be kell szüntetniük minden megfigyelést, aminek Ivan a célpontja. Saint-Tropez falu, vagyis közel leszünk Ivánhoz és a gorilláihoz. Ha kiszűrnak egy csapat francia ügynököt, azonnal bekapcsol a riasztó.

– Tőlünk mit vársz?

– Továbbra is tájékoztassatok Ivan kommunikációjáról. Tegyetek róla, hogy a nap huszonnégy

órájában mindig füleljen valaki... olyasvalaki, aki ért oroszul. Értelemszerűen tudnom kell, ha Ivan felhívja Arkagyij Medvegyevet, hogy figyeltesse Jelenát. És arról is tudnom kell, ha Jelena ebédre vagy vacsorára asztalt foglaltat.

– Vettem. Egyéb?

– Gondoltam, keríték Sarah Crawfordnak egy orosz-amerikai fiút. De hamarjában csak orosz-izraelit tudok szerezni. – Gabriel borítékot nyújtott át Carternek. – Teljes személyazonosságra lesz szüksége, és megfelelő fedősztorira, ami kiállja a próbát, ha Ivan biztonsági szolgálata szaglászik utána.

Közben elértek a Great George Streetre. Carter megállt egy újságosbódé előtt, és homlokráncolva nézte a reggeli lapokat. Oszama bin Laden újabb videofelvételt bocsátott ki, amelyben arra figyelmeztet, hogy egész sor támadás készül a keresztések és a zsidók ellen. Meglehet, a nyugati hírszerzés szakértői újabb üres szólamnak tekintik a felvételt, s csak legyintenek rá, ha nem tartalmazza azt a két szót: Allah nyilai.

– Azt mondja, véres ősz elé nézünk – szólalt meg Carter. – Az, hogy megjelölte az időpontot, már önmagában figyelemre méltó. Mintha egyenesen azt üzenné, nem tehetünk ellene semmit. A médiának beadtuk, hogy semmi újat vagy szokatlant nem látunk a felvételen. Igazából tele a nadrágunk. Megint villog a riasztó, Gabriel. Régóta esedékes már egy újabb támadás valamilyen amerikai célpont ellen, és tudjuk, még azelőtt le akarnak csapni, hogy lejár az elnök mandátuma. A szakértők véleménye szerint most fog rá sor kerülni. S mindez azt jelenti, hogy nagyon kevés idő áll a rendelkezésedre.

– Mennyire kevés?

– Én azt mondanám, augusztus vége. Aztán bekapcsoljuk a szirénát, és felkészülünk a harcra.

– Abban a pillanatban, hogy megteszitek, elveszítjük Jelenát.

– Inkább, mint hogy megérjük még egy szeptember 11-et. Vagy valami még rosszabbat.

A Great George Streeten sétáltak a folyó irányában. Gabriel jobbra nézett, és a Westminster-apátság napfényben fürdő északi tornyát pillantotta meg. Ismét maga előtt látta a Caravaggio-képet: a férfit pisztollyal a kezében, ahogy egy földön fekvő terrorista arcába tüzel. Azon a reggelen Carter ott állt néhány méterre tőle, most azonban lefoglalta gondolatait a kellemetlen találkozó, amely a csatorna túlsó partján vár rá.

– Tudod, Gabriel, neked sokkal könnyebb. Csak rá kell vened Jelenát, hogy árulja el a férjét. Én meg hajbókolhatok a békazabálók előtt, hogy engedjék át a Riviérát neked meg a csapatodnak.

– Vedd elő a sármodat, Adrian. Úgy hallom, azt szeretik a franciák.

– Nem akarsz velem tartani?

– Nem hinném, hogy jó ötlet. Kissé zűrös a kapcsolatom a franciákkal.

– Én is úgy hallottam. – Carter elhallgatott. – Van rá valami esély, hogy megváltoztatod a követeléseidet, és beveszed őket az akcióba?

– Kizárt.

– *Valamit* muszáj adnod nekik, Gabriel. Másképp nem mennek bele.

– Megengedem, hogy főzzenek ránk. Azt az egyet jól csinálják.

– Ne hülyéskedd el.

Gabriel megtorpant.

– Mondd meg nekik, hogy ha sikerül megakadályoznunk Ivan üzletét, boldogan átengedjük a dicsőséget a francia elnöknek és hírszerző szolgálatának.

– Tudod, mit? – kérdezte Carter. – Ez még működhet is.

A konferenciát két nappal később hívták össze egy védett párizsi kormánysházában, az avenue Victor Hugón. Carter könyörgött a franciáknak, hogy fogják rövidre a vendéglistát. Nem tették. Jelen

volt a francia belbiztonsági szolgálat, a DST vezetője a jobban csengő nevű DGSE-től, azaz a francia külügyi hírszerző szolgálattól érkezett kollégájával. Aztán ott volt a Police Nationale egyik magas beosztású tagja és felettese a belügyminisztériumból. Egy rejtélyes alak a katonai hírszerzéstől, valamint – aggasztó jeleként annak, hogy a francia döntéshozásban a politikának is megvan a maga szerepe – az elnök nemzetbiztonsági tanácsadója, akit akarata ellenére rángattak el az összejövetelre Loire menti kastélyából. És persze jelen volt számtalan név nélküli bürokrata, funkcionárius és tótumfaktum, jegyzők és ételkóstolók, akik néma szereplőkként jöttek-mentek. Bármelyik jelenlévő kiszivárogtathatta az információkat, és Carter tudta ezt. Eszébe idézte Gabriel intő szavait a beavatottak egyre bővülő köréről, és azon merengett, vajon mennyi idejük maradt, mielőtt Ivan értesül az ellene szőtt tervről.

A helyszín a végsőig hivatalos, a berendezés képtelenül francia volt. Maga a megbeszélés a hatalmas, tükrös étkezőben zajlott egy repülőgép-anyahajó méretű asztalnál. Carter magában ücsörgött az egyik oldalon, előtte kis sárgaréz névtábla: THOMAS APPLEBY, SZÖVETSEGI NYOMOZÓIRODA. Mindez pusztán formáság volt, hiszen a franciák ismerték, s az ügynökség számtalan bűne ellenére meglehetősen nagyra tartották. A felütés roppant szívélyesre sikeredett, amint azt Carter előre sejtette. Emelte az igen jó minőségű francia borral teli poharát a francia-amerikai kapcsolatok újjáéledésére. Aztán végigkínlódott egy elképesztően unalmas beszámolót arról, amit a párizsiak Ivánnak a Szaharától délre eső egykori francia gyarmatokon folytatott tevékenységéről tudtak. És szótlánul tűrte a nemzetbiztonsági tanácsadó kifejezetten bicskanyitogató előadását, mely szerint Washington eddigelé semmilyen lépést nem tett Ivan ellen. Legszívesebben visszavágott volna – elmarasztalva újdonsült szövetségeseit, amiért fegyvereiket a bolygó leggyülékonyabb szögleteibe csurgatják –, de tisztában volt vele, hogy igazi ereje a diszkrécióban rejlik. Ezért aztán buzgón bólogatott, és elismerte a szónokok álláspontját, miközben végig arra várt, hogy magához ragadhassa a kezdeményezést.

Erre ebéd után került sor, amikor a kávé és az elmaradhatatlan cigarettázás végett mindannyian kivonultak a kert hűvösébe. Az efféle összejöveteleken mindig voltak pillanatok, amikor a résztvevők megszűntek hazájuk fiai lenni, és úgy dugták össze a fejüket, ahogy arra csak a titkos világ tagjai képesek. Carter tudta, hogy ez is ilyen pillanat. Így aztán a távoli forgalom halk duruzsolása mellett szerényen felvezette Gabriel követeléseit, bár Gabriel nevét, csakúgy mint Ivánét és Jelenáét, nem ejtette ki szabadtéren. A franciák természetesen megdöbbenéssel reagáltak, és sértve érezték magukat, vagyis azt a szerepet alakították, amelyben a legjobbak. Carter hízelgett és könyörgött. Próbálta levenni őket a lábukról, és a jobbik énjükre apellált. Végül kijátszotta Gabriel aduását. Ahogy Gabriel előre megmondta, működött a dolog, és hajnalra már aláírásra készen állt a megegyezés vázlata. Párizsi egyezménynek keresztelték. Adrian Carter később élete egyik legszebb pillanataként emlékezett vissza rá.

SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG

Saint-Tropez a Côte d'Azur nyugati végén fekszik, a Var nevű közigazgatási terület alján. Álmos kis halászkikötő volt csupán, amikor 1956-ban itt forgatták az *És Isten megteremte a nőt* című filmet Brigitte Bardot-val a főszerepben. Aztán csaknem egyetlen éjszaka leforgása alatt a világ egyik legkedveltebb turistacélpontjává vált, játszóterévé a divat éllóvasainak, az elitnek és válogatott milliommosoknak. Jóllehet a nyolcvanas-kilencvenes években veszített valamicskét a varázsából, nemrégiben igazi újjáéledésen esett át. Visszatértek a színészek és a rocksztárok, a modellek és az

utánuk koslató gazdag playboyok. Maga Bárdot is fel-feltűnedezett. De a franciák és a rendszeres látogatók legnagyobb rémületére újjgazdag keleti megszállók, az oroszok is felfedezték maguknak a helyet.

Maga a városka meglepően kicsi. Két legfőbb nevezetessége a régi kikötő, amely nyáron halászbárkák helyett luxusjachtokkal van tele, és a place Carnot, ez a nagy kiterjedésű, poros sétány, amely a nyüzsgő hetivásárnak ad otthont, s ahol a helyiek nyári napokon még mindig *pétanque* játékkal és iddogálással töltik az időt. A kikötő és a tér között húzódó utcák valójában középkori sikátorok. Nyár derekán mindenütt hemzsegnak a turisták és járókelők, ami szinte lehetetlenné teszi az autós közlekedést Saint-Tropez szívében. A városközponton kívül a magas élősövényből és vékony utakból álló labirintus a világ legnépszerűbb strandjaihoz és exkluzív otthonaihoz vezet.

A tengerpart fölé magasodó hegyekben számos *village perché* található, s e helyeken Saint-Tropez szinte megszűnik létezni. Az egyik ilyen falu Gassin. Apró és régimódi, s elsősorban az ősi szélmalmokról – a Moulins de Paillas-ról – híres, na meg a távoli tengerre nyíló lenyűgöző kilátásról. Úgy egy mérfölddel a szélmalmokon túl öreg, kőből épült parasztház áll halványkék spalettákkal, jókora úszómedencével. A helyi ügynökség szerint heti harmincezer euróért egyenesen kihagyhatatlan ajánlat; a nyár végéig ki is vette egy jól eleresztett, német útlevéllal bíró férfi. Azután közölte, hogy nincs szüksége szakácsra, szobalányra, kertészre, és egyáltalán semmilyen módon ne háborgassák. Filmesnek mondta magát, aki épp egy fontos projekten dolgozik. Amikor az ügynökség alkalmazottja megkérdezte, milyen filmről van szó, valami kosztümös darabról hebegett, aztán kitessékelte az ügynököt az ajtón.

A filmes „stábjának” többi tagja úgy szivárgott be a villába, ahogy felderítők térnek vissza a bázisra, miután hosszú időt töltöttek az ellenséges vonalak mögött. Hamis néven utaztak, zsebükben hamis útlevéllal, egy dologban azonban hasonlítottak egymásra. Korábban is hajóztak már Gabriel csillagzata alatt, és kapva kaptak az újfent kínálkozó alkalmon – még akkor is, ha az utazásra ezúttal augusztusban került sor, amikor legtöbben inkább a családjukkal vakációznának.

A két oroszul tudó, Eli Lavon és Mihail Abramov érkezett elsőként. Őket rövid, fekete hajú, himlőhelyes férfi követte, név szerint Jákov Rossman, harcedzett irányító a Sin Bét arab ügyekkel foglalkozó részlegéről. Aztán befutott Josszi Gavis, a magas, kopaszodó értelmiségi a Cég kutatási ügyosztályáról, aki klasszika-filológiát tanult Oxfordban, és még mindig érezhető brit akcentussal beszélt a hébert.

Végül a meglehetősen tarka, csak férfiak alkotta színtársulat két nő társaságával egészült ki. Egyiküknek homokkőszínű haja és asszonyos csípője volt; Rimona Stern őrnagyi rangot töltött be, és Izrael nagynevű katonai hírszerzésén dolgozott, amellet Ari Samron unokahúga volt. A másik, fekete hajú nőt a korai özvegyesség levegője lengte körül: Dina Sáríd, a terrorizmus valóságos enciklopédiája a Cég történelmi részlegéről, képes volt fejből elismételni az összes, Izrael ellen elkövetett terrorcselekmény idejét, helyét és a merényletek által követelt áldozatok számát. Dina saját bőrén tapasztalta meg a terrorizmus borzalmait. 1994 októberében a tel-avivi Dizengoff téren állt, amikor egy Hamász-terrorista működésbe hozta a testére szerelt bombát az ötös buszon. Huszonegy ember halt meg, köztük Dina anyja és két lánytestvére. Dina is súlyosan megsérült, ezért járt még mindig kissé bicegve.

Gabriel és csapata számára a következő napok egészen másképp teltek, mint annak a férfinak és nőnek, akiknek a nyomában voltak. Míg Ivan Harkov és Jelena Harkova önfeledten szórakozott a baie de Cavalaire partján álló kastélyában, Gabrielelek kibéreltek három kocsit és számos, különböző típusú és színű robogót. S mialatt Ivan Harkov és Jelena Harkova a régi kikötőben költötte el elegáns ebédjét, Gabrielelek nagy halom fegyverből, lehallgató készülékből, kamerából és egy levédett

kommunikációs rendszerből álló szállítmányt vettek át. S míg Jelena Harkova és Ivan Harkov a Golfe de Saint-Tropez vizét hasította Ivan több mint nyolcvan méter hosszú jachtjának, az *Októbernek* a fedélzetén, Gabrielelek védett adókészülékkel felszerelt miniatűr kamerákat rejtettek el a Villa Soleil bejárata közelében. S mialatt Ivan és Jelena fényűzően megvacsorázott a Villa Romanában, egy oroszok által kedvelt, botrányosan drága, hedonista étteremben, Gabrielelek odahaza falatoztak, és a találkozást tervezgették, amelyre reményeik szerint mihamarabb sor kerül.

E találkozás megvalósítása érdekében akkor tették meg az első lépést, amikor Mihail, zsebében vadonatúj amerikai útlevéllel, piros, lehajtható tetejű Audiba pattant, és elhajtott a nizzai repülőtérre. Ott aztán találkozott egy vonzó, fiatal amerikai nővel, aki a londoni Heathrow-ról érkezett. Sarah Crawford volt az Washingtonból, illetve újabban a havermore-i birtokról, az angliai Gloucestershire-ből. Két órával később bejelentkeztek a lakosztályukba a Château de la Messardière-ben, amely ötszillagos luxusszálloda néhány percre a városka központjától. A boy, aki felkísérte a fiatal párt a tengerre néző szobába, úgy tájékoztatta kollégáit, hogy azok ketten alig bírtak elszakadni egymástól. Másnap reggel, mialatt a vendégek reggeliztek, a szobalányok dűltan találták a franciaágyat.

Ugyanabban a világban mozogtak, de pályájuk még véletlenül sem keresztezte egymást. Amikor Jelena és a gyerekek úgy határoztak, hogy nem mozdulnak ki a Villa Soleilből, Sarah és szerelmese egész nap a Messardière, vagy ahogyan ők nevezték, a „Mess” úszómedencéjénél lebzelt. S amikor Jelena és a gyerekek a Tahiti Beach lágy habjaiban hancúroztak, Sarah és szerelmese inkább a plage de Pampelonne homokján nyúlt el. S ha Jelenának kedve támadt egy kis késő délutáni vásárolgatáshoz a rue Gambettán, Sarah és szerelmese a rue Georges Clemenceau boltjai előtt sétálgatott, vagy a place Carnot valamelyik bárjában iszogatott. Esténként pedig, amikor Jelena és Ivan a Villa Romanában vagy valamely más orosz törzshelyen vacsorázott, Sarah és szerelmese meghittén étkezett a Messben, hogy közel legyenek a szobájukhoz, ha nem bírnának uralkodni ösztöneiken.

E látszólag céltalan rutin ismétlődött egészen a negyedik nap kora délutánjáig, amikor is Jelena elérkezettnek ítélte az időt, hogy látogatást tegyen kedvenc éttermében, a Grand Josephben. Jó előre lefoglalta az asztalt – augusztusban ez elkerülhetetlen volt még egy oligarcha nejének is –, s bár nem tudott róla, hívását rögzítette az NSA egyik magasban keringő kémműholdja. A D61-es úton előállt apróbb közlekedési baleset miatt tizenhét perc késéssel érkezett az étteremhez a gyerekekkel, szokás szerint négyfős testőrcsapattól kísérve. Jean-Luc, a főpincér túlárado jókedvvel üdvözölte az asszonyt, és kétfelől arcon csókolta, majd a társaságot az asztalhoz vezette. Jelena úgy ült le, hogy háttal legyen a teremnek, a testőrök az asztal két végébe telepedtek. Csupán futó figyelemre méltatták a képeslapot, amely Jelena rozéjával érkezett, holott Jelenát egész testében kirázta tőle a hideg. Méla bosszúsággal igyekezett leplezni a rátörő érzelmeket, majd kézbe vette a kártyát, és elolvasta a hátuljára firkantott üzenetet:

Jelena!

Remélem, örömet leli a Cassattban. Csatlakozhatnánk?

Sarah

37

SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG

Sarah, kezében borospohárral, oldalán Mihaillal nyugodtan nézte Jelena karcsú hátát a zsúfolt étteremben. A képeslap még ott volt a kezében. Langyos érdeklődéssel bámulta, akárcsak Oleg, Jelena első számú testőre. Aztán letette a kártyát az asztalterítőre, és lassan megfordult, hogy körbenézzen a teremben. Kétszer is átsiklott Sarah-n a felismerés minden látható jele nélkül. Leningrád szülötte,

gondolta Sarah. A párt gyermeke. Pontosan tudja, hogyan győződjön meg róla, nem figyelik-e, mielőtt sort kerít egy találkozóra. Ismeri a moszkvai játékszabályokat.

Amikor harmadjára fürkészte végig a termet, tekintete végül Sarah arcán állapodott meg. Színpadiasan feltartotta a képeslapot, és tettetett meglepődéssel eltátotta a száját. Mesterséges fény színezte, kényszeredett mosoly ült az arcán, de a testőrök ezt nem láthatták. Majd mielőtt reagálhattak volna, Jelena hirtelen felpattant, és átlibbent az éttermen; ringó csípővel manőverezett az egymás közelében elhelyezett asztalok között, fehér szoknyája napbarnított combja körül lengett. Amikor Sarah felállt, hogy üdvözlje, Jelena előírásosan arcon csókolta, ajkát Sarah füléhez nyomva. A jobb füléhez, konstataulta Sarah. Amelyet a testőrei nem láthattak.

– El se hiszem, hogy ön az! Milyen csodás meglepetés! – Aztán halkán, amitől Sarah-nak azonnal görcsbe rándult a gyomra: – Kérem, legyen óvatos. A férjem nagyon veszélyes ember.

Jelena elengedte Sarah-t, és Mihailra nézett, aki időközben föltápászkodott, és némán állt a széke mellett. Jelena behatóan méregette, akárha állványra kitett festményt szemrevételezne, aztán előrenyújtotta felékszerezett kezét, Sarah pedig bemutatta őket egymásnak.

– Közeli jó barátom, Michael Danilov. Michael és én ugyanabban az irodában dolgozunk Washingtonban. Éktelen botrány törne ki, ha a kollégáink fülébe jutna, hogy együtt jöttünk ide.

– Ezek szerint van még egy közös titkunk? Azon kívül, hogy hová rejtik a gyerekszoba kulcsát. – Még mindig fogta Mihail kezét. – Örülök, hogy megismerhetem, Michael.

– Úgyszintén, Mrs. Harkov. Egy ideje őszinte rajongója vagyok a férjének. Borzasztóan irigy voltam, amikor Sarah említette, hogy találkozott önnel.

Mihail akcentusa hallatán Jelena arcára meglepett kifejezés ült ki. Megjátssza, gondolta Sarah, ahogy nem sokkal korábban a mosolyt.

– Ön orosz – mondta Jelena, és ez nem kérdés volt, hanem ténymegállapítás.

– Nos, most már amerikai állampolgár vagyok, de Moszkvában születtem. A családom nem sokkal azután költözött az Államokba, hogy a kommunizmusnak leáldozott.

– Igazán érdekes. – Jelena Sarah-ra nézett. – Nem is mondta, hogy orosz barátja van.

– Ilyen személyes dolgokat egy üzleti tranzakciónál általában nem fed fel az ember. Michael egyébként is a titkos barátom. Igazából nem létezik.

– Imádom az összeesküvéseket – mondta Jelena. – Kérem, ebédeljenek velem.

– Biztos benne, hogy nem zavarjuk?

– Önök biztosak benne, hogy a gyerekeimmel kívánnak ebédelni?

– Nagy örömünkre szolgálna.

– Akkor ezt eldöntöttük.

Jelena fejedelmi kézlegyintéssel magához intette Jean-Lucöt, és franciául kérte, toljon oda még egy asztalt, hogy csatlakozhassanak hozzá a barátai. A főpincér erős szemöldökráncolással és ajakbiggyesztéssel reagált a kérésre, aztán terjengős magyarázatba fogott, hogy az asztalok már így is szorosan vannak, még egyet képtelenség odatolni. Végül megkockáztatta, hogy az lenne az egyetlen megoldás, ha Mrs. Harkov két barátja helyet cserélne két személlyel Mrs. Harkov kíséretéből. Ekkor Oleget, Jelena biztonsági különítményének vezetőjét szólították, aki nyomban ellenkezését fejezte ki, csakúgy, mint korábban Jean-Luc. Feszült szóváltás következett, ami, ha nem oroszul zajlik, az egész termet megbotránkoztatta volna.

Gyorsan lebonyolították a helycserét. A testőrök közül kettő hamarosan az asztal távoli végében duzzogott, egyikük a füléhez tapasztva mobilját. Sarah igyekezett nem belegondolni, kit hívhat. Inkább a gyerekekre koncentrált, akik szüleik kicsinyített másai voltak: Nyikolaj világos és zömök, Anna nyúlánk és barna.

– Látnia kéne néhány fotót rólam és Ivánról, amikor annyi időssek voltunk, mint ők – mondta Jelena, mintha olvasna Sarah gondolataiban. – Úgy még megdöbbenőbb a hasonlóság.

– Mintha tökéletes másolatokat hoztak volna létre.

– Azt tettük, egész a lábujjaik formájáig.

– És a természetük?

– Anna jóval függetlenebb, mint én voltam gyermekként. Én folyton anyám kötényébe kapaszkodtam. Annának megvan a maga világa. Az én Annám szeret egyedül lenni.

– És Nyikolaj?

Jelena nem felelt azonnal, mintha azt próbálná eldönteni, kitérő vagy őszinte választ adjon-e. Végül ez utóbbi mellett döntött.

– A drága kis Nyikolaj sokkal kedvesebb, mint az apja. Ivan azzal vádol, hogy elkényeztetem. Az ő apja távolságtartó volt, és tekintélyelvű, és félek, Ivan is az. Az orosz férfiből nem mindig válik a legjobb apa. Sajnos ez olyan kulturális jellegzetesség, amelyet az apák továbbadnak fiaiknak. – Mihailra nézett, és oroszul tette fel a kérdést: – Egyetért velem, Michael?

– Az én apám matematikus volt – felelte Mihail ugyancsak oroszul. – Túlságosan tele volt a feje számokkal, a fiának már nem sok hely maradt. De kenyérre lehetett kenni, és soha nem nyúlt alkoholhoz.

– Akkor ön szokatlanul szerencsés. Az alkoholizálás ismét olyan jellegzetesség, amelyet a férfiak mifelénk továbbadnak a fiaiknak. – Felemelte borospoharát, és angolul folytatta: – Bár be kell vallanom, forró nyári napokon én se tudok ellenállni a hideg rozénak, különösen ha Saint-Tropez szőlőskertjeiből való.

– Egyetérték – jegyezte meg Sarah poharát felemelve.

– Itt szálltak meg, Saint-Tropez-ban?

– Nem messze a falutól – válaszolta Sarah. – A Château de la Messardiére-ben.

– Nagyon népszerű az oroszok körében, ahogy hallom.

– Fogalmazunk úgy, hogy senkit sem ért váratlanul az akcentusom – felelte Mihail.

– Remélem, hazánk fiai moderálják magukat.

– Többnyire. De a medencénél azért történt egy kisebb incidens egy középkorú moszkvai üzletemberrel és gyalázatosan fiatal barátnőjével.

– Miféle incidens?

Mihail úgy tett, mint aki keresi a szavakat.

– Decens társaságban, azt hiszem, a kontrollálatlan szerelmi vágy lenne rá a legmegfelelőbb kifejezés.

– Igen, ez jellemző – mondta Jelena. – Mi, oroszok, imádjuk Franciaországot, de nem vagyok benne biztos, hogy a franciák is viszonsszeretnek-e bennünket. Néhányan még mindig nem tanulták meg, hogyan kell illendően viselkedni társaságban. Bor helyett vodkát vedelnek, és csinos, fiatal szeretőikkel parádéznak.

– A franciák mindenkit szeretnek, akinek pénze és hatalma van – jegyezte meg Mihail. – És az oroszoknak jelenleg van mindkettőből.

– Most már csak némi jó modort kéne magunkra szedniük. – Jelena elfordította a tekintetét Mihailról, és Sarah-ra nézett. – Egyébként a kérdésére a válasz: igen.

Sarah hirtelenjében nem értette. Jelena megkocogtatta a képeslapot az ujjával.

– A Cassatt – mondta. – *Valóban* örömet lelem benne. Nagyon is. Talán nem tudja, Sarah, de hat másik kép is a birtokomban van Madame Cassatt-tól. Jól ismerem a munkásságát, és azt hiszem, ez lesz a kedvencem.

– Örülök, hogy így gondolja. Így már nem is bánt annyira, hogy elvesztettem.

– Nehezen élte meg?

– Az első éjszaka nehéz volt. És az első reggel még nehezebb.

– Akkor el kell jönniük megnézni. Tudja, itt van, Saint-Tropez-ban.

– Nem szeretnénk alkalmatlankodni.

– Ugyan már, ragaszkodom hozzá, hogy jöjjenek el holnap. Megebédélünk, és úszunk egyet. –

Mintegy mellékesen hozzátette: – És természetesen megtekintheti a festményt.

Pincér jelent meg, és letett a gyerekek elé egy-egy tányér *steak haché avec pommes frites*-et. Jelena javasolta Sarah-nak és Mihailnak, hogy tekintsék meg az étlapot, és ő is kinyitotta a magáét, de ekkor megcsörrent a mobilja. Elővette a táskájából, s mielőtt felnyitotta, rápillantott a kijelzőre. A beszélgetés rövid volt, és oroszul zajlott. A végén Jelena egy kattintással összecsukta a telefont, és óvatosan maga elé helyezte az asztalra. Aztán Sarah-ra nézett, és újabb hamis fénnel átszőtt mosolyt repített felé.

– Ivan ma délután ki akart hajózni a jachtján, de úgy döntött, inkább velünk ebédel. Itt van nem messze, a kikötőben. Egy-két perc csak.

– Csodás – mondta Sarah.

Jelena becsukta az étlapot, és szúrós szemmel nézett a testőrökre.

– Igen – mondta. – Ivan nagyon figyelmes is tud lenni, ha akar.

38

SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG

Az „érkezésre”, ahogy később az akció szótárában nevezték az eseményt, pontosan negyvenhét másodperccel azután került sor, hogy Jelena letette mobilját a fehér abroszra. Jóllehet Ivan mindössze háromszáz méterre volt az étteremtől, amikor a hívást intézte, nem gyalogszerrel jött, hanem páncélozott Mercedesszel, hiszen bármelyik ellensége lesben állhatott a régi kikötő rakpartján céltalanul ögyelgő embertengerben. A kocsí nagy sebességgel hajtott a place de l'Hôtel de Ville-hez, aztán néhány méterrel a Grand Joseph bejárata előtt hirtelen lefékezett. Ivan további tizenöt másodpercig a hátsó ülésen várakozott, elég sokáig ahhoz, hogy jelentős spekulációkat indítson el az étterem vendégei körében a személyét, a nemzetiségét és a foglalkozását illetően. Aztán úgy ugrott elő, ahogy profi bokszoló támadja le esélytelen ellenfelét, mielőtt a padlóra küldi. Az étterembe lépve ismét megállt, ezúttal azért, hogy az ajtóból szemrevételezze a termet, és lehetőséget adjon a vendégeknek, hogy azok is szemrevételezzék őt. Laza szabású, fekete vászonnadrágot viselt, hozzá vakítóan fehér inget. Haján látszott, hogy nemrég olajozta, vastag bal csuklóján napóra méretű aranyórát hordott. Ahogy odacsörtetett az asztalhoz, az óra úgy csillogott, akár valami elorzott kincs.

Nem ült le azonnal; előbb megállt Jelena háta mögött, hatalmas mancsát birtokló mozdulattal a nő nyakszirtjén nyugtatva. Nyikolaj és Anna arca azonnal felderült apjuk váratlan felbukkanására, és Ivan vonásai is megenyhültek egy futó pillanatra. Mondott valamit oroszul, amitől a gyerekek harsány kacagásban törtek ki, és Mihail is elmosolyodott. Ivan ezt szemmel láthatóan elraktározta a fejében. Tekintete ezután kutató fénypászmaként söpört végig az asztal körül, mígnem Sarah-n állapodott meg. Amikor Ivan legutóbb látta, Sarah a Gabriel előírta szedett-vedett ruhadarabokat viselte. Most vékony, barackszín nyári ruhát vett fel, amely a lefátyolozott meztelenség érzetét keltve omlott végig a testén. Ivan leplezetlen elismeréssel bámulta, mintha azt fontolgatná, hogy beválogatja a gyűjteményébe. Sarah nyújtotta a kezét, inkább védelmi reakcióként, semmint a barátság jeleként, Ivan azonban tudomást sem véve róla arcon csókolta. Smirgliszzerű bőrén a kókuszvaj és egy másik nő

illata érződött.

- Saint-Tropez határozottan jól áll magának, Sarah. Először jár itt?
- Tulajdonképpen kislánykorom óta rendszeres vendég vagyok Saint-Tropez-ban.
- Itt is van bácsikája?
- *Ivan!* – csattant fel Jelena.
- Bácsikám nincs – mosolygott Sarah. – De tartós szerelmi viszony fűz Dél-Franciaországhoz.

Ivan a homlokát ráncolta. Nem kedvelte, ha emlékeztették rá, hogy bárki, de különösképp egy fiatal nyugati nő megelőzheti valamiben.

- Miért nem említette a múlt hónapban, hogy ide tart? Megbeszélhattünk volna egy találkozót.
- Nem tudtam, hogy önök is megfordulnak erre.
- Valóban? Pedig minden újság megírta. Az otthonom valamikor a brit királyi család egyik tagjáé volt. A londoni lapok teljesen begőzöltek, amikor rátettem a kezem.
- Nekem ez elkerülte a figyelmem.

Sarah-t újfent megdöbbentette Ivan lapos angolsága. Olyan érzése volt, hogy a moszkvai rádió angol nyelvű kiadásának bemondóját hallja. Ivan Mihailra, majd ismét Sarah-ra nézett.

- Bemutatna a barátjának? – kérdezte. Mihail felállt, és a kezét nyújtotta.
- A nevem Michael Danilov. Együtt dolgozunk Sarah-val Washingtonban.

Ivan elfogadta a felé nyújtott kezet, és erősen megropogtatta.

- Michael? Milyen név ez egy orosznek?
- Olyan név, amitől az emberek inkább amerikainak gondolnak, és nem moszkvai kisfiúnak.
- Pokolba az amerikaiakkal – közölte Ivan.
- Attól tartok, van egy a társaságban.
- Ezen még változtathatunk. Gondolom, a rendes neve Mihail?
- Természetesen.

– Akkor Mihail is marad, legalábbis ma délután. – Megragadta egy elhaladó pincér karját. – Hozzon még bort a nőknek. Meg egy üveg vodkát nekem és *Mihail* barátomnak.

Letelepedett a hófehér ülésre, jobbán Sarah, szemben Mihail. Bal kézzel jéghideg vodkát töltött Mihail poharába, mintha igazságszérumot csöpögtetne bele.

Jobb karja az ülés háttámláján nyugodott. Ingének finom szövete Sarah csupasz vállához ért.

- Szóval, maguk barátok Sarah-val? – kérdezte Mihailt.
- Igen, azok vagyunk.
- És milyen barátok?

Jelena újfent kifogást emelt Ivan nyersesége ellen, és Ivan újfent nem vett tudomást róla. Mihail sztoikusán felhajtotta a vodkáját, és oroszosan ravasz fejbiccentéssel jelezte, hogy igen közeli barátok.

- Együtt érkeztek Saint-Tropez-ba? – kérdezte Ivan, miközben ismét töltött.
- Igen.
- Ugyanott szálltak meg?
- Igen – felelte Mihail. Jelena segítőkészen hozzátette: – A Château de la Messardiére-ben.
- Tetszik ott maguknak? Meg vannak elégedve a kiszolgálással?
- Minden nagyszerű.

– Költözzenek hozzánk, a Villa Soleilbe. Van egy vendégházunk. Tulajdonképpen három vendégházunk van, de ki számolja?

Te számolod, gondolta Sarah, de udvariasan csak annyit mondott:

- Ez igazán kedves öntől, Mr. Harkov, de nem szeretnénk alkalmatlankodni. Egyébként is előre

kifizették a szobát.

– Ugyan már, pénz – mondta Ivan az olyan ember lekicsinylő hanghordozásával, akinek túlságosan is sok jutott belőle. Ismét meg akarta tölteni Mihail poharát, de Mihail letakarta a kezével.

– Köszönöm, elég volt. Nálam kettő a limit.

Ivan úgy tett, mintha nem hallotta volna, és kimért egy harmadik adagot. Folytatta a kihallgatást.

– Feltételezem, ön is Washingtonban él.

– Néhány sarokra a Capitoliumtól.

– Együtt élnek Sarah-val?

– *Ivan!*

– Nem, Mr. Harkov. Csak munkatársak vagyunk.

– Hol?

– A Dillard Demokráciaközpontban. Nonprofit szervezet, amelyik szerte a világon a demokrácia előmozdítására törekszik. Sarah a Szaharától délre eső területekkel foglalkozik. Jómagam számítógépes szakember vagyok.

– Mintha már hallottam volna erről a szervezetről. Pár évvel ezelőtt Oroszország ügyeibe is belekontárkodtak.

– Nagyon aktívak vagyunk Kelet-Európában – szólalt meg Sarah. – De az orosz projektet az önök elnöke csírájában elfojtotta. Nem loptuk magunkat a szívébe.

– Helyesen tette, hogy leállította magukat. Miért van az, hogy maguk, amerikaiak, mindenáron le akarják nyomni a világ torkán a demokráciájukat?

– Nem hisz a demokráciában, Mr. Harkov?

– A demokrácia legyen azoké, Sarah, akik demokraták akarnak lenni. Vannak országok, ahol nem kérnek a demokráciából. Másutt meg nincs kellőképpen előkészítve a terep, hogy a demokrácia szárba tudna szökkenni. Jó példa erre Irak. Maguk bevonultak Irakba, mondván, hogy létrehozzák a demokráciát a muzulmán világ szívében... nemes cél, de az emberek még nem készültek fel rá.

– Na és Oroszország? – kérdezte Sarah.

– Nálunk demokrácia van, Sarah. Választjuk a parlamentet. Ahogy az elnököt is.

– Az önök rendszerében nem létezhet életképes ellenzék, márpedig életképes ellenzék nélkül demokrácia sem létezhet.

– Nálunk kicsit más a demokrácia, mint maguknál, de attól az még demokrácia. Oroszországnak joga van a saját ügyeit intézni, anélkül hogy a világ belekukucskálna, és kritizálná minden lépésünket. Vagy térjünk inkább vissza a kilencvenes évek káoszába, amikor Jelcin amerikai gazdasági és politikai tanácsadók kezébe helyezte a jövőnket? Ezt akarják ránk erőszakolni a barátaival?

Jelena tapintatos javaslatot tett, hogy váltsanak témát.

– Ivánnak rengeteg barátja van az orosz kormányban – magyarázta. – Személyes sértésnek veszi, ha valaki kritizálja őket.

– Nem akartam tiszteletlen lenni, Mr. Harkov. És úgy gondolom, érdekesek a felvetései.

– De megalapozatlanok?

– Öszintén remélem, és ez a Dillard Központ reménye is, hogy egy nap *valódi* demokrácia lesz Oroszországban, és nem irányított demokrácia.

– Ez a nap már érkezett, Sarah. De mint mindig, a nejemnek most is igaza van. Váltsunk témát. – Mihailra nézett. – Miért hagyta el a családja Oroszországot?

– Apám úgy gondolta, Amerikában több lehetőségünk lesz, mint Moszkvában.

– Másként gondolkodó volt az apja?

– Ami azt illeti, párttag volt. Egyébként tanított.

– És megtalálta a lehetőségeit?

– Egy New York-i középiskolában tanított matematikát. Ott nőttem föl.

– Nahát. Elutazott a messzi Amerikába, hogy tanár legyen? Miféle ember az, aki otthagyja a hazáját, csak hogy egy másik országban tanítson? Magának kéne kiköszörölnie a csorbát azzal, hogy visszatér Oroszországba. Fel sem ismerné Moszkvát. Tehetséges emberekre van szükségünk, hogy megteremtsük az ország jövőjét, olyanokra, mint ön. Lehet, hogy a magam szervezetében is találnék önnek helyet.

– Jól vagyok, ahol vagyok, de azért köszönöm az ajánlatot.

– Még nem is hallotta.

Ivan elmosolyodott. Éppoly kellemes látvány volt, mint amikor repedés nyílik egy befagyott tó felszínén. Ismét Jelena kezdett mentegetődni.

– Nézze el a férjem reakcióját. Nem szokta meg, hogy nemet mondanak neki. – Aztán Ivánhoz fordult: – Holnap újra próbálkozhat, drágám. Sarah és Michael délután ellátogat hozzánk a villába.

– Nagyszerű – felelte a férfi. – Majd önökért küldök egy kocsit.

– Nekünk is van kocsink – tiltakozott Mihail. – Odataálunk.

– Ne vicceljen. Én tisztességes kocsira gondoltam. Ivan kinyitotta az étlapot, és ragaszkodott hozzá, hogy a többiek is kövessék a példáját. Majd egészen közel hajolt Sarah-hoz, s mellkasa a lány meztelen vállának préselődött.

– Előételnek a homáros-mangós tavaszi tekercset ajánlom – mondta. – ígérem, rögtön más színben fogja látni a világot.

39

GASSIN, FRANCIAORSZÁG

Aznap este a Gassin melletti régi villában sietősen költötték el a vacsorát: bagettet ettek, sajtot, zöldsalátát és sült csirkét a helyi hentesboltból. A csirkéből már csak a csontok maradtak mementóként a szabadtéri asztalon egy kenyércsücsök és három üres ásványvizes palack társaságában. Az asztal végében turistáknak szóló brosúra hirdette a mélytengeri halásztúrákat, jöllehet halak már nem úsztak a tengerben. Hétköznapi szemétnak nézhette volna az ember, ha nem firkant valaki rövid üzenetet az egyik fotóra, amelyen egy kisfiú nálánál kétszer nagyobb tonhalat tart a kezében. Az üzenetet Mihail írta, és a place Carnot-n passzolta le Jákovnak egy klasszikus manőver keretében. Gabriel merőn nézte a szavakat, mintha gondolatai pusztá erejével kívánná átírni őket. Eli Lavon, állát tenyerén nyugtatva Gabrielt figyelte, akár egy sakknagymester, aki azt próbálja elérni gyengébb ellenfelénél, hogy lépjen vagy adj a fel.

– Azt hiszem, leginkább az odautazásuk körülményei aggasztanak – szólalt meg végül Lavon, hogy kiugrassza a nyulat a bokorból. – Azt hiszem, az nem tetszik, hogy Ivan nem engedi őket a saját kocsijukkal menni.

– Talán csak szeret irányítani. – Gabriel hangja bizonytalanul csengett, mintha nem a határozott véleményét, mindössze egy lehetséges megoldást vezetne elő. – Talán nem akar gyanús külsejű kocsikat a birtokán. A gyanús külsejű kocsikban gyanús elektronikai felszerelés lehet. Akár bomba is lapulhat bennük.

– Vagy biztos akar lenni benne, hogy nem figyeli őket senki, amikor a birtokára engedi őket. Vagy egyszerűen átugorja a szakmai finomságokat, és ott helyben kinyírja őket.

– Nem fogja megölni őket, Eli.

– Na persze – mondta Lavon szarkasztikusan. – Ivan egy ujjal se érne hozzájuk. Nem ő ölt meg

fényes nappal egy kotnyeleskedő riportert a Szent Péter-bazilikában. – Papírlapot tartott fel, az NSA egyik felvételének másolatát. – Öt perccel azután, hogy Ivan távozott az étteremből, már hívta is Arkagyij Medvegyevet, a biztonsági szolgálata vezetőjét, és instruálta, hogy ellenőrizze Mihail apját és a Dillard Központot.

– És az ellenőrzés során ki fog derülni, hogy Mihail apja valóban tanár volt, aki a kilencvenes évek elején Amerikába emigrált. Továbbá hogy a Dillard Központ egy kis irodahelyiséget foglal el Washingtonban, a Massachusetts Avenue-n.

– Ivan ismeri a fedősztorikat, és bizonyára ismeri a CIA fedőszervezeteit is. A KGB mindig sokkal jobb volt ebben, mint Langley. Az oroszok fedőszervezetei az egész világot behálózták, és némelyiket minden kétséget kizáróan Ivan apja irányította. Ivan az anyatejjel szívta magába a KGB szakmai fortélyait. A génjeiben van az egész.

– Ha Ivánnak kétségei lennének Sarah-t és Mihailt illetően, nem engedné őket közel magához. Messzire kerülné őket, Jelena számára pedig világossá tenné, hogy nem érintkezhet velük.

– Nem, nem tenne ilyet. Ivan KGB-s. Ha arra gyanakodna, hogy Sarah és Mihail nem kóser, *pontosan* azt tenné, amit tesz. Megfigyelőket állítana rájuk. Poloskát rejtene a szállodai szobájukba, hogy meggyőződjön róla, tényleg azok, akiknek mondják magukat. És meghívná őket ebédre, hogy megpróbálja kideríteni, mennyit tudnak a hálózatról.

Gabriel hallgatása egyetértéssel ért fel.

– Mondjuk le az ebédet – folytatta Lavon. – Majd úgy intézzük, hogy megint összefussanak.

– Ha lemondjuk, Ivan azonnal tudni fogja, hogy valami nincs rendben. És kizárt, hogy szimpla egybeesésnek hinne egy újabb véletlen találkozást. Eleget kacérkodtunk már. Jelena kétségkívül hajlandó együttműködni. Itt az ideje, hogy elmélyítsük a kapcsolatunkat. Ennek pedig egyetlen módja, ha elmegyünk Ivánhoz ebédelni.

Lavon kézbe vett egy csirkecsontot, hátha maradt rajta valami hús.

– Ugye nem kell hogy emlékeztesselek, kinek dolgozik Sarah? Ahogy nyilván arra se kell felhívnom a figyelmed, hogy Adrian Carternek talán nem fog tetszeni, ha beküldöd a lányt az oroszlán barlangjába.

– Lehet, hogy Sarah Langley-nek dolgozik, de hozzánk tartozik. Egyébként sem döntöttem még, hogy mi legyen.

– Akkor most mit fogsz csinálni, Gabriel?

– Elüldögélek itt, és gondolkodom.

Lavon odadobta a csontot a többi közé, aztán a tenyerébe támasztotta az állát.

– Segítek.

40

SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG

Másnap megjött a hőség. Délről érkezett egy forró szélroham hátán, amely vad volt, száraz, és rengeteg homokot hozott magával. Azok a járókelők, akik bemerészkedtek a falu központjába, az árnyékok csalóka hűvösébe húzódtak, míg a parton, a baie de Pam-pelonne-tól egészen a Cap Cartayáig mozdulatlanul heverték a strandolók a napernyők alatt, vagy a sekély vízben párolódtak. Azok az eszementek, akik kifeküdtek a tűzforró homokra, késő délután már úgy festettek, akár egy sivatagi harc túlélői. Délben a helyi rádió bemondta, hogy hivatalosan is ez volt a legmelegebb nap, amelyet Saint-Tropez-ban valaha regisztráltak. Mindenki egyetértett, hogy ezért az amerikaiak a felelősek.

A Villa Soleilt, Ivan Harkov baie de Cavalaire-i rezidenciáját mintha elkerülte volna a tomboló hőség. Közvetlenül a három és fél méteres falak mögött jókora, kör alakú kocsibejáró terpeszkedett, nimfák szökeltek szökőkutakban, és virágok nyíltak a szállodai brosúrákban látható tőkélyt elérő kertekben. Maga a villa a sziklás partvonalnál magasodott, önnön szépségével emelve a nem mindennapi táj fényét. Inkább palota volt, mint ház a végtelen sor lodzsájával, márványfolyosóival, szobortermivel és barlangszerű szalonjaival, ahol a fehér függönyök vitorlákként lengedeztek-csapkodtak az állandó huzatban. A ház valamennyi szárnyából páratlan kilátás nyílt a tengerre. Egyik lenyűgözőbb, mint a másik, gondolta Sarah.

Végül egy hosszú és hűvös, kockás márványpadlós árkád végén találkoztak Jelenával. Pánt nélküli blúz és földig érő szoknya volt rajta, amely meg-megvillant a lengedező szélben. Ivan ott állt mellette gyöngyöző borospohárral a kezében. Ismét fekete-fehérben volt, mintha személyiségének ellentmondásosságát kívánta volna ily módon illusztrálni. A színek elrendezése azonban ezúttal éppen fordított volt: fekete ing, fehér nadrág. Amikor régi jó barátokként üdvözölték egymást, Ivan hatalmas karórája megcsillant a napfényben, belevilágítva Sarah szemébe. Mielőtt a férfi nedves csókot nyomott a lány arcára, és beborította intenzív aftershave-illattal, hanyagul az egyik szobor talapzatára tette a poharát. Meztelen görög nősobor volt. A világ legdrágább poháralátétje, gondolta Sarah rosszmájúan.

Jelena csendes ebédre és úszásra szóló meghívása helyett Ivánnak a jelek szerint jóval extravagánsabb ötlete támadt. Az árkád alatt húzódó teraszon huszonnégy személyre terített asztal állt. Csinos, fiatal leányzók fickándoztak a kisebb öbölnyi méretű medencében, tucatnyi középkorú orosz figyelő tekintete előtt, akik nyugágyakon és díványokon heverésztek. Ivan úgy mutatta be vendégeit, mintha csupán birtoktárgyai lennének. Volt ott egy férfi, aki nikkemben utazott, egy másik fűrészáruval kereskedett, és volt egy rókapofájú alak, aki genfi illetőségű privát és céges biztonsági vállalatot vezetett. A medencében hancúrozó lányokat Ivan együttesen mutatta be, mintha nevük nem, csak hasznuk volna. Ivan supermodell szeretője, Jekatyerina is köztük volt; sovány, tizenkilenc éves, durcás kislány, csupa kéz és láb és mell, tökéletes karamellszínre barnult bőrrel. Éles pillantást vetett Sarah-ra mint potenciális riválisra, aztán delfinszerű mozdulattal beugrott a medencébe, és eltűnt a víz alatt.

Sarah és Mihail a nikkelmágnás unott külsejű neje és a barátságossága ellenére unalmas fűrészáru-kereskedő közé telepedett. Ivan és Jelena visszatért az árkádhoz, ahol újabb vendégek érkeztek zajos csapatokban. Hullámokban jöttek lefelé a lépcsőn, akár a Téli Palotát előzőnlő forradalmárok, s a parti hangereje és intenzitása minden csoport megjelenésével egyre nőtt. Előkerültek a jégbe hűtött vodkásüvegek, láthatatlan hangszórókból diszkózene lüktetett. A teraszon egy másik asztalt is megterítettek, majd egy harmadikat. A hatalmas medence hamarosan Ivan szökőkútjainak egyikére kezdett hasonlítani, ahogy a kövér milliomosok és kigyúrt testőreik a csinos kis nimfákat tapogatták-dobálták. Jelena egyik csoporttól a másikig libbent, csókot hintett az arcokra, és italokat töltött, Ivan azonban mindvégig magába zárkózott, s úgy figyelte a többiek mulatozását, mintha az ő személyes szórakoztatására rendezték volna az egészet.

Majdnem három óra volt, amikor Ivan bejelentette, hogy lehet ebédelni. Sarah szerint a vendégek száma ekkor már hetvenre rúgott, de Ivan konyhájából mintegy varázsütésre akkora mennyiségű étel került elő, amekkorával kétszer ennyi embert is jól lehetett volna lakatni. A lány Mihail mellett ült az asztal Ivan felőli oldalán, bőven a férfi befolyási körzetén és illatfelhőjén belül. Igazi nagy zabálás volt; Ivan sokat, de élvezet nélkül evett, gondolataiba merülve döfködte az ételt, mintha meg akarná büntetni. Az étkezés végén némileg felderült, amikor Szonja, az orosz dada társaságában megjelent Anna és Nyikolaj. A gyerekek a férfi ölébe ültek, masszív karjának fogságába.

– Ők az én életem – mondta Ivan Sarah-hoz intézve szavait. – Ha történne velük valami... – Hirtelen elhallgatott, mintha keresné a szavakat. Aztán fenyegetően hozzátette: – Isten ne adja senkinek, hogy bántani merészelje a gyerekeimet.

Meglehetősen borús megjegyzés volt ahhoz, hogy ezzel fejezzék be az ebédet, ám a többi vendég láthatóan oda se hederítve tápáskodott fel az asztaltól, majd lesorjáltak a lépcsőn, hogy ússzanak egy utolsót a medencében. Ivan szélnek eresztette a gyerekeket, és megragadta a felálló Mihail csuklóját.

– Ne siessen annyira – mondta. – Azt ígérte, lehetőséget ad, hogy meggyőzzem, térjen haza Oroszországba, és dolgozzon nekem.

– Nem emlékszem, hogy ezt ígértem volna.

– Én viszont kristálytisztán emlékszem, és egyedül ez számít. – Felállt, és sármosan Sarah-ra mosolygott. – Nagyon meggyőző tudok lenni. A maga helyében én máris kezdeném tervezni a moszkvai költözést.

A terasz távoli sarkába vezette Mihailt, ahol az egyik kupola árnyékába telepedtek. Sarah Jelenára nézett. A gyerekek most az ő ölében ültek, s amilyen keményen Ivan fogta őket az előbb, Jelena oly gyengéden tartotta őket a karjában.

– Akár egy Mary Cassatt-festmény – mondta Sarah.

– Ezt bóknak veszem.

Jelena megpuszilta Annát, és súgott neki valamit, amitől a gyerek elvigyorodott, és bólintott. Aztán Nyikolajnak is súgott valamit, ami ugyanezzel járt.

– Csak nem valami csúnyát mondott rólam? – kérdezte Sarah incselkedve.

– A gyerekek szerint ön nagyon csinos.

– Kérem, mondja meg nekik, hogy ők is azok.

– És kíváncsiak, hogy megnézné-e a szobájukat. Van ott egy új festmény, nagyon szeretnék megmutatni.

– Mondja meg nekik, hogy semmit se szeretnék jobban.

– Akkor jöjjön – mondta Jelena. – A gyerekek majd mutatják az utat.

Seregélyként cikáztak keresztbe-kasul az oszlopok között, és ugróiskoláztak a kockás márványpadlón. A széles központi lépcsőn felfelé Nyikolaj azt játszotta, hogy vad orosz medve, Sarah meg úgy tett, mintha szörnyen félne tőle. A lépcső tetején Anna megfogta Sarah kezét, és húzta maga után az elragadó, vajszín fényben fürdő folyosón, amely a gyerekszobához vezetett. Tulajdonképpen nem is szoba volt ez, inkább óriási lakosztály. A *Két gyermek a tengerparton* az előtérben lógott egy nagyjából ugyanakkora Degas-portré mellett, amely fiatal táncost ábrázolt. Jelena Harkova, aki művészettörténetet tanult, s korábban a leningrádi Ermitázs alkalmazásában állt, könnyedén váltott idegenvezetői stílusra.

– Igen jól ismerték egymást, Cassatt és Degas. Ami azt illeti, Degas erős hatással volt Cassatt munkásságára. Gondoltam, legyenek együtt. – Sarah-ra nézett; arcán halvány mosoly játszott. – Két héttel ezelőttig biztos voltam benne, hogy a Degas-t valóban Degas festette. Most már nem annyira.

Jelena játszani küldte a gyerekeket. Hiányuk miatt súlyos csend borult az előtérre. A két nő pár méterre állt egymástól, Jelena a Degas, Sarah a Cassatt előtt. Fejük fölött groteszk vízköpőként bámult le rájuk egy kamera.

– Ki maga? – kérdezte Jelena, tekintetét egyenesen előreszegezve. – És miért van itt, az otthonomban?

Sarah felpillantott a kamerára.

– Ne féljen – mondta Jelena. – Ivan figyel, de nem hallgatódzik. Kikötöttem rögtön az elején, hogy nem vagyok hajlandó mikrofonokkal telezsúfolt házban élni. És megesküdtöm, hogy nem lesznek

mikrofonok.

– És megbízik benne?

– Ebből a szempontból igen. Ne feledje, a mikrofonok *minden* hangot rögzítenének, az Ivánét is beleértve. És a jeleket lehallgathatják a rendőrök meg a hírszerző szolgálatok. – Szünetet tartott. – Azt hittem, ezt ön is tudja. Ki maga? És kinek dolgozik?

Sarah egyenesen előre, Gabriel hibátlan ecsetvonásaira bámult. *Ellenséges területen semmilyen körülmények között nem árulhatod el a valódi neved és foglalkozásod*, mondta Gabriel. *A fedőszemélyiség jelent mindent. Viseld páncélként, főképp, ha Ivan felségterületén vagy.*

– A nevem Sarah Crawford. A washingtoni Dillard Demokráciaközpontnál dolgozom. Először Havermore-ban találkoztunk, amikor megvette a bácsikámtól ezt a Mary Cassatt-festményt.

– Gyorsan, Sarah. Nincs sok időnk.

– Barát vagyok, Jelena. Jó barát. Azért vagyok itt, hogy segítsek önnek befejezni, amit elkezdett. Valamit el akar mondani nekünk a férjéről. Azért vagyok itt, hogy meghallgassam.

Jelena egy pillanatig nem szólt.

– Ön nagyon tetszik Ivánnak, Sarah. Kezdetől fogva szándékában állt elcsábítani a férjemet?

– Biztosíthatom, hogy a férje a legkevésbé sem érdeklődik irántam, Jelena.

– Honnan olyan biztos ebben?

– Onnan, hogy idehozta a szeretőjét a házba. Jelena hirtelen Sarah felé fordította a fejét. –Ki az?

– Jekatyerina.

– Lehetetlen. Hiszen ő még gyerek.

– Ez a *gyerek* a Carlton hotelban lakik. Ivan fizeti a számláit.

– Honnét tudja?

– Tudjuk, Jelena. Mindent tudunk.

– Hazudik. Megpróbál...

– Nem próbálunk semmit, csak segíteni. És csak akkor hazudunk, amikor Ivánt kell megtéveszteni. Önnek nem hazudtunk, Jelena, és nem is fogunk soha.

– Honnan tudja, hogy köze van ahhoz a lányhoz?

– Követjük. És lehallgatjuk. Láta azt a gyöngysort Jekatyerinán?

Jelena alig észrevehetően bólintott.

– Ivan júniusban ajándékozta neki, amikor Párizsban járt. Ugye, emlékszik Ivan párizsi útjára? Ön Moszkvában volt. Ivan azt mondta, üzleti útra megy. Természetesen hazudott. Azért utazott Párizsba, hogy találkozzon Jekatyerinával. Háromszor hívta önt a lány lakásából. A harmadik alkalommal a Café Puskinban ebédelt a barátnőivel. Van róla fényképünk, ha érdekli.

Jelena kénytelen volt higgadt mosollyal emésztetni férje hűtlenségének hírét – Ivan kamerái figyelték. Sarah erős kísértést érzett, hogy megkímélje a többitől. Mégsem tette, méghozzá inkább az Ivánnal szemben érzett megvetése, mint más miatt.

– Jekatyerina abban a hitben él, hogy ő az egyetlen, mde téved. Van egy légiutas-kísérő is, a neve Tatyjana. És volt egy Ljudmila nevű lány Londonban. Sajnos Ivan nagyon csúnyán bánt vele. Végül mind erre a sorsra jut.

Jelena szeme könnybe lábadt.

– Nem szabad sírnia, Jelena. Ivan talán figyel minket. Mosolyognia kell, miközben ezeket az ocsmányságokat hallja.

Jelena odalépett Sarah mellé, válluk egymáshoz ért. Sarah érezte, hogy a nő reszket. Fájdalmában-e vagy félelmében, nem tudta.

– Mióta figyelnek?

– Az nem érdekes, Jelena. Csak az számít, hogy fejezze be, amit elkezdett.

Jelena halkan felnevetett, mintha szórakoztatónak találná Sarah megjegyzését. Tekintete végigsöpört a festmény felszínén, miközben ujjai a művi repedések textúráját tapintották.

– Nincs joguk kémkedni utánam.

– Nem volt választásunk.

Jelena elhallgatott. Sarah közben egy másik hangra figyelt.

Tedd le elé az adásvételi szerződést, melléje a tollat. De ne erőltessd, hogy írja alá. Magától kell eljutnia a döntésig. Másképp semmi hasznunk nem lesz belőle.

– Nem volt ám mindig ilyen – szólalt meg végül Jelena. – Még akkor sem, amikor a KGB-nek dolgozott. Talán nehéz elhinnie, Sarah, de Ivan, amikor megismertem, elbűvölő férfi volt.

– Elhiszem. Elvégre most is elbűvölő.

– Ha az akar lenni. – Még mindig a festmény repedéseit cirógatta. – Amikor megismerkedtem Ivánnal, azt mondta, valami sivár mezőgazdasági hivatalban dolgozik. Néhány héttel később, miután egymásba szerettünk, elmondta az igazat. Alig akartam elhinni. Egyszerűen nem fért a fejembe, hogy ez az előzékeny, kissé talán félénk fiatalember a rendszer ellenzőit zárja elmeorvosintézetbe és küldi a gulágra.

– Mi történt?

– A pénz. A pénz mindent megváltoztatott. Oroszországot is megváltoztatta. A pénz az új KGB. A pénz uralja az életünket. És a pénz utáni hajsza akadályoz meg bennünket abban, hogy megkérdőjelezzük úgynevezett demokratikus kormányunk intézkedéseit.

Jelena az egyik gyermek, a kisfiú arca felé nyúlt, és megérintette a repedéseket.

– Bárki csinálta is, nagyon érti a dolgát – mondta. – Gondolom, ismeri.

– Nagyon is jól. – Aztán: – Szeretne találkozni vele?

– Ki ő?

– Az nem számít. Egyedül az számít, hogy hajlandó-e találkozni vele. Ártatlan életet igyekszik megmenteni, és szüksége van az ön segítségére.

Jelena ujjai a másik gyermek arcára vándoroltak.

– De hát hogyan? Ivan szeme mindent lát.

– Attól tartok, szükség lesz egy apró hazugságra.

– Miféle hazugságra?

– Szeretném, ha a délután hátralévő részében Mihaillal flörtölne – mondta Sarah. – Ő majd mindent elmond önnek, amit tudnia kell.

Sarah BlackBerryjének volt egy olyan jellegzetessége, amilyen a kereskedelmi forgalomban kapható készülékeknek nincs. Kevesebb mint egy ezredmásodperc alatt kódolta és „kilőtte” az üzeneteket egy közeli vevőkészülékre. Az üzenet, amelyet kora este továbbított, igen kedvező fogadtatásra talált a gassini villában. Gabriel azonnal értesítette a Saul király út műveletiseit és a CIA főhadiszállását. Aztán összegyűjtötte a csapatot, és elvégezte az utolsó simításokat az akció következő fázisán. Apró füllentés Ivánnak. Apró füllentés, amely elfedi a jóval nagyobb hazugságot.

A vihar éjfél körül zúdult le az Alpokból, hogy ostrom alá vegye Ivan Harkov baie de Cavalaire-i erődítmenyét. Jelena Harkovát nem ébresztette fel az égháború. Két álmatlan éjszakával a háta mögött dupla dózist vett be az altatójából. Most vonakodva, szakaszosan ébredezett, akár egy bűvár,

aki nagy mélységekből jön fel a felszínre. Rövid ideig moccanatlanul, szemét lehunyva feküdt, feje lüktetett, és nem emlékezett rá, mit álmódott. Végül vaktában kinyúlt Ivan felé, de keze fiatal lány meleg, ruganyos testét érintette. Egy pillanatra megrémült, hogy Ivan volt olyan tapintatlan, és bevitte Jekatyerinát az ágyukba. Aztán kinyitotta a szemét, és látta, hogy csak Anna az. A gyermek Ivan arany olvasószemüvegét viselte, és egy fontos üzleti dokumentum hátuljára firkált valamit Ivan arany töltő tollával. Jelena a fejfájása ellenére elmosolyodott.

– Mondd meg Mariának, hogy hozzon nekem tejeskávét. *Hatalmas* adag tejeskávét.

– Nem érek rá. Dolgozom, mint a papa.

– Hozd azt a kávét, Anna, vagy csúnya verést kapsz.

– Nem is szoktál megverni, mama.

– Sose késő elkezdni.

Anna csökönyösen firkált tovább.

– Kérlek, Anna, nagyon kérek. A mama nem érzi jól magát.

A gyermek hangosan sóhajtott, majd megtévesztésig az apjára emlékeztető mozdulattal lecsapta a papírokat meg a tollat az éjjelszekrényre, és színlelt haraggal félrelökte a takarót. Ahogy mászott kifelé az ágyból, Jelena utánakapott, és magához szorította.

– Nem azt mondtad, hogy hozzak kávét?

– De hozzá! Csak hadd öleljelek előbb egy kicsit.

– Mi a baj, mama? Szomorúnak látszol.

– Csak nagyon szeretlek.

– És ezért vagy szomorú?

– Néha igen. – Jelena megpuszilta a kislány arcát. – Most menj. És vissza ne gyere kávé nélkül.

Szemét ismét lehunyva Anna meztelen talpának távolodó csattogását hallgatta. Hűvös fuvallat fújta be a függönyt, és táncoló árnyékokat vetített a hálósoba falára. Mint mindegyik szoba a házban, a háló is túl nagy volt a családi és házastársi gyengédséghez, s Jelena most, hogy egyedül maradt a barlangszerű hodályban, úgy érezte, bebörtönözték. Felhúzta a takarót az álláig, begubózott, és a bukás előtti Leningrádra gondolt. A kommunista párt magas rangú funkcionáriusának lányaként kiváltságos élete volt; különleges boltok, rengeteg étel és ruha és külföldi utazások a Varsói Szerződés országaiba. Mindazonáltal kivételezett neveltetése sem tudta felkészíteni arra az extravaganciára, amelyet Ivan oldalán ismert meg. Ilyen otthonok egyszerűen nem léteznek, gyermekként ezt sulykolta belé nemcsak a szovjet rendszer, de ortodox beállítottságú apja is, aki hitt a kommunizmusban még akkor is, amikor már egyértelmű volt, hogy a király meztelen. Jelena rádöbbsent, hogy egész életében hazudtak neki, először az apja, és most a férje is. Ivan szeretett úgy tenni, mintha jutalmul kapta volna ezt a tengerparti kastélyt kapitalista leleményességéért és szívós munkájáért. Valójában a korrupció segítette hozzá, na meg a régi rendszerhez köthető ismeretségei. És vérben tocsogott. Jelena olykor látta a vért álmában. Patakokban folyt a végtelen márványfolyosókon, és vízesésként zubogott alá a hatalmas lépcsősorokon. Azoknak az embereknek a vére, akik Ivan fegyvereit forgatták. Gyermekek vére, akiket rákényszerítettek, hogy harcoljanak Ivan háborúiban.

Anna jelent meg a tálcával egyensúlyozva. Letette az ágyra Jelena mellé, és lelkesen sorolta, hogy mi van rajta: egy csésze tejeskávét, két szelet pirított bagett, vaj, friss eperdzsem, valamint a *Financial Times* és a *Herald Tribune*. Aztán megpuszilta Jelena arcát, és kiment. Jelena gyorsan lehajtotta a kávé felét, remélve, hogy a koffein majd orvosolja fejfájását, és felfalta az egyik pirítóst. Valamiért szokatlanul éhes volt. Egy pillantás az éjjelszekrényen álló órára, és azonnal megértette, miért. Majdnem dél volt.

Lassan eltüntette a kávé maradékát, s közben fokozatosan alábbhagyott a fejfájása. A fájdalom

múltával hirtelen kitisztult a feje. Eszébe jutott a nő, akit Sarah Crawfordként ismert. És Mihail. És a férfi, aki azt a csodás hamisítványt festette Mary Cassatt két gyermekéről. Nem tudta pontosan, kik ők, csak azt tudta, hogy nincs választása: csatlakoznia kell hozzájuk. Hogy ne haljanak meg ártatlan emberek, emlékeztette magát. Oroszországért. Önmagáért.

A gyermekekért...

Újabb fuvallat kapott bele a függönybe, ezúttal Ivan hangját hozva magával, Jelena belebújt a selyemköntösébe, majd kísértelt az úszómedencére és a tengerre néző teraszra. Ivan a viharkárokat helyreállító műveleteket felügyelte, rabszolgahajcsárként vakkantva utasításait a munkásoknak. Jelena hamar visszahúzódott a hálósobába, mielőtt a férfi észrevehette volna, és besietett a napfényben fürdő terembe, amelyet Ivan a fenti dolgozósobájának használt. Bár házasságuk szabályai nagyrészt kimondatlanok voltak, ez a szoba Ivan többi irodájához hasonlóan mind Jelena, mind a gyerekek számára tiltott terület volt. A levegőben lebegő illatfelhőből nyilvánvaló volt, hogy Ivan aznap reggel már járt ott, ahogy erre utalt az is, hogy a számítógép képernyőjén a reggeli moszkvai újságfőcímek futottak. Két egyforma mobiltelefon hevert a bőrmappán, mindkettő bekapcsolt állapotban. Valamennyi kimondott és kimondatlan házastársi szabályt felrúgva Jelena kézbe vette az egyik telefont, és kikereste a tíz legutolsó hívás listáját. Az egyik szám háromszor is előfordult: 3064006. Jelena egy gombnyomással felhívta. Tíz másodperccel később női hang válaszolt franciául:

- Jó reggelt, Carlton hotel. Hová kapcsolhatom a hívást?
- Jekatyerina Mazurovát kérem.
- Pillanat.

Azután két csöngéssel később újabb női hang: fiatalabb, mint az előző, és nem francia, hanem orosz.

– *Ivan, drágám, te vagy az? Már azt hittem, sose hívsz. Veled mehetek az útra, vagy Jelena is ott lesz? Ivan... Mi az...? Válaszolj, Ivan...*

Jelena higgadtan bontotta a vonalat. Aztán a háta mögül újabb hangot hallott: fojtott haragtól feszült orosz férfihangot.

- Mit művelsz te itt?

Jelena a telefonnal a kezében megpördült, és Ivánt pillantotta meg az ajtóban.

- Megígértem anyámnak, hogy reggel felhívom.

Ivan odalépett hozzá, kivette a mobilt a kezéből, majd benyúlt a nadrágzsebébe, és adott neki egy másikat.

- Ezt használd – utasította minden magyarázat nélkül.
- Nem mindegy, melyik telefont használom?

Ivan elengedte a kérdést a füle mellett, és az íróasztalát tanulmányozta, hogy mást is megbolygattak-e.

– Sokáig aludtál – jegyezte meg, mintha olyasmire hívná fel Jelena figyelmét, amire ő nem gondolt. – El se tudom képzelni, hogy tudtad átaludni ezt a pokoli a vihart.

- Nem éreztem jól magam.
- Jól nézel ki.
- Jobban vagyok, köszönöm.
- Nem hívod?
- Kicsodát?
- Hát anyádat.

Ivan veteránja volt az efféle játékoknak, és túlságosan gyors is Jelenához képest. Jelena érezte, hogy időre és térre lenne szüksége. Ellibegett a férje mellett, és bevitte a telefont az ágyba.

- Mit csinálsz?
- Feltartotta a mobilt.
- Hívom anyámat.
- Már öltöznöd kéne. Fél egykor találkozunk a többiekkel a régi kikötőben.
- Minek? – kérdezte Jelena az értetlent játszva.
- A hajón töltjük a délutánt. Tegnap mondtam.
- Ne haragudj, Ivan. Biztosan kiment a fejemből.
- Akkor meg mit keresel még mindig ágyban? Néhány perc múlva indulunk.
- Kiket hívtál meg?

A férfi eldarált néhány nevet: csupa orosz férfinév.

– Nem hiszem, hogy lenne kedvem hozzá, Ivan. Ha nem baj, én inkább itt maradok a gyerekekkel. Te meg a barátaid amúgy is jobban szórakoztok, ha én nem vagyok ott.

Ivan nem vette a fáradságot, hogy tiltakozzon. Helyette rápillantott az aranyórájára, mintha azt ellenőrizné, van-e elég idő felhívni Jekatyerinát. Jelena legyűrte magában a kísértést, és nem adta tudtára, hogy a lány epedve várja a hívását.

– Mit fogsz csinálni egész nap? – kérdezte Ivan félvállról, mintha nemigen érdekelné a válasz.

– Fekszem még egy kicsit, és újságot olvasok. Aztán ha elég jól érzem magam, beviszem a gyerekeket a városba. Piacnap van, Ivan. Tudod, mennyire szeretik a gyerekek a piacot.

A piac Ivan számára maga volt a földi pokol. Tett még egy utolsó közönyös kísérletet, hátha Jelena meggondolja magát, aztán a fürdőszobájába vonult, hogy megborotválkozzon és lezuhanyozzon. Tíz perccel később frissen öltözve és parfümözve lesétált az alsó szintre. Jelena az ágyban fekvé bekapcsolta a televíziót, és végigment a csatornákon, míg el nem ért a villa kapujánál elhelyezett zárláncú biztonsági kamerák közvetítette képig. Ivan minden bizonnyal veszélyes napra számított odakint a Côte d'Azur vizén, merthogy teljes biztonsági különítménye vele tartott: a sofőr és két testőr a saját kocsijában, és még egy kocsni négy másik emberrel. Az utolsó kép az volt, ahogy beszáll a kocsni hátsó ülésére. Mobilon beszélt, és az a mosoly ült az arcán, amelyet Jekatyerinának tartott fenn.

Jelena kikapcsolta a tévét, s a hitszegés imént látott vízióját használva motivációként, kitette a lábát a földre. *Most már ne állj meg, mondta magában. Ha megállsz, nem lesz merszed újrakezdeni. És bármi történjék is, ne nézz hátra. Sosem vagy egyedül.* Az utolsó szavak nem a sajátjai voltak. Az a férfi mondta őket, akit ő Mihailként ismert. S aki nemsokára a szeretője lesz.

Jelena most is hallotta a halk, de magabiztos instrukciókat, miközben megtette az utolsó lépéseket az áruháza felé. Megfürdött az úszómedence méretű jakuzziban, és halkán dúdolt magában, ami egyébként nem volt szokása. Nagy figyelmet fordított a sminkjére, és nem kevés fáradságba került, hogy eltalálja a megfelelő frizurát. Hasonló vívódást élt át a ruhásszekrény előtt is, minthogy fél tucat lehetőséget kipróbált és elvetett, mielőtt egy egyszerű, krémszínű Dior ruha mellett döntött, amelyet Ivan vett neki büntudatból legutóbbi párizsi kiruccanása során. A többi Michael utasításainak értelmében az ágyra hajigálta. Ez a mámoros határozatlanság bizonyítéka, ahogy a férfi nevezte. Az egyértelmű jel, hogy tetszeni akar a szeretőjének.

Végül egy órakor Jelena közölte Szonjával és a gyerekekkel, hogy néhány órára beugrik a városba. Aztán utasította Oleget, hogy álljon készen a kocsni és egy testőregység. A Saint-Tropez felé tartó forgalom minősíthetetlen volt, mint mindig; Jelena kihasználta az időt, és felhívta anyját Moszkvában. Oleg, aki mellette ült a kocsni hátsó ülésén, nem is próbálta leplezni, hogy hallgatódzik, Jelenának pedig eszébe sem jutott visszavenni a hangjából. A hívás végeztével kikapcsolta a telefont, és bedobta a retiküljébe. Amikor az

avenue du Marechalnál kiszállt a kocsiból, a táskát a bal vállára akasztotta, ahogy előre

megbeszélték. A jobb váll azt jelentette, időközben meggondolta magát. A bal váll pedig azt, hogy hajlandó segíteni.

Délkelet felől közelítette meg a place Carnot-t, majd a pár lépéssel mögötte haladó Oleggel és Genagyijjal bevette magát a zsúfolt piacra. A ruhaárusoknál vásárolt két összeillő kasmírszvettert Ivánnak meg Nyikolajnak és egy szandált Annának ahelyett, amelyiket a Pampelonne-parton a legutóbb elvesztett. A csomagokat Olegre bízva a tér közepén elhelyezett ételstandok felé indult, s egy pillanatra lecövekelt, hogy megcsodáljon egy mogorva ábrázatú férfit, aki ratatouille-t készített akkora lábasban, amekkorát Jelena még soha nem látott. Fiatal, sötét hajú nő termett mellette. Elmormolt néhány angol szót, majd beleveszett a tömegbe.

Jelena vett fél kiló ratatouille-t, és Gennagyijnak nyújtotta a dobozt, aztán a boulevard Louis Blanc irányában átlósan keresztezte a teret. Lehajtható tetejű, tűzpiros Audi parkolt a sarkon. Michael ült a kormányja mögött arcát a nap felé fordítva, és rémes amerikai zene bömbölt a rádióból. Jelena az anyósülésre dobta a táskáját, és sietve beszállt. Ahogy a kocsi kilőtt, Jelena egyenesen előrehamult. Ha hátrapillant, Oleget látta volna vörös fejjel a mobiljába üvöltözni. És Gennagyijt, kettőjük közül a fiatalabbat, aki gyalogszerrel vette üldözőbe a kocsit, ki nem engedve a kezéből a ratatouille-t.

42

SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG

- Kicsoda maga?
- Michael Danilov vagyok. Sarah barátja Washingtonból. A férje Mihailnak nevez. Ön is szólíthat így.
- Tudni akarom az *igazi* nevét.
- Ez az igazi nevem.
- Hol dolgozik?
- Tudja, hol dolgozom. Sarah munkatársa vagyok a Dillard Demokráciaközpontban.
- Hová megyünk?
- Olyan helyre, ahol kettesben lehetünk.
- Nincs sok időnk. Biztosra veheti, hogy Ivan máris keres minket.
- Próbáljon nem gondolni Ivánra. Most nem létezik más, csak mi ketten.
- A testőrök látták magát. El fogják mondani Ivánnak, hogy maga volt az, és Ivan nem nyugszik, amíg holtan nem látja.
- A férje nem fog megölni engem, Jelena.
- Nem ismeri őt. A gyilkolás a kedvenc időtöltése.
- Jól ismerem a férjét. Szerелеmből soha nem öl. Csak pénzért.

43

MASSIF DES MAURES, FRANCIAORSZÁG

Kanyargós úton hajtottak a szárazföld belseje felé, neki a Massif des Maures hegyvidékének. Mihail észvesztő iramban, de idegesség és érezhető erőlködés nélkül vezetett. Bal kezét finoman ráhelyezte a kormánykerékre, míg a jobb könnyed természetességgel kezelte a váltót. Ez nem számítógépes szakember, gondolta Jelena. Épp elég időt töltött elit katonák társaságában, hogy felismerje, ha a fajtájukra akad. Mindenesetre megnyugodva vette tudomásul, hogy egyszerűen lecserélte az egyik csapat testőrt egy másikra.

A terep minden megtett kilométerrel egyre nehezebb lett. Jobbra fenyők és eukaliptuszok alkotta sűrű erdő húzódott, balra feneketlen, zöld szurdok. Falvakon süvítettek át, amelyeknek Jelena a nevét sem ismerte. Sajnálkozva gondolt rá, hogy soha nem járt még ezen a vidéken. És megfogadta, hogy egy nap, amikor vége lesz ennek az egésznek, kihozza ide a gyerekeket piknikezni a testőrök nélkül.

A gyerekek...

Hiba volt most rájuk gondolni. Legszívesebben felhívta volna Szonját, hogy jól vannak-e a gyerekek. Legszívesebben visítózva követelte volna ettől a Mihail nevű, fura alaktól, hogy forduljanak vissza. De inkább a haját borzoló szélre és a bőrét cirógató napsütésre koncentrált. Egy férjes asszony, aki éppen arra készül, hogy odaadja magát egy másik férfinak, nem rontja el a szex ígéretének édes kínjait azzal, hogy rátelefonál a gyerekeire. Csak a pillanatra gondol, és pokolba a következményekkel.

Újabb faluhoz érkeztek, mely egyetlen, platánfák árnyékolta utcából állt. Egy trafik előtt rubensi idomú lány trónolt burgundivörös robogóján, arcát sisak és sötét szemüveg takarta. Ahogy közeledtek felé, lámpájával kettőt villantott, és bevágott eléjük. Egy mérföldön át követték, aztán együtt kanyarodtak rá egy földútra, amelyet Van Gogh göcsörtös olajfái szegélyeztek, s a fák zöldezüst levelei pénzérmékként csillogtak a lengedező szélben. A nyomvonal végén nyitott fakapu fogadta őket, és apró, stukkódíszítésű villa udvarára értek. Mihail leállította a motort.

– Vesse az emlékezetébe, Jelena. Fontos, hogy az apró részleteket is megjegyezze. Ivan mindent tudni akar majd.

– Hol vagyunk?

– Valahol a hegyekben. Nem biztos benne. Azonnal vonzalmat éreztünk egymás iránt, amint találkoztunk a Grand Josephben. Ivan nem vett észre semmit, mert Jekatyerina kötötte le a gondolatait. Láttam magán, hogy sebezhető. Csak ki kellett találnom valamit, hogy kettesben maradjak magával. Tudtam, hogy szállodában nem lehet, úgyhogy bátorkodtam egy hétre kivenni ezt a házat a helyi ügynökségtől.

Kihúzta a slusszkulcsot.

– Mindent úgy csinált, ahogy kértük? Felhívta Jekatyerinát a Carltonban? Szétszórta a ruháit a szobában, hogy Ivan és a személyzet lássa?

– Mindent megcsináltam.

– Akkor nincs miért aggódni. Majd megmondja Ivánnak, hogy évek óta gyanakodott a hűtlenségére. Hogy egy ideje rossz szemmel nézett Jekatyerinára, és be is igazolódott a gyanúja, amikor rábukkant azokra a telefonszámokra a mobilján. Megmondja neki, hogy próbálkoztam magánál aznap délután, amikor a villában jártunk. Hogy annyira dühös és sértett volt, hogy nem tudott ellenállni nekem. Megmondja neki, hogy bosszút akart állni, és ennek egy módja volt, ha odaadja a testét egy másik férfinak. Ivan agya el fog borulni, de nem lesz oka kételkedni a sztorija hitelességében, hiszen tudja, hogy bűnös az ellene felhozott vádakban. A szenvedély és a harag vezette magát, amikor lefeküdt velem, és ez olyan bűn, amelyet Ivan túlságosan jól ismer. Idővel megbocsát magának.

– Nekem talán igen, önnek aligha.

– Velem ne törődjön. Különben is nemsokára már gyűlölni fog, amiért bajba kevertem. Szóval ne aggódjon, tudok vigyázni magamra.

– Valóban?

– Ó, nagyon is. – Kinyitotta az ajtót. – Ideje bemenni, Jelena. Van valaki odabent, aki már nagyon várja, hogy találkozzon önnel.

A ház a Villa Soleil tökéletes ellentéte volt, kicsi, takaros épület meszelt falakkal,

terrakottapadlóval és rusztikus provence-i berendezéssel. A durván faragott faasztalnál meghatározhatatlan korú és nemzetiségű férfi ült. Hosszúkás orrát mintha vésővel formálták volna meg, zöld szeméhez hasonlót Jelena még soha nem látott. A férfi lassan felállt, amikor Jelena közeledett hozzá, és egyetlen szó nélkül a kezét nyújtotta. Mihail mutatta be őket egymásnak.

– Íme, a férfi, aki a Cassattot festette, Jelena. Most pedig elkövetem azt a rettenetes szakmai bűnt, hogy elárulom önnek a valódi nevét: Gabriel Allon. Ő akarja, hogy tudja az igazi nevét, mert mélyen tiszteli, és nem akar hazudni önnek. Igazi előkelőséget lát most maga előtt, Jelena... a mi kis világunkban legalábbis Gabriel Allon igazi előkelőség. Én ezennel magukra hagyom önöket.

Mihail elvonult. Gabriel rövid ideig némán nézett Jelenára, majd szemvillantással jelezte, hogy foglaljon helyet az asztal túlsó oldalán. Ő maga visszatelepedett a helyére, és összefűzte a kezét az asztalon. Sötét és sima keze volt vékony, finom ujjakkal. Egy zenész keze, gondolta Jelena. Művészkeze.

– Először is szeretném megköszönni – szólalt meg a férfi.

– Mit?

– Hogy volt bátorsága előlépni.

– Miről beszél?

– Ön miatt vagyunk itt, Jelena. Azért, mert szólított bennünket.

– Én nem szólítottam magukat. Nem szólítottam senkit.

– Dehogynem. Olga Szuhován keresztül szólított minket. És Alekszandr Lubinon keresztül. És Borisz Osztrovszkijon keresztül. Akár tudatában volt, akár nem, ön küldte őket hozzánk. De csak egy kis darabkát adott nekik a történetből. Most el kell mondania a többit.

Volt valami az akcentusában, amit Jelena nem tudott hová tenni. Többnyelvű ember, gondolta. Nincsenek gyökerei. Nincs otthona. És sok neve van.

– Kinek dolgozik?

– Egy kisebb szervezet alkalmazásában állok, amely egyedül Izrael miniszterelnökének tartozik számadással. De más országok is belekeveredtek. A férje ügyletei nemzetközi krízishelyzethez vezettek. És a krízisre adott reakció úgyszintén nemzetközi.

– Sarah is izraeli?

– Csak lélekben. Sarah amerikai. A Központi Hírszerző Ügynökségnél dolgozik.

– És Mihail?

– Mihail tökéletes oroszágából nyilván ön is sejti, hogy Moszkvában született. Kisfiú volt még, amikor áttelepült Izraelbe. Az ön férjéhez hasonlóak miatt hagyta ott Oroszországot. És most a férje azt tervezi, hogy nagyon veszélyes fegyvereket ad el az elpusztításunkra felelködött embereknek.

– Mennyit tudnak?

– Sajnos nagyon keveset. Másképp nem forgattuk volna fel az életét azzal, hogy iderángatjuk. Csupán annyit tudunk, hogy a férje magával az ördöggel kötött üzletet. Már két embert megölt, hogy titokban tartsa. És mások is meg fognak halni, hacsak nem hajlandó segíteni nekünk. – Megfogta Jelena kezét. – Segít nekünk, Jelena?

– Mit kíván tőlem?

– Azt szeretném, ha befejezné, amit elkezdett, amikor megszervezte a találkozót a barátnőjével, Olga Szuhovával. Szeretném, ha elmondaná nekem a teljes történetet.

Öt mérföldre Saint-Tropez-tól keletre dacosan ugrik ki a Földközi-tenger fölé a pointe de l'Ay néven ismert sziklás hegyfok. Az alant elterülő, finom homokos part általában elkerüli az emberek figyelmét, mivel egyetlen butikkal, klubbal vagy étteremmel sem büszkélkedhet. A vállig érő, sötét hajú, sebhelyes lábú lány igen körültekintően választotta meg a helyet, néptelen térrészre húzódva a

sziklák közelében, ahonnét akadálytalan kilátás nyílt a tengerre. Kellemes, bár némiképp magányos délutánt töltött el ott egy napernyő árnyékában, hol műanyag palackból szűrcsölve az ásványvizet, hol megviselt, puha fedelű regény lapjaiba temetkezve, s időnként a tengert kémlelte miniatűr Zeiss távcsövével. Egész pontosan egy *Október* névre keresztelt gigászi jachtot figyelt, amely a parttól három mérföldre ringatódzott a békés vízen.

Három óra tizenöt perckor észrevett valamit a hajó mozgásában, ami felülésre készítette. Elnézte még egy darabig, hogy meggyőződjön első benyomásának helyességéről, azután leengedte a távcsövet, és PDA-t húzott elő vászon strandtáskájából. Az üzenet rövid volt, a továbbítás gyors, mint a villám. Két perccel később, miután a kérésnek megfelelően megerősítette az információt, eltette a szerkentyűt a táskájába, és ismét a tengert fürkészte. A jacht teljes fordulatot vett, és Saint-Tropez felé hasított, akár egy csatahajó. *Kicsit korán ér véget a buli*, gondolta a lány, miközben kezébe vette a könyvét. *Pedig olyan szép napunk van.*

44

MASSIF DES MAURES, FRANCIAORSZÁG

Jelena elsőként a színhelyet vázolta fel, legalább annyira a maga, mint a férfi kedvéért. Ősz volt, mondta. November. November *közepe*, tette hozzá, csak hogy ne hagyjon ki semmit. A vidéki dácsájukban időztek Ivánnal, ebben a fenyőfa és üvegpalotában Moszkvától északra. A dácsát kisebb hasonmása romjaira építették, amelyet még Ivan apja kapott Leonyid Brezsnyevtől. Erősen havazott. Jó kis orosz havazást kell elképzelni, amely olyan, mint a szitáló hamu vulkánkitörés után.

– Késő este Ivánt telefonon keresték. Miután letette, azt mondta, pár óra múlva eljön néhány üzlettársa egy fontos megbeszélésre. A nevüket nem kötötte az orromra, én meg tudtam, hogy jobb, ha nem kérdezősködöm. Az este hátralévő részében képtelen volt megnyugodni. Idegesen járkált fel s alá. Átkozta az orosz időjárást. Ismertem a jeleket. Láttam már a férjemet hasonló hangulatban. Ivan mindig izgatottan készül a bálra.

– Bálra?

– Bocsásson meg, Mr. Allon. Ivan és az emberei használják ezt a kifejezést, amikor az üzleti tranzakcióikról beszélnek. „Gondoskodnunk kell a *báli* előkészületekről.” „Le kell foglalnunk egy termet a *bálra*. ”

„Melyik zenekart szerződtetjük a *bálra*? ” „Hány ülőhelyre lesz szükség a *bálon*? ” „Hány üveg vodka kell?” „Mennyi kaviár?” „Hány vekni fekete kenyér?” Nem tudom, kit akarnak átrázni ezzel a maszlaggal, de engem nem sikerül, az biztos.

– Ivan látogatói csakugyan aznap éjjel érkeztek?

– Igen. Éjjel fél háromkor, hogy pontos legyenek.

– Láta őket?

– Igen, láttam.

– Írja le nekem a jelenetet. Ne hagyjon ki semmit, Jelena. A legapróbb részlet is fontos lehet.

– Összesen nyolcan voltak, meg Ivan néhány testőre. Arkagyij Medvegyev is ott volt. Arkagyij vezeti a férjem biztonsági szolgálatát. A testőrök úgy emlegetik a háta mögött, mint Ivan rosszabbik énjét.

– Honnan jött a küldöttség?

– Afrikából. A Szaharától délre eső vidékről – mondta Jelena, és elmosolyodott. – Sarah szakterülete.

– Melyik országból?

- Azt nem tudnám megmondani.
- Találkozott velük?
- Ivan *soha* nem engedi, hogy találkozzam velük.
- Láta már valamelyiket azelőtt?

– Nem, csak a klónjaikat. Mind olyan egyforma. Más nyelven beszélnek, más zászló alá tartoznak, más célokért küzdenek, de végül is mind egyforma.

- Ön hol tartózkodott, míg ők a dácásban voltak?
- Odafönt, a hálósobánkban.
- Hallotta a hangjukat?
- Időnként. A vezetőjük igazi óriás volt mély baritonnal. A falak is beleremegtek. A nevetése akár a mennydörgés.

– Ha mint nyelvészt kérdezem, Jelena, melyik európai nyelvhez hasonlítaná a nyelvet, amelyen beszéltek?

- A franciához. Egyértelműen a franciához. Olyan volt a ritmusa, tudja.

Először ittak, mondta. Mindig ittak, ha Ivan a báljait tervezgette. Mire kezdetét vette az igazi alkudozás, a vendégek nyelve alaposan megoldódott, de Ivan meg sem próbálta csendre inteni őket, legkevésbé a bariton hangú vezetőt. Jelena elkapott néhány ismerős szót és kifejezést: AK, RPG. Aknavető. Különféle lőszerek. Nehézfegyverzetű helikopterek. Tankok.

– Hamarosan már a pénzről vitakoztak. Bizonyos fegyverek és fegyverrendszerek áráról. Jutalékokról. Vesztegetési pénzekről. A szállítás és a kezelés költségeiről. Eleget tudtam a férjem üzleti ügyeiről, hogy lássam, itt valami *komoly* üzlet van készülöben... minden bizonnyal egy nemzetközi embargó alatt álló afrikai országgal. Tudja, Mr. Allon, azok keresik fel a férjemet, akik törvényesen a piacon nem tudnak fegyverhez jutni. Ennek köszönheti Ivan a sikerét. Speciális szükségletet elégít ki. És ezért fizetnek a világ legszegényebb országai képtelenül magas árat a fegyverekért, hogy aztán kedvükre gyilkolhassák egymást.

- Mennyire komoly ez az üzlet?

– Ennél a nagyságrendnél már több százmillió dollárban számolnak – felelte Jelena, majd rövid szünet után hozzátette: – Ivánnak a szeme se rebbent, amikor két és fél millió dollárt kértem tőle azért az értéktelen Cassattért. Mit gondol, miért?

- Meddig maradtak az idegenek?

– Kora reggelig. Amikor elmentek végre, Ivan feljött a hálósobánkba. Fel volt dobva. Láttam már ilyennek. Vérszagot kapott. Bemászott az ágyba, és gyakorlatilag megerőszakolt. Kellott neki egy test, amelyet a magáévá tehet. Mindegy kié. Az enyém épp kéznél volt.

- Mikor jött rá, hogy ez az üzlet más, mint a többi?

- Két nappal később.

- Mi történt?

- Felvettem a telefont, amikor nem kellett volna. És nem tettem le elég hamar. Ilyen egyszerű.

- Ez még mindig a dácásban történt?

- Nem, addigra már visszatértünk Zsukovkába.

- Ki telefonált?

- Arkagyij Medvegyev.

- Mit akart?

- Probléma adódott a bál végső előkészületeinél.

- Miféle probléma?

- Nagy. Az áru eltévedésével kapcsolatban.

Ivának volt egy szokása, ha nagy fogást csinált. Ő hepajnak nevezte. Egy éjszaka a városban az ügyfelek minden költségét ő állta, és minél nagyobb üzletről volt szó, annál nagyobb murit csaptak. A legfelkapottabb bárokban ittak. A legdivatosabb éttermekben vacsoráztak. És az este záróakkordjaként megittak valamit a leggyönyörűbb leányzókkal, akiket Moszkva nyújtani tudott. Mindezt Ivan testőreinek gyámkodása mellett, csak hogy ne legyen semmi zűr. Az afrikaiak tomboltak. Este hatkor kezdték, és abba se hagyták másnap este kilencig, amikor beájultak az ágyukba az Ukrajna szállóban.

– Ez az egyik oka, hogy Ivánnak olyan sok visszajáró ügyfele van. Tudja, hogyan bánjon velük. Se késedelem, se hiányzó áru, se rozsdás golyók. A diktátorok és a hadurak ki nem állhatják a rozsdás golyókat. Azt mondják, Ivan áruja mindig első osztályú, csakúgy, mint a partik, amelyeket rendez.

Az üzletkötés utáni hepajok még egy előnnyel jártak amellest, hogy garantálták a vásárlók hűségét. Lehetővé tették Ivan és biztonsági szolgálata számára, hogy információt szerezzenek a kliensekről olyan pillanatokban, amikor az alkohol és a szórakozás egyéb formái elaltatták az éberségüket. Az afrikai küldöttség esetében akkora húzásról volt szó, hogy Arkagyij Medvegyev személyesen vette kézbe a dolgokat. Alig öt perccel azután, hogy az Ukrajna szállónál megszabadult az afrikaiaktól, már hívta is Ivánt.

– Arkagyij valamikor KGB-s volt. Mint Ivan. Általában végtelenül flegmán viselkedik. De aznap este nem. Feldúlt volt. Egyértelműen olyasmit tudott meg, ami nem tette boldoggá. Le kellett volna tennem, de képtelen voltam elvenni a kagylót a fülemtől. Úgyhogy letakartam a tenyeremmel, és visszatartottam a lélegzetem. Szerintem öt percig nem vettem levegőt. Úgy éreztem, ott rögtön kiugrik a szívem a helyéből.

– Ivan hogyhogy nem tudta, hogy ön is a vonalban van?

– Biztos ugyanabban a pillanatban vettünk fel két külön készüléket. Mázhim volt. Piszok nagy mázhim. Különben most nem lennék itt. És ön sem.

– Mit mondott Arkagyij Ivánnak?

– Azt mondta, az afrikaiak jókora haszonnal készülnek továbbadni a *báli* készletek egy részét egy harmadik félnek. És ez a *harmadik fél* nem a szokásos lázongó afrikai söpredék. – Jelena lehalkította a hangját, és összeráncolta a szemöldökét, hogy kellően férfias komolyságú legyen az arca. – „Ezek a legrosszabbak, Ivan” – mondta Arkagyij hangját utánozva. – „Repülőgépeket vezetnek neki épületeknek, és hátizsákba rejtett bombákat robbantanak európai metróállomásokon. Ezek nőket és gyerekeket gyilkolnak, Ivan. Fejeket csapnak le. Torkokat vágnak el.”

– Al-Kaida?

– A nevüket egyszer sem ejtette ki, de én tudtam, kikről beszél. Azt mondta, azonnal vissza kell lépni az üzlet szóban forgó részétől, mert a portéka túlságosan veszélyes ahhoz, hogy csak úgy akárkinek a kezébe kerüljön. Azt mondta, kellemetlen következményei lehetnek a dolognak. Oroszország és Ivan meg a hálózata szempontjából is.

– Ivan hogy reagált?

– A férjem nem osztotta Arkagyij kétségeit. Épp ellenkezőleg. A kérdéses áru az egész üzlet legjövedelmezőbb része volt. Úgyhogy Ivan a visszalépés helyett ragaszkodott hozzá, hogy a friss információk fényében újratárgyalja az egész ügyletet. Ha az afrikaiak tetemes haszonnal kívánnak továbbadni a cucon, Ivan se akart kimaradni a dologból. Ráadásul fennállt a lehetősége, hogy a szállítás és a kezelés miatt még több pénz áll a házhoz. „Miért hagynánk, hogy az afrikaiak szállítsák le a fegyvereket?”, kérdezte. „Mi is le tudjuk szállítani őket, és még keresünk is rajta néhány százezret.” Így szerzi Ivan a pénze java részét. Saját áruszállító flottája van. A világon bárhová el tudja juttatni a fegyvereket. Leszállópálya kérdése az egész.

– Nem merült fel Ivánban, hogy ön kihallgatta a beszélgetést? ¹

– Soha nem tett vagy mondott olyat, ami erre utalt volna.

– Szóval újabb találkozóra került sor az afrikaiakkal?

– Másnap este, miután kijózanodtak, eljöttek hozzánk Zsukovkába. A hangulat már nem volt olyan szívélyes, mint első alkalommal. Ordibáltak, főleg Ivan. A férjem nem állhatja a kettős ügyleteket. Olyankor előbújik belőle az ördög. Megmondta az afrikaiaknak, hogy tudja, mik a terveik. És közölte velük, ha nem juttatnak neki megfelelő részesedést az üzletből, elfelejthetik az egészet. A bariton hangú óriás üvöltözött vele egy darabig, de végül beadta a derekát, és elfogadta Ivan követeléseit. Másnap este, mielőtt hazarepültek, a frissen megkötött üzlet örömeire újabb hepajt csaptak. Minden bűnük megbocsáttatott.

– Hogy utaltak a szóban forgó árura?

– Tűnek nevezték. Oroszul a tű *igla*. Azt hiszem, Nyugaton az SA-18 a megnevezése ennek a fegyverrendszernek. Vállról indítható légelhárító rakétáról van szó. Bár nem vagyok szakértő a témában, úgy tudom, az SA-18 nagyon pontos és rendkívül hatásos.

– A világ egyik legveszedelmesebb légelhárító fegyvere. De biztos benne, Jelena? *Biztos*, hogy az *igla* szót használták?

– Tökéletesen. És abban is biztos vagyok, hogy a férjemet egy cseppet sem érdekelte, hogy ártatlanok százai vagy akár ezrei halhatnak meg a fegyvereitől. Őt kizárólag az érdekelte, hogy megkapja a koncát. Én meg ott álltam ezzel az információval. Muszáj volt tennem valamit.

– Mit tett?

– Mit tehettem volna? Menjek a rendőrségre? Mi, oroszok, nemigen járunk a rendőrségre, inkább elkerüljük. Akkor az FSZB? Hiszen a férjem az FSZB. A hálózata az FSZB védelme alatt, az FSZB jóváhagyásával tevékenykedik. Ivan öt perc alatt megtudta volna, ha elmegyek az FSZB-hez. És a gyerekeim anyja nélkül nőnek fel.

Szavai egy ideig a levegőben lógtak, felesleges emlékeztetőként az általuk játszott játék következményeire.

– Mivel az orosz hatóságokhoz egyszerűen nem mehettem, más módot kellett találnom, hogy hírül adjam a világnak, mire készül a férjem. Megbízható emberre volt szükségem. Olyasvalakire, aki felfedheti a titkot anélkül, hogy kiderülne, én vagyok a forrás. Ismertem egy ilyen embert, együtt tanultunk nyelveket a Leningrádi Egyetemen. A kommunizmus bukása után híres riporter lett belőle Moszkvában. Azt hiszem, ön is ismeri a munkásságát.

Noha Gabriel őszinteséget ígért Jelenának, a beszélgetés egyetlen részletét illetően nem volt egészen az hozzá: nem ő volt az egyetlen, aki hallgatta. Két apró, rejtett mikrofon és védett műholdas kapcsolat segítségével élőben sugározták a beszélgetést a világ négy pontjára: a Saul király útjára Tel-Avivban, az MI5 és az MI6 főhadiszállására Londonban, és a CIA főhadiszállására a virginiai Langley-ben. Adrian Carter megszokott foteljában ült, amelyet a nemzeti titkosszolgálat igazgatója számára tartottak fenn. Cartert, aki krízishelyzetben mindig higgadt távolságtartással viselkedett, szemlátomást kissé untatták a hallottak, akár egy álmosító rádióközvetítés. A helyzet azonnal megváltozott, amint Jelena kiejtette az *igla* szót. Carter beszélt oroszul, ezért nem volt szüksége Jelenára tolmácsolására ahhoz, hogy felfogja a szó jelentőségét. A nő további fejtegetését már végig sem hallgatta, csak felkapta a telefont, amely egyenesen és csakis az igazgató íróasztalával volt összeköttetésben.

– Az Allah nyilai tényleg létezik – mondta Carter. –Valakinek figyelmeztetnie kell a Fehér Házat. *Most rögtön.*

Kisétáltak a teraszra. Kicsi terasz volt két mandulafenyőtől árnyékolva, cserepes növényekkel és virágokkal telezsúfolva. Öreg olajfaliget vezetett egy aprócska szurdokhoz, s a hegy másik oldalán két piciny kis villa állt, amelyeket mintha Cézanne festett volna. Valahol a távolban kisgyerek sírt hisztérikusan az anyja után. Jelena igyekezett kirekeszteni a hangot a fejéből, miközben elmesélte Gabrielnek a történet végét. A csendes ebédet Olga Szuhovával. Alekszandr Lubin rémálomba illő halálát Courchevelben. És hogy kis híján idegösszeomlást kapott, amikor Borisz Osztrovszkijt meggyilkolták a Szent Péter-bazilikában.

– Teljesen elzárkóztam a külvilág elől. Tévét se néztem. Nem olvastam újságot. Félttem... félttem megtudni, hogy lelöttek egy repülőgépet, vagy meggyilkoltak miattam még egy újságíró. Végül az idő előrehaladtával sikerült meggyőzőnöm magam, hogy semmi sem történt. Nincsenek semmiféle rakéták, mondtam magamban. Nem jártak semmilyen hadurak az otthonomban, hogy fegyvereket vásároljanak a férjemtől. Nincs semmiféle titkos terv, hogy a szállítmány egy részét átpasszolják az al-Kaida terroristáinak. Egyáltalában nincsenek semmilyen terroristák. Csak rossz álom volt. Félreértés. Átverés. Aztán felhívott Alistair Leach barátom, hogy lenne egy Mary Cassatt-festmény. És most itt vagyok.

Odaát, a völgyben tovább zokogott a kisgyerek.

– Nincs *senki*, aki megvigasztalna szegénykét? – Jelena Gabrielre nézett. – Vannak gyermekei, Mr. Allon?

Gabriel tétovázott, aztán őszintén válaszolt.

– Volt egy fiam – mondta halkán. – Egy terrorista bombát rejtett a kocsimba. Dühös volt rám, mert végeztem a testvérével. Akkor robbant fel, amikor a feleségem és a fiam az autóban ült.

– A felesége?

– Ő túlélte. – Egy ideig némán meredt a szurdok felé. – Talán jobb lett volna, ha nem éli túl. Jó néhány másodpercbe telt, mire ki tudtam szedni a kocsiból. Súlyos égési sérüléseket szenvedett.

– Uramisten, bocsásson meg. Nem lett volna szabad...

– Semmi baj, Jelena. Régen történt.

– Izraelben?

– Nem, nem Izraelben. Bécsben. Nem messze a székesegyháztól.

A völgyben végre elhallgatott a gyermek, de Gabriel nem vette észre, mert minden figyelmét egy üveg rozé kinyitásának szentelte. Töltött, és Jelenának nyújtotta a poharat.

– Igyon. Fontos, hogy érződjön a bor a leheletén, amikor hazamegy. Ivan miatt.

Jelena az ajkához emelte a poharat, s a lány szellőben hajladozó fenyőfákat figyelte.

– Hogy történhetett ez? Hogy kerülünk mi ide?

– Önt egy telefonhívás hozta, amelyet nem kellett volna hallania. Én Borisz Osztrovszkij miatt jöttem. Osztrovszkij miattam utazott Rómába. Hogy beszéljen nekem Ivánról. De meghalt a karomban, mielőtt megtehetné volna. Ezért kellett elutaznom Moszkvába, hogy találkozzam Olgával.

– Vele volt, amikor a bérgyilkosok megpróbálták megölni?

Gabriel bólintott.

– Hogy volt képes élve kijutni abból a lépcsőházból?

– Erről majd legközelebb, Jelena. Igyon egy kis bort. Spiccesen kell hazamennie.

Az asszony engedelmeskedett, aztán megkérdezte:

– Lenin, a dicső forradalmár, a Szovjetunió atyja szavaival élve: mi a teendő? Mit tegyünk a rakétákkal, amelyeket a férjem a gyilkosok kezébe helyezett?

– Irdatlan mennyiségű információt nyújtott nekünk, Jelena. Ha szerencsénk van, úgy értem, *nagyon* nagy szerencsénk, talán megtaláljuk őket, mielőtt támadásba lendülnének. Nehéz lesz, de meg fogjuk próbálni.

– Megpróbálják? Ezt meg hogy érti? Meg *kell* állítaniuk őket.

– Az nem olyan egyszerű, Jelena. Sok mindent nem tudunk. Melyik afrikai országgal tárgyalt a férje? Leszállították-e már a fegyvereket? Eljutottak-e már a terroristákhoz? Van-e egyáltalán időnk cselekedni?

Gabriel szónoki kérdésnek szánta szavait, de Jelena úgy reagált, mintha egyenesen nekiszegezte volna őket.

– Bocsásson meg – mondta. – Szörnyen ostobának érzem magam.

– Ugyan miért?

– Azt hittem, ha beszélek önnek az üzletről, elegendő információja lesz, hogy megtalálja a fegyvereket, mielőtt bevetnék őket. De mit értem el? Két ember meghalt. A barátnőm fogoly a moszkvai lakásában. És a férjem rakétái még mindig ott vannak valahol.

– Nem azt mondtam, hogy lehetetlen, Jelena. Csak nehéz lesz.

– Mire van még szüksége?

– Sokat segítene, ha papíron is látnánk.

– Vagyis?

– A végfelhasználóról szóló bizonylatok. Árujegyzékek. Szállítási nyilvántartások. Transzitudokumentumok. Banki kimutatások. Elektronikus átutalásokról szóló bizonylatok. Bármilyen alapon nyomon követhetjük az eladást vagy az áru mozgását.

Jelena hallgatott egy darabig. Amikor megszólalt, a fák lombjában motozó szélről alig lehetett hallani a szavait.

– Azt hiszem, tudom, hol juthatunk hozzá az információkhoz – mondta.

Gabriel ránézett.

– Hol, Jelena?

– Moszkvában.

– Mi is hozzá tudunk férni?

– Nem. Nekem kell csinálnom. Egyedül.

– A férjem igazi sztálinista. Olyasmi ez, amit nem vallana be nyíltan, még Oroszországban se.

Jelena belekortyolt a rozéba, aztán a halványuló napfény felé tartotta, hogy megnézze a színét.

– A Sztálin iránti odaadás befolyásolta akkor is, amikor az ingatlanjait vásárolta. Zsukovka, ahol mostanában élünk, eredetileg zárt dácsafalu volt, amelyet a párt legmagasabb rangú tisztviselőinek, illetve néhány különleges képességekkel megáldott tudósoknak és zenészeknek tartottak fenn. Ivan apja soha nem jutott olyan magasra, hogy Zsukovkában legyen dácsháza, és ez mindig rosszul érintette Ivánt. A Szovjetunió bukása után, amikor elegendő pénz birtokában bárki vehetett arra ingatlant, Ivan megvásárolt egy telket, amely eredetileg Sztálin lányáé volt. A rakparton álló házban is vásárolt egy nagyobb lakást. Átmeneti szállásnak használja, de irodája is van benne. Feltételezem, hogy a szeretőit is oda hordja. Én csak párszor jártam ott. Az az épület tele van szellemekkel. A lakók szerint ha éjjel elég alaposan fülel az ember, még mindig hallani a sikolyokat. Némán nézett Gabrielre.

– Tudja, melyik épületről van szó, Mr. Allon? Ismeri a házat a rakparton?

– Az a gigantikus épület a Szerafimovics utcán a Mercedes-Benz-csillaggal a tetején. A harmincas évek elején építették a nőmenklatura elitje részére. A nagy terror éveiben Sztálin a borzalom házává változtatta.

– Szóval, megtanulta a leckét – mondta Jelena a borospoharába bámulva. – Sztálin majd

nyolcszáz lakót gyilkolt meg, azt a férfit is beleértve, aki a férjem lakásában lakott. Magas tisztséget töltött be a külügyminisztériumban. Sztálin csatlósai arra gyanakodtak, hogy a németeknek kémkedik, így aztán elvitték a butovói vesztőhelyre, és agyonlőtték. Senki sem tudja, Sztálin hány áldozata fekszik ott a föld alatt. A kormány néhány évvel ezelőtt átadta a területet a pravoszláv egyháznak, amely azóta is keresi a maradványokat. Nincs szomorúbb hely Oroszországban Butovónál, Mr. Allon. Özvegyek és árvák kószálnak az árkok mellett azon töprengve, hol feket a férjük és az apjuk. Mi Sztálin áldozatait gyászoljuk Butovóban, miközben a férjemhez hasonló emberek milliókat fizetnek a rakparti ház lakásaiért. Ilyen csak Oroszországban létezhet.

– Hol a lakás?

– A kilencedik emeleten, kilátással a Kremlre. Ivan és Arkagyij napi huszonnégy órában őriztetik a lakást. Ivan irodájának ajtaja faborítású, de alatta olyan acél rejlik, amelyet kirobbantani se lehet. A beléptető rendszer számkódos, biometrikus ujjlenyomat-olvasóval. Mindössze három ember ismeri a kódot: Ivan, Arkagyij és én. Az irodai számítógépet jelszó védi. Van még egy széf, ugyancsak számkódos, biometrikus szkennelrel, jelszóval védve. A férjem összes titka abban a széfben van. Lemezen tárolja őket egy KGB-s titkosító szoftverrel.

– Ön beléphet az irodába?

– Normális körülmények között csak akkor, ha Ivan is velem van. De vészhelyzetben egyedül is bemehetek.

– Mit ért vészhelyzetben?

– Ha Ivan kiesik azoknak a kegyéből, akik a folyó túlsópartján, a Kremlben ücsörögnek. Ivan mindig úgy képzelte, hogy ilyen forgatókönyv esetén Arkagyijjal együtt tartóztatják le. Akkor aztán csak rajtam múlik, hogy a széfben tárolt dokumentumok ne kerüljenek rossz kezekbe.

– El kell távolítania őket?

Jelena megrázta a fejét.

– A széf belsejében bombákat helyeztek el. Ivan megmutatta, hová rejtették az elsütő billentyűt, és megtanított rá, hogyan kell működésbe hozni. Biztosított róla, hogy gondosan kalibrálták a bombákat: kizárólag a széf tartalmát semmisítik meg, más kárt nem okoznak.

– Mi a jelszó?

– Sztálin születésnapjának numerikus verziója: 1879. december 21. De a jelszó egymagában semmit nem ér. A hüvelykujjam is kell hozzá. És ne higgye, hogy át tudja rázni a szkennert. Az ör soha nem fogja kinyitni az ajtót egy ismeretlennek. Én vagyok az egyetlen, aki bejuthat a lakásba, és egyedül én férhetek hozzá a széf tartalmához.

Gabriel felállt, és az alacsony kőkorláthoz sétált, a terasz végére.

– Nem tudja elvinni a lemezeket úgy, hogy Ivan ne jöjjön rá. És ha rájön, megöli, ahogy megölte Alekszandr Lubint és Borisz Osztrovszkijt.

– Nem tud megölni, ha nem talál meg. Márpedig nem fog megtalálni, ha ön és a barátai jó munkát végeznek, és elrejtene. – Rövid szünetet tartott, hogy szavai elérjék a kívánt hatást. – Engem és a gyerekeket természetesen. Valahogyan el kell távolítani a gyerekeimet Ivan közeléből.

Gabriel lassan megfordult.

– Tisztában van vele, miről beszél?

– A hidegháború alatt azt hiszem, disszidálásnak neveztük az ilyesmit.

– Az élete, ahogy eddig ismerte, véget ér. Elveszíti a házait. Elveszíti a pénzét. Elveszíti a festményeit. Nem lesz több téli kirándulás Courcheyelbe. Lemondhat a Saint-Tropez-i nyaralásokról. És a végtelen knightsbridge-i bevásárló körutakról. Soha nem teheti a lábát Oroszországba. És az életét azzal fogja tölteni, hogy Ivan elől rejtőzködik. Jól gondolja át, Jelena. Valóban hajlandó feladni

mindezt, hogy segítsen nekünk?

– Tulajdonképpen mit adnék fel? Hozzámentem egy férfihoz, aki titkos fegyvereket adott el az al-Kaidának, és megölt két újságíró, csak hogy ez ne derüljön ki. Ez az ember engem annyira semmibe vesz, hogy képes elhozni a házamba a szeretőjét. Az egész életem hazugság. Csak a gyerekeim vannak. Megszerzem önnek azokat a lemezeket, és disszidálok. Csak távolítsa el a gyerekeimet Ivan közeléből. Csak ígérje meg, hogy nem eshet bántódásuk.

Jelena megragadta Gabriel csuklóját. A férfi bőre olyan forró volt, mintha láz gyötörné.

– Az az ember, aki képes Mary Cassattot hamisítani, vagy összehozni egy ilyen találkozót, biztosan ki tudja találni, hogyan távolítsa el a gyerekeimet az apjuk közeléből.

– Hiszen rájött, hogy a kép hamisítvány.

– Csak mert jó szemem van.

– Ivánhoz ennél több kell. Ha át akarja verni, tökéletes alakítást kell nyújtania. És ha nem sikerül, talán holtan végzi.

– Leningrádi lány vagyok. Párthű családban nőttem fel. Tudom, hogyan lehet megverni őket a saját játszmájukban. Ismerem a szabályokat. – Megszorította Gabriel csuklóját, és egyenesen a szemébe nézett. – Csak ki kell találnia, hogyan mehetek vissza Moszkvába úgy, hogy Ivan ne fogjon gyanút.

– És utána ki kell hoznom onnét. A gyerekeivel *együtt*.

– Hát igen.

Gabriel megtöltötte a nő poharát, és leült mellé.

– Hallom, gyengélkedik az édesanyja.

– Ezt meg honnét tudja?

– Lehallgattuk a telefonbeszélgetéseit. *Az összesét.*

– Múlt héten rájött a szédülés. Azóta is nyaggat, hogy látogassam meg.

– Talán tényleg meglátogathatná. Elvégre az után, amit a férje művelt, szerintem jót tenne önnek, ha egy kis időt az anyjával töltene.

– Igen, azt hiszem, csakugyan jót tenne.

– Megbízhat az édesanyjában?

– Anyám egyenesen gyűlöli Ivánt. Akkor lenne a legboldogabb, ha elhagynám.

– Moszkvában él?

Jelena bólintott.

– Mi vittük oda apám halála után. Ivan tündéri kis lakást vásárolt neki egy új építésű házban a Kutuzovszkij proszpekten, amit halálosan utál.

Gabriel elgondolkodva a kezére támasztotta az állát, s fejét félrehajtotta.

– Szükségem lesz egy levélre. Az ön kézírásával. Tele személyes információkkal önről és a családjáról, hogy az édesanyja biztosan elhiggye, ön írta.

– És aztán?

– Mihail hazaviszi a férjéhez. Ön pedig erősen igyekszik elfelejteni ezt a beszélgetést.

Ugyanebben a pillanatban Tel-Avivban, a Saul király út lesötétített műveleti szobájában Ari Samron levette füléről a fejhallgatót, és gyilkos pillantást vetett Uzi Navotra.

– Árulj el nekem valamit, Uzi. Mikor adtam felhatalmazást a disszidálásra?

– Szerintem soha, főnök.

– Küldj a fiúnak egy üzenetet. Mondd meg neki, hogy holnap estére legyen Párizsban. Mondd meg, hogy lenne hozzá néhány szavam.

– Mi a véleménye róla?

A kérdés oroszul hangzott el. Jelena megpördült, és Mihailt pillantotta meg a nyitott franciaajtóban, keze zsebre dugva, napszemüvege feltolva a homlokára.

– Lenyűgöző – felelte Jelena. – Hová tűnt?

Mihail úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést.

– Megbízhat benne, Jelena. Az életét is rábízhatja. És a gyermekei életét. – Felemelte a kezét. – Szeretnék mutatni ezt-azt, mielőtt elmegyünk.

Jelena követte Mihailt a villába. A rusztikus asztalra időközben romantikus ebédet varázsoltak. Mihail hangján hálósobai intimitás érződött, amikor megszólalt.

– Megebédeltünk, Jelena. Itt várt az étel az asztalon, amikor megérkeztünk. Pontosan így. Emlékezzen erre. Emlékezzen minden részletre.

– Mikor ettünk? Előtte vagy utána?

– Előtte – válaszolta Mihail elismerő mosollyal az arcán. – Először feszült volt. Nem volt biztos magában. Lazítottunk. Finomat ettünk. Jó bort ittunk. És a rozé megtette a hatását. – Kivette az üveget a jeges vödörből. – Bandoli bor. Jéghideg. Pont ahogy szereti. – Töltött egy pohárral, és Jelenának nyújtotta. – Igyon még egy keveset, Jelena. Érződnie kell a leheletén, amikor hazamegy.

Jelena elvette a poharat, és a szájához emelte.

– Van itt még valami, amit látnia kell – mondta Mihail. – Kérem, jöjjön velem.

Bevezette a villa nagyobbik hálósobájába, és megkérte Jelenát, hogy üljön a vetetlen ágyra. Mihail utasítására Jelena fejben lefényképezte a szobát. Elraktározta magában a sérült fiókos szekrényt, a fonott hintaszéket, az egyetlen ablakban lógó foszladozó függönyt, a fakó Monet-nyomatokat kétoldalt, a fürdőszobaajtó mellett.

– Igazi úriemberként viselkedtem. Pont ilyenről álmodott. Önzetlen voltam. Minden vágyát teljesítettem. Kétszer szeretkeztünk. Én harmadszor is akartam, de már késő volt, és maga elfáradt.

– Remélem, nem okoztam csalódást.

– Épp ellenkezőleg.

Mihail belépett a fürdőszobába, felkattintotta a villanyt, és magához intette Jelenát. Alig fértek el, és egymáshoz súrlódott a válluk, miközben a férfi beszélt.

– Miután végeztünk, maga lezuhanyozott. Ezért nem érezni magán a szeretkezés illatát. Megtenné, Jelena? Még haza kell vinnünk a férjéhez.

– Mit tegyek meg?

– Zuhanyozzon le, természetesen.

– Mármint igazából?

– Igen.

– De hát nem szeretkeztünk.

– Dehogynem. Ami azt illeti, kétszer is. Én harmadszor is akartam, de már késő volt. Álljon a zuhany alá. Vizezze be a haját. Kenje el a sminkjét. Dörzsölgesse az arcát, hogy úgy nézzen ki, mintha csókolózott volna. És használjon szappant. Úgy kell hazamennie, hogy érződjön magán az idegen szappan illata.

Mihail megnyitotta a csapot, és halkán kisurrant a fürdőszobából. Jelena meztelenre vetkőzött, és beállt a zuhany alá.

Jean-Luc a napnak ezt a szakaszát kedvelte leginkább: az ebéd és a vacsora közti békeidőszakot, amikor egy pohár pastisszal jutalmazta magát, és nyugodt körülmények között szövögette az esti haditervet. A foglalási listán végigfutva rögtön látta, hogy sűrű éjszaka elé néz: amerikai rapper tízfős kísérettel, kegyvesztett francia politikus újdonsült gyerekenyasszonyával, olajsejk az emirátusokból – Dubajból vagy Abu-Dza-biból, Jean-Luc képtelen volt megjegyezni – és egy olasz üzletember, kétes alak, aki azért tette át a székhelyét Saint-Tropez-ba, mert Milánóban vádat emeltek ellene. Mindazonáltal ebben a pillanatban a Grand Joseph a béke szigete volt; a vászon-, kristály- és ezüstnemű háborítatlanságát csupán két spanyol vendég törte meg, akik egymagukban iddogáltak a bár távoli végében. Na meg egy piros Audi kabriolet, amely pontosan a bejárat előtt parkolt, semmibe véve a régóta érvényben lévő rendeletet, arról a számtalan ediktumról nem is beszélve, amelyeket maga Joseph bocsátott ki.

Jean-Luc belekortyolt a pastisba, és megnézte magának a kocsi két utasát. A kormány mögött ülő férfi a harmincas évei elején járhatott, és magától értődően olasz napszemüveget viselt. Vonzó férfi árnyalatnyi szlávos beütéssel, és roppant mód meg volt elégedve magával. Nála jóval idősebb, de nem kevésbé vonzó nő ült mellette. Haját laza kontyba fogta, ruhája pedig úgy festett, mintha abban aludt volna. Szeretők, szögezte le magában Jean-Luc. Kétségtelenül szeretők. Mi több, biztos volt benne, hogy nemrégiben látta is őket az étteremben. A nevük is eszébe jut majd. Végül mindig eszébe jutottak a nevek. Jean-Lucnek egyszerűen így működött az agya.

Rövid beszélgetés után megcsókolták egymást, ami minden további kétséget elaltatott afelől, hogy mivel töltötték a délutánt. Mint kiderült, ez volt a búcsúcsók, mert a következő pillanatban a nő már egyedül állt a tér napsütötte utcakövén, az Audi pedig olyan iramban süvített tova, mintha bűntény helyszínéről pucolna el. A nő figyelte a kocsit, ahogy eltűnik a sarkon, aztán hátraarcot csinált, és megindult a Joseph bejárata felé. Jean-Luc ekkor döbbsent rá, hogy Jelena Harkova az, Ivan Harkov felesége, az orosz oligarcháé, aki nagykanállal szereti. Na de hol vannak a testőrök? És miért kócos a nő haja, és gyűrött a ruhája? És az isten szerelmére, miért csókolt meg egy másik férfit egy piros Audiban a place de l'Hôtel de Ville kellős közepén?

Amikor a nő az étterembe lépett, a szokásosnál fesztelenebbül ringatta a csípőjét. Táskája vidáman himbálódzott a bal vállán.

– *Bonsoir, Jean-Luc* – csicseregte, mintha mi se történt volna, és Jean-Luc visszacsicseregte: *bonsoir*, mintha nem látta volna a saját szemével, ahogy szájon csókolja a szösze fiút, fél perce sincs. A nő letette a táskáját a bárnál, kihúzta a cipzárt, majd elővette a mobilját, és kedvetlenül bepötyögött egy számot. Elmormogott néhány orosz szót, aztán dühös kattintással összezsugorította a készüléket.

– Hozhatok valamit önnek, Jelena? – érdeklődött Jean-Luc.

– Jólesne egy kis Sancerre. És egy cigaretta, ha tudna adni.

– A Sancerre-t azonnal hozom, de cigarettával nem szolgálhatok. Ez az új törvény. Franciaországban nincs több dohányzás.

– Mi jöhet még, Jean-Luc?

– Ki tudja – felelte a főpincér a pastis fölött vizsgálgatva Jelenát. – Jól van, Jelena?

– Soha jobban. De tényleg jól jönne az a bor. Jean-Luc emberes mennyiséget, a szokásos adag dupláját töltötte ki a Sancerre-ből, és Jelena elé tette a poharat, a bárpultra. Jelena épp a szájához emelte, amikor két fekete Mercedes állt meg csikorgó kerekekkel a téren. A nő hátrapillantott, a homlokát ráncolta, és egy húszast dobott a pultra.

- Azért kösz, Jean-Luc.
- A ház vendége volt, Jelena.

Jelena felállt, vállára vette a táskát, aztán csókot repített a főpincér felé, és dacos léptekkel, ahogy szabadságharcos menetel a guillotine-hoz, megindult az ajtó felé. Amikor kilépett a napsütésbe, az elől lévő kocsi hátsó ajtaja vehemensen kivágódott, s egy vaskos kéz durván berántotta Jelenát az autóba. Azután a két kocsi egyszerre lódult előre, és fekete masszaként veszték bele a távolba. Jean-Luc végignézte a kocsik távozását, aztán lepillantott a bárpultra, és konstataálta, hogy Jelena nem tette el a pénzt. Becsúszta a zsebébe, majd néma tósztként emelte poharát a nő bátorságára. *A női nemre*, gondolta. *Oroszország utolsó reménységére*.

A Michael Danilovként ismert vendég hosszúra nyúló, tisztázatlan távolléte olyan súlyos krízishez vezetett, amelyet a Château de la Messardiére-ben még nem láttak azon a nyáron. Szervezett keresést indítottak, minden bokrot átfésültek, és értesítették a hatóságokat. Mindennek ellenére, amikor a férfi aznap este behajtott a szálloda udvarára, arckifejezése arra utalt, hogy sejtelve sincs az általa keltett felfordulásról. Leadta a kocsi kulcsát, majd becsörtetett a márvány-padlójú előtérbe, ahol szeretője, Sarah Crawford várt rá ideges aggodalommal. Azok, akik tanúi voltak a pofonnak, később határozottan állították, hogy egészen tisztán csattant. A nő jobb keze vitte be az ütést, amely a bal arcán találta el a férfit. Mivel figyelmeztetés vagy előzetes indoklás nélkül történt, az ütés mind a címzettet, mind a szemtanúkat váratlanul érte – mindenkit, azt a két orosz biztonsági embert kivéve, akik egy bizonyos Ivan Harkov megbízását teljesítették, s az előcsarnok bárjának távoli végében nyakalták a vodkát.

A szőke fickó nem folyamodott sem a bocsánatkérés, sem az engesztelés módszeréhez. Helyette visszaült a piros Audiba, és elszáguldott kedvenc kocsmájába a régi kikötőbe, ahol aztán számos üveg jéghideg Kronenbourg társaságában elmélkedett zűrzavaros szerelmi ügyein. Nem látta jönni az oroszokat – de ha látja, akkor sem tud tenni ellenük, amilyen állapotban volt. A támadás, csakúgy, mint a Sarah-é, figyelmeztetés és előzetes indoklás nélkül történt, a sérülés azonban, amelyet okozott, jóval súlyosabb volt. Végül egy pincér segítette talpra, aki később jeges borogatást tett a sebeire. A balhé hírére egy rendőr is a helyszínre battyogott; felvette a vallomást, majd megérdeklődte az áldozattól, hogy kíván-e feljelentést tenni.

– Mit tehetnek ellenük? – kontrázott a szőke férfi. – Oroszok voltak.

Eltöltött még egy órát a kocsmában, és jócskán beivott a ház költségére, aztán bemászott a piros Audiba, és visszatért a szállodába. A lakosztályba lépve ruháit a földön szétszórva találta, a fürdőszobátükör rúzzsal firkált mocskolódást köpött a képébe. Még egy napig a szállodában maradt, hogy nyalogassa a sebeit, aztán éjfélkor kocsiba szállt, és elrobogott ismeretlen úti célja felé. A hotel vezetősége örömmel vette távozását.

HARMADIK RÉSZ

A disszidálás

48

PÁRIZS

Az este hét óra huszonnyolcas marseille-i vonat tíz perccel az előírt érkezési idő előtt futott be a

Gare de Lyonra. Gabrielt ez cseppet sem lepte meg; a francia vasúti dolgozók mindig le tudnak csípni egy hangyányit az utazási időből, ha korán haza akarnak érni. A néptelen érkezési csarnokon átvágva, kezében egy nap holmiját tartalmazó bőröndjével Gabriel felpillantott a magasba vesző boltíves mennyezetre. Három évvel korábban egy öngyilkos merénylet súlyos károkat okozott Párizs történelmi nevezetességében. Talán csak romok maradnak belőle, ha Gabrielnek nem sikerül kiiktatnia két másik terroristát, mielőtt működésbe hozták volna robbanókészüléküket. Hősi tett volt ez, minek következtében egy ideig Gabriel lett a legkeresettebb bűnöző egész Franciaországban.

Az állomás előtt tucatnyi taxi várakozott, de Gabriel inkább elsétált a boulevard Diderot-ig, s ott intett le egyet. A cím, amelyet megadott a sofőrnek, jó pár sarokra volt valódi úti céljától, az aprócska bérháztól, mely csendes kis utcában állt a Bois de Boulogne közelében. Miután meggyőződött róla, hogy nem követték, odasétált a kapuhoz, és megnyomta a 4B jelzésű lakás hívógombját. A zár abban a pillanatban kinyílt; Gabriel fürge léptekkel felszaladt a lépcsőn, szarvasbőr cipője nem csapott zajt a megkopott futószőnyegen. A lakás ajtaja nyitva állt, amikor felért a negyedik emeleti lépcsőfordulóba, és a török dohány összetéveszthetetlen illata szállongott a levegőben. Ujjával finoman meglökte az ajtót, épp csak annyira, hogy elforduljon az olajozott zsanérokon.

Két éve, hogy legutóbb betette a lábát a védett lakásba, mégsem látta jelét változásnak. Ugyanazok a jellegtelen bútorok, ugyanaz a pecsétetes padlószőnyeg, az ablakokon ugyanaz a sötétítőfüggöny. Adrian Carter és Uzi Navot kíváncsi tekintettel bámult rá az olcsó étkezőasztal mellől, mintha az imént osztottak volna meg valami személyes természetű viccet, amelyből őt szeretnék kizárni. Néhány másodperccel később, kezében csészét és csészealjat egyensúlyozva Ari Samron masírozott be a konyha felől. Rút szemüvegét, akár valami bűvárszemüveget, kopasz homlokára tolta, és a szokásos egyenruháját viselte: khakiszín nadrágot könyékig feltűrt fehér inggel. Mindig csodákat tett Samron külsejével, ha visszatért a terepre – még ha a „terep” momentán egy kényelmes lakást jelentett is Párizs tizenhatodik kerületében –, és most is sokkal jobban festett.

Megtorpant, és Gabrielre meredt, aztán folytatta útját a nappaliba, ahol cigaretta füstölgött a dohányzóasztalra tett hamutartóban. Gabriel néhány másodperccel gyorsabb volt Samronnál, és elkapta előle a cigarettát.

– Mi a fenét csinálsz? – kérdezte Samron.

– Nem lenne szabad dohányoznod.

– Hogy tudnék leszokni, amikor a legrátermettebb ügynököm háborúra készül Oroszországgal? – Lecsapta a csészét az asztalra, és dühödt léptekkel járkálni kezdett a szobában. – Arra kaptál felhatalmazást, hogy szervezz találkozót Jelena Harkovával, és ha lehet, faggasd ki férje kétes fegyverüzletéről. Ezt a feladatot példásan, szolgálatunk legjobb hagyományaival összhangban teljesítetted is. De a végén jócskán túllépted a hatásköröd. Nem volt hozzá jogod, hogy megbeszélj Jelena Harkovával egy betörési kísérletet Moszkva szívében. Nem kaptál rá felhatalmazást, hogy megegyezést köss Jelena Harkovával a disszidálásáról. Továbbmegyek, még csak ahhoz sem volt jogod, hogy *megvitasd* vele a témát.

– Mit kellett volna tennem, Ari? Mondtam volna, hogy köszönöm, nem? Mondtam volna, hogy tulajdonképpen nem is akarunk hozzáférni a férje legféltettebb titkaihoz?

– Nem, Gabriel, de legalább egyeztethetél volna a feletteseiddel.

– Arra nem volt idő. Ivan éppen darabokra szedte Saint-Tropez-t Jelena után kutatva.

– Mit gondolsz, mit tesz majd, ha elveszed tőle a feleségét meg a gyerekeit? Kitűzi a fehér zászlót, és szedi a sátorfáját? – Samron kopasz fejének lomha ingatásával felelt saját kérdésére. – Ivan Harkov befolyásos ember befolyásos barátokkal. Még ha valahogy sikerül is kihozni Jelenát, és megszerzed azokat a számítógépes adatokat, ami szerény véleményem szerint igencsak kérdéses, Ivan

akkor is csúnyán meg fogja torolni a dolgot. A diplomátákat kitoloncolják. A Nyugat és Oroszország közti eleve feszült politikai kapcsolat teljesen be fog fagyni. Talán anyagi visszahatásokkal is számolnunk kell, amire a jelenlegi világméretű gazdasági bizonytalanság mellett a Nyugatnak a legkevésbé sincs szüksége.

– *Diplomácia?* Mikor fordult elő, hogy a nagy Ari Samron hagyta magát lebeszélni a helyes cselekvésről, csak mert megijedt a diplomáciai szankcióktól?

– Többször, mint gondolnád. De nem csak a diplomáciai következmények aggasztanak. Ivan Harkov már bizonyította, hogy erőszakos ember, és ha megfosztod a feleségétől meg a gyerekeitől, vissza fog csapni. A világ legveszedelmesebb fegyverrendszereihez van hozzáférése a nukleáris, biológiai és vegyi arzenál mellett. Nem kell különösebben furfangosnak lenni, hogy elképzeljünk egy olyan forgatókönyvet, amiben Ivan és volt KGB-s gorillái ellenségeink kezére juttatják ezeket a fegyvereket.

– Pontosan ez történik most – jegyezte meg Gabriel. – Különben nem lennénk itt.

– Na és ha ledobnak Tel-Aviv köré néhány ampulla polóniumot? És meghal néhány ezer ártatlan ember? Erre mit mondasz?

– Azt, hogy a mi feladatunk ezt megakadályozni. És emlékeztetnélek a saját szavaidra: a döntéseinket sohasem alapozhatjuk a félelemre, hanem csakis arra, ami hosszú távon Izrael biztonságát szolgálja. Nem állíthatod, hogy Ivan Harkov kiiktatása nem szolgálná az érdekeinket. Több vér tapad a kezéhez, mint a Hezbollahnak, a Hamásznak és az al-Kaidának együttvéve. Ráadásul a Kreml áldása, együttműködése és védelme mellett üzemeti rémségei kicsiny boltját. Én azt mondom, tegyék csak meg az oroszok azokat a diplomáciai lépéseket. És visszaütünk, de úgy, hogy az fájni fog.

Samron cigarettát dugott a szája sarkába, és meggyújtotta öreg Zippójával. Gabriel Navotra és Carterre pillantott. Mindketten félrefordították a tekintetüket, akár egy házastársi civódás akaratlan tanúi.

– Feltett szándékom, hogy újraéleszted a hidegháborút? – kérdezte Samron füstfelhőt eregetve a mennyezet felé. – Csak mert pontosan arra készülsz.

– Az oroszok már újraélesztették. És ha Ivan Harkov be akar állni a sorba a többi elmebeteg közé, akik ártani akarnak nekünk, hát tegye.

– Ivan nem csupán Izraelt fogja célba venni. *Te* leszel a célpont, és mindaz, ami kedves neked. – Adrian Carter kedvéért mindvégig angolul beszéltek. Most Samron héberre váltott, és lehalkította a hangját. – Valóban ezt akarod, fiam? Szeretnél még egy esküdt ellenséget, aki holtan akar látni?

– Tudok vigyázni magamra.

– És mi lesz a feleségeddel? Őrá is tudsz vigyázni? Minden egyes napon, minden egyes másodpercben? – Samron teátrálisan körülhordozta tekintetét a szobán. – Nem ide hoztad Leát a Gare de Lyon-i robbantás után? – Gabriel hallgatott, ezért Samron folytatta: – A palesztinoknak nem egyszer, hanem kétszer sikerült a feleséged közelébe jutniuk, Gabriel. Először Bécsben, aztán tizenöt évvel később az angliai pszichiátriai intézetben, ahová bedugtad szegényt. Ügyesek voltak a palesztinok, de ők csak gyerekek az oroszokhoz képest. Javaslom, hogy vedd ezt figyelembe, mielőtt háborút indítasz Ivan Harkov ellen.

Samron a hamutartóra tette a cigarettát, és győzelme biztos tudatában felemelte a csészét. Hatalmas, májfoltos kezében a csésze gyermekjátéknak tetszett.

– És mi van Eichmann-nal? – kérdezte halkan Gabriel. Héberül beszélt ugyan, de a gyilkos nevének hallatán Adrian Carter felkapta a fejét, mint a kisdíák, akit az unalmas órán felzavartak a szenderegéből.

– *Mi van Eichmann-nal?* – kérdezett vissza makacsul Samron.

– Számításba vették a diplomáciai következményeket, amikor elkaptátok abban a buszmegállóban Argentínában?

– Hogyne. Ami azt illeti, elég hosszan vitatkoztunk, hogy megcsináljuk-e, vagy sem. Tartottunk tőle, hogy a világ bűnözőknek és emberrablóknak bélyegez majd bennünket. Féltünk, hogy olyan súlyos következményekkel kell számolnunk, amilyenekre fiatal és sebezhető államunk még nincs felkészülve.

– Végül mégis elkaptátok a rohadékot. Megcsináltátok, mert így volt helyes, Ari. Mert így volt *igazságos*.

– Igen, Gabriel, *megcsináltuk*, mert nem volt választásunk. Ha a kiadatását kérjük, az argentinok elutasítják a kérést, és figyelmeztetik Eichmannt. Mi pedig örökre nyomát veszítjük.

– Mert a rendőrség és a biztonsági szolgálatok védelmét élvezte?

– Így van.

– Mint Ivan, aki az FSZB és a Kreml védelmét élvezi.

– Ivan Harkov nem Adolf Eichmann. Szerintem nem kell megmagyaráznom a különbséget. A családom nagy részét Eichmann és a nácik miatt veszítettem el. Ahogy te is. Anyád megjárta Birkenaut, aminek a nyomát a halála napjáig magán viselte. Most te viseled a nyomokat.

– Mondd ezt azoknak az ezreknek, akik Ivan fegyvereitől haltak meg a háborúban.

– Elárulok neked egy apró titkot, Gabriel. Ha Ivan mától fogva nem adna el több fegyvert a haduraknak, holnaptól valaki más tenné meg helyette. – Samron Carter felé intett. – Ki tudja? Talán Adrian barátod lesz az. Amikor csak érdekeik úgy kívánták, ő meg a kormánya fegyverekkel árasztották el a harmadik világot. De mi magunk is adtunk már el ezt-azt kifejezetten förtelmes alakoknak.

– Gratulálok, Ari.

– Mihez?

– Hogy sikerült ennyire mélyre süllyedned – felelte Gabriel. – Most hasonlítotad hazánkat a világ egyik legrettenetesebb emberéhez, csak hogy felülkerekedj a vitában.

Gabriel látta, hogy Samron ellenkezése kezd gyengülni. Úgy határozott, hogy kihasználja az előnyt, mielőtt az öreg harcos megerősíti a védelmét.

– Megcsinálom, Ari, de nem fog menni, ha nem támogatsz. – Rövid szünet után hozzátette: – Ha nem segítesz.

– Most ki süllyed mélyre?

– Volt kitől tanulnom.

Samron elnyomta a cigarettáját, s a maradék füstön át méricskélte Gabrielt.

– Gondolkoztál már azon, hogy egyáltalán hová vinnéd a nőt?

– Arra gondoltam, beköltözhetne a Narkis utcai lakásba Chiarához és hozzám, csak sajnos nincs elég szobánk neki és a gyerekeinek.

Savanyú ábrázatából ítélve Samron cseppet sem tartotta tréfásnak a megjegyzést.

– Jelena Harkova nem jöhet Izraelbe, ez teljességgel ki van zárva. Amikor Oroszország végre-
valahára megengedte az ott élő zsidóknak, hogy kitelepüljenek Izraelbe, nagy csapat orosz is besurrant velük az országba, köztük nem egy szervezett bűnöző. Biztosra veheted, hogy e jeles figurák a legnagyobb örömmel végeznének Jelenával Ivan kedvéért.

– Meg se fordult a fejemben, hogy Izraelben tartjuk. Amerikába kell mennie.

– Lepasszolnád Adriannek? Ez a nagy megoldás? Nem a KGB volt ezredeséről van szó, aki megszokta, hogy bérből és fizetésből él. Jelena Harkova pokolian gazdag nő, olyan életformával,

amilyenről a legtöbbször még csak nem is álmodhatunk. Csak baj lesz vele. A disszidensekkel mindig csak baj van.

Samron megerősítést várva nézett Adrian Carterre, Carter azonban, aki tudta, hogy jobb, ha nem ártja bele magát a családi perpatvarba, makacsul hallgatott. Samron levette a szemüvegét, és elmélázva törölte meg az ingében.

– Jelen pillanatban az a legkisebb gondod, hogy mi lesz Jelenával és a gyerekeivel hosszú távon. Először azt kell kiötlölnöd, hogyan viszed vissza Oroszországba *egyedül* és anélkül, hogy Ivan gyanakodni kezdene.

Gabriel borítékot dobott a dohányzóasztalra.

– Mi ez? – kérdezte Samron.

– Jelena hazaútra szóló jegye.

Samron orrára biggyesztette a pápaszemét, és előhúzta a levelet a borítékból. Az elolvasásával nem volt gondja, az orosz is a számtalan nyelv egyike volt, amelyet beszélt. Végül óvatosan, mint aki nem akar ujjlenyomatokat hagyni, visszadugta a levelet a borítékba.

– Kezdetnek nem rossz, Gabriel, de mi lesz a többivel? Hogy juttatod be Jelenát a lakásba úgy, hogy Ivan biztonsági rendszere ne riasszon? És hogy juttatod ki az országból, miután elcsente a lemezeket? És mivel foglalog le Ivánt, míg elrabolod a gyerekeit?

Gabriel mosolygott.

– Lenyúljuk a repülőgépét.

Samron a dohányzóasztalra ejtette Jelena levelét.

– Csupa fül vagyok, fiam.

Gabriel szavai hamar megbabonázták Samront. Mozdulatlanul ült a székén, duzzadt szemhéja félig ráborult a szemére, vaskos karját összefűzte a mellkasán. Adrian Carter ült mellette, akinek továbbra is kifürkészhetetlen, jellegtelen maszk volt az arca. Nem tudott védekezni a Samron produkálta átható füst ellen, ezért úgy döntött, ereget egy keveset a sajátjából, s most ritmikusan pőfékelt a pipájával, amely az égő avar és egy ázott kutya bűzét árasztotta. Gabriel és Navot egymás mellett ült a kanapén, mint két problémás kamasz. Navot az orrnyergén díszelgő vörös foltot dörzsölgette, ahol szemüvege nyomot hagyott rajta.

Miután Gabriel befejezte tervének ismertetését, Carter szólalt meg elsőként, ám előbb még a hamutartó széléhez veregette a pipáját, akár a zsibongó üléstermet rendre utasító bíró.

– Sosem tartottam magam valami nagy szakértőnek francia ügyekben, de a legutóbbi találkozásunkból ítélve meg vagyok győződve róla, hogy venni fogják a lapot. – Bocsánatkérő pillantást küldött Samron felé, aki utálta az amerikai stílusú hasonlatokat, ha egy hadművelet kényes részleteiről volt szó. – A francia törvények elég nagy mozgásteret engednek a biztonsági szolgálatoknak, főképp a külföldiekkel kapcsolatos intézkedéseknél. És a franciák nemigen zavartatják magukat, ha a saját érdekükben csavarniuk kell egy kicsit azokon a törvényeken.

– Nem szívesen dolgozom a francia szolgálatokkal – jegyezte meg Samron. – Ideges leszek tőlük.

– Ez az én gondom, Ari. Gabrielnek hála, egy ideje kapcsolatban állok a franciákkal.

Samron szeme Gabrielre vándorolt.

– Gondolom, meg se kell kérdeznem, ki lesz Jelena gardedámja.

– Csak akkor csinálja végig, ha ott leszek vele.

– Honnan tudtam, hogy ez lesz a válaszod?

Carter ráérős mozdulatokkal újratöltötte a pipáját.

– Az amerikai útlevelével bejuthat. Az oroszok egy ujjal se mernek majd hozzáérni.

– Attól függ, milyen oroszokról beszélünk, Adrian. Mert van mindenféle. Ott vannak először is a

tipikus FSZB-s mészárosok, akikkel Gabriel a Lubjankában találkozott. Aztán a magánzók, akik az Ivánhoz hasonlóknak dolgoznak. Erősen kétlem, hogy megrettennének egy útlevétől, akár amerikai, akár nem.

Samron Carterről Gabrielre nézett.

– Gabriel, ugye, nem kell emlékeztetnem téged, hogy Szergej barátod megmondta: pontosan tudják, ki vagy? Ahogy azt is megmondta, mi fog történni veled, ha még egyszer beteszed a lábad Oroszországba.

– Én csak statisztálok. Jelena lesz a főszereplő. Csak annyit kell tennie, hogy besétál a rakparti házba, felmarkolja Ivan dokumentumait, aztán szépen kísétál.

– Hát mi sikerülhetne félre egy ilyen tervben? – tette fel az epésen költői kérdést Samron. – Hány bátor társat kívánsz magaddal rángatni erre a kalandra?

Gabriel felsorolta a neveket.

– Egy El Al-gép személyzeteként vihetnénk be őket. Aztán, ha lezárult az akció, mindannyian együtt szállunk fel Moszkvában.

Adrian Carter frissen megtöltött pipáját szíva lomhán bólogatott. Samron ismét buddhapózba merevedett, és Navotot bámulta, aki visszabámult rá.

– Szükségünk lesz a miniszterelnök jóváhagyására – szólalt meg Samron.

– A miniszterelnök úgy ugrál, ahogy te fütyülsz – felelte Gabriel.

– Isten legyen irgalmas hozzánk, ha újabb botrányt akasztunk a nyakába. – Samron tekintete ide-oda cikázott Navot és Gabriel között. – Egyedül akarjátok intézni, fiaim, vagy kívántok felnőtt felügyeletet? Magam is csináltam már ilyen egyszer-kétszer.

– Örölnék, ha segítenél – mondta Navot. – De biztos, hogy Gila nem bánja?

– Gila? – Samron megvonta a vállát. – Szerintem jót tenne neki néhány nap egyedül. Talán nehéz elhinni, de nem vagyok éppen könnyen kezelhető ember.

Gabriel és Navot nevetésben tört ki. Adrian Carter ráharapott a pipájára, hogy elfojtsa a nevetési kényszert, de másodpercekkel később ő is csatlakozott hozzájuk.

– Szórakozzatok csak a kontómra – dörmögte Samron. – Egyszer ti is meg fogtok öregedni.

49

PÁRIZS

A tervezés nehéz része másnap reggel kezdődött, amikor Adrian Carter visszatért az avenue Victor Hugó mögötti vendégházba. Ahogy Carter megjósolta, az előzetes megbeszélések simán zajlottak, s aznap estére a DST, a francia belbiztonsági szolgálat hivatalosan is kézbe vette Harkov megfigyelését. Gabriel emberei a majd kéthetes folyamatos szolgálattól kimerülten azonnal elindultak Párizsba – az egyetlen Dina Saridot kivéve, aki a gassini villában maradt Gabriel szeme- és füleként.

A DST, és ami azt illeti, szinte mindenki Saint-Tropez-ban, igen hamar észrevette a Villa Soleilt körüllegő borús hangulatot. Nem rendeztek több partit a hatalmas úszómedence mellett, nem indultak részeg hajókázásra az *Október* fedélzetén, és a „Harkov” név sem díszelgett Saint-Tropez exkluzív éttermeinek foglalási listáján. A megfigyelés első három napján Ivan és Jelena még csak nem is mutatkozott. Egyedül a gyerekek, Anna és Nyikolaj merészkedtek a villa falain kívülre, egyszer azért, hogy megcsodálják a karnevált a külvárosban, másodszor pedig a Pampelonne-partra látogattak el, ahol két szörnyűséges órát töltöttek Szonja és a pecsenyére sült orosz testőrök társaságában, majd nyafogni kezdtek, hogy haza akarnak menni.

Mivel hazai pályáról volt szó, a DST nagy érdeklődést tanúsított a kocsimákban és kávéházakban

terjengő pletykák iránt. Az egyik szóbeszéd szerint Ivan azt tervezte, hogy túlrad a villán, azután tengerre száll, hogy ápolgassa sértett büszkeségét. Egy másik verzió szerint azt fontolgatta, hogy orosz módra válik el Jelenától, hogy aztán a nő a moszkvai metróban koldulja össze a napi betevőre valót. Egyesek azt rebesgették, Ivan kékre-zöldre verte az asszonyt. Mások azt mondták, teletömte drogokkal, és felrakta egy Szibériába tartó hajóra. Azt is beszélték, hogy a pusztá kezével végzett vele, és valahol az Alpokban szabadult meg a hullától. Mindeme spekulációk azonnal abbamaradtak, amikor egyik este a fizikai vagy mentális megrázkódtatás legkisebb jele nélkül látták Jelenát a rue Gambettán sétálni. Ivan nem tartott vele, egy nagy csapat testőr azonban igen. A DST egyik megfigyelője nagyságrend és vehemencia tekintetében „elnöki méretűnek” nevezte a különítményt.

A párizsi kis lakásban annak megerősítéseként értékelték a délen történeteket, hogy a hadművelet „füllentessél leplezni a hazugságot” elnevezésű fázisa tökéletesen sikerült. Noha a szomszédok erről nem tudtak, a lakás időközben mindenféle titkos tevékenység nyüzsgő méhkasává alakult. A falra megfigyelési fotókat és jelentéseket szögeztek; volt ott egy nagy léptékű Moszkva-térkép zászlócskákkal, rajzszögekkel és piros színnel bejelöli útvonalakkal, valamint egy fényes tábla Gabriel elegáns, bal kézzel írott héber betűivel. A felkészülés kezdeti szakaszában Samron késnek mutatkozott a szürke eminenciás alakítására. Ám ahogy fogyott az idő és Samron türelme, ő kezdte oly mértékben előtérbe tolni magát, hogy az Gabrielt és Uzi Navotot leszámítva mindenből ellenérzést váltott volna ki. Ők ketten szinte apjukként tekintettek Samronra, így már hozzászoktak a heves kitörésekhez. Meghallgatták, amikor más egyszerűen befogta volna a fülét, és elfogadták a tanácsait, amelyeket mások, ha csak büszkeségből is, de félresöpörtek volna. Ám ami a legfontosabb, gondolta Adrian Carter, szemmel láthatóan örültek a lehetőségnek, hogy ismét együtt dolgozhatnak a legendával. S ebben Carter is egyetértett velük.

Az idő java részében a lakás foglyai maradtak, de Gabriel napjában egyszer elvitte Samront egy kis sétára a Bois de Boulogne ösvényeire. Addigra már maguk mögött tudták a legkegyetlenebb nyári hőséget, s az augusztusi délutánok enyhék és kellemesek voltak Párizsban. Gabriel hiába könyörgött Samronnak, hogy ne dohányozzon. Ahogy arról sem sikerült meggyőznie, hogy ha csak néhány másodperc erejéig, de időnként hagyjon fel a hadművelet mániákus boncolgatásával. Amikor kettesben voltak a parkban, Samron olyan dolgokat mondott Gabrielnek, amelyeket Navot vagy a csapat többi tagja előtt nem mert volna kimondani. Előadta aggályait. Megfogalmazta a megválaszolatlan kérdéseket és a feloldatlan kételyeket. Még a félelmének is hangot adott. Utolsó kószálásuk alkalmával kedvetlen volt, és szórakozott. A Bagatelle-kertben olyasmiket mondott, amiket Gabriel még soha nem hallott tőle egy akció előestéjén. Szavai a kudarc lehetőségére intettek.

– Fel kell készülnöd rá, hogy Jelena nem jön ki az épületből. Hagyj időt neki, azután várj még öt percet. De ha akkor sem jön ki, akkor elkapják. És ha elkapják, holtbiztos, hogy Arkagyij Medvegyev és a gorillái azonnal elkezdik keresni a társait. Isten ne adja, hogy Jelena a kezükbe kerüljön, de ha mégis, mi semmit sem tehetünk érte. Eszedbe ne jusson, hogy bemenj utána. Elsősorban önmagadért és a csapatodért felelsz.

Gabriel némán gyalogolt, kezét farmerjának zsebébe süllyesztette, szemét ide-oda jártatta. Samron folytatta monológját, s hangja távoli dobok morájának tetszett.

– Ivan és az FSZB-s cimborái a múltkor megengedték, hogy élve kísétálj Oroszországból, de ez nem fog még egyszer megtörténni. Játssz a moszkvai szabályok szerint, és ne feledd a tizenegyedik parancsolatot. Ne kapjanak el, Gabriel, még akkor sem, ha ehhez hátra kell hagynod Jelena Harkovát. Ha nem jön ki idejében az épületből, eltűnsz onnét. Értesz engem?

– Értelek.

Samron megállt, és váratlan erővel két kezébe fogta Gabriel arcát.

– Egyszer már tönkretettem az életed, Gabriel, nem engedem, hogy még egyszer megtörténjen. Ha valami félresikerül, azonnal menj a reptérre, és szállj fel a gépre.

Néma csendben bandukoltak vissza a lakáshoz a késő délután sápkóros fényében. Gabriel az órájára nézett. Majdnem öt óra volt. A hadművelet nemsokára kezdetét veszi. És most már Samron sem állíthatja le.

50

MOSZKVA

Moszkvai idő szerint néhány perccel hét óra után halkan felberregett a telefon Szvetlána Fjodorova lakásában, a Kutuzovszkij proszpekten. Az asszony a nappaliban üldögélt, és az orosz elnök legújabb szónoklatának tévéfelvételét nézte, ezért kifejezetten örült, hogy félbeszakították. Egyetlen gombnyomással befejeztette a szót az elnökbe – *Istenem, bár ilyen egyszerű lenne* –, és lassan a füléhez emelte a kagylót. Azonnal felismerte a hangot a vonal túlsó végén: Pavel volt az, a kiállhatatlan éjszakai portás. Szvetlánának látogatója érkezett.

– *Úriember* – tette hozzá Pavel érezhető nemtetszéssel a hangjában.

– Neve is van?

– Felikszenek nevezi magát.

– Orosz?

– Ha az, akkor jó ideje nem itt él.

– Mit akar?

– Azt mondja, üzenetet hozott. Azt mondja, a kegyed lányának a barátja.

Nekem nincs lányom, gondolta Szvetlána rosszmájúan. *A nő, akit valaha a lányomnak neveztem, itt hagyott meghalni Moszkvában, míg ő körbeszökdécseli Európát a dúsgazdag férjével.* Ez azért túlságosan drámaian hangzott, de az ő korában minden joga megvolt hozzá.

– Hogy néz ki?

– Mint egy halom régi ruha. De hozott virágot és csokoládét. Godiva csokoládét, Szvetlána. A kedvencét.

– Nem valami gengszter vagy erőszaktevő, ugye, Pavel?

– Nem hinném.

– Akkor küldje fel.

– Már megy is.

– Várjon csak, Pavel.

– Mi a baj?

Az asszony végignézett elnyűtt, régi otthonkáján.

– Mondja, hogy várjon öt percet. Aztán küldje fel. Letette a kagylót. *Virág és csokoládé...* Talán úgy fest, mint egy halom szennyes, de attól még úriember.

Kiment a konyhába, és utána nézett, mivel tudná megkínálni. Az éléskamrában nem akadt süteményféle, csupán egy doboz angol teasütemény, szuvenír legutolsó borzalmas útjáról, amikor meglátogatta Jelenát Londonban. Csinosan tányérra rendezett egy tucatot, s a tányért a nappali asztalára tette. A hálósobában sietősen nyáriás ruhára cserélte az otthonkát. A tükör előtt állva ráncba szedte vékony szálú, ősz haját, és szomorú tekintettel szemrevételezte az arcát. Ezen az arcon már nem lehet segíteni. *Túl sok év van mögöttem*, gondolta. *Túl sok szívfájdalom.*

A szobából kifelé menet hallotta meg a csengőt. Amikor ajtót nyitott, furcsa külsejű kis ember látványa fogadta. A hatvanas évei elején járhatott, haja bozontos, apró szeme fűrén cikázott, akár egy

terrieré. Az öltözéke Pavel beszámolójának megfelelően gyűrött volt, de szemmel láthatóan gondos odafigyeléssel választotta ki. Volt benne valami régimódi. Valami ódivatú. Mintha poros, fekete-fehér filmből lépett volna ki, gondolta Szvetlana, vagy egy szentpétervári kávéházból a forradalom napjaiban. Modora éppoly régies volt, mint a megjelenése. Folyékonyan beszélt az orosz, de hallatszott, hogy jó néhány éve nem használta. Kétségtelenül nem moszkvai, bár Szvetlana abban sem volt biztos, hogy egyáltalán orosz-e. Ha rákérdeznek, azt mondta volna, zsidó. Nem mintha Szvetlánának bármi baja lett volna a zsidókkal. Akár benne is csörgedezhetett némi zsidó vér.

– Remélem, nem alkalmatlan időben zavarom – mondta a férfi.

– Csak a tévét néztem. Az elnök mondott valami fontos beszédet.

– Csakugyan? Miről beszélt?

– Nem is tudom. Olyan egyformák ezek a beszédek.

A látogató átnyújtotta a virágot és a csokoládét.

– Vettem magamnak a bátorságot. Tudom, mennyire imádja a trüffelt.

– Honnan tudja?

– Természetesen Jelenától. Jelena sokat mesélt önről.

– Honnan ismeri a lányomat?

– A barátja vagyok, Fjodorova asszony. Bizalmas barátja.

– Jelena küldte?

– Úgy bizony.

– Mi célból?

– Hogy megbeszéljek önnel valami fontosat. – Lehalkította a hangját. – Olyasmit, aminek köze van

Jelena és a gyermekek biztonságához.

– Csak nincsenek veszélyben?

– Jobb lenne, ha ezt négy szemközt vitatnánk meg, Fjodorova asszony. Igen kényes témáról van szó.

Szvetlana hosszú pillanatig gyanakvóan méregette, majd oldalt lépett. A férfi hang nélkül suhant el mellette, léptei nem csaptak zajt az előszoba csempézett padlóján. *Mintha lebegne*, gondolta az asszony, miközben beakasztotta a láncot, és megborzongott. *Akár egy szellem.*

GENF

Azt mondják, akik a zürichi vonattal utaznak Genfbe, azokat gyakran annyira magával ragadja a város szépsége, hogy kihajítják az ablakon a visszaútra szóló jegyüket, és megesküsznek rá, hogy örökre ott maradnak. Gabriel, aki egy élettelen augusztusi éjszakán érkezett – autóval és Párizsból –, nem érzett hasonló késztetést. Genfet mindig is bájos, ám végtelenül unalmas városnak tartotta. A kálvinista hitbuzgalom egykori központjában mostanra a pénz volt az egyedüli vallás, s a bankárok meg a pénzemberek lettek a papok és érsekek.

A Métropole hotelban szállt meg a tóhoz közel, a Jardin Anglais-val átellenben. Az éjszakai portás, makulátlan öltözetű és kifejezéstelen arcú, pöttöm emberke, átadta az elektronikus kulcsot, és tájékoztatta, hogy a felesége már bejelentkezett, és odafent várja érkezését. Gabriel karosszékekben, az ablak előtt találta a lányt, aki hosszú lábát az ablakpárkányra tette, s tekintetét a tó közepén magasló szökőkútra, a Jet d'Eau-ra szögezte. Ropogósra keményített El Al-egyenruhája a szekrényben lógott. Gyertyák fénye csillant az ezüst melegítőedényeken, amelyek a két személyre terített asztalon pihentek. Gabriel kiemelt egy üveg hideg Chasselas-t a jeges vödörből, és töltött magának.

– Egy órával ezelőttre vártalak.

– Borzalmas volt a forgalom. Mi van vacsorára?

– Kijevi csirke – felelte a lány, s hangjában nyoma sem volt iróniának. Tekintetét továbbra is a szökőkúton nyugtatta, amelyet vörösre színezett a reflektorfény. – A vaj már biztosan megdermedt.

Gabriel rátette kezét a melegítőedényre.

– Semmi baja. Tölthetek egy kis bort?

– Nem szabad. Négykor kelek. A reggeli járattal utazom Genfből a Ben Gurionra, aztán a délutánival a Ben Gurionról Moszkvába. – Most először Gabrielre emelte a tekintetét. – Meglehet, az El Al légiutas-kísérőinek kevesebb idejük jut alvásra, mint a Cég ügynökeinek.

– A Cég ügynökeinél senki sem alszik kevesebbet. – Töltött a lánynak egy pohár bort. – Igyál egy keveset. Állítólag jól tesz a szívnek.

Chiara elfogadta a poharat, és Gabrielre emelte.

– Boldog évfordulót, drágám. Ma öt hónapja, hogy összeházasodtunk. – Belekortyolt a borba. – Ennyit az itáliai nászutunkról.

– Az öt hónap még nem igazi évforduló, Chiara.

– De az, tökfekém, de az.

Ismét kinézett az ablakon a szökőkútra.

– Azért haragszol rám, mert elkéstem a vacsoráról, vagy valami más bajod van?

– Azért haragszom rád, mert semmi kedvem holnap Moszkvába utazni.

– Akkor ne menj.

Chiara ingerült pillantást vetett rá, majd visszafordult a tóhoz.

– Ari számtalan lehetőséget kínált, hogy kivond magad az ügyből, de te nem. Általában fordítva szokott lenni. Általában Samron erősködik, és te nem akarsz kötélnék állni. Most miért, Gabriel? Mindazok után, amiken keresztülmentél, a sok harc és öldöklés után miért vállalsz el egy ilyen akciót, ahelyett hogy elbujdosnál egy messzi umbriai villában, kettesben velem?

– Ez így nem fair, Chiara.

– Dehogynem. Azt mondtad, egyszerű munka lesz. Találkozol egy orosz újságíróval Rómában, meghallgatod a mondókáját, és kész, vége.

– Vége is lett volna, ha nem gyilkolják meg az újságírót.

– Szóval Borisz Osztrovszkij miatt csinálod? Kockára teszed a magad és Jelena életét, mert büntudatot érzel a halála miatt?

– Azért csinálom, mert meg kell találnunk azokat a rakétákat.

– Nem, Gabriel, *azért* csinálod, mert ki akarod készíteni Ivánt.

– Hogyne akarnám kikészíteni!

– Legalább őszinte vagy. Csak nehogy magadat is kikészítsd közben. Ha elveszed Ivántól a feleségét és a gyerekeit, képes a világ végéig üldözni őket. És minket. Ha szerencsénk van, negyvennyolc óra múlva vége az akciónak. De a te háborúd Ivánnal csak akkor kezdődik.

– Együnk, Chiara. Elvégre évfordulónk van.

A lány az órájára nézett.

– Túl késő van enni. A vaj rögtön a fenekemre menne.

– Én is valami hasonlót terveztem.

– Ígérgetsz csak, ígérgetsz – mondta Chiara, és ivott még egy kevés bort. – Jó volt újra Sarah-val dolgozni?

– Ugye, nem akarod előlről kezdeni?

– Kéretik jegyzőkönyvbe venni, hogy a tanú megtagadta a választ a feltett kérdésre.

– Igen, Chiara, jó volt újra Sarah-val dolgozni. Példásan és hallatlanul profin végezte a feladatát.

– Még mindig odavan érted?

– Tisztában van vele, hogy foglalt vagyok. Nálam jobban pedig csak egyvalakiért van oda, és az te vagy.

– Szóval beismered?

– Micsodát?

– Hogy odavan érted.

– Az isten szerelmére. Igen, Sarahnak valóban voltak érzései irányomban, amik egy roppant veszélyes akció közben törtek fel benne. Sajnos nem tudom viszonzni az érzéseit, mert örülden szerelmes vagyok beléd. Be is bizonyítottam, legalábbis *remélem*, azzal, hogy elvettelek feleségül... eléggé látványos keretek között, teszem hozzá. Ha nem csal az emlékezetem, Sarah is jelen volt az esküvőnkön.

– Biztos azt remélte, faképnél hagyysz a hüpe alatt.

– Chiara. – Gabriel két kezébe fogta a lány arcát, és szájon csókolta. Ajka hűvös volt, és érződött rajta a bor íze. – Negyvennyolc óra múlva vége az egésznek, és már mehetünk is vissza, Olaszországba. És senki, még Ivan sem fog ránk találni.

– Senki, kivéve Samront – mondta Chiara, és visszacsókolta. – Mintha a fenekemmel terveznél volna valamit.

– Nagyon hosszú nap áll előtted.

– Tedd ki az asztalt a folyosóra, Gabriel. Nem szeretkezhettek veled, amíg az egész szoba kijeji csirkétől bűzlik.

Utána Gabriel karjában aludt, teste nyugtalan volt, elméjét álmok gyötörték. Gabriel nem aludt; Gabriel soha nem aludt a műveletek előestéjén. Egy perccel négy óra előtt felcsörgette a portát, hogy nincs szükség ébresztésre, és finom csókokkal felkeltette Chiarát. Még egyszer utoljára szeretkeztek, miközben a lány egyre könnyögött, hogy küldjön Moszkvába valaki mást maga helyett. Öt órakor Chiara ropogós egyenruhájában elhagyta a szobát, és lement a hotel előcsarnokába, ahol Rimona és Jákov várta a gép személyzetének többi tagjával együtt. Gabriel az ablakból figyelte, ahogy felszállnak a reptéri buszra, és azután is sokáig ott maradt, hogy eltűntek. Tekintetét a távoli hegyek csúcsánál gyülekező viharfelhőkre szegezte. Gondolatai azonban másutt jártak. Arra gondolt, hogy egy idős asszony a telefon után nyúl egy moszkvai lakásban, miközben Eli Lavon, a férfi, akit ő csak Felikszként ismer, nyugodt hangon emlékezteti, mit is kell mondania.

VILLA SOLEIL, FRANCIAORSZÁG

Végül bizonytalan fegyverszünetet kötöttek. Hetvenkét óra kellett hozzá. Hetvenkét órányi sikoltozás. Hetvenkét órányi fenyegetődzés a lehető legcsúnyább válást emlegetve. Hetvenkét órányi vallatás. Mint mindazok, akiket megcsaltak, Ivan is tudni akarta a részleteket. Jelena először nem volt hajlandó beszélni, de végül behódolt a férfi megsemmisítő ostroma előtt. Lassan csepegtetve adagolta az információkat. Az autót a hegyekbe. Az ebéd, amely ott várta őket az asztalon. A bor. Az aprócska hálószoza a filléres Monet-nyomatokkal. A zuhany, hogy lemossa magáról a bűnt. Ivan azt is tudni akarta, hányszor szeretkeztek.

– Kétszer – vallotta be Jelena. – Ő harmadszor is akarta, de én mondtam, hogy mennem kell.

Mihail sejtése beigazolódott; Ivan örületes dührohamot kapott, de hamar lecsillapodott, amint ráébredt, hogy ő hozta a bajt a saját fejére. Cannes-ba vezényelt egy csapat testőrt, hogy dobják ki Jekatyerinát a Carlton hotelben lakosztályából, azután elárasztotta Jelenát bocsánatkérésekkel,

ígéretekkel, gyémántokkal és arannyal. Az asszony látszólag jól fogadta férje bűnbánó akcióit, és hasonlókkal viszonzta. Az ügy ezennel le van zárva, jelentették ki egyhangúlag egy Villa Romana-beli vacsora közben. Az élet visszatérhet a rendes kerékvágásba.

Ivan gesztusai közül nem egy üres kagylóhéj volt csupán. De voltak olyanok is, amelyek valós tartalommal bírtak. Kevesebbet beszélt a mobilján, és több időt töltött a gyerekekkel. Hanyagolta orosz cimboráit, és lemondott a nagyszabású születésnap partiról, amelyet egy üzlettársának kívánt rendezni, akit Jelena nem kedvelt. Minden reggel bevitte az asszonynak a kávé, és az ágyban olvasta át az újságot ahelyett, hogy rohant volna az irodájába dolgozni. És mikor aznap reggel hét órakor Jelena anyja odatelefonált, nem grimaszolt, mint szokott, hanem őszinte aggodással az arcán nyújtotta Jelenának a kagylót. Az ez után következő beszélgetés igen rövid volt. Jelena letette a telefont, és elgyötört arccal nézett Ivánra.

– Mi baj van? – kérdezte a férfi.

– Anyám megint nagyon rosszul van. Azonnal oda kell utaznom.

Moszkvában Szvetlana Fjodorova finoman visszatette a kagylót a helyére, és ránézett a férfirra, akit ő Felikszként ismert.

– Azt mondja, még ma este itt lesz.

– És Ivan?

– Ő is jönni akart, de Jelena meggyőzte, hogy maradjon inkább Franciaországban a gyerekekkel.

Aztán volt olyan drága, és kölcsönadta Jelenának a repülőjét.

– Nem mondta Jelena, hogy mikor indul?

– Tizenegykor száll fel a nizzai reptérről, hacsak nincs valami gond a géppel.

A férfi elmosolyodott, és gyűrött zakója belső zsebéből kis szerkentyűt varázsolt elő. Apró képernyő és rengeteg gomb volt rajta, mint egy miniatűr írógépen.

Szvetlana Fjodorova már látott ilyen szerkezetet. Nem tudta, hogy nevezik, csak annyit tudott, hogy általában olyan férfiak hordják maguknál, akiket nem kedvel. Feliksiz fürge kis hüvelykujjával sietősen pötyögött rajta valamit, majd visszatette a szerkentyűt a zsebébe, és az órájára nézett.

– A vejét ismerve ön is, az épület is egy órán belül megfigyelés alatt lesz. Emlékszik még, mit kell mondania, ha rólam kérdezik?

– Ön szélhámos, tolvaj, aki ki akarta csalni az öregasszonytól a pénzét.

– Tele a világ gátlástalan alakokkal.

– Úgy bizony – felelte az asszony. – Sose lehet elég óvatos az ember.

A nemrégiben történt londoni terrortámadások után sokat javítottak a Grosvenor Square-en álló amerikai nagykövetség biztonsági és műveleti lehetőségein. A fejlesztések egy része nyilvános volt, a többi nem. Utóbbi kategóriába tartozott egy lenyűgöző, új műveleti központ, amely bunkerszerű melléképületben kapott helyet, közvetlenül a földfelszín alatt. Londoni idő szerint reggel hat óra négy perckor a CIA egy ifjú titánja síri csendben adta át Eli La von üzenetét Adrian Carternek. Carter elolvasta, majd továbbadta Samronnak, akitől az üzenet Graham Seymourhoz vándorolt.

– Úgy néz ki, elkezdődött – mondta Seymour. – Szóljatok a békaevőknek.

Carter egy gombnyomással aktiválta a párizsi vonalat, és a füléhez emelte a kagylót.

– *Bonjour*, uraim. A labda úton van az önök térfelére. Kellemes időtöltést.

Jelena ezúttal nem vacakolt a készülődéssel. Sebtében lezuhanyzott, csekély figyelmet fordított a frizurájára meg a sminkjére, és végtelenül egyszerű, de kényelmes Chanel nadrágkosztümbe bújt. Több ékszert aggatott magára, mint hasonló alkalmakkor szokott, és a retiküljébe is becsúsztatott néhány értékesebb darabot. Végül bepakolt két váltás ruhát egy táskába, és kivett a fali széfől jó pár ezer dollár értékű eurót és rubelt. Tudta, hogy Ivan nem fog gyanakodni, hiszen maga a férfi biztatta

mindig, hogy nagy összegben vigyen magával készpénzt, ha egyedül utazik.

Vetett egy utolsó pillantást a szobára, aztán egykedvűséget erőltetve magára megindult lefelé a lépcsőn. Szonja és a gyerekek csapatban várták, hogy elbúcsúzzanak tőle; ő a kelleténél hosszabban ölelgette a gyerekeket, majd játékos szigorral rájuk parancsolt, hogy fogadjanak szót az apjuknak. Ivan nem volt tanúja a búcsúzkodásnak, mert odakint állt a kocsifeljárón, és türelmetlenül nézegette az óráját. Jelena kiosztott még egy utolsó puszit a gyerekeknek, aztán bemászott Ivan mellé a Mercedes hátsó ülésére. Amikor elindultak, Jelena hátrapillantott, és látta, hogy a gyerekek hisztérikusan bömbölnek. Aztán a koci áthaladt a biztonsági kapun, és már nem látta őket.

Ivan Harkov és Jelena Harkova indulásának híre helyi idő szerint hét óra tizenhárom perckor érkezett meg a londoni műveleti szobába. Gabrielt öt perccel később értesítették a fejleményekről. Egy órával azután, hogy megkapta az üzenetet, Gabriel szólt a portán, hogy kijelentkezik, továbbá közölte, hogy az ott-tartózkodása kurtára sikeredett ugyan, de igen kellemes volt. Amikor kilépett a szálloda ajtaján, a bérelt Renault már várta. Beült a kormány mögé, és a repülőtérré hajtott.

53

NIZZA, FRANCIAORSZÁG

Ivan egész úton mással volt elfoglalva, amiért Jelena csak hálás lehetett. Hol a mobilján beszélt, hol némán bámult kifelé az ablakon, vaskos ujjával a középső kartámaszon dobolva. Mivel a strandra igyekvő kocsiaradattal ellentétes irányban autóztak, késedelem nélkül haladtak; el a golfé de Saint-Tropez mellett Saint-Maxime, majd a D25-ös úton az *autoroute* felé, aztán tovább az autópályán Nizzának. Amikor átrobogtak Cannes északi csücskén, Jelena azon kapta magát, hogy Ivánra és Jekatyerinára gondol, ahogy a szállodai szobájukban szeretkeznek. Ivan is erre gondolhatott, mert megszorította az asszony kezét, és azt mondta, sajnálja a történeteket. Jelena hallotta magát, ahogy azt mondja, ő is sajnálja. Aztán kinézett az ablakon az Alpok felé emelkedő dombokra, és számolta a percek, amikor végre megszabadul Ivántól.

A Côte d'Azur nemzetközi repülőterére vezető út tizenöt perccel ezután tűnt fel. Közben befutott egy újabb hívás, és Ivan heves vitába merült egy londoni üzlettársával. Öt perccel később, amikor besétáltak a repülőteret működtető Riviéra Flight Services légkondicionált irodájába, még mindig beszélt. Ritkuló szőke hajú, harmincas férfi állt a hófehér pult mögött. Tengerészkék nadrágot viselt, és fehér, rövid ujjú inget váll-lappal. Ivan további két percig váratta, míg befejezte a londoni hívást.

– Harkov – közölte aztán. – Tizenegykor Moszkvába.

– Aligha, Monsieur Harkov – felelte a fiatalember egy bürokrata gondterhelt mosolyával. – Attól tartok, nagy gond van a gépével.

Jelena a tenyerébe vágta körmeit, és lenézett a cipőjére.

– Miféle gond? – kérdezte Ivan.

– Nincsenek rendben a papírok – válaszolta a fiatalember. – A személyzet képtelen felmutatni két igen fontos dokumentumot: egy RVSM-alkalmasságit, valamint egy hármas szintű zajvédelmi igazolást. Ezek hiányában a DGAC nem engedi felszállni a gépüket.

A DGAC, vagyis a Direction Générale de l'Aviation Civile, a Szövetségi Repülési Hivatal francia megfelelője.

– Vérlázító! – hördült fel Ivan. – Több tucatszor szálltam fel ugyanezzel a géppel erről a reptérről, és eddig még *soha* nem kérték rajtam számon a papírokat.

– Megértem a felháborodását, Monsieur Harkov, de a szabály, az szabály. Nem mennek sehová, amíg a személyzet fel nem mutatja az RVSM-alkalmasságit és a hármas szintű zajvédelmi igazolást.

– És ha kifizetem a bírságot?
– A végén megteheti, most nem.
– Beszélni akarok a felettesével.
– Jelenleg én vagyok itt a legmagasabb rangban.
– Hívjon fel valakit a DGAC-nél.
– A DGAC világos álláspontra helyezkedett ez ügyben. Amíg nem látják a dokumentumokat, nem tárgyalnak.

– Vészhelyzet van. A nejem anyja Moszkvában fekszik betegen. A feleségemnek azonnal oda kell jutnia.
– Akkor javasolom a gép személyzetének, hogy kerítsék elő az iratokat. A felesége pedig megfontolhatná, nem lenne-e érdemes menetrend szerinti járatral utaznia.

– *Menetrend szerinti* járatral? – Ivan rátenyerelt a pultra. – A feleségem nem utazhat menetrend szerinti járatral. Gondolnunk kell a biztonságára. Menetrend szerinti járat nem jöhet szóba.

– Akkor viszont erősen kétlem, hogy még a mai napon el tudna utazni Moszkvába, Monsieur. Jelena tétován a pulthoz lépett.

– Anyám számít rám, Ivan. Nem okozhatok neki csalódást. Megyek menetrend szerintivel. Az ügyintéző a számítógépére mutatott.

– Ha kívánja, utánanézhetek az indulásoknak és a szabad helyeknek.

Ivan a homlokát ráncolta, de bólintott. Az ügyintéző elhelyezkedett a számítógépnél, és lenyomott néhány billentyűt. Rögtön ezután a száját biggyesztette, és lassan megrázta a fejét.

– Sajnos a Nizzából Moszkvába tartó közvetlen járatokon már nincs hely. Amint bizonyára ön is tudja, Monsieur Harkov, igen sok orosz vendégünk van az évnek ebben a szakában. – Tovább pötyögött a gépen. – De van egy alternatíva.

– Micsoda?

– A Swiss International Air Lines gépe egy óra múlva indul Genfbe. Ha nem lesz késés, Madame Harkov még éppen eléri a kétórás Genf-Moszkva Swissair járatot. A gép menetrend szerint este nyolc órakor száll le Seremetyevón.

Ivan Jelenára nézett.

– Ez nagyon hosszú út lenne. Nem várod meg inkább, míg elintézem a papírokat?

– Már megmondtam anyámnak, hogy este ott leszek. Nem akarok csalódást okozni neki, drágám. Te is hallottad a hangját.

Ivan az ügyintézőre nézett.

– Három jegyet kérek első osztályra: egyet a feleségemnek, kettőt a testőreinek.

Újabb pötyögés a billentyűzeten. Újabb komótos fejingetés.

– Az első osztályon már csak egy hely maradt, és a turistaosztály is tele van. De legyen nyugodt, Madame Harkov teljes biztonságban lesz. Ha kívánják, gondoskodhatom VIP-kíséretéről.

– Melyik terminálról indul a Swissair?

– Az egyesről. – Az ügyintéző felemelte a telefont. – Odaszóllok, hogy úton vannak.

A fiatalember a pult mögött nem a Riviéra Flight Services munkatársa, hanem a francia belbiztonsági szolgálat kötelékébe tartozó ügynök volt. A hívás, amelyet Ivan és Jelena távozása után lebonyolított, nem a Swissair irodájába futott be, hanem a feletteséhez, aki odakint várakozott szervizes furgonnak álcázott kocsija hátuljában. Miután fogadta a hívást, a tiszt riadóztatta a nizzai főhadiszállást, ahonnét aztán forródróton továbbították a híreket a londoni műveleti szobába. Gabriel PDA-jára akkor érkezett meg az üzenet, amikor éppen színlelt érdeklődéssel tanulmányozta a Rolex órákat a reptéri vámmentes boltban. Üres kézzel távozott az üzletből, és lassú léptekkel megindult a

beszállókapu felé.

Jelena már a járdán el akart válni tőle, Ivan azonban hirtelen rátört lovagias rohamában hallani sem akart erről. Végigállta az asszonnyal a végtelennek tetsző sort a jegykiadó pultnál, és vitába keveredett szerencsétlen adminisztrátorral Jelena utazásának részleteiről. Vásárolt egy apró figyelmességet Jelena anyjának, és az asszony lelkére kötötte, hogy azonnal hívja fel, amint leszáll a gépe Moszkvában. Végül mielőtt Jelena áthaladt volna a biztonsági kapun, Ivan újfent bocsánatot kért tőle, amiért veszélybe sodorta a házasságukat. Jelena még egyszer utoljára megcsókolta, és a túloldalra érve megfordult, hogy búcsút intsen. Ivan már elindult, a testőrök az oldalán, telefonja a füléhez tapasztva.

A következő fél órában Jelena egyszerűen élvezte az életet. Megkereste a beszállókaput. Habos kávéit ivott egy zsúfolt büfében. Vásárolt egy halom újságot és képes magazint. De legfőképp sétált. Hosszú évek óta először végre *egyedül* volt. Nem teljesen egyedül, gondolta magában, hiszen valaki biztosan figyeli, de legalább néhány óracsúszásra megszabadult Ivan testőreinek nyomasztó jelenlététől. Nemsokára örökre megszabadul tőlük. Csak futnia kell még egy kört Moszkvában. A helyzet iróniája mosolygásra készítette. Oroszországba kell utaznia, hogy szabad legyen. De nem csak önmagáért teszi, hanem a hazájáért. Ő Oroszország lelkiismerete. Oroszország megváltója.

Abbéli idegességében, hogy lekési a gépet, tíz perccel idő előtt odaplántálta magát a kapuhoz, és türelmesen várta, hogy felhangozzék a beszállásra szólító jelzés. Napbarnított bőrű, svájci törpe ült mellette, aki egész úton a papírjaiba temetkezett. Kókadt szendvics és egy üveg langyos ásványvíz volt ebédre, de Jelena mindent megevett, ami a tálcáján volt, és túláradó szívélyességgel mondott köszönetet az elképedt stewardessnek a kedves kiszolgálásért.

Majdnem fél kettő volt már, mire a gép landolt Genfben. Amikor kiszállt, Jelena még éppen hallotta, hogy az 1338-as Moszkvába tartó Swissair-gép utasait utoljára szólítják beszállásra. Volt még öt perce, amikor odaért a következő kapuhoz, és elfogadott egy pohár pezsgőt, amikor letelepedett a helyére az első osztályon. Ezúttal ötvenes férfi volt az útitársa tömött, őszes hajjal és színezett lencsés szemüveggel, ami fényérzékenységre utalt. Amikor Jelena helyet foglalt, a férfi bőrmappán írogatott, s úgy tűnt, észre sem veszi őt. Ahogy a gép meredeken emelkedett az Alpok hegyei fölé, kitépett egyetlen szál papírt a mappából, és Jelena ölébe tette. Mary Cassatt *Két gyermek a tengerparton* című képének tintával rajzolt másolata volt. Jelena hitetlenkedő pillantással fordult felé.

– Jó napot, Jelena – mondta Gabriel. – Örülök, hogy újra látom.

MOSZKVA

Arkagyij Medvegyev egészen egyedülállóan orosz történetet tudhatott a magáénak. Valamikor a KGB Ötödik Főigazgatósága nevében vadászott a másként gondolkodókra, aztán a rendszer összeomlása után egykori szolgálata romjai között téblábolt, amikor 1994-ben felhívta egy régi ismerős, valahai beosztottja, Ivan Harkov. Ivánnak volt egy javaslata: azt akarta, hogy Medvegyev hozzon létre és felügyeljen egy privát biztonsági szolgálatot a családjá és bimbózó globális pénzügyi birodalma védelmére. Medvegyev elfogadta a felkérést anélkül, hogy a fizetésre rákérdezett volna. Eleget tudott az üzleti életről az újdonsült kapitalista Oroszországban, hogy tisztában legyen vele, a fizetés – legalábbis az, ami a munkaszerződésen szerepel – nem sokat számít.

Arkagyij Medvegyev tizenöt éven keresztül hűségesen szolgálta Ivánt, Ivan pedig felettébb nagyvonalúan köszönte meg a munkáját. Medvegyev alapjövedelme most már évi egymillió dollár

főlé szökött; nem is rossz egy egykori titkosrendőrnek, akinek a kommunizmus bukása után két árva rubelje sem volt. De a pénz csak a kompenzáció egyik oldala volt. Bőkezű költségelszámolás és ruházati juttatás is járt a munkájáért. Kapott egy Bentley-t, lakásokat Londonban, Dél-Franciaországban és a kiemelt környéknek számító moszkvai Veréb-hegyen. És persze ott voltak még a nők – az olyanok, mint Okszana, a huszonhárom éves vidéki szépség, akit Medvegyev két héttel korábban csípett fel egy szusibárban, s aki azóta is a férfi lakásán tartózkodott, jobbra neglizsében.

Ha volt hátulütője annak, hogy az ember Ivánnak dolgozott, hát az, hogy Ivan mindig a lehető legrosszabb pillanatban telefonált. Szokásához híven most is akkor találta felemelni a telefont, amikor Medvegyev és Okszana épp a gyönyör csúcsára készült hágni. Medvegyev izzadságban tocsogva nyúlt a készülékért, és kellenetlenül a füléhez tette a hallgatót. A beszélgetés, bár szűkre szabott volt, a hangulatot teljes mértékben agyoncsapta. A hívás végeztével Okszana ott folytatta, ahol abbahagyta, de Medvegyevnek már elment a kedve. A lány végül ráborult a férfi mellkasára, és durcásan a fülébe mélyesztette fogait.

– Máris meguntál?

– Dehogyan untalak.

– Akkor mi a baj, Arkagyij?

Jelena Harkova, gondolta a férfi, Jelena Harkova a *baj*. Este villámlátogatásra érkezik Moszkvába. És Ivan nem bízik benne teljesen. Ivan azt akarja, hogy folyamatos megfigyelés alatt tartsák. Ivan nem akar még egy olyan mutatványt, mint Saint-Tropez-ban. És ebben Arkagyij Medvegyev is egyetértett. Okszanára nézett, és szólt, hogy öltözzön fel. Öt perccel később, amikor a lány kilépett a lakás ajtaján, Medvegyev felkapta a telefonját, és kezdte összetoborozni a csapatot.

Jelena fehérbort rendelt, Gabriel feketekávé. Mindketten úgy döntöttek, hogy kipróbálják a raviolit erdeigomba-mártással. Jelena belekóstolt az ételbe, aztán inkább a kenyerét majszolta.

– Nem ízlik önnek? – kérdezte Gabriel.

– Nem valami jó.

– Pedig jobb az átlagnál. Mikor repült utoljára menetrend szerinti járaton?

– Nem tegnap. – Jelena kibámult az ablakon. – Azt hiszem, kicsit olyan vagyok, mint Oroszország. Valamikor szinte semmim nem volt, most meg szinte minden az enyém. Mi, oroszok, egyik végtelből a másikba esünk. Nem bírjuk eltalálni a középutat.

Megfordult, és a férfira nézett.

– Nem szeretném megbántani, de beszélhetek őszintén?

– Ha muszáj.

– Borzasztóan nevetséges ebben az álöltözetben. Rövid hajjal sokkal jobban tetszik nekem. És ez a szemüveg... – Megrázta a fejét. – Rémes. Nem lenne szabad színezett lencsés szemüveget hordania. Eltakarja a szeme színét.

– Attól tartok, épp ez a cél, Jelena.

Jelena félresöpört egy hajtincset az arcából, és megkérdezte, hol fogják elrejteni a disszidálása után. Hangja könnyeden csengett, mintha csak egy vadidegennel folytatna udvarias csevegést. Gabriel hasonló stílusban válaszolt.

– Vasárnap este nem utazik vissza Genfbe és onnét Nizzába, hanem felszáll egy Tel-Avivba tartó járatra. Rövid ideig marad csak Izraelben, legfeljebb egy-két napig.

– Aztán?

– Az amerikaiak vállalták magukra az áttelepítését. Amerika jóval nagyobb ország Izraelnél, lényegesen több búvóhellyel. A művelet felelőse személyes jó barátom. Az életemet is rábíznám, Jelena, és tudom, hogy gondját fogja viselni önnek is, a gyerekeknek is. De tartok tőle, hogy mindez

távollétéről sem hasonlít majd az életmódhoz, amelyhez hozzászokott.

– Hála istennek.

– Igen, most ezt gondolja, de az ébredés cudar lesz. Számítson rá, hogy Ivan orosz bíróságon fogja beadni a válókeresetet. Mivel ön nem lesz jelen, hogy képviselje magát, a távollétében mondják majd ki a válást, és Ivan ki fogja semmizni önt meg a gyerekeket. –Szünetet tartott. – Hacsak nem szedünk el tőle némi pénzt a következő két napban.

– Nekem nem kell Ivan pénze. Vér tapad hozzá.

– Akkor tegye meg a gyerekeiért, Jelena.

A nő a vázlatra nézett, amelyet Gabriel adott neki – a két gyermekre a tengerparton.

– Hozzáférésem van néhány közös számlához Londonban és Moszkvában – mondta félhangosan. –

De Ivan azonnal tudni fogja, ha nagyobb összeget veszek fel.

– Nem rejtett el a férje némi tőkét Svájcban az ínséges napokra?

– Van egy széf Zürichben, ott szokott tartani néhány milliót készpénzben. De gyorsnak kell lenniük, mielőtt Ivan befagyaszthatná.

– Tudja a széf számát és a jelszót?

Jelena bólintott.

– Akkor mondja meg, Jelena... a gyerekekért.

Az asszony lassan elsorolta a számokat, aztán kíváncsi pillantást vetett Gabrielre.

– Nem írja le?

– Nem szükséges.

– A kém memóriája. Ivan is ilyen.

Étvágytalanul turkálta az ételét.

– Hadd jegyezzem meg, hogy a mai alakításuk egyszerűen lenyűgöző volt. Látnia kellett volna Ivan arcát, amikor tudatták vele, hogy nem szállhat fel a gépe. – Jelena Gabrielre nézett. – Gondolom, a következő lépés is gondos koreográfia szerint zajlik majd.

– Így igaz, de a világ minden koreográfiája se ér semmit, ha az előadó nem tudja eljátszani. – Szünet. –Ez az utolsó lehetőség, hogy visszatáncoljon. És nincs harag, ha megteszi.

– Befejezem, amit elkezdtem – felelte a nő. – Alekszandr Lubinért. Borisz Osztrovszkijért. És Olgáért.

Gabriel jelzett az utaskísérőnek, hogy elviheti az ételt. Aztán ráfektette az aktatáskáját a tálcátartóra, és kinyitotta a kombinációs zárat. Négy tárgyat vett elő: apró, műanyag szórófejes flakont, egy közönséges mp3-lejátszónak látszó szerkentyűt, egy második, szögletes szerkezetet kis USB-csatlakozóval, valamint egy beszállókártyát az El Al 1612-es, vasárnap este negyed hétkor Moszkvából Tel-Avivba induló járatára.

– Nyilván ön is rájött már, Jelena, hogy az időzítésen múlik minden. Kidolgoztunk egy ütemtervet az utolsó Moszkvában töltendő óráira, és nagyon fontos, hogy szigorúan ehhez tartsa magát. Jól jegyezzen meg mindent, amit most hallani fog. Sokat kell végeznünk nagyon kevés idő alatt.

A gép hajszálpontosan este nyolc óra öt perckor szállt le Seremetyevón. Jelena hagyta el a gépet elsőként, és néhány lépéssel Gabriel előtt haladt keresztül a terminálon; retikülje a bal vállán himbálódzott, egy napi holmiját tartalmazó bőröndje mellette gurult a töredezett padlón. Az útlevell ellenőrzéshez érve Gabriel beállt a nemkívánatos külföldiek számára fenntartott sor végére, s mire végre bebocsátást nyert az országba, Jelena már nem volt sehol. Odakint beállt egy újabb, végtelenül kígyózó sorba, ezúttal taxira várva. Végül is egy zörgő Lada jutott neki, amelyet tükrölencsés napszemüveget viselő tejfelesszájú kölyök vezetett. A mögöttük lévő kocsiba Uzi Navot pattant be.

– Hová lesz? – kérdezte Gabriel sofőrje.

- Ritz-Carlton hotel.
- Először jár Moszkvában?
- Igen.
- Zene jöhet?
- Nem, pokoli fejfájásom van.
- Akkor egy lány?
- Csak vigyél a hotelhoz, köszönöm.
- Ahogy gondolja.
- Hány éves vagy?
- Tizenöt.
- Biztos, hogy tudsz vezetni?
- Naná.
- Eljut ez a kocsi egyáltalán a Ritzig?
- Naná.
- Odakint már sötétedik. Kell az a napszemüveg?
- Úgy festek benne, mintha tele lennék zsetonnal. Moszkvában minden gazdag pasas napszemüvegben jár este.
- Ezt igyekszem észben tartani.
- Komolyan mondom.
- Nem tudnál gyorsabban menni? Még az este szeretnék odaérni, ha lehet.
- Bízva csak ide.

Gabriel és Jelena Moszkvába érkezének híre helyi idő szerint hat óra tizenkilenc perckor jutott el a Grosvenor Square-en található műveleti központba. Graham Seymour felállt a székéből, és megropogtatta a hátát.

– Mára végeztünk. Mi lenne, ha átvonulnánk a Dorchester grillétermébe, hogy elfogyasszunk egy ünnepi vacsorát? A mieink fizetik.

– Nem szeretek előre inni a medve bőrére – felelte Samron. – Főképp hogy a három legjobb ügynököm van kint terepen, és másik három úton Moszkva felé.

Carter rátette a kezét Samron vállára.

– Ugyan már, Ari. Most nem tehetsz semmit, hacsak nem akarsz egész éjszaka itt rostokolni, hogy halálra aggódd magad.

– Pontosan ezt akarom tenni.

Carter szemöldök ráncolva nézett Graham Seymourra.

– Nem hagyhatjuk magára. Nem hinném, hogy szobatiszta.

– Akkor rendeljünk indiait?

– Csak szólj nekik, hogy csínján a fűszerekkel. A gyomrom már nem a régi.

55

MOSZKVA

Egy héttel a választás napja előtt már képtelenség volt elkerülni az orosz elnök arcát. Ott virított a belváros valamennyi útjelző tábláján és az összes kormányépületen. A Kreml-barát újságok címlapjáról bámulta az embert, és felvillant a Kreml irányította televíziós hálózatok hírösszefoglalóiban. Az Egységpárt bandái zászlóként hurcolták végig az utcákon, és istenként lebegett a város felett egy hőlégballon oldalán. Az elnök a maga részéről úgy tett, mintha valódi

választási kampányban venne részt, nem pedig gondosan kidolgozott majomparádét bohóckodna végig. Délelőtt egy Potemkin-faluban kampányolt, aztán visszatért Moszkvába egy nagyszabású délutáni gyűlésre a Dinamó stadionjába. A moszkvai rádió szerint ez volt a leghatalmasabb politikai gyűlés Oroszország történelmében.

A Kreml kegyesen engedélyezte, hogy két másik jelölt is induljon a választáson, de az oroszok többsége még a nevüket sem tudta felidézni, és a külföldi sajtó is régen megfeledkezett róluk. A Koalíció a Szabad Oroszországért, az ország egyetlen szervezett ellenzéki ereje, elnökjelölttel nem, csupán jókora adag bátorsággal bírt. Miközben az elnök a stadionban szónokolt az összecsisztott tömeghez, ők ellengyűlést tartottak az Arbat téren. Mire a rendőrség és civil ruhás segítőik végeztek velük, a Szabad Oroszországért száz tagja volt őrizetben, másik száz pedig kórházban. A vérgőzös csetepaté nyomai még késő délután is elborították a teret, amikor Gabriel fekete kordbársony sapkában és esőkabátban a folyó irányába tartott.

Előtte magasodott a Megváltó Krisztus-székesegyház, az öt arany hagymakupola tompán fénylett a súlyos, szürke égbolt alatt. Az eredeti katedrális Kaganovics 1931-ben Sztálin parancsára felrobbantotta, feltehetően azért, mert az épület akadályozta a kreml-beli lakosztályból nyíló kilátást. A katedrális helyére a bolsevikok masszív kormányzati épületet, a Szovjetek Palotája elnevezésű felhőkarcolót tervezték építeni, de a folyó menti föld nem bizonyult erre alkalmasnak, s az építési területet minduntalan elárasztotta a víz. Sztálin és a mérnökök végül megadták magukat az elkerülhetetlennek, és az üresen álló területen nyilvános strandot alakítottak ki – természetesen a világ leghatalmasabb medencéjével.

Miután a kommunizmusnak leáldozott, a székesegyházat elképesztő közpénzráfordítással újjáépítették, s most Moszkva legfrekvenciáltabb turistalátványosságai közé tartozott. Gabriel inkább kihagyta, és egyenesen a folyó felé tartott. Három ember ácsorgott a rakparton, s mindhárman a víz túlsópartján álló gigantikus épületre szegezték a tekintetüket, amelynek tetején a Mercedes-Benz csillaga forgott lassan körbe. Gabriel egyetlen szó nélkül elsétált mellettük. A három férfi egymás után fordult meg, hogy kövessék.

Alaposabban meg szemlélve tulajdonképpen nem is egy épület volt, hanem mindjárt három: masszív trapézalakzat, kilátással a folyóra, és két L alakú mellékszárny, amelyek több száz méterre nyúltak el. A Szerafimovics utca másik oldalán, a megbarnult fű és kókadt fák alkotta szomorkás földdarabkát Bolotnaja tér néven ismerték. Gabriel a szökőkút mellett üldögélt egy padon, amikor Uzi Navot, Jákov Rossman és Eli Lavon átkelt a hídon. Navot melléje telepedett, Lavon és Jákov odasétált a szökőkúthoz. Lavon oroszul halandzsázott, akár egy filmes statiszt a koktélparti-jelenetben. Jákov cigarettázva bámulta a földet.

- Jákov mikor szokott rá megint a dohányzásra? – kérdezte Gabriel.
- Éjszaka. Idegességében.
- Egész életében Ciszjordániában és Gázában működött, és itt, Moszkvában lesz ideges?
- Hogy a fenébe ne! Te is ideges lennél, ha lenne egy csöpp eszed.
- Helyi kirendeltségünk vezetője hogy érzi magát?
- Valamivel jobban néz ki, mint Jákov, de nem sokkal. Fogalmazzunk úgy, hogy örömmel néz a távozásunk elébe.
- Hány kocsit sikerült szereznie?
- Négyet, ahogy kérted. Három öreg Ladát meg egy Volgát.
- Mondd, hogy működnek is, Uzi. Csak az hiányzik, hogy holnap lerobbanjanak a kocsik.
- Nyugi, Gabriel, nem lesz gond.
- Honnét szerezte őket?

– A kommunizmus bukása után a kirendeltségpotom áron jutott hozzá egy rakat régi szovjet autóhoz, és talonba tette őket. A papírokkal minden oké.

– És a sofőrök?

– Négy ügynök a moszkvai kirendeltségről. Mind beszél oroszul.

– Mikor hagyjuk el a hotelt?

– Én leszek az első kettő óra ötvenkor. Eli öt perccel később jön utánam. Őt követi Jákov újabb öt perc múlva. Te leszel az utolsó.

– Ennyi idő nem elég, Uzi.

– Még sok is. Ha túl korán érünk ide, akaratlanul is felhívhatjuk magunkra a figyelmet. Azt meg nem akarjuk, ugyebár.

Gabriel nem vitatkozott. Inkább elhalmozta Navotot kérdésekkel a mobiltelefon-zavarókról, a megfigyelési feladatokról, végül a Kutuzovszkij proszpekten található bérháznál előállt helyzetről, ahol Jelena jelenleg az anyjánál tartózkodott. Navot válasza nem okozott meglepetést.

– Arkagyij Medvegyev huszonnégy órás megfigyelés alá helyezte az épületet.

– Hogy csinálja?

– Semmi műszaki ügyeskedés. Csak egy ember egy kocsiban, az utcán.

– Mennyi időnként cseréli az embereket?

– Négyóránként.

– A kocsit is cseréli, vagy csak a megfigyelőt?

– Csak a megfigyelőt. A kocsi marad a helyén.

Gabriel megigazította színezett lencsájú szemüvegét. A szürke parókától pokolian viszketett a fejbőre. Navot fájó pontot dörzsölgetett a könyöke fölött. Mindig szert tett valamilyen apró testi nyavalyára, ha feszült volt egy akció miatt.

– Abból kell kiindulnunk, hogy Arkagyij utasította a megfigyelőket, mindenhová kövessék Jelenát, vagyis holnap délután is, amikor kimegy a reptérre. A megfigyelő értesíteni fogja Arkagyijt, amint meglátja, hogy Jelena minden előzetes bejelentés nélkül kitérőt

tesz a rakparti házba. És Arkagyij gyanakodni fog. Érted, mire akarok kilyukadni, Gabriel?

– Értem, Uzi – válaszolta Gabriel katonásan. – Azt hiszem, értem. Meg kell akadályoznunk, hogy a megfigyelő kövesse Jelenát, különben minden erőfeszítésünk egyetlen moszkvai perc alatt kárba vész.

– Szerintem ki kéne iktatni.

– Kisebb közlekedési baleset is megteszi.

– Szóljak a kirendeltség vezetőnek, hogy kell még egy Lada?

– A megfigyelők milyen kocsit használnak?

– Mercedest.

– Ez így nem egészen fair, egyetértesz?

– Egyetérttek.

– Ez esetben hivatalos kocsit fogunk használni. Ami bírja a terhelést. Mondd meg a kirendeltség vezetőjének, hogy szeretnénk kölcsönkérni a nagykövet unióját. Vagy tudod, mit, mondd, hogy a nagykövetre is szükségünk van. Tudod, ő vérbeli profi.

Jelena Harkova aznap csak egyetlenegyszer hagyta el anyja lakását, amit Arkagyij Medvegyev és megfigyelői nem találták sem nyugtalanítónak, sem a legkisebb figyelemre okot adónak. A nő rövid utat tett egy újonnan nyílt, flancos gourmet-piacra, feljebb az utcában, ahol két testőrétől kísérve beszerezte egy nyári borscs hozzávalóit. A délután hátralévő részét anyjával töltötte a konyhában, és játékos csatákat vívtak a receptek fölött, ahogy Jelena kislánykorában szokásuk volt.

Estére a leves eléggé kihűlt, hogy fogyasztható legyen. Anya és lánya együtt ült az étkezőasztalnál

gyertyával és egy vekni fekete kenyérrel, miközben a másik szobában az elnök Dinamo-stadionbeli gyűlésének képei peregtek némán a televízió képernyőjén. Jelena majd huszonnégy órája volt már Moszkvában, anyja mégis következetesen kerülte a kérdést, hogy milyen ok húzódik meg a rendkívüli látogatás mögött. Most hozta fel a témát első ízben, nem szavakkal, hanem azzal, hogy finoman letette az asztalra Jelena levelét. Jelena ránézett a levélre, és tovább evett.

– Bajban vagy, ugye, szívem?

– Nem, mama.

– Ki volt az a férfi, aki kézbesítette a leveled?

– Egy barátom. Aki segít nekem.

– Segít? Miben?

Jelena hallgatott.

– Elhagyod az urad?

– Igen, mama, elhagyom.

– Bántott?

– Igen, bántott.

– Megütött?

– Nem, soha.

– Szeretője van?

Jelena az ételből fel sem pillantva bólintott.

– Tizenkilenc éves gyereklány. Biztos vagyok benne, hogy Ivan egy nap őt is bántani fogja.

– Nem lett volna szabad hozzámenned. Könyörögtem, hogy ne menj hozzá, de te nem hallgattál rám.

– Tudom.

– Ez egy szörnyeteg. Az apja is az volt, ő is az.

– Tudom. – Jelena megpróbált magába diktálni még egy kis levest, de már elment az étvágya. –

Sajnálom, hogy az utóbbi néhány évben nem töltöttünk veled több időt, a gyerekek meg én. Ivan nem engedte. Ez persze nem kifogás, szembeszállhattam volna vele.

– Nem kell bocsánatot kérned, Jelena. Értem én, jobban, mint gondolnád.

Könnycsepp gördült le Jelena arcán. Letörölte, mielőtt anyja észrevehette volna.

– Nagyon sajnálom, hogy úgy viselkedtem veled. Remélem, meg tudsz bocsátani.

– Megbocsátok, Jelena. De nem értem, mi ez a moszkvai út.

– Van egy kis üzleti elintéznivalóm, mielőtt elhagyom Ivánt. Meg kell védenem magam és a gyerekeket.

– Ugye nem akarod elszedni a pénzét?

– Ennek semmi köze a pénzhez.

Jelena anyja nem erőltette a témát. Pártember felesége volt. Ismerte a titkokat és a falakat.

– Mikor akarod elmondani neki?

– Holnap este. – Jelena rövid szünetet tartott, majd jelentőségteljesen hozzátette: – Amikor visszatérek Franciaországba.

– Az urad nem az az ember, aki könnyedén fogadja a rossz híreket.

– Ezt én tudom a legjobban.

– Hová akarsz menni?

– Még nem döntöttem el.

– Európában maradsz, vagy hazajössz Oroszországba?

– Lehet, hogy Oroszországban soha többé nem leszek biztonságban.

– Miről beszélsz?

– Lehet, hogy el kell vinnem valahová a gyerekeket, ahol Ivan nem találja meg őket. Érted, amit mondok?

A pártember felesége tökéletesen értette.

– Látom még őket valaha, Jelena? Látom még valaha az unokáimat?

– Biztosan időbe telik majd. De igen, fogod még látni őket.

– Időbe? Mennyi időbe? Nézz rám, Jelena. Nem vagyok bővében az időnek.

– Hagytam egy kis pénzt a komód legalsó fiókjában. Ebben a pillanatban az az összes pénzem.

– Akkor nem fogadhatom el.

– Bízz bennem, mama. El kell fogadnod a pénzt. Anyja lepillantott, és próbálta folytatni az evést, de már neki is elment az étvágya. Így aztán hosszan üldögéltek ott könnyáztatta arccal, egymás kezét szorongatva az asztal fölött. Végül Jelena anyja felkapta a levelet, és belógatta a tűzbe. Jelena odanézett a televízióra, és Oroszország újdonsült cáriját látta, ahogy fogadja a tömeg hódolatát. *Képtelenek vagyunk normális emberek módjára élni, gondolta. És ez már mindig így lesz.*

Ellentmondva a józan megfontoltságnak és felrúgva minden írott és íratlan műveleti doktrínát, Gabriel nem tért vissza rögtön a Ritz-Carlton hotelbeli szobájába. Délnek tartott inkább, az Október tér fölé magasodó bérházak együttese felé, ahhoz az épülethez, amelyet a helyiek csak „kutyás házként” ismertek. Onnét nem nyílt kilátás a Moszkva folyóra vagy a Kremlre – csupán az épület ikrére esett rálátás, és egy leharcolt autóktól hemzsegő parkolóra, na meg a Szadovoje kolcóra, ahol éjjel-nappal dübörgött a forgalom. Észak felől csípős szél fúj, ami emlékeztette az embert, hogy az orosz „nyár” már el is illant, s nemsokára megint itt a tél. Így a jó, gondolta a Gabrielben lakozó költő. Talán soha nem is volt nyár. Talán csak illúzió volt, mint az orosz demokráciáról szőtt álom.

A C bejárat előtti kis udvarra érve úgy tűnt, a bábuskák és a gördeszkás punkok időlegesen fegyverszünetet kötöttek. Hat vézna milicista fiú őgyelgett a kapuban, két civil ruhás FSZB-s legény felügyelete alatt. A nyugati riporterek, akik az Olga Szuhova elleni merényletkísérlet után megrohamozták az épületet, időközben felhagytak a ház előtti öröködéssel, vagy ami még valószínűbb, elhajtották őket. Tulajdonképpen semmi jele nem volt, hogy bárki kiállt volna Olgáért, egy elkeseredett falfirkát leszámítva, amelyet vörös festékszóróval fújtak fel az épület oldalára: FREE OLGA! Valami helyi vagány áthúzta az első szót, és azt írta a helyére: FUCK. És még mondja valaki, hogy az oroszoknak nincs humorérzékük.

Gabriel körbejárta a hatalmas épületet, és mint várta, a többi öt bejáratnál is biztonsági emberekre bukkant. A Leninszkij proszpekten észak felé ballagva még egyszer utoljára átfutott az akción. Tökéletes, gondolta. Egyetlen szembeszökő kivétellel. Amikor Ivan Harkov rájön, hogy elrabolták a családját és a titkos iratait, valakin ki fogja tölni a dühét. És ez a valaki nagy valószínűséggel Olga Szuhova lesz.

Ivan Boriszovics Harkov ingatlanfejlesztő, tőkebefektető és nemzetközi fegyverkereskedő veszte egy telefonhívással kezdődött. A hívás a Saint-Tropez-i rezidenciára futott be, s egy bizonyos Francois Boisson, a francia repülésirányítás, a Direction Générale de l'Aviation Civile területi igazgatója volt a vonal másik végén. A jelek szerint, állította Monsieur Boisson, igen nagy problémák adódtak a Monsieur Harkov tulajdonába tartozó repülőgéppel – olyan problémák, hangsúlyozta az igazgató, amilyeneket telefonon nem lehet megvitatni. Arra kérte Monsieur Harkovot, hogy aznap egy

órákor jelenjen meg a nizzai reptéren, és válaszoljon néhány egyszerű kérdésre. Ha nem hajlandó megjelenni, lefoglalják a gépét, és legkevesebb kilencven napig nem kapja vissza. Miután pontosan egy perc és harminchét másodpercen keresztül átkozta a franciákat, Ivan a szavát adta, hogy ott lesz a megjelölt időben. Monsieur Boisson közölte, hogy örömmel néz a találkozás elébe, majd letette a telefont.

Jelena Harkova akkor értesült a kínos eseményről, amikor odatelefonált a villába, hogy jó reggelt kívánjon Ivánnak és a gyerekeknek. Csitító szavakkal próbálta élet venni férje haragjának, és biztosította, hogy csakis valami félreértésről lehet szó. Azután rövid eszmecsere után folytatott Szonjával, melynek során azt az instrukciót adta a dadának, hogy vigye le a gyerekeket a strandra. Amikor Szonja megkérdezte, kíván-e még beszélni Ivánnal, Jelena rövid tétovázás után igennel felelt. Amikor Ivan visszavette a kagylót, Jelena elmondta, hogy nagyon szereti, és már alig várja, hogy este újra lássák egymást. Ivan azonban továbbra is a repülőgépes mizériával és a franciák inkompetenciájával volt elfoglalva.

– *Daszvidanyija*, Ivan – motyogta maga elé Jelena, és bontotta a vonalat.

Gabriel a legmesszebbmenőkig türelmes ember volt, de most, az Ivan titkait rejtő széf kifosztása előtti csüggesztően unalmas órákban cserbenhagyta híres türelme. Gabriel a félelem számlájára írta a dolgot. Ama félelem számlájára, amelyet csak Moszkva képes előhívni az emberből. Amikor attól félünk, hogy valaki mindig figyel. Mindig fülel. Gabriel félt, hogy ismét a Lubjankában találja magát, ám ezúttal nem jön ki onnan élve. És félt, hogy mások is követik majd, akik hasonló sorsra jutnak.

Megpróbálta lefoglalni magát. Gyalogolt az utcákon, amelyeket gyűlölt, bőséges ebédet rendelt, amelyhez alig nyúlt hozzá, és a Vörös tér közelében lévő csicsás bevásárlóközpontban vásárolt szuveníreket, amelyeket soha nem vitt haza magával. Közben mindvégig egyedül volt; az FSZB-t szemmel láthatóan nem érdekelte Martin Stonehill, a hamburgi illetőségű amerikai állampolgár.

Végül délután fél háromkor visszatért a szobájába, a Ritz-Carlton hotelba, és felöltözött a csatához. Fegyverként mindössze egy miniatűr rádiót és egy PDA-t vitt magával. Pontosán három óra három perckor szállt be a liftbe, és lement az előcsarnokba. A recepciós pultjánál egy pillanatra megállt, hogy begyűjtson néhány brosúrát és térképet, aztán átsuhant a forgóajtón, ki a Tverszkaja utcára. Félsaroknyi séta után megállt, és a magasba lendítette karját, mintha taxit akarna fogni. Abban a pillanatban ezüst Volga húzódott a járdaszegély mellé. Gabriel beszállt, és behúzta maga után az ajtót.

– *Salom* – mondta a kormány mögött ülő férfi.

– Reméljük.

Gabriel az órájára pillantott, amikor a kocs elindult: *három óra hat perc... Eljött a búcsú ideje, Jelena. Ideje kocsiba szállni.*

Jelena Harkova halkán besurrant a vendégszobába, és hozzálátott a csomagoláshoz. Már az is megnyugtatta pattanásig feszült idegeit, hogy összehajtogatta és bőröndbe rakta a ruháit, így sokkal nagyobb gonddal hajtotta végre a feladatot, mint indokolt lett volna. Három óra húsz perckor felhívta Szonját a mobilján. Amikor a dadus nem vette fel, Jelena kis híján idegrohamot kapott. Újrahívta a számot – ezúttal szándékosan megfontolt mozdulatokkal –, és Szonja három csöngés után felvette. Jelena a legnyugodtabb hangját elővéve értésére adta, hogy a gyerekek már eleget napoztak, ideje hazamenni a strandról. Szonja először tiltakozott – olyan jól érzik magukat a gyerekek, mint soha az utóbbi napokban, mondta –, de Jelena nem engedett. A hívás végeztével bekapcsolta a közönséges mp3-lejátszónak látszó szerkentyűt, és betette a holmiját tartalmazó táska külső rekeszébe. Azután újrahívta Szonját, de a hívás most már nem juthatott célba.

A csomagolást befejezve anyja hálósobájába ment.

A pénz ott volt, ahol hagyta, a komód legalsó fiókjában, vastag gyapjúpulóver alá rejtve. Hangtalanul becsukta a fiókot, és bement a nappaliba. Anyja ránézett, és mosolyogni próbált. Nem volt több mondanivalójuk – éjjel mindent elmondtak, amit akartak –, és a könnyeik is elfogytak már.

– Iszol egy teát, mielőtt még?

– Nem, mama. Nincs időm.

– Akkor menj – mondta az asszony. – És az Úr angyala vigyázza lépteid.

Odakint a folyosón testőr, név szerint Ljuka Oszipov várakozott Jelenára, aki egykor az Alfa-csoport kötelékébe tartozott. Levitte a nő bőröndjét, és berakta egy ott várakozó limuzin csomagtartójába. Amikor a kocsí az útra hajtott, Jelena higgadtan közölte, hogy meg kell állniuk a rakparti háznál, mert a férjének szüksége van néhány papírra az irodából.

– Pár perc az egész – mondta. – így is elegendő időnk marad odaérni Seremetyevóra.

Amikor Jelena Harkova limuzinja a Kutuzovszkij proszpekten süvített, egy másik autó is a nyomába szegődött. A sofőr az Anton Uljanov névre hallgatott. Azelőtt a kormány megfigyelési specialistája volt, jelenleg az Ivan biztonsági szolgálatát vezető Arkagyij Medvegyevnek dolgozott. Uljanov nem egy küldetés során bizonyított már Medvegyevnek, ezek legtöbbje etikai szempontból igencsak kérdéses volt, de még soha nem kapta azt a feladatot, hogy figyelje meg kenyéradó gazdája feleségét. Fogalma sem volt, miért kapta ezt a megbízást, csak annyit tudott, hogy fontos. *Kövessd egész a reptérig, utasította Medvegyev. És ne veszítsd szem elől. Ha elveszíted, azt is megbánod, hogy megszületted.*

Uljanov ötven méter távolságból követte a limuzint. Bekapcsolta a rádiót. Most már nincs más dolga, mint kényelmesen hátradőlni, és élvezni a kellemesen egyhangú utat Seremetyevóig. Ezeket az unalmas megbízásokat kedvelte a leginkább. Hagyjuk csak meg az izgalmat a hősöknek, mondogatta mindig. Úgy tovább élünk.

Mint kiderült, az utazás nem volt sem hosszú, sem unalmas. Ami azt illeti, az Ukrajna szállónál véget is ért. A baleset kiváltója Uljanov jobbjáról érkezett, bár később Uljanov kénytelen volt beismerni, hogy nem is látta a kocsit. Az összeütközés pillanatát mindenesetre fel tudta idézni: a meggörbülő acél és a szilánkokra törő üveg csattanását, amittől az arcába robbant a kocsí légszákja. Soha nem tudta meg pontosan, mennyi ideig volt eszméletlen. Úgy vélte, mindössze néhány másodpercig, mert az első emléke az volt, hogy jól öltözött férfi ordibál vele egy kitört ablakon át valami olyan nyelven, amelyet ő nem ért.

Anton Uljanov meg sem próbált kommunikálni a férfival. Csak elkeseredetten kereste a mobilját. Rögtön meg is találta az utasülés és a begyűrődött ajtó közé ékelődve. Arkagyij Medvegyev veréb-hegyi lakását hívta elsőként.

Amikor megérkezett Côte d'Azur repülőtérre, Ivan Harkovot ablaktalan konferenciaszobába vezették. A terem közepén négyszögletes asztal, a falakon francia gyártmányú repülőgépekről készült fotók. Francois Boisson, aki beidézte Harkovot, nem volt sehol, és kerekén fél óra telt el, mire végre megjelent. Vékonydongájú, ötvenes férfi apró szemüveggel és kopasz fejjel, aki – mint minden francia bürokrata – végtelenül leereszkedően viselkedett. A késedelemnek sem magyarázatát nem adta, sem elnézést nem kért érte, csak letelepedett a vaskos iratköteg mögé, melyet az asztalra tett. Kínosan hosszú ideig ült ott, ujjbegyeit elgondolkodón egymáshoz illesztve, mielőtt nekikezdett volna az eljárás lebonyolításának.

– Két nappal ezelőtt, miután a gépe nem kapott engedélyt a felszállásra, alaposan átvizsgáltuk a repülési jegyzőkönyveit és az utaslistákat. Sajnos ennek során súlyos ellentmondásokra bukkantunk.

– Miféle ellentmondásokra?

– Arra a végkövetkeztetésre jutottunk, Monsieur Harkov, hogy ön illegális charterszolgáltatásként

üzemelteti a gépet. Hacsak nem tudja bizonyítani, hogy ez nem így van... és le kell szögezmem, hogy Franciaországban a bizonyíték produkálása ilyen esetekben teljes egészében az *ön* felelőssége... akkor attól tartok, azonnal lefoglaljuk a gépet.

– Ez a vád szintisza badarság – kontrázott Ivan.

Boisson sóhajtott, és lassan felnyitotta a meggyőző aktakupac fedelét. Először egy Boeing Business Jetről készült fotót húzott elő.

– Csak a miheztartás végett, ez az ön gépe, Monsieur Harkov? – A regisztrációs számra mutatott a gép farkán. – N7287IK?

– Persze hogy az enyém.

Boisson a szám első karakteréhez nyomta az ujját: N.

– A gépet Amerikában regisztrálták – mutatott rá. – Mikor járt legutóbb Amerikában?

– Nem tudom pontosan. Legalább három éve.

– Nem találja ezt furcsának, Monsieur Harkov?

– Nem, cseppet sem találom furcsának. Amint ön is tudja, Monsieur Boisson, a repülőgép-tulajdonosok azért regisztráltatják a gépüket Amerikában, mert az amerikai regisztráció kedvező értékesítési áron dolgozik.

– Csakhogy a saját feljegyzései *nem* önt jelölik meg az N7287IK tulajdonosaként.

– Miről beszél?

– A saját regisztrációjuk szerint a gép tulajdonosa egy delaware-i illetőségű cég, amely furcsamód az N7287 LLC nevet viseli. Ez az N7287 LLC nyilvánvalóan fedőcég, melynek egyedüli célja, hogy amerikai tulajdonúnak tüntesse fel a gépet. Önnek tulajdonképpen semmilyen kapcsolata nincs a vállalattal. Az N7287 LLC elnöke bizonyos Charles Hamilton. Monsieur Hamilton ügyvédként tevékenykedik a delaware-i Wilmingtonban. Egyben ő a megbízott tulajdonosa annak a repülőgépnek, amely állítólag az öné. Monsieur Hamilton gyakorlatilag bérbe adja önnek a gépet. Nincs igazam, Monsieur Harkov?

– *Tulajdonképpen* – csattant fel Ivan – igaza van, de a privát repülésben mindez bevett gyakorlatnak számít.

– Bevett, de nem egészen tisztességes gyakorlatnak, igen. Mielőtt folytatnánk, meg kell kérnem, igazolja, hogy ön az N7287IK számú Boeing Business Jet valódi tulajdonosa. Az lenne talán a legegyszerűbb, ha felhívná ezt az ügyvédet, és átadná nekem a telefont.

– Hiszen Amerikában vasárnap reggel van.

– Akkor feltehetően odahaza lesz.

Ivan orosz szitokszavak közepette előkapta a mobilját. A hívás sikertelen volt. Két újabb hiábavaló próbálkozás után elgyötörten nézett Boissonra.

– Mostanában nekem sem mindig sikerül innen – mondta a francia bocsánatkérően, és a konferenciaasztal túlsó végében elhelyezett telefonra mutatott. – Egész nyugodtan használja a miénket. Ez biztosan működik.

Arkagyij Medvegyev éppen veréb-hegyi lakásának dolgozószobájában ejtőzött, amikor az érezhetően zavaros fejű Anton Uljanov felhívta. A hívás végén Medvegyev azonnal rácsörgött Jelena sofőrjére, aki nem vette fel. Újabb sikertelen kísérlet után kétszer is megpróbálta elérni Ljuka Oszipovot, Jelena testőrkülönítményének fejét, de az eredmény ugyanaz volt. Mérgében lecsapta a kagylót, és borúsan bámult ki az ablakon Moszkva belvárosa felé. *Ivánt beidézik a nizzai reptérre... koccanás a Kutuzovszkij proszpekten... most meg Jelena testőrei nem veszik fel a telefont...* Ez nem véletlen egybeesés. Valami történik. De abban a pillanatban, ha megszakadt, sem tehetett semmit.

A Harkov gyerekek távozása a Pampelonne-partról nem ment éppen zökkenőmentesen, ez azonban

egyetlen kisgyermekes szülőt sem érne meglepetésként. Először a nyafogás, hogy fürödhessenek még egyet. Aztán a harc, hogy két csupa homok hétévest száraz ruhába bújtassanak, amiben haza tudnak menni. Végül az elmaradhatatlan jelenetek a kocsihoz vezető úton. Szonja Cserkaszova, Harkovék béketűrő dadája nem érezte, hogy bármit könnyítene feladatán a négy fegyveres testőr jelenléte. Tapasztalatból tudta, hogy ilyenkor a testőrök rendszerint több gondot okoznak, mint a gyerekek.

A hátráltató tényezők miatt háromnegyed kettő is elmúlt, mire a csapat beszállt a kocsikba. A szokásos útvonalat követték: végig a route des Tamaris-n, aztán délnek a D93-ason a baie de Cavalaire felé. Amikor kikeveredtek a körforgalomból Ramatuelle-től keletre, hirtelen rendőr toppant elébük, fehér kesztyűs kezét magasra tartva. A vezérkocsi sofőrjében egy pillanatra felmerült, hogy semmibe veszi a felszólítást, amikor azonban a gendarme kétszer erősen megfújta a sípját, rögtön átgondolta a dolgot, és lehúzódott; a második kocsi követte.

A rendőr, Saint-Tropez-i veterán, pontosan tudta, hogy semmi értelme oroszokhoz franciául szólni. Erős akcentusú angol nyelven tájékoztatta a sofőrt, hogy jócskán túllépte a megengedett sebességhatárt. A sofőr válasza – hogy tudniillik Dél-Franciaországban nyáron mindenki száguldozik – nem nyerte el a gendarme tetszését, és azonnal látni kívánta a sofőr vezetői engedélyét, és a két kocsi valamennyi utasának útlevelét.

– Nem hoztuk magunkkal az útleveleket.

– Miért?

– Mert strandolni voltunk.

– Mint külföldi látogatóknak mindig maguknál kell hordaniuk az útleveleket.

– Kísérjen el hazáig. Megmutatjuk az útleveleket, és lezárjuk ezt a butaságot.

A rendőr bekukkantott a hátsó ülésre.

– Ezek az ön gyerekei, Monsieur?

– Nem, Ivan Harkov gyerekei.

A rendőr értetlen képet vágott, jelezvén, hogy nem ismeri a nevet.

– És ön kicsoda?

– Én Mr. Harkovnál dolgozom. Ahogy a másik kocsiban ülő kollégáim is.

– Milyen minőségben?

– Biztonság.

– Helyesen feltételezem, hogy fegyver is van önöknél?

Az orosz sofőr bólintott.

– Láthatnám az engedélyüket, kérem?

– Nincsenek nálunk a papírok. Az útlevelekkel együtt Mr. Harkov villájában hagytuk őket.

– És hol az a villa?

A válasz hallatán a gendarme visszaballagott a kocsijához, és a szája elé emelte a rádió-adóvevőjét. Egy másik autó, egy Renault minifurgon már ez előtt a helyszínre érkezett, s nem sokkal később a majd teljes Saint-Tropez-i különítmény csatlakozott hozzá. Az orosz sofőr, aki a visszapillantó tükörből kísérte figyelemmel az eseményeket, érezte, hogy a helyzet rohamosan súlyosbodik. Mobiltelefont húzott elő a zsebéből, és megpróbálta elérni Ivan különítményének fejét, de a hívás sikertelen volt. Három próbálkozás után feladta, és csüggedten nézett ki az ablakon. A gendarme ott állt mellette, pisztolytáskája nyitva, keze fegyvere markolatán.

– Hol a fegyvere, Monsieur?

A sofőr lenyúlt, és némán megveregette a csípőjét.

– Kérem, vegye elő, és óvatosan helyezze a kocsi műszerfalára. – Az anyósülésen ülő testőrré nézve hozzátette: – Ön is, Monsieur. Fegyvert a műszerfalra. Aztán szeretném, ha mind a ketten

nagyon lassan kiszállnának, és feltennék a kezüket a kocsi tetejére.

– Mi ez az egész?

– Sajnos kénytelenek vagyunk őrizetbe venni önöket, amíg nem tisztázódik a dolog az útlevelekkel és a fegyverviselési engedélyekkel. A gyerekek a dadussal utazhatnak valamelyik kocsiban. Önt és három kollégáját külön szállítjuk. Megtehetjük civilizált módon, vagy ha jobban tetszik, meg is bilincselhetjük önöket. Önök választhatnak, uraim.

57

MOSZKVA

A rakparti ház nyugati oldalán aprócska park terült el, vörös téglás templommal a közepén. Rendes körülmények között nem számított közkedvelt helynek, és most, hogy esőtől súlyos felhők borították az eget, jobbára elhagyatott volt. A templomtól néhány méterre, kósza facsoporttól körülvéve pad állt, fájára vaskos orosz trágárságokat farigcsált a jónép. A pad egyik végében Gabriel ült, Smuel Peled, a nagykövetség sofőrje és izraeli titkos ügynök a másikon. Smuelből folyékony orosz nyelven dőlt a szó. Gabriel nem figyelt rá, mert azokra a hangokra koncentrált, amelyek a fülébe rejtett miniatűr fülhallgatóból áradtak. Jákov Rossman hangjára, aki jelentette, hogy Jelena Harkova kocsija már tiszta az ellenséges megfigyeléstől. Eli Lavon hangjára, aki jelentette, hogy Jelena Harkova kocsija nagy sebességgel közeledik a rakparti ház felé. Uzi Navot hangjára, aki jelentette, hogy Jelena Harkova éppen száll ki a kocsiból, és Ljuka Oszipovval a sarkában elindul az épület felé. Gabriel az órájára pillantva ellenőrizte az időt: *három óra ötvennégy...* Máris kilenc perc késésben voltak. *Siessen, Jelena. El kell érniünk a gépet.*

Jelena Harkova érkezésének híre tíz másodperccel később futott be Londonba, nem hang, hanem tömören megfogalmazott üzenet formájában, amely az óriásplakát méretű monitoron villant fel a terem elülső részében. Adrian Carter feszülten várta a riasztást egy Langley-vel összekapcsolt telefont szorítva a füléhez.

– A nő elindult az épület felé – mondta kimérten. – Iktassátok ki a telefonokat. A Moszkva folyótól a környékig mindenütt.

Jelena Ljuka Oszipovval a nyomában átvágott a hallon, és kis előtérbe jutott, ahol egyetlen lift volt. Oszipov oda is követni akarta, de Jelena egy intéssel leállította.

– Itt várjon – parancsolt rá, és beillesztette biztonsági kártyakulcsát a nyílásba. A kártyát kivette, és megnyomta a kilencedik emelet gombját. Ljuka Oszipov hosszú másodpercekig mozdulatlanul állt, és a kijelző vörös fényére koncentrálnival figyelte a lift útját. Aztán kinyitotta a mobilját, és megpróbálta elérni a kint várakozó sofőrt. Semmit sem hallott, erre összecsukta a telefont, és halkán káromkodott egyet. *Biztosan a teljes moszkvai hálózat összeomlott, gondolta. Mi, oroszok, mindent elbarmolunk.*

Amikor a kilencedik emeleten kinyílt a liftajtó, a folyosón újabb testőr tűnt fel. Pjotr Luzskovnak hívták, és Ljuka Oszipovhoz hasonlóan valamikor ő is az elit Alfa-csoport tagja volt. Unott tészta képe meglepődést tükrözött. A Jelena csomagjában lapuló mobilárnyékoló miatt a testőr csapat nem tudta értesíteni Pjotrt Jelena vizitjéről. Jelena oda sem figyelve üdvözölte, aztán elviharzott mellette anélkül, hogy magyarázatát adta volna hirtelen felbukkanásának. Amikor a biztonsági őr reflexszerűen rátette a kezét Jelena karjára, Jelena az indulattól kimeredt szemmel pördült hátra.

– Mit művel? Hogy merészel hozzám érni! Mit képzelsz, ki maga?

Luzskov visszahúzta a kezét.

– Elnézést.

– Elnézést, mi?

- Elnézést, Harkova asszony. Nem lett volna szabad megérintenem.
- Nem, Pjotr, nem lett volna szabad megérintenie. Megnézheti magát, ha Ivan megtudja!

Folytatta útját az iroda felé. A testőr követte.

– Ne haragudjon, Harkova asszony, de attól tartok, nem engedhetem be az irodába, ha a férje nincs magával.

– Kivéve vészhelyzetben.

– Pontosan.

– Akkor közlöm, hogy ez most vészhelyzet. Menjen vissza az őrhelyére, idióta. Nem üthetem be a kódot, amíg itt liheg a nyakamba.

– Ha valóban vészhelyzet van, Harkova asszony, miért nem kaptam értesítést Arkagyij Medvegyevtől?

– Talán nehéz elhinnie, Pjotr, de a férjem nem mond el mindent Arkagyijnak. Megkért, hogy hozzak el néhány fontos papírt az irodájából, és vigyem magammal Franciaországba. Most pedig tegye fel magának a kérdést, Pjotr: mit szól majd Ivan, ha maga miatt lekésem a gépet?

A testőr nem engedett.

– Én csak a munkámat végzem, Harkova asszony. Egyértelmű utasításokat kaptam. Harkov úr vagy Arkagyij Medvegyev jóváhagyása nélkül senkit sem engedhetek be az irodába. És ez önre is vonatkozik.

Jelena a mennyezetre pillantott, és ingerülten felsóhajtott.

– Akkor hívja fel Arkagyijt, és mondja meg neki, hogy itt vagyok – mutatott a dekoratív kisasztalon nyugvó telefonra. – Na, mi lesz, hívja. De gyorsan. Mert ha lekésem a gépem, javasolni fogom Ivánnak, hogy vágja ki a kis Pjotr nyelvét.

Az őr hátat fordított Jelenának, és felkapta a kagylót. Pár másodperccel később összevont szemöldökkel kocogtatta meg a villát.

– Valami gond van, Pjotr?

– Úgy látszik, nem működik.

– Érdekes. Próbálja a mobilommal.

Amikor az őr visszatette a kagylót a helyére, és megfordult, Jelena szórófejes flakont irányított rá. *Azt a szórófejes flakont, amelyet Gabrieltől kapott a gépen.* Lenyomta a flakonon lévő gombot, finom folyadékfelhőt permetezve Pjotr arcába. Az őr megpróbált talpon maradni, és Jelena egy pillanatra megrémült, hogy az altató hatástalan. Aztán a férfi nehéz puffanással a földre zuhant, és közben felborította a kisasztalt. Jelena idegesen nézte a padlón elterült alakot. Aztán adott neki még egy adagot.

Ezt azért kaptad, mert hozzám nyúltál, gondolta. *Disznó.*

Kilenc emelettel lejjebb szürke kalapos, kövér férfi lépett az előtérbe, és a privát liftek felé tartott, miközben halkán szapulta a mobilját. Elkínzott pillantást vetett Ljuka Oszipov felé, és megvonta húsos vállát.

– Egy perce még működött ez a vacak, de amint az épület közelébe értem, bementa az unalmast. Talán Sztálin szelleme. A szomszédom állítja, hogy látta éjszaka a folyosókon kószálni. Engem eddig elkerült a szerencsétlenség, hogy összefussak vele.

A lift ajtaja feltárult, és elnyelte a pókhasú orosz. Ljuka Oszipov az előcsarnok ablakához sétált, és kibámult az utcára. Legalább két embernek – egy járdán sétáló nőnek és egy a kocsija mellett ácsorgó taxisofőrnek – szemmel láthatóan gondjai voltak a mobiljával. *Egy perce még működött ez a vacak, de amint az épület közelébe értem, bementa az unalmast...* Sztálin elvtárs valóban nagy hatalmú ember volt, de Ljuka Oszipov kételkedett benne, hogy szellemének bármi köze lenne a

mobilkommunikációban beálló váratlan üzemzavarhoz. Feltételezte, hogy jóval kézzelfoghatóbb oka van a dolognak. Mondjuk egy jelblokkoló.

Tett egy újabb sikertelen kísérletet a mobiljával, azután odalépett a portáshoz, és kérte a vonalas telefont. Miután megbizonyosodott róla, hogy Oszipov helyi hívást kíván lebonyolítani, a portás megfordította a készüléket, és odavetette a testőrnek, hogy ha lehet, gyorsan. Ám a figyelmeztetésre nem volt szükség. A telefon nem működött.

– Süket – mondta Oszipov.

– Egy perce még működött.

– Nem panaszkodtak a lakók, hogy problémájuk van a telefonnal?

– Nem, senki.

Ljuka otthagyta a portás pultját, és kilépett az utcára. Mire odaért a limuzinhoz, a sofőr már leeresztette az ablakot. Ljuka bedugta a fejét, és szólt az anyósülésen ülőnek, hogy menjen be, és álljon őrt az előcsarnokban. Aztán gyalogszerrel indult a Kreml felé. Mire a Bolsoj Kamennij-híd közepére ért, a telefonja ismét működőképes volt. Először a Veréb-hegyet hívta.

58

MOSZKVA

A padló keményfából volt, és nemrégiben vikszelték fel. Ennek ellenére Jelenának minden erejére szüksége volt, hogy bevonszolja Pjotr Luzskov kilencvenkilós, öntudatlan testét a legnagyobb hálózathoz tartozó fürdőszobába. Bezárta az ajtót, majd visszament Ivan irodájához. A billentyűzet szemmagasságban volt, az ajtótól balra. Miután beütötte a nyolc számból álló belépési kódot, rányomta a hüvelykujját a szkennerre. A páncélozott ajtó három pityegés után lassan feltárult. Jelena belépett az irodába, és kinyitotta a kényeztetőasztalát.

Az íróasztal, akárcsak az ember, akihez tartozott, súlyos volt, és sötét, híján mindenfajta kecsességnek. Történetesen Ivan legféltettebb szerzeményei közé tartozott, mert valamikor Jurij Andropovnak, a KGB egykori vezetőjének volt a tulajdona, aki 1982-ben Leonyid Brezsnyevet követte a főtitkári székben. A számítógép képernyője és a billentyűzet ezüstkeretbe foglalt fénykép mellett állt, amely Ivan apjáról készült KGB-tábornoki egyenruhában. A gépet az asztal alá rejtették, a földre. Jelena leguggolt, és bekapcsolta, majd kinyitott egy kis ajtót a gép elején, és csatlakoztatta az USB-t, amelyet Gabriel adott neki a repülőn.

Néhány másodperc alatt felállt a rendszer, és a számítógép zúgni kezdett. Jelena vetett egy pillantást a monitorra: héber betűk és kijelző, mely szerint az adatfájlok másolása két percet vesz igénybe.

Órájára pillantott, és odalépett a szoba ellentétes oldalán álló mives könyvszekrényhez. A gomb az *Anna Karenina* első kiadása mögött bújta meg – a második kötet mögött, hogy pontosak legyünk. A gomb megnyomásával a könyvszekrény szétnyílt, és felfedte a bejáratot Ivan széfjéhez. Jelena bepötyögte ugyanazt a nyolcjegyű kódot, és ismét rányomta hüvelykujját a szkennerre. Három pityegés, amelyet ezúttal a zár tompa döndülése követett.

A fények automatikusan kigyúltak, amint Jelena kinyitotta a súlyos ajtót. Ivan megannyi titkos lemeze, halálos hálózatainak szürkeállománya az egyik polcon sorakozott katonás rendben. Egyel alatta a hálózat által kitermelt haszon egy része: rubelben, dollárban, euróban és svájci frankban. Jelena már nyúlt volna a pénzért, de félbemaradt a mozdulat, ahogy eszébe jutott a vér. *A vér, amelyet Ivan fegyvereivel ontottak. A gyermekek vére, akiket kényszerítettek, hogy vegyenek részt Ivan háborúiban.* Otthagyta a pénzt a polcon, csak a lemezeket vette magához. A lemezeket, amelyek

segítenek Gabrielnek, hogy megtalálja a rakétákat. S amelyeket arra használ majd, hogy tönkretegye Jelena férjét.

A Szerafimovics utca végénél széles járdaszívet találunk. Moszkva többi járdaszívéhez hasonlóan éjjel-nappal autók parkíroznak rajta. Az aznap délután ott parkoló kocsik egy része külföldi volt, és vadonatúj, a többi orosz és ösrégi. Utóbbiak közé tartozott egy meghatározhatatlan színű és regisztrációjú viharvert Lada, amelyben Uzi Navot és a moszkvai kirendeltség sofőrje ücsörgött. Navot nem tűnt boldognak, lévén hogy olyan fejlemények tanúja lehetett, amelyek egyértelműen arra a következtetésre vezették, hogy az akció szédületes iramban halad a megghiúsulás felé. Ezt a véleményét a legnyugodtabb hangján csapata többi tagjával is megosztotta. Most azonban, amikor Ljuka Oszipov észvesztő sebességgel talpalt vissza a Bolsoj Kamennij-híd felől, Navot úgy döntött, elég volt a visszafogottságból.

– Jön vissza – dünnyögte bele a csuklómikrofonjába. – És a jelek szerint nagy számban vagyunk.

Noha Smuel Pelednél nem volt rádió, a Gabriel arcára kiülő komor kifejezésből mindent tudott, amit tudnia kellett.

– Elveszítjük, főnök? Mondd, hogy nem veszítjük el Jelenát.

– Mindjárt kiderül. Ha úgy lép ki az épületből, hogy a kezításkája a bal vállán lóg, minden rendben. Ha nem... – Befejezetlenül hagyta a gondolatot.

– Mit teszünk most?

– Várunk. És imádkozunk, hogy valahogy vissza tudjon jutni a kocsijához.

– Na és ha nem jön ki?

– Oroszul, Smuel. Beszélj oroszul.

A fiatal sofőr folytatta a félbehagyott orosz halandzsázást. Gabriel a rakparti ház nyugati homlokzatát bámulta, s közben arra várt, hogy Uzi Navot megszólaljon a fülében.

Ljuka Oszipov csaknem hét kilót szedett magára, mióta otthagyta az Alfa-csoportot, és a kondíciója is sokat romlott. Következésképp erősen zihált, mire visszaért az előcsarnokba a portáshoz.

– Azonnal be kell jutnom a 9A lakásba.

– Attól tartok, ez lehetetlen, hacsak nincs biztonsági kártyája a lifthez és kulcsa a lakáshoz.

– Egy nő, aki a védelmem alatt áll, súlyos veszélyben van odafent. Be kell engednie.

– Sajnálom, de ez ellenkezik a szabályokkal.

– Tudja, kinek dolgozom, maga idióta?

– Harkova asszonynak.

– Nem, *Ivan* Harkovnak. És tudja, mit fog tenni *Ivan* Harkov, ha történik valami a feleségével?

A portás nagyot nyelt.

– Felvihetem a kilencedikre, de a lakásba már nem tudom bejuttatni. Harkov úr nem engedi, hogy pótkulcsot tartsunk.

– Azt bízza rám.

– Sok szerencsét – mondta a portás, miközben kísértalt a pult mögül. – Úgy tudom, abba a lakásba csak tankkal lehet bejutni.

Jelena becsukta a könyvszekrényt, eltávolította az USB-t, és kikapcsolta a gépet. A folyosóra lépve az órájára pillantott: *négy óra két perc...* Nyolc perc alatt túlesett rajta. Bedobta a szerkentyűt a táskájába, behúzta a cipzárt, és beütötte a billentyűzeten a nyolcjegyű kódot. Miközben lassan a helyére csusszant a súlyos ajtó, Jelena felállította a felborult kisasztalt, és visszatette a telefont a helyére. Egy utolsó pillantással ellenőrizte, hogy minden rendben van-e, aztán elindult az ajtó felé.

Ekkor hallotta meg a dörömbölést. Jókora férfiókól verte az ajtót, jókora férfitenyérrrel

váltakozva. Feltételezte, hogy a ház lakói ugyanilyen dörömbölést hallhattak éjszakánként a nagy terror idején. *Hány embert is rángattak ki ebből a rémséges házból, hogy legyilkolják őket?* Már nem emlékezett a pontos számra. Százat? Ezret? Bár mindegy is. Jelena csak annyit tudott, hogy hamarosan talán ő is csatlakozik a holtakhoz. Egy napon talán ő lesz a válasz egy hátborzongató orosz kvízkérdésre: *Ki volt az utolsó ember, akit a rakparti házból vittek el és gyilkoltak meg?* Jelena Harkova, Ivan Boriszovics Harkov első felesége...

Mint mindazok, akik meghallották a rettegett kopogást, Jelena is eljátszott a gondolattal, hogy nem nyit ajtót. Aztán mégis kinyitotta. Végül mindenki kinyitotta. De Jelenán nem látszott félelem, csak ügyesen tettetett felháborodás. Táskája a bal vállán lógott, jobb keze a kabátja zsebében rejlő szórófejes flakont szorongatta. Ljuka Oszipov állt a folyosón, arca sápadt volt a dühtől, és szakadt róla a víz. Pisztolyt tartott a kezében, amellyel egyenesen Jelena szívére célzott. Jelena félt, hogy elsül a fegyver, ha megpróbálja előkapni a flakont, ezért lassan kihúzta a kezét a zsebéből, csípőre tette, és homlokát ráncolva, megütközve nézett a testőrré.

– Ljuka Usztyinovics – mondta a férfi apai nevét használva. – Mégis mi a fene ütött magába?

– Hol van Pjotr?

– Az meg ki?

– Az ör, akinek itt kellene szolgálatban lennie.

– Egy lélek sem volt itt, amikor megérkeztem, idióta. Most pedig menjünk.

Jelena megpróbált kilépni a folyosóra, de a testőr útját állta.

– Ne szórakozzon, Ljuka! Oda kell érnünk a reptérre. Maga se szeretné, ha lekésném a gépet, Ljuka Usztyinovics, nekem elhiheti.

A testőr nem felelt. Csak oldalra nyúlt, s a pisztollyal továbbra is Jelena hasára célozva leküldte liftet a földszintre. Aztán visszalökte Jelenát a lakásba, és becsapta az ajtót.

59

GROSVENOR SQUARE, LONDON

Samron öngyújtója fellobbant a műveleti központ félhomályában, s rövid időre megvilágította az arcát. Szemét a terem elülső felében elhelyezett hatalmas képernyőre szegezte, amelyen Uzi Navot Moszkvából küldött utolsó üzenete villogott oly hívogatón, akár egy tetem a csatornában.

TŐ BEHATOL RKP... GOND...

A TŐ testőrt jelentett. Az RKP a rakparti házat. A GOND-ot nem kellett lefordítani. A gond az gond.

A képernyő elsötétült, hogy újabb üzenetnek adjon helyet.

AM BEHATOL RKP... UTASÍTÁS...

Az AM kezdőbetűk Arkagyij Medvegyevre utaltak. Az UTASÍTÁS pedig azt jelentette, hogy Gabriel aprólékosan kidolgozott akciója végveszélybe került, és határozott esély van az emberveszteségre.

– A ti embereitek – szólalt meg Carter. – Nektek kell lépni.

Samron hamut pöccintett a kávéscsészéjébe.

– Egyelőre nem teszünk semmit. Adjunk esélyt Jelenának.

Carter a digitális órára nézett.

– Már négy óra tizenöt van, Ari. Ha a csapatod tényleg rajta akar lenni azon a gépen, tíz percen belül kocsiba kell szállniuk.

– Bonyolult szerkezetek ám ezek a repülőgépek, Adrian. Számtalan apróság van, ami elromolhat

rajtuk.

– Akkor talán intézkedj.

Samron felemelt egy telefont, amely a Saul király út műveleti központjával volt összeköttetésben. Néhány kurta héber szó. Nyugodt pillantás Carterre.

– Úgy néz ki, vörös figyelmeztető jelzés gyulladt ki a pilótafülkében az El Al 1612-es járatán. Valami gond van a nyomással. Amíg a pilóta úgy nem látja, hogy kielégítő megoldást találtak a problémára, és itt teszem hozzá, hogy pilótánk valamikor az izraeli légierő kitüntetett repülője volt, a gép nem megy sehová.

– Ügyes – mondta Carter.

– Meddig tudják feltartóztatni Ivánt francia barátaink Nizzában?

– Monsieur Boisson csak most kezdett hozzá. A gyerekekkel viszont egész más a helyzet. Döntést kell hoznunk, Ari. Mi legyen a gyerekekkel?

– Nem tudom, te hogy vagy vele, de én nem hagynám a gyerekeimet egy rendőrörsön unatkozni.

– Én se.

– Akkor hozzuk el őket. Ki tudja? Attól függően, hogy mi történik a következő tíz percben a rakparti épületben, még szükségünk is lehet rájuk.

– Milyen értelemben?

– Nem dobom oda nekik Jelenát harc nélkül, Adrian. És biztos lehetsz benne, hogy Gabriel sem. – Samron behajította a csikket a kávéscsészébe, és meglötykölte. – Hívd a franciákat. Hozzatok ki nekem Ivan gyerekeit.

Carter felkapta a párizsi műveleti központhoz csatlakozó biztonságos telefont. Samron az üzenőfalra nézett, ahol megállás nélkül villogott Uzi Navot utolsó üzenete.

AM BEHATOL RKP... UTASÍTÁS...

AM BEHATOL RKP... UTASÍTÁS...

AM BEHATOL RKP... UTASÍTÁS...

Szonját és a gyerekeket egy kellemes fogdában szállásolták el, és elhalmozták őket hideg gyümölcslével meg fagylalttal. Csinos, fiatal rendőrnő vigyázott rájuk inkább a társaság, semmint a biztonság kedvéért. Rajzfilmeket néztek, és önfeledt kártyajátékba merültek, amelynek senki sem értette a szabályait, legkevésbé a gyerekek. A szolgálatos tiszt kinevezte őket tiszteletbeli rendőrnek, sőt még azt is megengedte, hogy Nyikolaj megnézegetse a fegyverét. Később elmondta kollégáinak, hogy hét évéhez képest a fiú talán túl sokat tudott a fegyverekről.

Miután befutott a hívás a párizsi főhadiszállásról, a szolgálatos tiszt visszament a fogdába, és bejelentette, hogy ideje hazamenni. Anna és Nyikolaj nem az öröm, hanem a bánat könnyeivel fogadta a hírt; az őrizetbe vétel és a fogva tartás nekik izgalmas kalandot jelentett, eszük ágában sem volt hazasietni tenger melletti palotájukba. Végül azzal az ígérettel bírták távozásra őket, hogy bármikor visszajöhetnek játszani. Anna a rendőrnő kezét fogta, amikor végigmentek az őrs folyosóján, Nyikolaj pedig a szolgálatos tisztnak tartott előadást az orosz gyártmányú fegyverek hatékonyságáról. Szonja érdeklődése, hogy merre vannak a testőrök, megválaszolatlan maradt.

Az épületet nem a főbejáraton, hanem a zárt udvarra nyíló hátsó ajtón hagyták el. Számos hivatali Renault gépkocsi parkolt az udvaron, egy régebbi típusú Peugeot mellett. A Peugeot kormányja mögött ősz, fehér pólós férfi ült. Amikor meglátta a gyerekeket, nyugodt mosollyal az arcán kiszállt, és kinyitotta a hátsó ajtót. Szonja megtorpant, és értetlenül fordult a szolgálatos tiszt felé.

– Mi folyik itt? Ki ez az ember?

– Ő Monsieur Henri. Jó ember. Elviszi önt és a gyerekeket valami biztonságos helyre.

– Nem értem.

– Mr. Harkovnak sajnos akadt egy kis gondja. Mrs. Harkov elintézte, hogy a gyerekekre Monsieur Henri felügyeljen, amíg ő vissza nem tér. Szeretné, ha ön is velük maradna. Busás jutalomra számíthat, ha megteszi. Érti, miről beszélek, Mademoiselle?

– Azt hiszem.

– Remek. Most, kérem, szálljon be a kocsiba. És ne vágjon ilyen rémült képet. Megijeszti a gyerekeket. Márpedig ezt most jobb volna elkerülni.

A moszkvai Seremetyevo 2 repülőtéren Chiara a posztján állt a becsekkoló pultnál, amikor az induló járatokat kijelző tábla átpördült KÉSIK-re. Néhány méterrel odább, a zsúfolt váróban száznyolcvanhét elgyötört hang zúgott fel uniszónóban. Szakállas, sötét ruhás ortodox zsidó lépett merészen a pulthoz, és magyarázatot követelt.

– Apró technikai probléma – adta értésére Chiara higgadtan. – Mindössze néhány perc késésről van szó. – A férfi visszaült a helyére, bár erősen kételkedett a hallottak igazságában. Chiara megfordult, és felnézett a kijelzőre: *KÉSIK...*

Tűnj el onnét, Gabriel, gondolta. Hátraarc, és tűnj el.

60

MOSZKVA

Abban a pillanatban eredt el az eső, amikor Gabriel fülhallgatójában megreccsent Uzi Navot hangja.

– Ennyi volt.

– Mi van?

– Az öreg épp most közölte, hogy végeztünk.

– Mondd meg neki, hogy kérek még tíz percet.

– Nem mondok neki semmit. Követem a parancsát.

– Akkor menj. Seremetyevón találkozunk.

– Lelépünk. *Most azonnal.*

– Én nem megyek.

– Szállj be a kocsiba. Végeztem.

Gabriel és Peled egyszerre állt fel, és a zuhogó esőben lassan kísértáltak a parkból. Peled a Volga felé tartott, Gabriel a Bolotnaja térre. Navot és Lavon csatlakozott hozzá. Navot esőálló kalapot viselt, de Lavon feje fedetlen volt. Borzas haját hamar a fejére tapasztotta az eső.

– Mit keresünk itt? – kérdezte Navot számon kérően. – Mit ácsorgunk ebben az isten háta mögötti parkban a zuhogó esőben, mikor rég úton kéne lennünk a reptérre?

– Nekem még van egy kis dolgom, Uzi.

– Nem, Gabriel – kocogtatta meg Navot a PDA-t. – Itt van, tessék: „Moszkvai idő szerint 5.00-kor lelépni, és felszállni a gépre.” Ez áll az üzenetben. És ez nem javaslat, de nem ám. Biztosra veszem, hogy ez a Memune direkt utasítása.

A *memune* héberül felelőst jelent. Ez a név a Cégen belül időtlen idők óta Ari Samronnak volt fenntartva.

– Tőlem rekedtre üvöltheted magad, Uzi, én nem hagyom itt Jelenát.

– Ez most már nem a te játszmád, Gabriel. Megígérted Samronnak Párizsban, hogy ha Jelena nem jön ki az épületből a megadott időn belül, lelépsz.

Gabriel letörölte a vizet a szemüvegéről.

– Jobb, ha indulsz, Uzi. Ilyenkor rettenetes tud lenni a forgalom Seremetyevóig.

Navot megragadta Gabriel karját, és olyan erősen markolt belé, hogy Gabriel nem érezte a kezét.

– Mit szándékozol tenni, Uzi? Elcipelsz a kocsihoz?

– Ha muszáj.

– Kicsit feltűnő lenne, nem gondolod?

– Csak egy kicsit. De legalább nem halsz bele, amit nem biztos, hogy elmondhatunk, ha itt maradsz Moszkvában.

– Engedd el a karom, Uzi.

– Ne mondd meg nekem, hogy mit tegyek. Én vagyok a Különleges Ügyosztály vezetője, nem te.

Te csak egyéni vállalkozó vagy. Vagyis én vagyok a feljebbvalód. És arra utasítalak, hogy szállj be a kocsiba, és gyere velünk a reptérre.

Eli Lavon óvatosan lefejtette Navot kezét Gabriel karjáról.

– Elég lesz, Uzi. Gabriel nem jön velünk. Navot sötét pillantást vetett Lavonra.

– Kösz, hogy mellém állsz, Eli. Ti, „Isten haragja”-fiúk mindig összetartotok, ugye?

– Én se akarom, hogy Gabriel hátramaradjon. De pontosan tudom, hogy hiába tépném a szám, hogy lebeszéljem. Kemény feje van.

– Szüksége is lesz rá. – Az esővíz Navot kalapjának karimájáról az arcára csorgott. – Tudod, mi történik, ha nélküled szállok fel arra a gépre? Az öreg falhoz állít, és lögyakorlatot végez rajtam.

Gabriel Navot elé tartotta a karóráját.

– Öt óra van, Uzi. Jobb lesz sietni. És vidd magaddal Elit. Kiváló megfigyelő, de sosem kedvelte a durva dolgokat.

Navot samroni tekintettel nézett Gabrielre. A vitát már lezárta.

– Én a helyedben a közelébe se mennék a szállodámnak. – A kabátzsebébe nyúlva kulcsot húzott elő. – Ez mindig nálam van, ha meg kéne húznunk magunkat valahol. Lerobbant épület még a szovjet időkből a Dinamo-stadion közelében, de azért megteszi.

Navot elhadarta az utca nevét, az épület és a lakás számát.

– Amint bent vagy, jelezz a kirendeltségnek, és barikádozd el az ajtót. Kis szerencsével még ott leszel, amikor érted mennek, hogy kihozzanak.

Ezek után egyetlen szó nélkül sarkon fordult, és az eső mosta téren át elvágatott a kocsi irányába. Lavon egy pillanatig némán nézett utána, aztán Gabriel felé fordult.

– Biztos ne maradjon itt veled valaki?

– Indulj a reptérre, Eli. Szállj fel a gépre.

– És mit mondjak a feleségednek?

Gabriel rövid habozás után azt felelte:

– Mondd, hogy sajnálom. Mondd, hogy majd kárpótolom valahogy.

– Lehet, hogy szörnyű hibát követsz el.

– Nem ez lesz az első alkalom.

– De még lehet az utolsó. Ez itt Moszkva.

Navot üzenete moszkvai idő szerint öt óra négy perckor jelent meg a londoni műveleti központ képernyőjén: INDULUNK... MÍNUSZ FŐ... Adrian Carter elnyomott egy káromkodást, és Samronra nézett, aki öreg Zippo gyújtóját forgatta az ujjai közt. *Kétszer jobbra, kétszer balra...*

– Úgy látszik, igazad volt – jegyezte meg Carter.

Samron nem reagált.

Kétszer jobbra, kétszer balra...

– A franciák szerint Ivan a robbanás határán van. Egyre kényesebb a helyzet Nizzában, Ari. Vagy így, vagy úgy, de szeretnék lezárni az ügyet.

– Talán eljött az idő, hogy bepillantást nyújtsunk Ivánnak a dilemmája méreteibe. Szólj a kiberharcosaidnak, hogy visszaadhassák a telefonokat Moszkvában. És mondd meg a franciáknak, hogy foglalják le Ivan repülőjét. És ha már benne vannak, az útlevelét is.

– Erre garantáltan felfigyel majd. Samron lehunyta a szemét. *Kétszer jobbra, kétszer balra...*

Mire Ivan Harkov elhagyta a Côte d'Azur nemzetközi repülőterének konferenciatermét, haragja elérte a veszélyes szintet, hogy aztán enyhébb fizikai erőszak formáját öltse, amikor meglátta két testőrét békésen szunyókálni egy padon. Együtt robogtak le a lépcsőn, miközben Ivan oroszul szitkozódott magában, aztán beszállt a páncélozott Mercedesbe, és indultak vissza Saint-Tropez-ba. Amikor a kocsí kétszáz méterre távolodott az épülettől, megszólalt Ivan telefonja. Arkagyij Medvegyev hívta Moszkvából.

– Hol volt eddig, Ivan Boriszovics?

– Feltartóztattak a reptéren.

– Van róla fogalma, mi történik?

– A franciák el akarják szedni a gépemet. És az útleveletem. Ez történik, Arkagyij.

– Ennél többről van szó. A gyerekei is náluk vannak. Valami nagyszabású akció része az egész, és nem csak Franciaországra korlátozódik. Valami történik itt, Moszkvában is.

Ivan nem reagált. Arkagyij Medvegyev tudta, hogy ez rosszat jelent. Amikor Ivan egyszerűen dühös volt, rendszerint csúnyán káromkodott. De amikor annyira elborult az agya, hogy ölni tudott volna, hallgatott, mint a sír. Végül utasította a biztonsági főnököt, hogy mondjon el mindent, amit tud. Medvegyev olyan fesztelen oroszággal tett eleget a felszólításnak, amely a nyugati fül számára szinte értelmezhetetlen lett volna.

– Jelena hol van most, Arkagyij?

– Még a lakásban.

– Ki vette rá erre?

– Azt mondja, egyedül csinálta.

– Hazudik. Tudnom kell, mivel állok szemben. Nagyon gyorsan meg kell tudnom.

– Ki kell jutnia Franciaországból.

– Repülő és útlevél nélkül?

– Mit kíván, mit tegyek?

– Rendezz *partit*, Arkagyij. Valahol a városon kívül. Nézzük, lesznek-e hívatlan vendégek.

– És ha lesznek?

– Adj át nekik egy üzenetet. Tudasd velük, hogy ha baszakodnak Ivan Harkovval, Ivan Harkov is baszakodni fog velük.

SEREMETYEVO 2 REPÜLŐTÉR, MOSZKVA

Ötperces különbséggel érkeztek, és külön haladtak át a biztonsági ellenőrzésen meg az útlevelvizsgálaton. Uzi Navot volt az utolsó; kalapja mélyen a szemébe húzva, esőkabátja csurom víz. Kétszer sétált végig a terminált, hogy meggyőződjön róla, nem figyelik-e, azután odament az A23-as kapuhoz. Lavon és Jákov idegesen bámulta a kifutópályát. Kettejük között szabadon maradt egy hely. Navot leült, és a térdére fektette aktatáskáját. Rövid ideig merőn nézte Chiarát, akár egy középkorú utas, aki nálánál fiatalabb szépségen felejtette a szemét.

– Hogy viseli?

Lavon válaszolt.

– Mit gondolsz, hogy? Szétveti az ideg.

– Senkit se hibáztathat a férjén kívül.

– Később bőven lesz még időnk vádaskodni. – Lavon felpillantott az induló járatok kijelzőjére. –

Szerinted Samron meddig tartja vissza a gépet?

– Addig, amíg az ő elképzelése szerint ez lehetséges.

– Jelena, becslésem szerint, két órája Arkagyij Medvegyev kezében van. Szerinted meddig tartott neki darabokra szedni Jelena táskáját, és megtalálni benne Ivan lemezeit meg Gabriel elektronikus játékszereit?

Navot rövid üzenetet pötyögött a BlackBerryjén. Két perccel később az induló járatok kijelzőjén szereplő KÉSIK átpördült BESZÁLLÁS-ra. Száznolcvanhét elcsigázott utas kezdett egyszerre tapsolni. A három nyugtalan férfi borúsán bámult kifelé az ablakon a csillogó kifutópályára.

– Ne aggódj, Uzi. Helyesen cselekedtél.

– Chiarának ne szólj erről. Soha nem bocsátaná meg. – Navot lassan megrázta a fejét. – Nem jó ötlet kihozni terepre a hitvesünket. Az ember azt gondolná, mostanra már Gabriel is megtanulta ezt.

Volt idő Moszkvában, nem is oly régen, amikor egy parkoló kocsiiban üldögélő magányos férfi azonnal gyanút ébresztett volna. A helyzet azóta megváltozott. Manapság a mindennapok része, hogy a moszkvaiak parkoló vagy épp a dugó közepén rostokoló autókban ülnek.

Gabriel a Bolotnaja tér északi végében, egy hirdetőplakát mellett állt, amelyen az orosz elnök mogorva ábrázata díszelgett. Nem tudta, hogy tilosban parkol-e. És nem is érdekelte. Csak az érdekelte, hogy rálát a rakparti ház bejáratára. A motort járva, a rádiót bekapcsolva hagyta. Valami Hírelemző műsor ment: hosszú részeket játszottak be az orosz elnök szónoklataiból, amit időről időre az újságírói és szakértői gárda megjegyzései szakítottak meg. Természetesen csakis elismerő szavak hangzottak el, mert a Kreml más milyet nem tűrt el. *Együtt előre!* – ahogy az elnök szerette mondani. A kritikát meg mindenki tartsa meg magának.

Húsz perce örködött, amikor két alultáplált milicista fordult be a sarkon fényes zubbonyban. Gabriel felhangosította a rádiót, és buzgón bólogatott. Egy pillanatra megrémült, hogy a milicisták rajta akarnak ütni, de nem. Összevont szemöldökkel mérték végig Gabriel lestrapált Volgáját, pillantásukkal azt sugallva, hogy nem fecsérlik rá az idejüket ezen az esős napon. Ezután sima, fekete hajú férfi érkezett, egyik kezében nyitott üveg Baltika sörrel. Odasasszézott Gabriel ablaka mellé, és szétnyitotta a kabátját, amely alatt egész kis gyógyszerterát rejtegetett. Gabriel intett neki, hogy tűnjön el, majd bekapcsolta az ablaktörlőt, és az épületre koncentrált. Egészen pontosan a kilencedik emeleti, Kremlre néző lakásban égő fényre.

Hét óra negyvennyolc perckor a fény kialudt. A nőnek, aki nem sokkal ezután kilépett az épületből, nem lógott táská a bal vállán. Ami azt illeti, egyáltalán nem volt nála táská. Sietősebben szedte a lábát, mint normális lett volna; egyik karját Ljuka Oszipov, a testőrből lett fogva tartó szorította, a másikat egy kollégája. Arkagyij Medvegyev néhány lépéssel mögöttük haladt, fejét lehajtotta az eső miatt, tekintetét előreszegezte és ide-oda jártatta.

A járdaszegélynél Mercedes várakozott. Az ülésrendet nyilván jó előre megtervezték, mert a beszállást csodálatra méltó fürgeséggel és hatékonysággal bonyolították le. Jelena ült hátra, befalazva a testőrök közé, Arkagyij Medvegyev pedig, aki abban a pillanatban épp a mobilját szorította a fülére, az anyósülésen foglalt helyet. A kocsi a Szerafimovics utca végéig araszolt, majd elillant az éjszakában. Gabriel ötig számolt, azután sebességbe tette a Volgát. Együtt előre.

Déli irányban süvítettek ki a városból egy olyan úton, amely Lenin nevét viselte, és a lenini agyrémnak szentelt emlékművekkel volt telehintve. Bérházak – *végestelen-végig* bérházak. A leghatalmasabb bérházak, amelyeket Gabriel valaha látott. Akárha a kommunista párt fejesei kimeríthetetlen bölcsességükben úgy határoztak volna, hogy a világ leghatalmasabb országának teljes népességét átköltöztetik ide, a Leninszkij proszpekt vacak néhány kilométeres szakaszára. És ha belegondolunk, hogy szeptember végére hó és jégtakaró borítja majd az egészet...

A Leninszkij ebben az órában két egymástól elkülönülő útra oszlott: a városba bevezető oldalon mozdulni sem lehetett a hazaigyekvő moszkvaiaktól, akik a dácsájukban töltötték a hétvégét, a kivezető oldalon hatalmas teherautók dübörögtek kifelé a fővárosból a birodalom távoli pontjai felé. A teherautók egyszerre voltak Gabriel szövetségesei és ellenségei. Az egyik pillanatban bűvőhelyet nyújtottak a számára. A másikban elrekesztették előle a kilátást. Smuel Pelednek igaza volt a Volgával kapcsolatban – egész tisztességesen futott ahhoz képest, hogy húszéves szovjet tákolmányról volt szó –, de nem vehette fel a versenyt Bajorország remekművével. A Volga úgy százharminc kilométeres sebességre volt képes, de nem nagyon akaródzott száguldoznia, és renitens módon balra húzott. A vékony kis ablaktörlők mit sem használtak a zuhogó eső és az út menti latyak ellen, a jégtelenítő alig volt több az ablakra fújt meleg leheletnél. Ha látni akart valamit, Gabriel kénytelen volt leereszteni mindkét első ablakot, és kereszthuzatot csinálni. Minden elhaladó teherautó vízzel terítette be arca bal felét.

Az eső már csitult, s a horizont közelében néhány bágyadt napsugár bukkant ki a felhők közt nyílt résen. Gabriel tövig nyomta a gázt, és le sem vette a szemét a Mercedes hátsó lámpájáról. Gondolatai azonban ama jelenet körül forogtak, amelynek az imént volt tanúja a rakparti háznál. *Hogy csinálta?* Hogyan bírta rá Arkagyij Jelenát, hogy harc nélkül szálljon be a kocsiba? Fenygetéssel vagy ígérettel? Az igazsággal, hazugsággal, vagy e kettő kombinációjával? És miért repesztenek most a Leninszkij proszpekten, egyenesen az orosz vidék tátongó gyomra felé?

Utóbbi kérdésen merengett, amikor az első ütés érte a lökhárítóját; az övénél jóval nagyobb és gyorsabb kocsi szaladt belé hátulról, lekapcsolt lámpákkal. Gabriel válaszképp beletaposott a gázba, de a Volga nem volt képes többre. A mögötte száguldó kocsi mintegy figyelmeztetésképp lökött rajta még egyet, majd gyilkos akcióba lendült.

Ami ezután következett, azt minden valamirevaló közlekedési rendőr klasszikus manőverként ismeri. Az agresszor kapcsolatba lép áldozatával, a jobb első lökhárítótól a bal hátsóig. Azután odalép a gázra, mire az áldozat menthetetlenül kipörög. A taktika határfoka jelentősen megnövekszik, ha éles kontraszt áll fenn a két jármű súlya és ereje között – ha például az egyik S osztályú Mercedes-Benz, a másik meg egy kiszolgált szovjet tragacs, amelynél már így is a végsőig feszítették a húrt. Gabriel nem tudta volna megmondani, hányat pördült vele a kocsi. Csak annyit tudott, hogy amikor vége volt, az autó oldalára borulva feküdt a sárban egy fenyőerdő szélén, neki meg ömlött a vér az orrából.

Arkagyij Medvegyev legjobb emberei közül kettő átgázolt a sártengeren, hogy összeszedje Gabrielt, noha a legkevésbé sem humánus célzattal. Egyikük kopasz óriás, jobb keze pöröly. Csak egyszer sújtott le vele Gabrielre, mert ennél többre nem volt szükség. Gabriel hátrazuhan a sárba, s egy pillanatig fejtetőre állított fenyőfákat látott. Azután a fák rakétaként lőttek ki az égre a felhők felé, és Gabriel elájult.

Eközben az El Al 1612-es járata sebesen emelkedett Moszkva külvárosa felett, és élesen bedőlt dél felé. Uzi Navot az ablak mellett ült, az első osztály utolsó sorában, kezében whiskys poharat szorongatott, tekintetével az alant vibráló sárga fényekből összeálló terebélyes szőnyeget fürkészte. Néhány másodpercig élesen látott mindent: a Kremlt körbefogó gyűrűket, a kigyómód tekergődző

folyót, a dübörgő forgalmú proszpekteket, amelyek küllőkként hatoltak az orosz vidék végtelenjébe. Aztán a repülő belehasított a felhőrétegbe, és Moszkva fényei eltűntek a szeme előtt. Navot lehúzta az ablakárnyékolól, és ajkához emelte a whisky. *El kellett volna törnöm a karját, gondolta. El kellett volna törnöm a szarházi karjai.*

Gabriel nagyon lassan nyitotta ki a szemét. *Az egyiket, gondolta. Csak az egyiket.* A balt. A jobb szeme nem reagált. Azt találta el a nagydarab kopasz. Feldagadt, és kéregként száradt rá az alvadt vér.

Mielőtt megkísérelte a mozgást, alaposan felmérte helyzetét. Raktárnak tetsző épület betonpadlóján hevert, kezét hátrabilincseltek, lába pedig olyan helyzetben volt, mintha futna: a jobb felhúzva, a bal hátranyújtva. Jobb válla és arcának jobb fele fájdalmasan a padlónak nyomódott. Valahol fény égett, de az épületnek az a sarka, ahol ő volt, félhomályba merült. Néhány méterre tőle jókora faládák álltak halomban, oldalukon cirill betűs felirat. Gabriel megpróbálta összerakni a szavakat, de nem sikerült. Az orosz ábécé neki még mindig olyan volt, mint az egyiptomi hieroglifák; lehetett a rekeszekben kaviár kis konzervdobozokba csomagolva, de lehetett bennük halált hozó polónium is apró fiolákban.

A hátára gördült, felhúzta térdét a melléhez, majd ülő helyzetbe tornázta magát. Az erőfeszítéstől, amihez hozzáadódott, hogy függőleges testhelyzetbe került, jobb szeme pokoli kínokat okozva lüktetni kezdett. Gabriel úgy ítélte meg, hogy az ütés a szemüregében is kárt tett. Tulajdonképpen már nem is volt szeme, feneketlen kráter nyílt a fejében ott, ahol azelőtt a szeme volt.

Nekidőlt a faládáknak, és körülnézett. További ládahalmokat látott, toronymagas láda halmokat, amelyek úgy veszték a távolba, mint a Leninszkij proszpekten sorakozó bérházak. Ahol ő tartózkodott, csak két sorra lehetett rálátni, de az volt a benyomása, hogy van ott még több is. Kétkedett benne, hogy kaviár lenne a dobozokban. Ennyi kaviárt még a nagybélű Ivan Harkov sem tudna felzabálni.

Közeledő lépések hangja ütötte meg a fülét. Két ember léptei. Mindkettő súlyos. Mindkettő férfié. Egyikük határozottan nagyobb darab. A nagydarab a kopasz óriásnak bizonyult, aki kiütötte. A kisebbik jó pár évvel fiatalabb volt, ritkás ősz hajjal és olyan fejformával, amelyet mintha külön arra terveztek volna, hogy a legerősebb fizikai traumát is kiállja.

– Hol vannak a gyerekek? – kérdezte Arkagyij Medvegyev.

– Milyen gyerekek? – felelte Gabriel. Medvegyev biccentett az óriásnak, és oldalra lépett, mintha nem akarná, hogy bepiszkolja öltözetét a kifröccsenő vér. A pöröly másodszor is rázuhant Gabriel koponyájára. Ugyanaz a szem, ugyanaz az eredmény. Fenyőfák és rakéták. Azután semmi.

LUBJANKA TÉR, MOSZKVA

Mint Moszkvában szinte mindenki, Grigorij Bulganov, az FSZB ezredese is elvált ember volt. Házasságát, akárcsak Oroszországot, egyik végletből a másikba csapó vad kilengések jellemezték: egyik nap glasznoszty, másnap nagy terror. Szerencsére rövid ideig tartott, és nem hozott utódokat. Irinái lett a lakás és a Volkswagen, Grigorij Bulganov pedig visszakapta a szabadságát. Nem mintha sikerült volna kezdenie vele valamit: néhány viharos munkahelyi románc, időnként egy délután az ágyban a szomszédasszonyával, aki három gyermek anyja és maga is elvált volt.

Grigorij Bulganov ideje nagy részét a munka töltötte ki. Kora hajnalban már dolgozott. Késő este még dolgozott. Dolgozott szombaton. Dolgozott vasárnap. Olykor pedig, mint például most, előfordult, hogy még vasárnap késő este is az íróasztalánál ült. A kémelhárítás tartozott hozzá. Hogy egészen pontosak legyünk, Bulganov feladata volt semlegesíteni az idegen hírszerző szolgálatok abbéli próbálkozásait, hogy kémkedjenek az orosz kormány és az állami kézben lévő vállalkozások

után. Tevékenységét nagyban megnehezítette az FSZB testvérszervezetének, az SZVR-nek a ténykedése. Az SZVR-nél olyan szinten űzték a kémkedést, amilyenre a hidegháború legkeményebb évei óta nem volt példa, s ez arra sarkallta Oroszország ellenségeit, hogy hasonlóképp reagáljanak. Grigorij Bulganov nem hibáztatta őket. Az új orosz elnök imádta csörgetni a kardját, és a külföldi vezetőknek ki kellett deríteniük, hogy éle is van annak a kardnak, vagy régen szétmarta a rozsdá a hüvelyében.

Az FSZB sok más tisztviselőjéhez hasonlóan Bulganov is kiegészítette állami jövedelmét, mégpedig úgy, hogy áruba bocsátotta szakértelmét mindazzal a tudással együtt, amelyre a munkája során tett szert. Bulganov fizetett informátora volt egy bizonyos Arkagyij Medvegyevnek, az orosz oligarcha, Ivan Harkov biztonsági főnökének. Bulganov állandó jelleggel csurgatta Medvegyevnek az információkat, amelyek veszélyt jelenthettek Harkov legális és illegális üzelveire. Medvegyev cserébe rendszeres pénzösszegeket tömött egy Bulganov nevére szóló titkos bankszámlára. Grigorij Bulganov mindennek következtében olyan mélyen belelátott Ivan Harkov ügyleteibe, ahogy egyetlen kívülálló sem. Bulganov gyakorlatilag biztosra vette, hogy többet tud Ivan fegyvereladási akcióiról, mint bármely más hírszerző tiszt a világon. Márpedig Oroszországban az effajta tudás veszélyes, sőt olykor halálos is tud lenni, s ez megmagyarázza, miért igyekezett Bulganov, hogy ne essen ki a pikszisből Arkagyij Medvegyevnél. Továbbá miért volt az, hogy amikor Medvegyev vasárnap éjjel negyed tizenkettőkor felhívta a mobilján, Bulganov egy percre sem gondolkozott, hogy felvegye-e.

Az ezután következő három percben Grigorij Bulganov egy szót sem szólt, viszont ezer apró darabra tépett egy papírlapot, miközben Medvegyev beszámolóját hallgatta az aznap délután Moszkvában történetekről. Örült, hogy Medvegyev értesítette. És még jobban örült volna, ha védett vonalon hívja.

- Biztos benne, hogy ő az? – kérdezte Bulganov.
- Minden kétség kizárva.
- Hogy jutott be az országba?
- Amerikai útlevelemmel és a legprimitívebb álöltözetben.
- Hol van most?

Medvegyev megadta a helyszínt.

- Mi van Ivan feleségével?
- Ő is itt van.
- Mik a tervei, Arkagyij?

– Adok a tagnak még egy esélyt, hogy válaszoljon néhány kérdésre. Aztán megszabadulok tőle valahol. – Szünet. – Hacsak le nem veszi a vállamról ezt a terhet, Grigorij.

- Tulajdonképpen örömmre szolgálna. Elvégre egyértelmű utasítást szegett meg.
- Milyen gyorsan tud ideérni?
- Egy órát kérek. És a nővel is szeretnék váltani néhány szót.
- Néhány szót, Grigorij. Ez az ügy nem tartozik magára.
- Rövid leszek. Csak legyen ott a nő, amikor odaérek.
- Itt lesz.
- Hány embere van ott?
- Öt.
- Túl sok szemtanú.
- Ne aggódjon, Grigorij. Nem túl beszédes fajták.

Amikor Gabriel magához tért, valaki éppen gézzel kötözgette sérült szemét. Kinyitotta az épet, és látta, hogy személyesen Arkagyij Medvegyev végzi a feladatot. Csak az egyik kezét használta, a másikban pisztolyt tartott. Sztecskin, gondolta Gabriel, bár nem volt biztos benne. Sosem érdekelték túlzottan az orosz fegyverek.

- Csak nem sajnált meg, Arkagyij?
- Nem akar elállni a vérzés. Már attól féltünk, hogy fogod magad, és elpatkolsz.
- Úgyis megölnék, nem?
- Dehogynem, Allon. Csak előbb kisajtolunk belőled némi információt.
- És még mondja valaki, hogy a volt KGB-s gengszterek nem ismerik az illetet.

Medvegyev végzett a kötözéssel, és szótlanul méricskélte Gabrielt.

- Nem vagy rá kíváncsi, honnét tudom a valódi neved? – kérdezte aztán.

– Gondolom, az FSZB-s cimboráktól szerezték meg. Vagy megspórolták a hívást, és egyszerűen kiverték Jelena Harkovából. Szerintem maga pont az a fajta, aki élvezi, ha nőket ütlegelhet.

– Ha így folytatod, hívom Dimitrijt, hogy adjon neked még. Nem vagy már mai gyerek, Allon. Nem biztos, hogy túléled Dimitrijt.

- Sok felesleges mozdulat van az ütésében. Hadd adjak neki pár jó tanácsot.

- Komolyan mondod, vagy a zsidó humor beszél belőled?

– A zsidó humor onnét eredeztethető, hogy oroszok szomszédságában éltünk. Pogrom idején sokat segít a humorérzék. Elveszi az élet annak, hogy porig ég az ember otthona.

– Van választásod, Allon. Vagy itt töltöd az egész éjszakát, és jópofáskodsz, vagy elkezdesz csacsogni. –Az orosz cigarettát vett elő ezüsttárcájából, és hozzáillő ezüst öngyújtóval gyújtotta meg.

– Nem kell ez a szar se neked, se nekem. Intézzük profik módjára.

- Profik módjára? Vagyis mondjak el mindent, ami tudok, hogy nyugodtan megölhessenek.

- Úgy valahogy. – Az orosz Gabriel felé nyújtotta a cigarettatárcát. – Kérsz?

- Káros az egészségre. Medvegyev bekattintotta a tárcát.

- Mit szólnál egy kis sétához, Allon? Szerintem érdekesnek fogod találni ezt a helyet.

- Levehetnénk a bilincset?

- Nem vehetnénk le.

- Gondoltam, hogy ezt fogja mondani. Felsegítene? Csak ne akassza ki a vállam a helyéből.

Medvegyev könnyedén talpra állította. Gabriel úgy érezte, forog vele a világ, s egy pillanatig azt hitte, összeesik. Medvegyev ugyanezt gondolhatta, mert megfogta a könyökénél, hogy egyenesben tartsa.

- Biztos menni fog, Allon?

- Biztos.

- Nem fogsz megint elájulni nekem, ugye?

- Jól fogok viselkedni, Arkagyij.

Medvegyev eldobta a cigarettát, és gondosan eltaposta drágának tűnő olasz cipője orrával. Medvegyeven minden drágának látszott: a francia öltöny, az angol esőkabát, a svájci óra. De semmi sem tudta leplezni, hogy mindezek alatt továbbra is egy olcsó KGB-s gengszter bújik meg. *Mint a rezsim*, gondolta Gabriel. *A KGB új ruhában.*

Együtt indultak el a rekeszek között. Több volt belőlük, mint Gabriel gondolta. A halmok a raktárhoz hasonlóan nem akartak véget érni. Nem is csoda, gondolta. Elvégre ez itt Oroszország. A világ leghatalmasabb országa. A világ leghatalmasabb szállodája. A világ leghatalmasabb

úszómedencéje. A világ leghatalmasabb raktára.

– Mi van a ládákban?

– Élelmiszer.

– Csakugyan?

– Csakugyan. – Medvegyev a láda-felhőkarcolók egyikére mutatott. – Az konzerv tonhal. Ott meg konzerv répa van. Kicsivel odább konzerv marhahús. Még csirkelevesünk is van.

– Lenyűgöző. Tizenöt évvel ezelőtt Oroszország még az amerikaiak kezéből evett. Most pedig maguk táplálják a világot.

– Nagy utat tettünk meg a kommunizmus bukása óta.

– Valójában mi van a ládákban, Arkagyij?

Medvegyev ismét az előbbi felhőkarcolóra mutatott.

– Lövedékek. Ötvenmillió golyó, hogy pontosak legyünk. Annyival már szép kis pusztítást lehet végezni a harmadik világban. Bár nem sok esély van rá. Az átlag szabadságharcos nem valami fegyelmezett. De nem panaszkodunk. Ez jól tesz az üzletnek.

Medvegyev egy másik halomra mutatott.

– RPG-7-esek. Az egyik legjobb fegyver, amit pénzért kapni lehet. Egyenlőségpárti szerkezet. Megfelelő kiképzéssel bármelyik tizenkét éves le tud szedni vele egy tankot vagy egy páncélozott csapatszállítót.

– És a többi?

– Aknavetők. Mellette a mi vajás kenyérünk: az AK-47. Segített legyőzni a németeket, aztán segített megváltoztatni a világot. A Kalasnyikov erőt adott a gyengéknek. Hangot a némáknak.

– Ahogy hallom, Los Angeles zűrösebb környékein is nagy népszerűségnek örvend.

Medvegyev arcát tettettett rémület rántotta össze.

– *Bűnözőkre* gondolsz? Nem, Allon, *bűnözőkkel* mi nem üzletelünk. Nekünk kormányok a vásárlóink. Felkelők. Forradalmárok.

– Sosem gondoltam volna, hogy maga igazi hívő, Arkagyij.

– Nem vagyok az. Csak a pénzért csinálom. Mint Ivan.

Némán sétáltak tovább. Gabriel tisztában volt vele, hogy nem körsétán, hanem halálmeneten vesz részt. Arkagyij Medvegyev akar tőle valamit, mielőtt elérik a céljukat. Ivan gyerekeit akarja.

– Leszögezem, hogy mindaz, amit most mutatok neked, teljesen legális. Vannak kisebb raktáraink az ország más pontjain, közelebb a régi fegyvergyártó területekhez, de ez itt a központi elosztóhelyünk. Ügyesen kufárkodunk. Jóval nagyobbra nőttünk a konkurenciánál.

– Gratulálok, Arkagyij. Még mindig nagy a haszon, vagy túl gyorsan nőtték ki magukat?

– Köszönöm a kérdést, hasznunk is van bőven. Bár a nyugatiak épp az ellenkezőjét állítják, a fegyverkereskedelem még mindig húzóágazat.

– A rakétaüzletet hogy sikerült nyélbe ütni? Medvegyev egy pillanatig hallgatott.

– Mire célsz, Allon?

– Az SA-18-asokra. Az Iglákra.

– Az Iglá az egyik legpontosabb és leghalálosabb légelhárító rakéta, amit valaha alkottak. – Medvegyev hangja az eligazító szobákra jellemző tónust öltött. –Túlságosan veszélyes rendszer ahhoz, hogy valaha a szabadpiacra kerüljön. Iglákkal mi nem üzletelünk. Ilyet csak örült tenne.

– Nekem nem ezt mondták, Arkagyij. Én úgy hallottam, hogy több száz Iglát eladtak egy afrikai országnak. Az aztán jelentős haszonnal kívánta továbbadni őket az al-kaidás cimboráknak.

Gabriel elhallgatott. Amikor megszólalt, hangja inkább bizalmas, semmint szembesítő színezetet vett fel.

– Mindent tudunk az Iglákról, Arkagyij. És azt is tudjuk, hogy maga kezdettől az eladás ellen volt. Még nem késő, még segíthet nekünk. Mondja meg, hol vannak a rakéták.

Medvegyev nem reagált, csak odavezette Gabrielt egy üres részre a raktár közepén. A területet magasan a tetőgerendák között elhelyezett lámpa világította meg. Medvegyev csak állt ott, akár a színész a színpadon, és széttárta a karját.

– Attól tartok, már késő.

– Hol vannak a rakéták, Arkagyij?

– Egy rendkívül elégedett vásárló kezében. Medvegyev kilépett a fényből, és hátulról megtszajtotta Gabrielt. Ezek szerint maradt még valami látnivaló.

65

KALUGAI TERÜLET, OROSZORSZÁG

A nőt egyenes támlájú fémüléshez kötözték a hatalmas raktár távoli végében. Egyik oldalán egykori testőre, Ljuka Oszipov állt, a másikon a kopasz óriás. A blúzat eltépték, arca vöröslött a rá mért ütésektől. Rémülten meredt Gabriel összeroncsolt szemére, és lesütötte a tekintetét. Medvegyev belemarkolt a nő sötét hajába. E gesztus nem arra utalt, hogy életben fogja hagyni.

– Mielőtt belevágnánk, jobb, ha tudod, hogy Mrs. Harkov igen együttműködő volt az este. Részletesen és az igazsághoz híven beszámolt róla, miként keveredett ebbe a sajnálatos akcióba azzal az estével kezdve, amikor kihallgatta a férje telefonbeszélgetését. Bevallotta, hogy a saját ötlete volt Ivan titkos iratainak eltulajdonítása. Azt állította, ti valójában le akartátok beszélni az akcióról.

– Hazudik. Mi kényszerítettük bele. Azt mondtuk, a férjének vége, és ha nem működik együtt, neki is vége.

– Ez rendkívül lovagias, Allon, de nem fog menni. Medvegyev megrántotta Jelena haját. A nő arca kifejezéstelen maszk maradt.

– Sajnálatos módon – folytatta Medvegyev – Mrs. Harkov adósunk maradt egy fontos információmorzsával, mégpedig a gyermekei hollétéről. Reményeink szerint te majd felfeded előttünk a titkot, hogy megkímélhessük Mrs. Harkovot a további kellemetlenségektől. Amint várható volt, a férje csúnyán megorrolt rá. Arra utasított, tegyünk meg mindent, ami szükséges, hogy megkapjuk a válaszokat.

– Mondtam már, Arkagyij, nem tudom, hol vannak a gyerekek. Ebbe nem avattak be.

– Az adott körülmények között ez még változhat.

Medvegyev mobiltelefont hajított oda Gabrielnek.

A készülék a mellén találta el, és a földön koppant.

– Hívd a franciákat. Mondd meg nekik, hogy a gyerekek még *ma este* legyenek ott Ivan villájában Ivan útlevelével egyetemben. Mondd, hogy adják vissza Ivan gépét. Ivan azonnal vissza akar térni Oroszországba.

– Engedjék el a nőt – mondta Gabriel. – Csináljanak velem, amit akarnak. De Jelenát hagyják futni.

– Hogy nyugati bíróságon tanúskodhasson a férje ellen? És nyilvánosan siránkozzon, hogy Oroszország egyenes úton halad az autokratikus állammá válás felé, ezzel ismét súlyos fenyegetést jelentve a világbékére? Ez nemcsak az országra, de az üzletre nézve sem lenne előnyös. Tudod, Mr. Harkov barátai a Kremlben esetleg zavarónak találnák, hogy Ivan engedte idáig fajulni a helyzetet. Márpedig Mr. Harkov mindent elkövet, hogy soha ne bosszantsa fel kremlbeli barátait.

– Megígérem, hogy nem engedjük Jelenát beszélni. Felneveli a gyerekeit, és lakatot tesz a szájára.

Jelena ártatlan.

– Ivan nem így véli. Ivan árulót lát benne. Te is tudod, mit tesznek mifelénk az árulókkal. – Medvegyev felemelte a Sztecskint, hogy Gabriel jól lássa, majd Jelena tarkójának nyomta a pisztoly csövét. – Hét gramm ólom, ahogy Sztálin mondta. Ezt kapja Jelena is, ha nem utasítod a franciákat, hogy engedjék felszállni Ivánt a gépére... a gyerekeivel együtt.

– Telefonálok, ha tudom, hogy Jelena biztonságban van Nyugaton.

– Jelena nem megy sehova.

Jelena felemelte a fejét, és Gabriel szeme közé nézett.

– Ne mondjon nekik semmit, Gabriel. Engem így is, úgy is megölnék. És nekem mindegy, ki neveli fel a gyerekeimet, ha nem az a szörnyeteg férjem. – Felpillantott Medvegyevre. – Húzza meg a ravaszt, Arkagyij, Ivan *soha* nem kapja meg a gyerekeket.

Medvegyev odasétált Gabrielhez, és a Sztecskin markolatát a jobb szemébe vágta. Gabriel a padlóra zuhant, és elvakult a szörnyű kintől. Újabb fájdalomhullám öntötte el, amikor Medvegyev a gyomorszájába mélyesztette elegáns olasz cipőjét. Épp a második rúgáshoz készülődött, amikor távolról jövő orosz hang szakította félbe. Gabriel biztos volt benne, hogy ismerős hangot hall, de a hasogató fájdalomtól nem tudta felidézni, hol hallotta azelőtt. A következő pillanatban, amikor nagy nehezen levegőhöz jutott, már tudta a választ. Két hónappal korábban hallotta a hangot, amikor először járt Moszkvában. A Lubjankában hallotta.

66

KALUGAI TERÜLET, OROSZORSZÁG

A két férfi rövid, ám szívélyes vitát folytatott, mintha azt próbálnák eldönteni, ki állja a soron következő ebédet. Mivel oroszul beszéltek, Gabriel egy szót sem értett. Az arcukat sem látta. Még mindig az oldalán feküdt, gyomrában Arkagyij Medvegyev negyvennégyes lábának emlékével.

A beszélgetés végén négy kar húzta fel a földről. Ekkor látta meg a férfi arcát, akit ő csak „Szergej” néven ismert. Szakasztott úgy festett, mint azon az éjjelen a Lubjankában. Ugyanaz a szürke öltöny. Ugyanaz a sápkóros arc. A kerek pápaszem mögött ugyanaz a jogásztekinet. Ezúttal divatos esőkabátot viselt. Apró Lenin-szakállát nemrég igazították.

– Azt hittem, világosan beszéltem, hogy nem akarom még egyszer itt látni, Allon.

– Nem lennék itt, ha tisztességesen végezné a munkáját.

– Vagyis?

– Vagyis megakadályozná, hogy az Ivánhoz hasonló söpredék fegyverekkel és rakétákkal árassza el a világot.

Szergej mélyet sóhajtott, amivel mintha azt üzenté volna, hogy nem egészen így tervezte az estjét. Aztán megragadta Gabriel bilincseit, és jó erősen megrántotta. Gabriel biztos volt benne, hogy ha maradt volna érzés a csuklójában, pokoli kínokat állna ki.

Együtt haladtak végig a raktáron, Szergej egy lépéssel lemaradva, és egy széles ajtón távoztak, amelyet Ivan teherautóira méreteztek. Megint esett; Medvegyev biztonsági ebei közül három halk diskurzusba merült az ereszt menedékébe húzódva. Néhány méterrel odább hivatalos FSZB-kocsi parkolt. Szergej benyomta Gabrielt a hátsó ülésre, és rácsapta az ajtót.

Fél kézzel vezetett, a másikban egy Makarovot szorongatott, és bögette a rádiót. Újabb elnöki beszédet közvetítettek. Mi mást? Keskeny úton hajtottak, mely sűrű nyírfaerdőn át vezetett. Dácsák rejtőztek a fák közt – nem olyan paloták, mint Ivan dácsája, hanem *igazi* orosz dácsák. Némelyik akkora volt, mint egy hagyományos angol kúria; a többi alig volt nagyobb egy szerszámoskamránál.

Mindet apró, megművelt földparcellák vették körül. Gabrielnek Olga Szuhova és a retkei jutottak eszébe.

Hiszek a hazámban, és nem akarom, hogy még több gonosztettet kövessenek el a nevemben...

A visszapillantó tükörbe nézett, és Lenin szemét látta.

A szem a mögöttük elmaradó utat fürkészte.

– Követnek minket, Szergej?

– Nem Szergej vagyok. A nevem Grigorij Bulganov ezredes.

– Hogy s mint, Bulganov ezredes?

– Pont jól, Allon. És most pofa be.

Bulganov ügyes manőverrel félrehúzódott, és leállította a motort. Miután ráparancsolt Gabrielre, hogy ne mozduljon, kiszállt, és kinyitotta a csomagtartót. Kutatott egy darabig, majd odalépett Gabriel mellé.

Amikor kinyitotta az ajtót, egyik kezében a Makarovot tartotta, a másikban rozsdás csapszegvágót.

– Most mi lesz? Apró darabokra vág?

Bulganov lecsapta a pisztolyt a kocsi tetejére.

– Pofa be, és szálljon ki.

Gabriel engedelmeskedett. Bulganov fordított rajta egyet, hogy arccal a kocsi felé legyen, és megfogta a bilincset. Gabriel pattintást hallott, és a keze kiszabadult.

– Nem avatna be, Szergej?

– Már mondtam, Allon, a nevem Grigorij. Grigorij Bulganov ezredes. – Gabriel felé nyújtotta a Makarovot. – Gondolom, tudja, hogyan kell használni az ilyesmit.

Gabriel elvette a pisztolyt.

– Nem lehetne valahogy a csuklómról is leszedni?

– A kulcs nélkül nem. Egyébként is viselnie kell, amikor visszamegyünk a raktárba. Ez az egyetlen mód, hogy élve kihozzuk onnét Jelenát. – Bulganov Gabrielre villantott egyet mindentudó mosolyából.

–Csak nem feltételezte, hogy hagyom, hogy megöljék azok az állatok?

– Természetesen nem, *Szergej*. Mitől is jutna ilyesmi az eszembe?

– Biztos van néhány kérdése.

– Néhány ezer.

– Később. Most szálljon vissza a kocsiba, és tegyen úgy, mintha még mindig meg lenne bilincselve.

67

KALUGAI TERÜLET, OROSZORSZÁG

Gabriel kikukkantott a kocsi ablakán a fák közt megbújó dácsákra. De nem látta őket. Csak egy Leninre hajazó férfit látott a Lubjanka egyik vallatóasztala mögött. Lehet, hogy Bulganov csak játszadozik vele. Lehet, gondolta Gabriel, de nem valószínű. Az ezredes az imént vágta szét rajta a bilincset, és töltött fegyvert adott a kezébe – amelyet akár arra is használhat, hogy kiloccsantsa vele az ezredes agyát a szélvédőre.

– Miről beszéltek Arkagyijjal?

– Azt mondta, információt akar magától.

– Azt is megmondta, miről?

– Nem, azt akarta, hogy hozzam ki az erdőbe, és szegezzek fegyvert a fejéhez. Kapott volna még egy esélyt, hogy beszéljen, mielőtt megölöm.

– És maga belement?

– Ez hosszú történet. Lényeg, hogy előnyt kovácsolhatunk belőle. Ugyanazon az ajtón sétálunk be, amelyiken kijöttünk. Én szólok Arkagyijnak, hogy meggondolta magát. És hajlandó elmondani mindent, amit Arkagyij tudni akar. Aztán amikor elég közel vagyunk, lelövöm.

– Arkagyijt?

– Igen, Arkagyijról én gondoskodom. De ott van még a két gorilla. Mindketten a különleges erőknél szolgáltak. Tudják, hogyan kell bánni a fegyverekkel. Én csupán a kémelhárítás tisztje vagyok. Kémeket figyelek meg.

Bulganov szeme a visszapillantóra siklott.

– Nem sétálhat be az épületbe a pisztollyal a kezében, Allon. Rejtse el valahová, ahonnét könnyedén elő tudja kapni. Úgy hallom, jól bántik a pisztollyal. Mit gondol, idejében elő tudja kapni a Makarovot, mielőtt azok a gengszterek végeznének velünk?

Gabriel a derékszíjába dugta a pisztolyt, és eltakarta a kabarával.

– Tartsa rám a fegyverét, amíg készen nem áll. Ha látom, hogy Arkagyij felé mozdul a keze, az lesz nekem a végszó.

– Marad a három fiú, akik odakint őrködnek.

– Csak amíg meg nem hallják a fegyverropogást. Bármilyen legyen is, ne adjon nekik esélyt, hogy letegyék a fegyverüket, és megadják magukat. Az életben ez nem működik. Csak forduljon meg, és lőjön. És ne tévessze el. Nincs időnk újratölteni.

– Csak nyolc lövést tud leadni. Annyi van a tárban.

– Ha ötnél többre lesz szükség, már gondban vagyunk.

– Lát rendesen?

– Látok.

– Tartozom önnek egy vallomással, Allon.

– Mi lenne az?

– Én még soha nem lőttem le senkit.

– Csak ne felejtse meghúzni a ravaszt, Grigorij. Sokkal jobban megy, ha meghúzza az ember a ravaszt.

A három biztonsági őr még a raktár bejárata előtt ténfergett, amikor Gabriel és Bulganov visszatért. Valamelyikük megtalálhatta Ivan sörkészetét, mert mindhárman jókora üvegből szlopálták a Baltikát. Ahogy Gabriel az örök felé haladt, bal kezével jobb csuklóját szorongatta azt a látszatot keltve, hogy továbbra is meg van bilincselve. Bulganov a sarkában lépkedett, a Makarovot Gabriel háta közepébe nyomva. Az örök mérsékelt érdeklődéssel konstatálták újbóli feltűnésüket. Nyilván hozzászoktak már a látványhoz, ahogy a halálraítélteket vezetik, hátuknak szegezett pisztollyal.

Pontosan negyvenkét lépés volt a nyitva hagyott berakodó kaputól addig a pontig, ahol Jelena ült a fémszékhez láncolva. Gabriel onnan tudta, hogy fejben számolta lépteiket, amikor Grigorij Bulganov ezredessel megtette a távot. Azzal a Bulganov ezredessel, aki két hónappal korábban utasítást adott, hogy rugdossák le őt két sor lépcsőn a Lubjankában. Bulganov ezredessel, aki aznap éjjel Szergejnek nevezte magát, és megmondta Gabrielnek, hogy az életével fizet, ha visszatér Oroszországba. Bulganov ezredessel, aki soha nem sütött még el fegyvert indulatból, s aki most Gabriel életét tartotta a kezében.

Arkagyij Medvegyev inguiban állt az asszony előtt, és trágárságokat fröcsögött az arcába. Amikor Gabriel és Bulganov megjelent, feléjük fordult; keze csípőre téve, a Sztecskin mélyen beszuszakolva a nadrágjába. Ljuka Oszipov és a kopasz óriás közvetlenül Jelena háta mögött állt, egyik az egyik oldalon, a másik a másikon. Nem éppen optimális felállás, gondolta Gabriel, de mert

Jelena még mindig hozzá volt bilincselve a székhez, nem kerülhetett tűzvonalba. Bulganov oroszul mondott valamit Medvegyevnek, miközben közvetlen lőtávolságba mozdultak. Medvegyev mosolyra húzta a száját, és Gabrielre nézett.

- Szóval észhez tértél végre?
- Igen, Arkagyij. Észhez tértem.
- Akkor halljuk. Hol vannak Ivan gyerekei?
- Miféle gyerekek?

Medvegyev szemöldökét ráncolva Bulganovra pillantott. Bulganov viszonzta a pillantást, és Medvegyev szívére irányozta a pisztolyát. Gabriel ellépett jobbra, s ezzel egy időben benyúlt a kabátja alá a Makarovért. Az első lövést egyszerre adták le, Bulganov Medvegyev mellkasára, Gabriel a kopasz óriás lapos homlokára. Ljuka Oszipov hasztalan próbálta előrántani a fegyverét. Gabriel lövése az álla alatt találta el, a golyó a koponya alsó részén keresztül távozott.

Gabriel fülét ekkor üvegcsörömpölés ütötte meg: három ember egyszerre ejtett ki a kezéből három üveg Baltika sört. Szabályos időközönként haladtak át a bejáraton, ahogy az agyaggalambokat küldik fel a levegőbe a lögyakorlaton. Gabriel egymás után szedte le őket: egy-egy lövés a fejbe, az utolsó a testre.

Megpördült, és Jelenára nézett. Az asszony kétségbeesett igyekezettel próbálta kihúzni csuklóját a bilincsből, száját néma sikolyra feszítette. Gabriel szerette volna megnyugtatni, de nem tehetette; Arkagyij Medvegyev még életben volt, és azon küzdött, hogy előbányássa a Sztecskint a nadrágjából. Gabriel kirúgta a pisztolyt a kezéből, és fölébe állt. Az orosz hörögni kezdett, miközben rózsaszínes vér habzott elő a szájából.

- Lenne egy üzenetem Ivánnak – mondta Gabriel. – Átadná neki, Arkagyij?

Medvegyev bólintott, légzése kapkodó és felszínes volt. Gabriel felemelte a Makarovot, s az utolsó három golyót Medvegyev arcába eresztette. Üzenet kézbesítve.

Gabriel szorosan ölelte Jelenát, míg Bulganov átkutatta a hullákat a bilincskulcsért. Ljuka Oszipovnál talált is egy univerzális kulcsot. Először Jelenát szabadította ki, aztán Gabriel csuklójáról is eltávolította a bilincset.

- Vigye a kocsizhoz – mondta Gabriel. – Egy perc, és ott vagyok.
- Igyekezzen.
- Csak menjenek.

Míg Bulganov az ajtó felé vezette Jelenát, Gabriel átkutatta Arkagyij Medvegyev tetemét. Kulcsokat talált, útleveleket és pénztárcát, tele készpénzzel. A pénzzel nem törődött, csak egyvalamit vett ki: egy műanyag kártyát, amelyre a Moszkva folyó partján álló hatalmas bérház képét nyomtatták.

Bulganov már beindította a Volga motorját, mire Gabriel előkerült. Ő bemászott a hátsó ülésre Jelena mellé, aki már nem fojtotta magába sikolyait. Gabriel szorosan magához ölelte az asszonyt, miközben Bulganov elindult a kocsival.

Mire meglátták a jelet, Jelena már elcsendesedett. Két förtelmes, lepusztult, golyó lyuggatta út találkozásánál állt. Két, különböző irányba mutató nyíl. A bal oldalin a МОСКВА felirat cirill betűkkel. Hogy jobbra mi van, azt Bulganov magyarázta el.

- Ukrajna.
- Milyen messze van?
- Napkelte előtt átléphetjük a határt.
- Így, többes számban?

– Épp most segédkeztem egy izraeli ügynöknek Arkagyij Medvegyev és öt biztonsági embere meggyilkolásában. Ön szerint meddig maradnék életben, ha visszatérnék Moszkvába? Egy hétig, ha

szerencsém van. Önökkel tartok.

– Még egy disszidens? Csak ez hiányzott.

– Majd rá fog jönni, hogy aranyat érek. Tudja, fű alatt évek óta vizsgálom az összefonódásokat az Ivan Harkov-félék és az FSZB között. És sok mindent tudok Ivan kis hálózatáról is. Gyanítom, hogy jóval többet, mint maguk. Biztosan ne tartsak magukkal, Allon?

– Örülnénk a társaságnak, ezredes. Amúgy is hosszú út áll előttünk, és nekem halvány gőzöm sincs, hogyan lehet kijutni innét.

Bulganov felemelte a lábát a fékről, és jobbra kanyarodott. Gabriel megállította.

– Most mi van? – kérdezte Bulganov.

– Rossz irányba megyünk.

– Ukrajnába megyünk. Az jobbra van. Nézze meg a jelet.

– Van még némi elintéznivalónk.

– Hol?

Gabriel balra mutatott. *МОСКВА...*

68

MOSZKVA

Moszkva külvárosában van egy supermarket, amely soha nem zárja be kapuit. Nem a világ legnagyobb supermarketje, gondolta Gabriel, de mondjuk a második legnagyobb: négy hektár területen csak mélyhűtött ételek, kekszek és rágsálnivalók mérföld hosszan, aztán újabb mérföldnyi amerikai üdítő, az egyik falon meg több ezer kolbász rémálomba illően. És ez még csak az élelmiszerrészleg volt. Az áruház távoli végében, az „Otthon és Kert” névre keresztelt szekcióban mindent lehetett kapni a ruhaneműtől a motorkerékpáron át a fűnyíróig. *Kinek van szüksége Moszkvában fűnyíróra?*, töprengett Gabriel. *Hol van egyáltalán Moszkvában fű?*

– A dácsákhoz kellenek – magyarázta Jelena. – Most, hogy az orosz embernek van pénze, már nem akar pusztá kézzel ásni. – Megvonta a vállát. – Csak tudnám, mi értelme egy dácsának, ha nem piszkoljuk be a kezünket?

Rejtély volt, hogy az áruház miért tart nyitva szünet nélkül, hiszen éjjel kettőkor egyetlen vásárlót sem lehetett látni. Végigjárták a fogyasztói javak végeérhetetlen sugárútjait, fürgén lekapkodták a polcokról mindazt, amire szükségük volt: tiszta ruhát, kötszert és fertőtlenítőszert, széles lencsés nap szemüveget, továbbá rágsálnivalót és kólát, hogy feltöltődjenek a kora hajnali autótút előtt. Amikor kitolták a bevásárlókocsit a pénztárhoz, az álomittas női alkalmazott fintorogva nézett Gabriel szemére. Jelena megvető hangon fejtette ki, hogy a „férje” árokba fordult a kocsijával – merthogy hullarészegre itta magát vodkával. A pénztáros hölgy szomorkásán ingatta a fejét, miközben lehúzta a termékeket.

– Orosz férfiak – dünnyögte. – Sose változtok.

Gabriel kicipelte a csomagokat a kocsihoz, és ismét hátraült, Jelena mellé. Bulganov, aki egyedül ült elől, egy történetet mesélt nekik, miközben Moszkva belvárosa felé hajtottak. Fiatal KGB-s tisztről szólt a történet, aki igazából soha nem hitte Lenin és Sztálin hazugságait, és néma csendben emelte ünneplésre vodkás poharát, amikor a torz birodalom végre-valahára összeomlott. A kommunizmus bukása után a fiatal tiszt azonnal le akart mondani, de mentora meggyőzte, hogy maradjon a helyén, és segítsen átalakítani a KGB-t valóban profi szervezetté. A tiszt vonakodva belement, és gyorsan emelkedett a KGB utódjának, az FSZB-nek a ranglétráján, de közben azt kellett látnia, hogy a szervezet valami olyasmivé degenerálódik, ami még a KGB-nél is rosszabb. Ez a fiatalember ekkor

hatalmas kockázatot vállalva csatlakozott egy csoportosuláshoz, amelynek tagjai azt remélték, hogy megreformálhatják az FSZB-t. *Csendben*, mondta Bulganov. *Belülről*. De hamar ráébredtek, hogy a vezérkar és a kremlbeli fejesek nem érdekellek a reformokban, így a csoport földalatti szervezetté alakult. És elkezdtek gyűjteni az információkat.

– Nem valami előnyös a kép, amely így összeállt. Bérgyilkosság, prostitúció és drog biznisz, az FSZB mindben benne van. Támogatja a kétes hírű oligarchák ügyleteit. És ez még nem is a legrosszabb. Mit gondolnak, ki tervezte ki és hajtotta végre azokat a bérházrobbantásokat, amelyeket elnökünk ürügyként használt a csecsenföldi bevonulásra? A szervezetünk úgy, ahogy van, bünszövetkezet. És ők irányítják egész Oroszországot.

– Akkor éjjel, amikor bevitték a Lubjankára, hogy kerültem épp magához?

– Vicces, de minden papírforma szerint történt. Kezdetől figyeltük, attól a pillanattól, hogy leszállt a gépe Szentpétervározt. És be kell vallanom, nagyon jól csinálta. Egyáltalán nem gyanakodtunk, még azután sem, hogy kapcsolatba lépett Olga Szuhovával. Meg voltunk róla győződve, hogy ön Natan Golani az izraeli kulturális minisztériumból.

– Szóval nem sejtették, hogy Arkagyij és Ivan meg akart öletni minket aznap este?

– Legkevésbé sem. Először azt hittem, egyszerűen rosszkor volt rossz helyen. Kemény fejtörést okozott Ivánnak azzal, hogy túlélte a támadást, és megmentette Olgát. Amikor bevitték a Lubjankába, majdnem szem elől vesztettem. Ivan Harkov személyesen tárcsázta fel a főnököt. Tudta, hogy hívják, és mi a valódi munkája. Azt akarta, hogy lőjék agyon. A vezérkar utasított, hogy cselekedjem így. Színleg engedelmeskedtem a parancsnak, de próbáltam időt nyerni. Izraeli barátai pont jókor léptek akcióba. Akkor egyszerre túl forró lett a helyzet, még az Ivan Harkov-féléknek is.

– Hogyan győzte meg őket, hogy ne öljenek meg?

– Azt mondtam, PR-szempontról kész katasztrófa lenne, ha FSZB-fogságban halna meg. Azt mondtam, nem érdekel, mit tesz magával Ivan, ha egyszer elhagyta az országot, de míg orosz földön van, egy ujjal sem érhetnek magához. Ivan nem repesett, de a főnökséget végül sikerült meggyőzőm. Aztán kivittem magát a határhoz, mielőtt meggondolhatták volna magukat. Aznap éjjel hajszálon múlt az élete, Allon, nagyon vékony hajszálon.

– Hol vannak az információk, amelyeket gyűjtöttek?

– A nagy része itt bent – kopogtatta meg Bulganov a halántékát. – Minden iratot, amit le tudtunk másolni, beszkeneltünk, és különböző e-mail címeken tároljuk az országon kívül.

– Mit keresett a raktárban?

– Nem korlátozom a tevékenységem csak az egyik oldalra.

– Ivan fizetési listáján is rajta van?

Bulganov bólintott.

– Sokkal egyszerűbb volt információt gyűjteni az FSZB kétes ügyleteiről, ha magam is részt vettem néhányban. Legalább védve voltam. Az igazi rohadékok mind azt hitték, közéjük tartozom. Sokat tudok Ivan tevékenységéről. Még az is lehet, hogy le tudjuk nyomozni azokat a rakétákat, ha összedugjuk a fejünket... *anélkül* hogy visszamennénk a rakparti házba. Attól a háztól még nekem is feláll a hátamon a szőr. Tudja, az kísértetjárta hely. Azt mondják, Sztálin éjszakánként a folyosókon kóborol, és az ajtókat zörgeti.

– Nem megyek el Oroszországból Ivan lemezei nélkül.

– Azt sem tudja, van-e rajtuk valami. Vagy egyáltalán a lakásban vannak-e még.

– Mielőtt elmentünk, láttam, hogy Arkagyij beteszi a táskámat a széfbe – szólt közbe Jelena.

– Az már rég volt. Ivan azóta odarendelhetett valakit a lemezekért.

– Nem, nem tehette. Mindössze három ember képes bejutni abba a széfbe: Ivan, Arkagyij és én.

Tehát a lemezeknek ott kell lenniük.

– Értékes időt veszítünk, ha elmegyünk értük. És talán még egy életet. Új ór lesz a lakásnál. Esetleg egyiket segítővel együtt. A régi időkben nem lepődtek meg a szomszédok, ha lövöldözést hallottak éjszakánként, de azóta változott a felállás. Csúnyán eldurvulhat a helyzet, ha löni kényszerülünk.

– Ön még mindig az FSZB ezredese, Grigorij. Az FSZB ezredesei nem csinálnak a nadrágjukba.

– Én már nem akarok az FSZB ezredese lenni. A jófiúk közé akarok tartozni.

– Az is meglesz – mondta Gabriel. – Amint odaérünk az ukrán határhoz, és kijelenti, hogy átáll.

Bulganov elfordította tekintetét a visszapillantóról, és egyenesen előre bámult, a Leninszkij proszpektre.

– Én már jófiú vagyok – jelentette ki higgadtan. –Csak nagyon rossz csapatnak dolgozom.

69

BOLOTNAJA TÉR, MOSZKVA

Az orosz elnök rosszálló tekintettel figyelte, ahogy Gabriel, Jelena és Grigorij Bulganov átsiet az utcán a rakparti ház felé. Bulganov lecsapta FSZB-s igazolványát a recepciós pultra, és tompított hangon megfenyegette a portást, hogy levágja a kezét, ha csak hozzáér a telefonhoz.

– Soha nem jártunk itt. Megértette?

A rémült portás bólintott. Bulganov zsebre vágta az igazolványát, és odasétált a magánlifthez. Gabriel és Jelena már beszállt. Amint becsukódott az ajtó, a két férfi előkapta a pisztolyát, és betárazott.

Ódon lift volt, lassan vánszorgott; a kilencedikre tartó utazás szinte végtelennek tetszett. Amikor aztán feltárult az ajtó, Jelenát a sarokba lökték, Gabriel és Bulganov pedig a nőt fedezve tüzelőállásba emelte pisztolyát. Mint kiderült, felesleges volt az elővigyázatosság, mert a folyosó és a lakás előtere is üres volt. A jelek szerint Arkagyij Medvegyev magasan képzett biztonsági kutyája elszundított a nappali kanapéján, miközben pornót bámult Ivan széles képernyős televízióján. Gabriel azzal ébresztette fel, hogy a fülébe dugta a Makarov csövét.

– Ha szófogadó kutyus leszel, megéred a napfelkeltét. Ha rossz kutya leszel, csúnya felfordulást rendezek Ivan kanapéján. Hogy döntesz? Jó kutya leszel, vagy rossz kutya?

– Jó – mondta az őr.

– Bölcs döntés. Na, mozdulj.

Gabriel Ivan megerősített irodájába tessékelte az őrt, ahol Jelena már nyitotta is a széfet. Kézitáskája ott volt, ahol Medvegyev hagyta. Benne a lemezekkel. Bulganov beparancsolta az őrt a széfbe, és rácsukta az acélajtót. Jelena megnyomta a gombot az *Anna Karenina* második kötete mögött, s a könyvszekrény helyre csusszant. Az őr odabent orosz rikoltozásba kezdett, lefojtott hangja alig súrolta az érzékelhetőség határát.

– Hagyhatnánk neki egy kis vizet – jegyezte meg Bulganov.

– Kibír néhány órát – mondta Gabriel, és Jelenára nézett. – Van még valami?

A nő a fejét rázta. A lift felé menet Gabriel és Bulganov haladt elöl, kezükben előrenyújtott fegyverrel. A portás azóta is szobormereven állt a pult mögött. Bulganov újfent a lelkére kötötte, hogy tartsa a száját, aztán kivezette Gabrielt és Jelenát a kocsihoz.

– Kis szerencsével napkelte előtt átjutunk a határon – mondta, miközben bedugta az indítókulcsot a helyére. – Hacsak nincs még valami elintéznivalója.

– Ami azt illeti, lenne még valami. Szeretném, ha még FSZB-s tisztként őrizetbe venne valakit.

- Kicsodát? Gabriel megmondta.
  - Ki van zárva. Azon a biztonsági hálón képtelenség átjutni.
  - Ön még mindig az FSZB ezredese, Grigorij. Az FSZB-ezredesek nem csinálnak a nadrágjukba.
- 70

MOSZKVA

Az Orion-öv fénye világított a „kutyás ház” északi oldalánál; a tetőn elhelyezett adótornyokon vörös lámpák pislogtak. Gabriel Grigorij Bulganov ezredes hivatali kocsijának kormányánál ült. Mellette Jelena, kezében Grigorij Bulganov ezredes mobilja. Az ezredes nem volt velük, mert épp a tizedik emeleten vette őrizetbe Olga Szuhovát, az újságírás keresztes vitézét, az egykori keresztes hadjáratairól híres *Moszkovszkaja Gazeta* munkatársát.

- Mit gondol, velünk tart? – kérdezte Jelena.
- Szerintem igen – felelte Gabriel. – Nincs választása. Pontosan tudja, hogy ha csak kiteszi a lábát a lakásból, Ivan megöleti.

Jelena kezét kinyújtva megérintette a kötést Gabriel jobb szemén.

- Megtettem, amit tudtam. Össze kéne öltetni. De lehet, hogy az sem elég. Az az állat talán szétroncsolt valamit odabent.

- Biztosra veszem, hogy megbánta tettét, amikor észrevette a pisztolyt a kezemben.
- Nem hiszem, hogy volt rá ideje. – Jelena megérintette a kezét. – Hol tanulta ezt?
- Sajnos, bőven volt módom gyakorolni.
- Lehetek őszinte?
- Hogyne.
- Örülök, hogy végzett velük. Tudom, szörnyen hangzik egy gyilkos feleségétől, de örülök, hogy úgy ölte meg őket. Főleg Arkagyijt.

- Várom kellett volna, míg ön kimegy. Bocsásson meg, Jelena.

- Eltűnik valaha?

- Az emlék? Soha nem szabadul tőle.

Jelena a telefonra pillantott, és ellenőrizte a térerőt.

- Szóval tényleg Gabrielnek hívják, vagy ez is átverés volt?

- Ez az igazi nevem.

Jelena elmosolyodott.

- Viccesnek találja a nevemet?

- Nem, nagyon szép név. Csak eszembe jutott, mit mondott anyám, amikor ma délután elváltunk: „Az Úr angyala vigyázza lépteid.” Azt hiszem, pontosan így történt.

- A városból kifelé menet őt is felvehetjük, ha gondolja.

- Anyámat? Higgye el, ön se akarná, hogy anyám itt üljön a hátsó ülésen egész úton Ukrajna felé. Őt nem kell most rögtön kihoznunk. Egy idős asszonyt még Ivan se lenne képes bántani. – Rövid pillanatig szótlanul tanulmányozta Gabrielt. – Ön csakugyan az Úr angyala?

- Úgy nézek ki?

- Nem igazán. – Jelena felpillantott az épület homlokzatára. – Tényleg nem tudja, hol vannak a gyerekeim?

Gabriel megrázta a fejét.

- Hazudtam Arkagyijnak. Tudom, hol vannak a gyerekek.

- Mondja meg.

– Még nem. Majd elmondom, ha biztonságban átjutottunk a határon.

– Nézze! – mutatott fel Jelena az épületre. – Villanyt gyújtottak. Ez azt jelenti, hogy Olga beengedte a lakásba?

– Minden bizonynal.

– Szólalj meg, a fenébe is – szuggerálta Jelena a mobilt. – *Szólalj meg.*

– Nyugalom, Jelena. Éjjel három óra van, és egy FSZB-ezredes éppen arra szólítja fel Olgát, hogy csomagoljon. Adjon neki egy pillanatot, hogy feldolgozza a történeteket.

– Mit gondol, velünk jön?

– Velünk jön.

Gabriel kivette a telefont Jelena markából, és megkérdezte, hogyan jött rá, hogy a Cassatt hamisítvány.

– A gyermekek keze.

– Mi van a kezükkel?

– Túl impastóra sikerültek az ecsetvonások.

– Sarah is ezt mondta.

– Hallgatnia kellett volna rá.

Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon. Gabriel átnyújtotta Jelenának.

– *Da?* – szólt bele a nő, aztán: – *Da, da.*

Gabrielre nézett.

– Villantsa fel a lámpát, Gabriel. Olga azt akarja, hogy villantson a fényszóróval.

Gabriel kettőt villantott. Jelena mondott még néhány orosz szót. A tizedik emeleti ablak elsötétült.

NEGYESIK RÉSZ

Szüret

71

VILLA DEI FIORI, UMBRIA

Az éves szüret, a *vendemmia*, szeptember utolsó vasárnapján kezdődött a Villa dei Fioriban. Az esemény azzal a kellemetlen hírrel esett egybe, hogy a restaurátor már a visszatérését tervezi Umbriába. Gasparri gróf eljátszott a gondolattal, hogy személyesen utazik oda Rómából az alkalmazottak tájékoztatása céljából, de végül úgy ítélte meg, elég lesz egy gyors telefonhívás Margheritának.

– Mikorra tervezi az úr az érkezését? – kérdezte Margherita, és rettegés bujkált a hangjában.

– Nem tudja megmondani.

– Vagy úgy. Egyedül jön, vagy Francesca is elkíséri?

– Ezt sem lehet még tudni.

– Készüljünk úgy, hogy ismét dolgozni fog?

– Reméljük – felelte Gasparri. – De vatikáni barátaim állítása szerint volt egy kis balesete. Nem hinném, hogy virágos jókedve lesz.

– Micsoda meglepetés.

– Legyen kedves vele, Margherita. Szegény ember nyilván súlyos megpróbáltatáson esett át.

Ekkor a gróf bontotta a vonalat. Margherita letette, és kiment a szőlőskertbe.

Szegény ember súlyos megpróbáltatáson esett át... Na igen, gondolta. És ezt most rajtunk fogja kitölteni.

A „visszatérésre”, ahogy később a személyzet nevezte az eseményt, aznap késő este került sor. A legelő mögötti domboldalon álló kőkunyhóban lakó Carlos vette észre a kis Passatot, ahogy befordul a kapun, és lekapcsolt lámpákkal ráhajt a villához vezető kavicsos útra. Hamar rátelefonált Isabellára, aki istálló melletti házának verandáján ácsorgott, amikor a lesötétített kocsijókora porfelhőt kavarva elsüvített mellette. Isabella megfigyelése időben szűkre szabott volt, mégis feltárt két sarkalatos tény: az autóban minden kétséget kizáróan két személy ült – a restaurátor és a nő, akit ők Francesca néven ismertek –, és a nő vezetett. Utóbbi tény, mondta Isabella Carlosnak, közvetett bizonyítéknak tekinthetjük, hogy a restaurátor valóban balesetet szenvedett.

A személyzet tagjai közül Margherita látta a párt utolsónak aznap éjjel. A kápolna feletti őrhelyéről leste őket, ahogy keresztezik az udvart. Mint minden házvezetőnő, Margherita is kíváncsi megfigyelő volt – s mint minden valamirevaló megfigyelő, a legapróbb részletet is kiszúrta. Enyhén szólva különösnek találta például, hogy a nő halad elől. És mintha a restaurátor mozgásában is felfedezett volna valami változást. Valahogy bizonytalanok voltak a léptei. Még egyszer látta a férfit, amikor felbukkant az emeleti ablakban, s elnézett a házvezetőnő szobája felé. A katonás biccentés ezúttal elmaradt; valójában semmi jelét nem adta, hogy egyáltalán észrevette volna Margheritát. Csak fürkészte a sötétséget, mintha létező, de láthatatlan ellenséget keresne a szemével.

Aztán tompa puffanással bezáródtak a spaletták, és a férfi eltűnt a szeme elől. Margherita hosszú ideig képtelen volt elmozdulni az ablakból; kísértetiesen lebegett előtte a kép, amelynek tanúja volt. Egy férfi a holdsütötte ablakban, jobb szemén vaskos kötéssel.

Gasparri gróf előrejelzése a restaurátor hangulatáról sajnos helytállónak bizonyult. Nyáron még csupán tartózkodón viselkedett, most azonban éktelen dührohamok váltották fel a jeges hallgatás időszakait. Francesca, noha igyekezett mentegetődni, arról vajmi keveset árult el, hogy miként szerezte a férfi a sérülését. Mindössze annyit mondott, hogy apróbb „szerencsétlenség” történt vele, mialatt külföldön dolgozott. Így a személyzet kénytelen volt spekulációkra hagyatkozni. Elméleteik széles skálán mozogtak az abszurdtól a banálisig. Egy dologban azonban biztosak voltak: a baleset nagy hatással van a restaurátor idegrendszerére, amint Anna egyik reggel felfedezte, amikor hátulról közeledett hozzá, miközben a férfi az újság betűit próbálta kibogarászni. Hirtelen összerezzenésétől Anna annyira megrémült, hogy esküvel fogadta meg, nem megy tovább a közelébe. Margherita kitalálta, hogy énekelni fog, miközben a teendőit végzi, ám ezzel csak még inkább felbőszítette a férfit.

Először nem merészkedett a kert etruszk falain kívülre. Egész délutánokat töltött a lugas árnyékába húzódva, orvietói bort kortyolgatott, és olvasott, míg el nem fáradt a szeme. Néha, amikor melegebb volt, lesétált a medencéhez, és óvatosan belecsusszant a sekély végén, ügyelve rá, hogy bekötözött szemét a víz fölött tartsa. Máskor hanyatt fekve heverészett a díványon, és órákon keresztül dobált a levegőbe egy teniszlabdát, mintha a látását és a reakcióidejét tesztelné. Minden alkalommal, amikor visszatért a villába, megállt a nappalinál, és elnézte az üres műtermet.

Margherita figyelmét nem kerülte el, hogy soha nem áll oda a régi helyére, a festőállványok elé, hanem jó pár lépéssel hátrább lecövekel.

– Mintha megpróbálná maga elé képzelni, hogy újra dolgozik – mondta Annának. – Nyilván maga sem tudja a szerencsétlen, hogy hozzányúl-e még az életben egy festményhez.

Valamivel később már elég erősnek érezte magát a sétához. Kezdetben nem ment messzire, és lassan poroszkált. Széles napszemüveget viselt, hogy elfedje a szemét, és pamut puhakalapot, amelyet egészen az orrára húzott. Bizonyos napokon a nő is vele tartott, de magányos kószálásaira általában

csak a kutyák kísérték el. Isabella mindig derűsen üdvözölte, valahányszor a férfi elhaladt az istálló mellett, bár rendszerint csak hallgatag biccentést kapott válaszképp. Idővel sokat javult a hangulata, s egy ízben még meg is állt pár percre, hogy elcsevegjen Isabellával a lovakról. A nő felajánlotta, hogy ha meggyógyul a szeme, lovaglőleckéket ad neki, de ő nem reagált, csak felbámult az égre, ahol repülőgép ereszkedett éppen a Fiumicino reptér felé.

– Fél? – kérdezte Isabella. Igen, ismerte be a férfi, ahogy a gép eltűnt egy sárgásbarna domb mögött. Nagyon félt.

Mindennap valamivel messzebb jutott, s mire eljött az október közepe, már minden reggel el tudott gyalogolni a kapuig és vissza. Még az erdőbe is bemerészkedett. Az egyik ilyen séta alkalmával, az évszak első hűvös napján történt, hogy a Villa dei Fiorit kis kaliberű fegyver dördülése rázta meg. A restaurátor kötött pulóverével a nyakában néhány perccel később tűnt elő a fák közül, nyomában a vérszagot kapott, vonító kutyákkal. Carlosnak adott magyarázata szerint vaddisznó támadt rá, amely sajnálatos módon nem élte túl a találkozást. Amikor Carlos a puska után érdeklődött, a restaurátor mintha mosolygott volna. Aztán sarkon fordult, és megindult a felhajtón a villa felé. Carlos néhány perccel később talált rá az állatra. Két szeme között vértelen lyuk. Apró és pontos. Mintha ecsettel festették volna.

Másnap reggel a Villa dei Fiori Európa többi részével egyetemben arra az elképesztő hírre ébredt, hogy az utolsó pillanatban hárítottak el a fejük fölül egy felmérhetetlen nagyságrendű katasztrófát. A történet Londonban kapott szárnyra, ahol a BBC arról számolt be, hogy a Scotland Yard „komoly terrorveszélyes elemeken” rendez rajtaütést Kelet-Londonban, valamint Heathrow és a Gatwick reptér környékén. A délelőtti folyamán a brit miniszterelnök higgadt józansággal állt a kamerák elé a Downing Streeten, hogy tájékoztassa a nemzetet, a biztonsági szolgálatok súlyos terrortámadást hiúsítottak meg, mely egy időben irányult volna több különböző, a brit légtérben tartózkodó légi jármű ellen. Nem ez volt az első alkalom Nagy-Britanniában, hogy ilyesféle tervet lepleztek le. Az ügyet a bevetésre szánt fegyverek tették különlegessé: az SA-18 vállról indítható rakéták. A brit rendőrség tizenkettőt talált e kifinomult fegyverből a kora hajnali razziákon, és a miniszterelnök állítása szerint bőszen kutattak továbbiak után. Arról hallgatott, hogy hol jutottak hozzá a terroristák a rakétákhoz, de nyomatékosan felhívta a riporterek figyelmét az ország nevére, ahol a fegyvereket előállították: Oroszország. Aztán fagyos végszóként közölte, hogy „globális méretűre” tervezett támadásról volt szó, és figyelmeztette a riportereket, hogy hosszú nap elé néznek.

Tíz perccel ezután Párizsban a francia elnök odalépett a kamerák elé az Élysée-palotában, és bejelentette, hogy hasonló rendőrségi razziára került sor aznap reggel Párizs külvárosaiban és Dél-Franciaországban is. Eddig húsz rakétát sikerült megtalálni, tízet egy lakásban a Charles de Gaulle repülőtér mellett, a többi egy halászhajón Marseille nyüzsgő régi kikötőjében. A brit miniszterelnökkel ellentétben, aki igen visszafogottan nyilatkozott a rakéták eredetét illetően, a francia elnök kijelentette, hogy a fegyvereket direkt vagy indirekt módon, de minden bizonnyal orosz forrás bocsátotta a terroristák rendelkezésére. Utalást tett arra is, hogy a francia biztonsági és hírszerző szolgálatok „fontos szerepet játszottak a támadás megghiúsításában”.

Hasonló jelenetek játszódtak le láncreakciószerűen Madridban, Rómában, Athénban, Zürichben, Koppenhágában és az Atlanti-óceán túlsó partján, Washingtonban is. Az elnök magas rangú nemzetbiztonsági tisztektől közrefogva tájékoztatta az amerikaiakat, hogy nyolc SA-18-as rakétát találtak egy a Bahamákról Miami felé tartó jacht fedélzetén, és további hatot egy kocsis csomagtartójában, amely Kanada felől kívánt bejutni az Egyesült Államokba. Négy feltételezett terroristát elfogtak, őket éppen kihallgatásnak vetik alá. Az amerikai és európai vizsgálódások nyomán felszínre kerülő információk lényében úgy tűnt, a támadást a karácsonyi vakáció idejére

tervezték. Amerikai és izraeli légi járművek voltak a terroristák első számú célpontjai, úgy remélték, hogy ezúttal valóban halálos csapást mérhetnek „a keresztesekre és a zsidókra”. Az elnök biztosította az amerikai népet, hogy a tervet teljes egészében meghiúsították, így biztonságosan repülhetnek. Az utazóközönség ezzel nyilvánvalóan nem értett egyet. A bejelentés után néhány órával több száz járatot késleltettek vagy ütemeztek át a helyfoglalások példátlan arányú lemondása következtében. Az elemzők jóslata szerint a hír súlyos pénzügyi károkat fog okozni az amúgy is válság sújtotta gazdaságban.

Mire leszállt az éj, minden tekintet Moszkva felé fordult, ahol a Kreml a szovjet időkben megszokott hallgatással reagált a kibontakozó történetre. Röviddel este tizenegy óra után az elnök szóvivője szűkre szabott nyilatkozatában kategorikusan tagadta, hogy bármiféle kapcsolat lenne a tervezett terrortámadás és az Oroszországból a Közel-Keletre irányuló törvényes fegyvereladások között. Ha a rakéták valóban orosz forrásból származtak, állította a szóvivő, akkor szinte biztosan büntényről kell beszélnünk – amit az orosz hatóságok a lehető legnagyobb körültekintéssel fognak kivizsgálni. Mindazonáltal néhány órával később egy Londonban megjelent drámai újságcikk hatására igencsak megkérdőjeleződött a bejelentés igazságtartalma. A cikket olyasvalaki írta, akit a Kremlben jól ismertek: Olga Szuhova, a *Moszkovszkaja Gazeta* egykori főszerkesztője.

Ez volt az egész ügy egyik legérdekesebb mozzanata. Olga Szuhovának, miután a nyár nagy részében gyakorlatilag házi őrizetben tartották moszkvai lakásában, sikerült észrevétlenül elillannia az országból, feltehetően egy Grigorij Bulganov névre hallgató FSZB-ezredes segítségével. Az ukrán határ átlépése után mindkettőjüket angliai védett házban rejtegették, ahol szorosan együttműködtek az SA-18-as rakéták után kutató amerikai és brit hírszerző tisztekkel. Segítségéért cserébe Olga Szuhova „kizárólagos jogot” kapott az ügy bizonyos részleteinek közlésére, amelyeket aztán meglehetősen drámaian a londoni *Telegraphban* tárt a világ elé.

A címdalon megjelenő cikk szerint az amerikai és európai hatóságok által lefoglalt rakétákat eredetileg Ivan Harkov, az orosz üzletember és fegyverkereskedő adta el a Kelet-Afrikai Demokratikus Köztársaságnak. Harkov minden valószínűség szerint annak biztos tudatában folytatta le a tranzakciót, hogy a fegyvereket később tovább szállítják Afrika szarvára az al-Kaida egyik társszervezetének. A cikk Harkovot és időközben elhunyt biztonsági főnökét, Arkagyij Medvegyevet nevezte meg felelősnek a *Gazeta* újságírói, Alekszandr Lubin és Borisz Osztrovszkij meggyilkolásáért is.

Az ezután következő napokban Olga Szuhova állandó szereplője volt az európai és amerikai tévécsatornáknak. Akárcsak az a férfi, aki lehetővé tette megmenekülését: Grigorij Bulganov ezredes az FSZB-től. Az ezredes történeteket mesélt az FSZB-t átítató kezelhetetlen korrupcióról, és felhívta a figyelmet, hogy a Kreml új gazdái nem mások, mint KGB-s bérgyilkosok, akik mindenütt csak a konfrontációt keresik a Nyugattal.

A hét végére Bulganovnak és Olga Szuhovának is a kezében volt néhány jól jövedelmező könyvre szóló szerződés. Ami a vihar kiváltóját illeti, ő nem volt sehol. Ivan Boriszovics Harkov ingatlanfejlesztő, tőkebefektető és nemzetközi fegyverkereskedő eltűnt, mint a kámfor.

Vagyontárgyait azonnal elkobozták; bankszámláit azonnal befagyasztották. Tetszetős palotáit egy ideig éjjel-nappal riporterek és operatőrök hada lepte el.

Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Ivan nem tér vissza, a riporterek továbbálltak, hogy új préda után nézzenek.

Hosszú és némiképp nevetséges volt azon országok listája, ahol Ivánt letartóztatás vagy kihallgatás céljából hirtelen köröztetni kezdték. Megvolt a helyzet sajátos iróniája; ezt még a legelfogultabb szemlélőnek is be kellett ismernie. Ivan évek óta könyörületet nem ismerve táplálta a

harmadik világ halálos polgárháborúit és konfliktusait anélkül, hogy a Nyugat egyszer is határozottan közbeavatkozott volna. Amikor viszont átlépett egy morális határvonalon – amikor képes volt portékájával a globális iszlám szélsőségeinél házalni –, a civilizált világ csak ekkor kapta fel a fejét. Ha az al-Kaida terv szerint végrehajtja a támadást, jegyezte meg egy nagybecsű kommentátor, a halálos áldozatok száma akkor is elenyésző hányada lenne azoknak, akik Ivan fegyvereitől és golyóitól lelték halálukat egyedül csak Afrikában.

Általános feltételezés szerint Harkov valahol Oroszországban húzhatta meg magát. Hogy miként jutott oda Franciaországból, ahol utoljára látták, az kemény vitát gerjesztett. A francia repülőtéri szolgálat állítása szerint Ivan magángépe augusztus huszonhatodikának reggelén hagyta el a Côte d'Azur nemzetközi repülőterét, bár a repülési tervet vagy a gépen tartózkodó utasok listáját ismételt felkérés ellenére sem voltak hajlandók előadni. A sajtó tudni kívánta, hogy a francia hatóságok tisztában voltak-e Ivan tevékenységével a gép felszállásakor. És ha igen, miért hagyták, hogy elhagyja a repülőteret?

A sűrűsödő médiaviharral szembesülve a francia hatóságok végül kénytelenek voltak beismerni, hogy igen, a kérdéses időpontban már tisztában voltak Ivan rakéta eladási akciójával, de „a hadművelet bizonyos részletei” úgy kívánták, hogy engedjék távozni a férfit. A hadművelet ama bizonyos részletei ellenére a francia ügyészek most már határozottan igényt tartottak Ivánra, ahogy brit kollégáik is, akik egész rakás ügyben indítottak eljárást ellene a pénzmosástól kezdve egészen addig, hogy szerepet játszott egy tömeggyilkos akció előkészületeiben. A Kreml egyik szóvivője „a Nyugat propagandahazugságainak” nevezte és félresöpörte a vádakát, egyben rámutatott, hogy az orosz törvények értelmében nem adhatják ki Harkov urat a bűnvádi eljárás lefolytatására. Hozzátette továbbá, hogy az orosz hatóságok semmit sem tudnak Harkov úr jelenlegi tartózkodási helyéről, sőt arról sincs tudomásuk, hogy egyáltalán az országban van-e.

Negyvennyolc órával később előkerült egy fénykép, amelyen Ivan az újraválasztott elnök tiszteletére rendezett fogadáson vesz részt a Kremlben, de a Kreml csökönyösen elzárkózott mindenfajta kommentártól. Nyugaton nagy felhajtást keltett, hogy Ivan nem elegáns felségével, hanem az elbűvölő, fiatal super-moddellel, Jekatyerina Mazurovával jelent meg a fogadáson. Egy héttel ezután Ivan orosz bíróságon adta be a válókeresetet, és válogatott bűnökkel vádolta Jelena Harkovát a hűtlenségtől a gyermekbántalmazásig. Jelena nem volt jelen, hogy védje magát. Jelena látszólag eltűnt a föld színéről.

Mindezen események távolról sem érintették az umbriai Villa dei Fiori személyzetét, hiszen nekik jóval égetőbb feladatokkal kellett megbirkózniuk. Aratásra várt a termés, reparálásra a kerítés. Az egyik lónak megsérült a lába, és a tetőn is lyuk csúfoskodott, amely még a téli esőzés előtt befoltozásra várt. És volt ott egy búskomor férfi fél szemén kötéssel, aki attól félt, hogy soha többé nem lesz képes újra dolgozni. A várakozáson kívül semmit sem tehetett. Pattintgathatta a teniszlabdáját a kert etruszk falához. És sétálgathatott a poros feljárón a kopókkal a sarkában.

VILLA DEI FIORI, UMBRIA

Ari Samron egy héttel később odatelefonált, és meghívatta magát ebédre. Gila társaságában, a nagykövetség kocsiján érkezett. Szeles, csípős volt az idő, ezért odabent ettek, az étkezőben az olajfahasábokkal megrakott kandalló mellett. Samron számtalan álnevei egyikét, a Herr Hellert használta, s ha Anna és Margherita is jelen volt, kizárólag németül beszélt. Az ebéd végén Chiara és Gila segített leszedni az edényeket. Gabriel és Samron kabátba bújt, és sétára indultak a

mandulafenyők szegélyezte kavicsos ösvényen. Samron megvárta, míg száz méterre eltávolodnak a villától, csak aztán gyújtott rá török cigarettájára.

- Ne szólj róla Gilának – mondta. – Megint azzal nyaggat, hogy szokjak le.
- Nem olyan naiv, amilyennek hiszed. Tudja, hogy titokban dohányzó.
- Amíg egy kicsit is próbálom titkolni előle, addig nem bánja.
- Most az egyszer hallgatnod kéne az asszonyra. Meg fog ölni ez a vacak.
- Vén vagyok, fiam, mint az országút. Hadd érezzem jól magam, amíg lehet.
- Miért nem szóltál, hogy Gila is veled jön?

– Kimehetett a fejemből. Nem szoktam hozzá, hogy a feleségemmel utazgatok. Innen egyenest Bécsbe megyünk zenét hallgatni. Aztán Londonban nézünk meg egy színdarabot.

Samron mindezt úgy adta elő, mintha egy hónap magánzárkára ítélték volna, némi testi fenyítéssel fűszerezve.

- Igen, általában ilyesmiket csinálnak az emberek, amikor nyugdíjba vonulnak. Utaznak. Pihennek.
- Én nem vagyok *nyugdíjas*. Istenem, de utálok ezt a szót. Legközelebb majd azzal jössz, hogy már meg is haltam.

– Próbáld jól érezni magad, Ari. Ha nem magad miatt, akkor Gila kedvéért. Gila megérdemel egy kellemes kis európai vakációt. Mind végtelenül szeretünk téged, de nem voltál kifejezetten ideális férj és apa.

- És egy hét Mozarttal meg Pinterrel fizetek bűneimért.

Némán sétáltak tovább, Gabriel a földre szegezte a tekintetét, Samron meg gőzmozdonyként húzta maga után a füstöt.

- Hallom, jön holnap egy doki, hogy levegye a szemedről a kötést.

- Ezért jöttél? Hogy lásd az ünnepélyes leleplezést?

- Gilával úgy gondoltuk, jól tenne neked a családi hangulat. Rosszul tettük, hogy eljöttünk?

– Természetesen nem, Ari. Csak hát nem biztos, hogy jó társaság vagyok. Az a gorilla összeroncsolta a szemüregemet, és a retinám is súlyosan megsérült. Egy darabig a legideálisabb verzió szerint is homályosan fogok látni.

- És a legrosszabb verzió?

– Jelentős látásvesztés a fél szememre. Nem valami előnyös felállás, ha az ember abból él, hogy festményeket restaurál.

– Te abból élsz, hogy védelmezed Izraelt. – Gabriel nem reagált. Samron felpillantott a szélben hajladozó fák csúcsára. – Mi az, Gabriel? Semmi kifakadás, hogy ezúttal tényleg egy életre végeztél a Céggel? Semmi hegyi beszéd, hogy így is épp eleget adtál a hazádnak és a népednek?

- Mindig számíthatsz rám, Ari. Már amíg látok.

- De mik a terveid?

– Amíg nem vagyok terhére, Gasparri gróf vendége maradok. És ha a látásom engedi, elszőszmötölök a Vatikáni Múzeum néhány festményével. Talán emlékszel, hogy épp egy ilyen képen dolgoztam, amikor megbíztál azzal a kis római küldetéssel. Sajnos kénytelen voltam átengedi valaki másnak, hogy fejezze be helyettem.

– Félek, nem tudlak sajnálni. Több ezer életet mentettél meg azzal a kis küldetéssel. Ez fontosabb, mint egy festmény restaurálása.

Elértek az ösvény elágazásához. Samron felnézett a hatalmas, fából faragott feszületre, és lassan ingatta a fejét.

– Említettem már, hogy Gila és én tegnap este Monsignore Donatival és özsentségével vacsoráztunk a Vatikánban?

– Nem, ezt nem mondtad.

– Öszentsége igen elégedett, hogy az egyháznak is jutott némi kis szerep Ivan kikészítésében.

Mindamellettnagyron aggódik, nehogy kitudódjon a dolog. Nem akar több hullát a bazilikában.

– Érthető, nem igaz? – felelte Gabriel.

– Teljes mértékben – értett egyet Samron.

Egyike volt ez az ügy azon mozzanatainak, amelyeket mindvégig titok övezett – hogy Ivan gyerekeit a Saint-Tropez-ből való távozás után egy világtól távol eső zárdába vitték, az Alpokba. Majd egy hétig maradtak – az egyház védelmét élvezve, s az egyházfő tudtával és teljes jóváhagyásával –, azután felszálltak a CIA sugárhajtású repülőgépre, és titokban az Egyesült Államokba repültek.

– Hol vannak? – kérdezte Gabriel.

– Jelena és a gyerekek? – Samron eldobta és eltaposta a cigarettát. – Fogalmam sincs. És hogy őszinte legyek, nem is akarom tudni. Ez már Adrian problémája. Ivan nem csupán a válási procedúrát indította el. Privát biztonsági szervezetén belül kialakított egy különleges egységet, amelynek egyetlen feladata megtalálni Jelenát és a gyerekeket. Vissza akarja kapni a gyerekeit. És holtan akarja látni Jelenát.

– Mi van Olgával és Grigorijjal?

– Graham Seymour barátod azt hallotta rebesgetni, hogy orosz bérgyilkosok tartanak a brit partok felé. Olgát védett házban rejtették el London külvárosában, fegyveres őrkötől körülvéve. Grigorij már egy másik történet. Grahamnek azt mondta, tud vigyázni magára.

– És Graham rábólintott?

– Nem egészen. Állandó megfigyelés alá helyezte Grigorijt.

– *Megfigyelés?* Ugyan már. Nincs az az ember, akit a megfigyelők meg tudnának védeni az orosz bérgyilkosoktól. Állig felfegyverzett emberek kellenének Grigorij mellé.

– Melléd is. – Samron meg sem próbálta leplezni ingerültségét. – Ha rajtam múlna, eldugnálak valahol Izraelben, ahol Ivánnak eszébe se jut keresni.

– És még csodálkozol, hogy miért maradok inkább itt.

– Ne is gondold rá, hogy kiteszed a lábad a birtokról. Legalábbis amíg Ivan le nem higgad egy kicsit.

– Szerintem Ivan nem az a fajta, akinek csak úgy elillan a haragja.

– Nem, nem az a fajta.

– Talán egyszer s mindenkorra végeznünk kéne vele.

Samron a Gabriel szemét borító kötésre nézett.

– Ivan várhat, fiam. Van most épp elég bajod.

Megérkeztek az istállóhoz. A szomszédos ól előtt két disznó hempergett a sárban. Samron rosszálló pillantást vetett rájuk.

– Először az a kereszt. Most a disznók. Mi jön még?

– Van saját kápolnánk is.

Samron újabb cigarettára gyújtott.

– Elfáradtam – mondta. – Menjünk vissza. Megfordultak, és elindultak a villa felé. Samron borítékot húzott elő repülőbördzsekije belső zsebéből, és átnyújtotta Gabrielnek.

– Levél Jelenától – mondta. – Adrian Carter küldte futárral Tel-Avivba.

– Elolvastad?

– Természetesen.

Gabriel kivette a levelet, és szótlánul elolvasta.

- Mit gondolsz? – kérdezte Samron.
  - A nagy leleplezés után megmondom.
  - Itt maradhatnánk néhány napra Gilával, hátha nem jól alakulnak a dolgok.
  - Mi lesz Mozarttal és Harold Pinterrel?
  - Én inkább itt maradnék – nézett körül teátrálisan – a malacok és a keresztek közelében.
  - Örülnénk nektek.
  - A személyzet tényleg nem sejti, ki vagy?
  - Bogaras restaurátornak hisznek, aki melankóliától és hangulatváltozásoktól szenved.
- Samron Gabriel vállára tette a kezét.
- Szóval, jól ismernek.

73

VILLA DEI FIORI, UMBRIA

Másnap reggel megérkezett az orvos: izraeli férfi, a szakálla egy rabbié, keze kicsi és puha csecsemőké. Eltávolította a gézt Gabriel szeméről, majd homlokát erősen ráncolva nekiállt lecsippenteni a varratokat.

– Szóljon, ha fájdalmat érez.

– Ön lesz az első, aki megtudja.

Az orvos a lámpájával egyenesen Gabriel szemébe világított, és tovább ráncolta a homlokát.

– Milyen érzés?

– Mintha lyukat égetne a szaruhártyámba.

Az orvos kikapcsolta a lámpát.

– Most milyen?

– Mintha vatta és vazelin lenne rajta.

– Lát?

– Azt nem mondanám.

Az orvos letakarta Gabriel ép szemét.

– Hány ujjat mutatok?

– Tizenkettőt.

– Ne szórakozzon. Hányat mutatok?

– Azt hiszem, négyet, de nem vagyok biztos benne.

A doktor elvette kezét az ép szemről. Két ujját mutatta. Belecseppentett valamit Gabriel sérült szemébe, ami égette, mint az akkumulátorsav, aztán fekete tapasszal takarta le.

– Nevetségesen festek.

– Már nem sokáig. Ahhoz képest, amin keresztülment, a retinája csodás állapotban van. Ön végtelenül szerencsés ember. Néhány napig viselje a tapaszt, csak amíg a szeme megedződik. Viselje a tapaszt egy órát, aztán egy órára vegye le, és így tovább. Érti?

– Igen, értem.

– Ne tegye ki a szemét éles fénynek. És ne csináljon semmi olyat, amivel feleslegesen megerőltetné.

– Festhetek?

– Legalább három napig eszébe se jusson.

Visszatette a lámpát meg a varratvágót a táskájába, és behúzta a cipzárt. Gabriel megköszönte, hogy egy ötperces munkáért Tel-Avivból egészen Umbriáig fáradt.

– Csak nehogy kicsússzon a száján, hogy itt járt – tette hozzá. – Ha bárkinek elmondja, az a morcos külsejű kis ember a pusztá kezével fojtja meg.

Az orvos Samronra nézett, aki nehezen ugyan, de megállta, hogy ne hozakodjon elő néhány jó tanáccsal, miközben a kezelést figyelte.

– Igaz, amit beszélnek róla? Tényleg ő rabolta el Eichmannt?

Gabriel bólintott.

– Mit gondol, kezet rázhatok vele? Szeretném megérinteni a kezet, amely elkapta a szörnyeteget.

– Csak nyugodtan – mondta Gabriel. – De legyen óvatos. Harap.

Nem akaródzott hordania a tapaszt, de be kellett ismernie, hogy jobban mutat vele, mint nélküle. A szemkörnyéki szövetek még mindig meg voltak duzzadva, s a friss sebhely nyers volt, és riasztó.

– Végül megint önmagad leszel – biztatta Chiara. – De időbe fog telni. Ti, idős férfiak, nem gyógyultok olyan gyorsan.

Az orvos optimizmusa a gyógyulás ütemét illetően nem volt megalapozatlan. Másnap reggelre Gabriel látása sokat javult, két nap múlva szinte teljesen normálisan látott. Úgy érezte, készen áll, hogy teljesítse Jelena kérését, ám először egyetlen apró feladatra, egy kilencvennyolcszor hetvennégy centiméteres merevítő fabrikálására korlátozta erőfeszítését. Amikor elkészült, ráhúzta a vásznat, és lekente alapozóval. Ezután ráhelyezte a vásznat a festőállványra, és megvárta, míg megszárad.

Aznap éjjel felszínesen aludt, és hajnali négykor ébredt. Megpróbált újra elaludni, de nem ment, úgyhogy kikászálódott az ágyból, és lement az alsó szintre. Kora reggel mindig jól tudott dolgozni, és meggyötört szeme ellenére ezúttal is így volt. Felvitte az első réteg festéket, és a déli órákban már világosan látszott a vásznon két kisgyermek.

Rövid ebédszünet után folytatta a munkát, és vacsoráig el sem mozdult a vászon mellől. Emlékezetből festett, még fénykép sem állt a rendelkezésére, s olyan fürgén és magabiztosan dolgozott, amit egy héttel azelőtt még lehetetlennek tartott volna. Néha, amikor csend ült meg a házat, szinte érezte a nőt, ahogy ott áll a válla mögött, és tanácsokat suttog a fülébe. *Figyeljen az ecsetkezelésre a kezeknél*, emlékeztette. *Ne legyen túl impasto*. És néha, amikor már karikák táncoltak a szeme előtt, látta a székhez láncolt Jelenát férje halálhozó raktárában a fejének szegezett pisztollyal. *Húzd meg a ravaszt, Arkagyij, Ivan soha nem kapja meg a gyerekeket*.

Chiara és a villa személyzete tudta, hogy jobban teszik, ha távol tartják magukat tőle, amikor dolgozik, Samron és Gila azonban nem ismerte a szabályait, ezért mindig ott sertepertéltek a közelében. Gila látogatásai rövidek voltak, Samron viszont, mivel mással nem tudta lekötni magát, szinte ki sem tette a lábát Gabriel műterméből. Samront mindig elbűvölte Gabriel festőtudománya – ami az ő szemében nem volt több ügyes trükknél, afféle szemfényvesztésnél –, s most is elégedetten ücsörgött a munkába merült Gabriel mellett, még ha ezért le kellett is mondania a cigarettáról.

– Ott kellett volna hogy hagyjalak a Bezáel Akadémián – jegyezte meg egyik éjjel. – Kereshettem volna valaki mást a Fekete Szeptember terroristáinak kiiktatására. Te lehettél volna nemzedéked egyik legnagyobb művésze, helyett...

– Ehelyett mi?

– Ehelyett bogaras, vén restaurátor lett belőled, aki melankóliától és hangulatváltozásoktól szenved, és egy umbriai villában él disznókkal meg keresztekkel körülvéve.

– Boldog vagyok, Ari. Itt van nekem Chiara.

– Akkor vigyázz rá. Ne feledd, Ivan szereti összezúzni a szép dolgokat.

Gabriel letette az ecsetet, hátralépett, és hosszan vizsgálta a festményt, állát a tenyerébe támasztva, fejét kissé oldalt biccentve. Chiara szólalt meg, aki a lépcső tetejéről figyelte:

– Kész van, Signore Vianelli?

Gabriel hallgatott.

– Igen – mondta aztán. – Azt hiszem, elkészült.

– Mi lesz a kézjeggyel? – kérdezte Samron.

– Még nem tudom.

– Adhatok egy apró, művészi jellegű tanácsot?

– Ha muszáj.

– Azt a nevet írd alá, amit az anyádtól kaptál. Gabriel fekete festékbe mártotta az ecsetet, és a *Gabriel Allon* nevet pingálta a kép bal alsó sarkába.

– Mit gondolsz, tetszeni fog Jelenának?

– Biztosan. Kész van?

– Nem egészen – felelte Gabriel. – Még harminc percig sütni kell.

– Ott kellett volna hogy hagyjalak az akadémián – ismételte meg Samron. – Hatalmas művész lehettél volna.

A SZERZŐ JEGYZETE

Ez a regény fikció. A benne szereplő nevek, karakterek, helyek és események vagy a szerző képzeletének művei, vagy fiktív módon használta fel őket. Bármilyen hasonlóság valódi személyekkel – legyenek akár élők, akár holtak –, üzletekkel, cégekkel, eseményekkel vagy helyszínekkel, teljes mértékben a véletlen műve.

Mary Cassatt soha nem festett képet *Két gyermek a tengerparton* címmel, ezért nem is készülhetett róla hamisítvány. Ellenkező esetben a másolat kísértetiesen hasonlítana a *Tengerparton játszó gyermekek* címet viselő festményre, amely a washingtoni National Gallery of Art falán lóg. Courchevel, a francia síparadicsom látogatói hiába keresnék az Hôtel Grand-t, lévén hogy úgyszintén kitaláció. A Riviera Flight Services nem létezik, és a repülési menetrendet is megpiszkáltam kissé, hogy megfeleljen a történet követelményeinek. A Novogyevicsi temetőt hitelesen ábrázoltam, ahogy a rakparti ház is, bár ez utóbbi manapság már nem olyan baljós hely, mint sejteni engedtem. Az FSZB valóban az Oroszországi Föderáció belbiztonsági szolgálata, s a szolgálat által elkövetett bűnök mindenki előtt ismereteseek. Legőszintébb bocsánatkérésem a londoni Christie's aukciósház impresszionista és modern művészeti részlege igazgatójának. Biztos vagyok benne, hogy a legkevésbé sem emlékeztet Alistair Leachre. Tudomásom szerint a CIA-nak nincs védett háza a georgetowni N utcában.

A *Moszkovszkaja Gazeta* nem létezik, bár az orosz újságírók fenyegetettsége sajnos nagyon is valós jelenség. Az újságírók védelmére alakuló bizottság szerint 1992 óta negyvenhét riportert, szerkesztőt, operatőrt és fotóst öltek meg Oroszországban, s ezzel Oroszország Irak és Algéria után a harmadik helyre tornázta fel magát a világ azon országainak listáján, ahol az újságírás halálos iparágnak számít. Az említett halálesetek közül tizennégyre Vlagyimir Putyin elnöklete alatt került sor, aki 1999-es hatalomra kerülése után szisztematikusan aláásta a sajtószabadságot és a politikai ellenzéket. Gyakorlatilag mindegyik gyilkosságot bérgyilkosok hajtották végre, és alig néhány esetet sikerült tisztázni, vagy az ügyben az eljárást megindítani.

A Vlagyimir Putyin elnöklete alatt meggyilkolt orosz riporterek közül Anna Politkovszkaja volt a leghíresebb, akivel 2006 októberében végeztek annak a moszkvai bérháznak a liftjében, ahol lakott. A rezsim nagyhangú bírálójaként Tolijkovszkaja épp leleplező jellegű cikket kívánt megjelentetni, amelyben részletesen beszámolt volna az orosz katonai és biztonsági erők által Csecsenföldön alkalmazott kínzásokról és emberrablási akciókról. Putyin „marginális jelentőségű” személynek

nevezte Anna Politkovszkáját, és nem vette magának a fáradságot, hogy megjelenjen a temetésén, ahol egyébként senki sem volt jelen a Kremlhez kapcsolódó emberek közül.

Hat hónappal Politkovszkaja meggyilkolása után moszkvai lakásának udvarán holtan találták Ivan Szafronovot, a *Kommerszant* című lap katonai ügyekben publikáló elismert munkatársát. Az orosz rendőrség állítása szerint öngyilkosságot követett el: kiugrott egy negyedik emeleti ablakból, jóllehet a másodikon lakott. Moszkvai kutatásaim során megtudtam, hogy Szafronov úton hazafelé felhívta a feleségét telefonon, hogy beugrik a boltba narancsért. Öngyilkosságra készülő ember aligha tesz ilyet. A gyümölcsöt később Szafronov sapkájával együtt a harmadik és negyedik emelet között találták félúton, szétszóródva a lépcsőn. A tanúk elmondása szerint Szafronov jó pár percig életben volt még a zuhanás után, és megpróbált talpra állni. Végül a moszkvai mentők hanyagsága okozta vesztét, ahol fél órát pizsmogtak, mielőtt kiküldték volna a segítséget. A „mentők” feltételezése szerint Szafronov részegen esett ki a nyitott ablakon. A boncolás nem mutatott ki alkoholt vagy drogot a szervezetében.

Ha Ivan Szafronov brutális halála gyilkosság volt, és nem öngyilkosság, akkor miért ölték meg, és ki volt az elkövető? Anna Politkovszkájához hasonlóan nyilván Ivan Szafronov is olyan információkra bukkant, amelyeket Vlagyimir Putyin Kremlje nem kívánt a világ tudomására hozni: gondolok itt elsősorban arra, hogy Oroszország fejlett harci gépeket és rakétákat készült eladni két kitaszított közel-keleti szövetségesének, Iránnak és Szíriának. Hogy a Kreml hihető módon kivonja magát az ügyből, az eladás lebonyolítását egy fehérorosz fegyverkereskedőre bízták. Szafronov néhány nappal a halála előtt egy közel-keleti utazáson állítólag kétségtelen bizonyítékok birtokába jutott az ügylet részleteire vonatkozóan.

A Közel-Keletre irányuló ellenőrizetlen orosz fegyvereladások ténye ma már jól dokumentált dolog.

Csakúgy, mint a „magánzó” orosz fegyverkereskedők tevékenysége. Viktor Bout is e magánzók egyike. Bout, akit gyakran csak „a halál kútáraként” emlegetnek, s aki a világ leghírhedtebb fegyvercsempésze, feltételezhetően széles vásárlói kört szolgált ki a fegyvereivel, ebbe beletartoznak a tálibok és a Hezbollah, de még az al-Kaida kaliberű elemek is. 2006-ban az Egyesült Államok pénzügyminisztériuma lefoglalt néhányat Bout repülőgépei közül, és befagyasztotta pénzeszközeit. 2008 márciusában, amikor az utolsó simításokat végeztem a kéziraton, amerikai leleplező akció keretében őrizetbe vették egy bangkoki luxushotelban. A vád szerint több millió dollár értékű fegyvereladást bonyolított le a kolumbiai FARC-gerillákkal, s ebbe beletartoztak a fejlett, vállról indítható léghárító rakéták is. Miközben ezeket a sorokat írom, Bout egy thaiföldi cellában csücsülve várja a bírósági procedúra megindítását, és feltehetően az Egyesült Államoknak való kiadását.

Végezetül néhány szót a „moszkvai szabályokról”. A legtöbben közülünk John le Carré klasszikus kémregényében, a *Smileys People*-ben találkoztunk először e kifejezéssel. Noha a briliáns Mr. Le Carré a kémzsargon nagy részét saját kútforrásból merítette, a moszkvai szabályok a hidegháború idején valóban létező műveleti irányelvek voltak, és azok ma is, bár azt mondják, a hidegháború már a múlté. A szabályok írott verziójára különböző helyeken különböző formában bukkanhatunk rá, mindazonáltal a CIA soha nem vette magának a fáradságot, hogy papíron is rögzítse őket. Az ügynökség titkosszolgálatának egyik tisztjétől tudom, hogy a regény elején szereplő idézet helytálló, és kiképzésük során mindvégig ezt a két mondatot sulykolják az amerikai kémek fejébe. Sajnos manapság az orosz újságírók is hasonló irányelvek szerint kénytelenek élni – legalábbis azok, akiknek van mersük szembehelyezkedni a Kreml új uraival.

A Gabriel Allon-sorozat többi kötetéhez hasonlóan ez a regény sem jöhetett volna létre David Bull segítségével nélkül, aki valóban a világ legnagyobb restaurátorainak egyike. David rendszerint a festmények tisztításával kapcsolatban ad tanácsokat nekem. Ezúttal azonban arra tanította meg, hogy egy Gabriel tehetségével bíró ember hogyan áll neki hamisítani, ha szorítja az idő. A technika, amellyel Gabriel a festmény hajszálrepedéseit megalkotta, a történelem legnagyobb hamisítójának tekintett holland Han van Meegeren által kidolgozott módszer jelentősen megkurtított verziója.

Számos bátor moszkvai újságírónak tartozom hálával, akik nagyvonalúan megosztották velem a tapasztalataikat. Nyilvánvaló okokból név szerint nem térhetek ki rájuk, de mélységesen tiszteltem őket a merészségükért és a harcukért, amelyet a Nyugaton magától értődőnek tekintett szabadságért vívnak. Jim Maceda az NBC-től felbecsülhetetlen forrásom volt, ahogy Jonathan is, aki olyan szegleteit mutatta meg a régi Arbat utcának, amelyeket egyedül sosem fedeztem volna fel. A szentpétervári és moszkvai idegenvezetőknek hála az utazás életre szóló élmény marad a családom számára, Tanya pedig bepillantást engedett nekem egy vérbeli leningrádi lány lelkébe. Külön köszönet az FSZB ezredesének, aki végigsétált velem a Lubjanka folyosóin. Köszönet moszkvai sofőrömnek is, aki az orosz emberről szólva azt a költői megjegyzést tette: „Képtelenek vagyunk normális emberek módjára élni.” Akkor még nem tudtam, de ez a mondat adta a történet gerincét.

Számos izraeli és amerikai hírszerző tisztől kaptam értékes információkat, és én név nélkül mondok köszönetet nekik, mert ők is így akarnák. Külön köszönet J.-nek, aki úgy döntött, titokban szolgálja a hazáját ahelyett, hogy pénzteremtésre használná zseniális elméjét. Mindannyian hálával tartozunk neki ezért.

Egy igen magas rangú minisztériumi tisztségviselő nagyvonalúan beszámolt nekem az új Oroszországhoz fűződő tapasztalatairól, és mindvégig a támogatásáról biztosított. Sok segítséget kaptam az előző elnöktől, George H. W. Bushtól, Mrs. Barbara Bushtól és Jean Beckertől, az elnöki párt kiszolgáló személyzet lenyűgöző főnökétől, akik egyúttal abba a titokba is bepillantást engedtek, milyen is egy országunkba látogató államfő szórakoztatása. Roger Cressey megmutatta az orosz fegyverkereskedők igazi arcát, és elmagyarázta, hogyan iktathatom ki a moszkvai telefonhálózat egy részét. David Zara a Tradewind Avia-tiontól segített nekem eltulajdonítani egy oligarcha repülőgépét. Őszinte hálám a szentpétervári Astoria szállónak, a moszkvai Savoy hotelnek, a genfi Métropole hotelnek, a courcheveli Hôtel les Grandes Alpes-nak és a Saint-Tropez-i Château de la Messardièrenak. Kérem, nézzék el szereplőim reklamációit; mogorva társaság ez, amelyik túl sokat utazik. Örök hálám egy bizonyos világtól elzárt marhatelep személyzetének az umbriai hegyekben. Olyan csodálatos nyárral ajándékozták meg a családomat és regényem szereplőit, hogy egyikünk sem felejtje el.

Több száz könyvet, cikket és weblapot tanulmányoztam végig a kézirat összeállítása közben, túl sokat ahhoz, hogy idézzem őket, de hanyagság lenne tőlem, ha nem említeném meg Róbert Service, Peter Baker, Susan Glasser, David E. Hoffmann, David Remnick, Alex Goldfarb, Marina Litvinyenko, Anna Politkovszkaja, Hedrick Smith, Péter Landesman, Douglas Farah, Stephen Braun és Anne Appelbaum kiváló munkásságát. Anne cikkei adták az inspirációt, Pulitzer-díjas könyve, *A Gulág* pedig feledhetetlen emlékeztetője annak, hogy mi minden rejlik a nem is oly távoli orosz múltban.

Chris Donovan remek kutatási anyaggal szolgált. Louis Toscano számtalan javítást végzett a kéziratban csakúgy, mint olvasószerkesztőim, Tony Davis és Kathy Crosby. Külön köszönet a Putnam kiváló csapatának, legfőképp Neil Nyrennek, Marilyn Ducks-worthnek és Ivan Heldnek, aki volt szíves, és kölcsönadta a keresztnévét regényem gonosztevőjének. Meg sem kell említenem, hogy az ő segítségük nélkül a regény soha nem születhetett volna meg, én azonban mégis megemlítem. Ti

vagytok a legjobbak a szakmában.

Rengeteg barátot tudhatunk a magunkénak, akik az írás kritikus periódusaiban szeretettel és nevetéssel vesznek körül. Gondolok elsősorban Henry és Stacey Winklerre, Andrea és Tim Collinsra, Greg Craigre és Derry Noyesra, Enola Airdre és Stephen L. Carterre, Lisa Myersre és Marcia Harrisonra, Mitch Glazerre és Kelly Lynchre, illetve Jane és Burt Bacharachre. Amikor végső formába öntöttem a kéziratot szüntelen a „Painted from Memory” – t, a Burt és Elvis Costello együttműködéséből született zseniális szerzeményt hallgattam, s a regény utolsó fejezetébe még a dal címét is sikerült becsempésznem. A „Peloton” tagjai nagyszerű barátoknak és kiváló társaságnak bizonyultak az írás hosszúra nyúló, csikorgó telében. David Gregory, Jeffrey Goldberg, Steven Weisman, Martin Indyk, Franklin Foer, Noah Oppenheim és Erica Brown, akik társaim voltak a kutatásban, mindvégig a lényegen tartották a tekintetem, még akkor is, amikor a gondolataim másutt jártak.

Szeretném kifejezni legmélyebb hálámat és szeretetemet gyermekeimnek, Lilynek és Nicholasnak, akik mint mindig, most is együtt járták végig velem az utat. Feleségem, Jamie Gangel segített visszatalálnom a történet szívéhez, amikor elvesztem, amellettt ügyes szerkesztéseket végzett első vázlataimban. Jamie türelme, aprólékossága és szelídsége nélkül soha nem fejeztem volna be e könyvet, s ezért múlhatatlan hálával és szeretettel tartozom neki.

---

[1] Szabó Lőrinc fordítása.

Tartalom

- [ELSŐ RÉSZ](#)
- [A felszólítás](#)
  - [COURCHEVEL, FRANCIAORSZÁG](#)
  - [UMBRIA, OLASZORSZÁG](#)
  - [ASSISI, OLASZORSZÁG](#)
  - [ASSISI, OLASZORSZÁG](#)
  - [VILLA DEI FIORI, UMBRIA](#)
  - [RÓMA](#)
  - [RÓMA](#)
  - [VATIKÁNVÁROS](#)
  - [VATIKÁNVÁROS](#)
  - [BEN GURION REPTÉR, IZRAEL](#)
  - [JERUZSÁLEM](#)
  - [SZENTPÉTERVÁR](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [NOVOGYEVICSI TEMETŐ, MOSZKVA](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [AZ FSZB FŐHADISZÁLLÁSA, MOSZKVA](#)
  - [AZ FSZB FŐHADISZÁLLÁSA, MOSZKVA](#)
- [MÁSODIK RÉSZ](#)
- [A beszerzés](#)
  - [BEN GURION REPTÉR, IZRAEL](#)
  - [JERUZSÁLEM](#)
  - [JERUZSÁLEM](#)
  - [GEORGETOWN](#)
  - [GEORGETOWN](#)
  - [GEORGETOWN](#)
  - [DUMBARTON OAKS, GEORGETOWN](#)
  - [LONDON](#)
  - [LONDON](#)
  - [ST. JAMES'S, LONDON](#)
  - [CHELSEA, LONDON](#)
  - [GLOUCESTERSHIRE, ANGLIA](#)
  - [GLOUCESTERSHIRE, ANGLIA](#)
  - [THAMES HOUSE, LONDON](#)
  - [HAVERMORE, GLOUCESTERSHIRE](#)
  - [LONDON](#)
  - [SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG](#)
  - [SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG](#)
  - [SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG](#)

- [GASSIN, FRANCIAORSZÁG](#)
- [SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG](#)
- [SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG](#)
- [SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG](#)
- [MASSIF DES MAURES, FRANCIAORSZÁG](#)
- [MASSIF DES MAURES, FRANCIAORSZÁG](#)
- [MASSIF DES MAURES, FRANCIAORSZÁG](#)
- [MASSIF DES MAURES, FRANCIAORSZÁG](#)
- [SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG](#)
- [HARMADIK RÉSZ](#)
- [A disszidálás](#)
  - [PÁRIZS](#)
  - [PÁRIZS](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [GENF](#)
  - [VILLA SOLEIL, FRANCIAORSZÁG](#)
  - [NIZZA, FRANCIAORSZÁG](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [SAINT-TROPEZ • MOSZKVA](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [GROSVENOR SQUARE, LONDON](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [SEREMETYEVO 2 REPÜLŐTÉR, MOSZKVA](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [LUBJANKA TÉR, MOSZKVA](#)
  - [KALUGAI TERÜLET, OROSZORSZÁG](#)
  - [KALUGAI TERÜLET, OROSZORSZÁG](#)
  - [KALUGAI TERÜLET, OROSZORSZÁG](#)
  - [KALUGAI TERÜLET, OROSZORSZÁG](#)
  - [MOSZKVA](#)
  - [BOLOTNAJA TÉR, MOSZKVA](#)
  - [MOSZKVA](#)
- [NEGYEDIK RÉSZ](#)
- [Szüret](#)
  - [VILLA DEI FIORI, UMBRIA](#)
  - [VILLA DEI FIORI, UMBRIA](#)
  - [VILLA DEI FIORI, UMBRIA](#)
  - [A SZERZŐ JEGYZETE](#)
  - [KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS](#)